

Джени
КОЛТАН

До зустрічі
в
«Капкейк-кафе»

УДК 821.111'06-31=161.2

К60

Серію «Авторська серія» засновано 2020 року

JENNY COLGAN

MEET ME AT THE CUPCAKE CAFE

Copyright © Jenny Colgan, 2011

This edition is published by arrangement with
Conville & Walsh UK and Synopsis Literary Agency

Переклала з англійської *Оксана Дятел*

Дизайн обкладинки *Надії Ганіної*

Колган, Дженні.

К60 До зустрічі в «Капкейк-кафе» : роман / Дженні Колган;
пер. з англ. Оксана Дятел — Київ : РІДНА МОВА, 2022. —
440 с. — (Серія «Авторська серія»).

ISBN 978-966-917-742-1.

ISBN 978-966-917-485-7 (серія).

Здається, все постало проти неї. Іссі в один день залишається без роботи й без коханого. А їй уже тридцять один, і жодних перспектив на обрії. Хоча... Дівчині запала в душу маленька будівля під грушею, що здається в оренду, і вона таки наважується здійснити свою мрію: відкрити пекарню. Адже Іссі вміє пекти — і не просто пекти, а створювати кондитерські шедеври. І хто знає, можливо, у цьому кафе під грушею їй вдасться знайти і саму себе, і нове кохання.

Дженні Колган відповідає на потаємні запитання та мрії жінок. Можливо, тому її книжки такі популярні в усьому світі.

УДК 821.111(417)'06-31=161.2

ISBN 978-966-917-742-1

ISBN 978-966-917-485-7 (серія)

ISBN 978-075-154-449-7 (англ.)

© Дятел О. Г., пер. з англ., 2021

© Ганіна Н. С., дизайн обкл., 2021

© ПП «РІДНА МОВА», 2022

Кілька слів від Дженні

Я поїхала з дому незадовго до сімнадцятиліття, а коли жила з сім'єю, процес приготування їжі мене, як типового підлітка, особливо не цікавив. У дитинстві я була страшенно перебірливою щодо їжі — навіть чизкейком мене неможливо було піддобрити, — а у студентські роки мій раціон нічим не відрізнявся від раціону однолітків: чипси, боби, гострі соуси та розведене сидром пиво.

У двадцять один я почала зустрічатися з хлопцем. Ох і здивувався він, коли дізнався, що я ніскілечки не вмію готувати. Саме він якось, добряче розгнівавшись, навчив мене готувати білий соус. А далі — крок вперед, два назад. Цибулевий суп, під час приготування якого я не розуміла, що перш ніж вкинути цибулю в киплячу воду треба щось із нею зробити; лимонний торт, де за велика кількість соди, взаємодіючи з кислотою в лимонах, перетворюється на щось, схоже на крейду. І ось тепер ще одна перепона: я вже викинула понад сотню рецептів сконів, бо, незалежно від того, чи я беру тонік, чи збите молоко, чи інгредієнти кімнатної температури, чи що я тільки вже не перепробувала, зрештою виймаю з духовки тверді й прісні коржики. Мама каже, щоб я цю затію облишила та купила готове тісто, бо навіть

вона вже зараз так робить. А мама на випічці знається, та й скони їй завжди вдавалися. У дитинстві вона частенько садовила мене поруч із собою на кухні, давала облизувати вінчики, а сама тим часом займалася капкейками. Та я таки не втрачаю надії і продовжую експериментувати.

Потім народилися діти, й, оскільки мені відчайдушно хотілося, щоб їх ніхто не принижував і не дошкуляв тим, що вони нічого не їдять, я вирішила познайомити їх з усім розмаїттям смаків. А для цього, безперечно, я мусила навчитися готувати.

Дехто має вроджений дар до приготування їжі. Моя невістка неперевершена кухарка. Дайте їй десять хвилин на кухні — і вона з нічого зробить справжній кулінарний шедевр. Вона надзвичайно легко вміє поєднувати інгредієнти, замінювати їх чи додавати щось на власний смак. Мені це ніколи не вдасться, я й досі засмучуюсь, коли чоловік готує буряк*.

Та незважаючи на те все, наразі я можу приготувати смачну й здорову їжу для своєї родини (не будемо згадувати ту прикрість з рибацькими кишками). Як виявилось, коли на кухні є міксер, спекти шоколадний бісквіт чи печиво з арахісовим маслом не так уже й складно. Я цілковито погоджуюся зі словами Джемі Олівера: «Не має значення, що саме ви їсте, просто переконайтеся, що в цій страві якомога менше інгредієнтів». Я вже давно збагнула, що навіть коли купа справ і ні на що не вистає часу, пів години цілком достатньо, щоб із борошна, цукру, масла та яєць спекти щось просте й смачне — наприклад, капкейк — і, готуючи, мати вигляд, як у Най-

* Погодьтеся, я таки маю рацію. Буряк — це корм для коней. Якось я повернулася страшенно втомленою з поїздки, а чоловік заявляє: «Ти не їси буряк, бо не знаєш, як правильно його готувати. Впевнений, тобі мусить сподобатися мій новий рецепт». Я думала, що розплачуся. Клянуся.

джели Лоусон* (гаразд, хіба що без шовковистих локонів та пишних грудей). Звісно, діти сприймають те все як належне, запитують, чим ласуватимуть сьогодні, й починають лементувати та сперечатися, чия черга збивати міксером, але це все дрібниці. Я готую, бо це приносить мені насолоду.

Якоїсь миті я збагнула, що я така не одна. Раптом повсюди почали з'являтися невеличкі пекарні, а по телевізору стали крутити «Великий пекарський турнір». Існує навіть щорічний фестиваль капкейків: www.cupcakesamlondon.co.uk. Усе це надихнуло мене написати історію Іссі, на додачу до бажання подарувати щось смачненьке коханим і рідним людям.

Сподіваюся, вам також сподобається, незалежно від того, чи ви вже пекли, чи лише поки що мрієте (наприкінці книжки обов'язково прочитайте поради від Кейкед Крусейдер), чи так само, як і я колись, думаєте: «Ні, про те, щоб я почала готувати, й мови бути не може», а чи ви просто щасливий покупець. Беріть стілець і вмоцуйтеся...

З найтеплішими побажаннями,

Дженні

* Британська журналістка, телеведуча, авторка кулінарних книжок.

Примітка авторки

Я успішно випробувала всі рецепти, згадані у книжці, й запевняю вас: усі вони смачні (хочу зазначити, що я користуюся духовою шафою без конвекції). Виняток — капкейк-сюрприз із морквою та висівками від Кєролайн. Утім, як і що готувати — вирішувати лише вам.

Розділ перший

Оладки

230 г борошна з розпушувачем

30 г дрібнозернистого цукру (можна злизувати з ложки)

1 яйце (якщо готуватимеш із дітьми віком до семи років, переконайся, що маєш кілька про запас)

285 мл свіжих вершків для тіста та ще одна склянка для готових виробів

Дрібка солі (Тссі, дрібка — це зовсім трішки, з кінчик твого мізинця. Не так багато! Йой! Це багато. Таразд, не переймайся.)

Висип сухі інгредієнти до миски та як слід перемішай. Зроби невеличке заглиблення по центру й розбий туди яйце. Чудово! А тепер долий вершки.

Ретельно збий суміш вінчиком, тісто має бути кремоподібної консистенції. Якщо потрібно, долий ще молока.

Розігрій і змасти маслом сковорідку з товстим дном. Не намагайся сама підняти сковорідку, хай дідусь допоможе. Тепер влий ложкою трохи тіста на сковорідку. Все, можна смажити. Не поспішай. Попроси дідуся перевернути оладки, проте можеш притримувати ручку сковорідки... Ось так. Ур-ра-а!

Подавай до столу зі свіжими вершками, маслом, сметаною, джемом чи будь-чим, що є в холодиль-

нику, і моїм смачним поцілунком у маківку за те, що була слухняною дівчинкою.

Іссі Рендал розгорнула клаптик паперу й усміхнулася.

— Ти впевнений? — запитала вона у співрозмовника в кріслі. — Це рецепт?

Літній чоловік жваво закивав головою й підняв указівний палець догори. Іссі миттю здогадалася: зараз почнеться лекція.

— Річ у тім, — завів дідусь Джо, — що хліб це...

— Це саме життя, — терпляче підхопила Іссі.

Скільки разів вона вже чула ці слова! Дідусь почав мести підлогу в сімейній пекарні, коли йому виповнилося дванадцять. З часом справа перейшла до нього, і зрештою він заправляв трьома величезними пекарнями в Манчестері. Хліб — справа всього його життя.

— Це і є життя. Хліб — найцінніша їжа, що лежить в основі всього.

— Аткинс та його дієта з тобою не погодилися б, — зітхнула Іссі й розправила вельветову спідницю. Дідусю легко казати таке, адже він завжди був худий як тріска, — завдяки дієті з високим вмістом важкої щоденної фізичної праці, що розпочиналася з розпалювання печі о п'ятій ранку. І зовсім інша річ, коли печеш лише заради власного задоволення, а заради сплати рахунків цілісінький день сидиш в офісі. Хіба можливо втриматися від того, щоб скуштувати щось смачненьке... В думках Іссі крутився новий рецепт ананасового крему, який вона спробувала приготувати вранці. Весь секрет був у тому, щоб залишити достатньо м'якоті й цим посилити смак та аромат крему, але водночас не переборщити, бо інакше вийде смузі. Треба буде спробувати ще

раз. Іссі провела рукою по пишному чорному волоссю, яке ідеально підкреслювало зелені очі й геть не слухалося в дощову погоду.

— Коли розповідаєш про те, чим займаєшся, ти розповідаєш про власне життя. Розумієш? Це не просто рецепти... Ще скажи, що послуговуєшся метричною системою для зважування.

Іссі прикусила губу й відзначила про себе, що потрібно буде сховати ваги, коли дідусь завітає до неї наступного разу, бо він неодмінно почне дратуватися.

— Ти мене слухаєш?

— Так, дідусю!

Обоє визирнули у вікно пансіонату для людей похилого віку, що розташувався у північній частині Лондона. Іссі влаштувала сюди Джо, коли стало ясно, що в нього серйозні проблеми з пам'яттю і він більше не може сам дати собі ради. Страшенно не хотіла перевозити його на південь країни, адже дідусь все життя прожив на півночі, проте їй потрібно було, щоб він мешкав якомога ближче. Звісно, Джо бурчав і злився, та він злився б і бурчав би скрізь, де йому не дозволяли б прокидатися о п'ятій ранку та починати вимішувати тісто. Тож нехай вже бурчить тут, поруч із нею, де Іссі може за ним доглянути. Зрештою, ніхто, окрім неї, зробити того не міг. Його три пекарні з блискучими мідними ручками та старими вивісками «Свіжа випічка» давно позачинялися, ставши жертвами супермаркетів і крамниць, що надавали перевагу дешевій білій мішанці, а не виготовленому вручну, хоча й дещо дорожчому хлібові.

Дідусь Джо дивився на січневий дощ за вікном і, як йому частенько вдавалося робити, прочитав думки Іссі.

— Від матері нічого не чути? — запитав він.

Іссі кивнула та вкотре відзначила про себе, як важко було Джо вимовити ім'я доньки. Меріан ніколи не подобалося бути дочкою пекаря, а бабуся Іссі померла

надто молодою, аби вплинути на виховання доньки. Дідусь гарував цілими днями, а Меріан почала бунтувати раніше, ніж навчилася писати, потім пішли гульки зі старшими хлопцями, погана компанія, а далі — дитина від заїжджого молодика, який лишив Іссі чорне волосся, густі брови й більше нічого. Невгамовний дух не давав матері спокою, тож Меріан частенько залишала своє єдине дитя й вирушала на пошуки себе.

Дитячі роки Іссі промайнули в пекарні, де вона спостерігала за тим, як дідусь майстерно замішує тісто чи морочиться з витонченим оздобленням тістечок і пирогів. І хоча він сам навчав пекарів для своїх пекарень, все одно любив занурювати руки в борошно. Можливо, саме тому колись пекарні Рендалів були найпопулярнішими в Манчестері. Іссі просиділа незліченну кількість годин біля печей на Кейбл-стріт, виконуючи домашні завдання й водночас всмоктуючи кожною клітинкою майстерність, уважність і відданість справі видатного пекаря. На відміну від нестримної матері, більш консервативна Іссі обожнювала дідуся. На кухні їй завжди було зручно та затишно, хоча вона, звісно, розуміла, що відрізняється від однокласників, які після уроків поверталися додому, де на них чекали мами, а їхні татусі працювали в державних установах. А ще вони мали собак, братів і сестер та їли картопляні вафлі з кетчупом, дивлячись по телевізору серіал «Сусіди», й не прокидалися вдосвіта від аромату щойно спеченого хліба.

Зараз, коли їй виповнився тридцять один, Іссі майже пробачила неугамовній і непосидючій Меріан, хоча та як ніхто мусила б знати, як воно — зростати без матері. Іссі не переймалася шкільними змаганнями та святами — всі чудово знали дідуся, який, до речі, не пропустив жодного святкування. Та й серед дітей вона була досить популярною, адже ледь не завжди приносила із собою коробочку сконів або тістечок. Про частування

на її днях народження ходили легенди. Шкодувала Іссі лише про те, що не мала поруч людини, яка тямила б бо-дай щось у моді. На Різдво дідусь завжди купував онуці дві бавовняні й одну вовняну сукню незалежно від її віку, вподобань чи того, що решта дівчаток носили гетри й футболки з ананасом.

А мати час від часу привозила їй дивакуватий одяг у стилі хіпі, пошитий з конопель, чи колючої вовни лами, чи ще чогось непрактичного, який Меріан продавала на фестивалях. Та, хай там як, Іссі ніколи не відчувала браку турботи та любові в затишній квартирці над пекарнею, де вони із Джо ласували яблучним пирогом, дивлячись серіал «Татусева армія». До того ж, якщо не брати до уваги суворі настанови Меріан про те, що чоловікам не можна довіряти, її заборони вживання сидру та поради йти за своєю веселкою, під час коротких і нечастих візитів вона загалом була досить люблячою матір'ю. Проте іноді, коли Іссі бачила, як парком розгулюють щасливі сім'ї чи як батьки заколисують крихітних немовлят, у її грудях сильно щеміло, і тоді їй теж хотілося мати родину, як у всіх.

Друзі та знайомі ніскілечки не здивувалися, що з Іссі Рендал виросла звичайнісінька, ба навіть дещо консервативна дівчина. Відмінниця у школі, потім гарний коледж і от тепер — робота в провідній компанії з продажу комерційної нерухомості в Сіті. На той час, коли Іссі почала працювати, пекарні продали: дідусь постарів, та й часи змінилися. Тепер Іссі мала вищу освіту, тож необхідності прокидатися вдосвіта і займатися важкою фізичною працею до кінця життя в неї не було. На неї чекало краще майбутнє.

Однак глибоко в душі їй страшенно подобався затишок кухні. Вафельні ріжки з ідеально точним вмістом крему; легке листкове тісто з хрусткими кристаликами цукру; аромат кориці, родзинок та апельсинової цедри

хрестових булочок, які в пекарнях Рендала пекли тільки під час Великого посту; досконалий масляний крем на найніжнішому, найпишнішому лимонному капкейку. Іссі обожнювала це все, а тому вирішила записати якомога більше дідусевих рецептів. І хоча досі ні Джо, ні Іссі не доводилося в них заглядати, все ж таки варто було записати їх на папері, доки пам'ять остаточно не зрадила його.

— Отримала електронний лист від матері, — відповіла Іссі. — Вона у Флориді. Зустріла чоловіка на ім'я Брік. Брік — ось таке ім'я.

— Принаймні цього разу це чоловік, — пирхнув дідусь.

— Казала, що, можливо, приїде на мій день народження. Влітку. На Різдво вона також обіцяла приїхати, але — як бачиш.

Іссі святкувала Різдво разом із дідусем в пансіонаті. Персонал зробив усе, що міг, та справжнім святом це було важко назвати.

— У будь-якому разі, — Іссі вичавила із себе усмішку, — вона ніби щаслива. Каже, що їй там подобається. Просить відправити тебе до неї погрітися на сонечку.

Іссі та Джо презирнулися й вибухнули сміхом.

— Точно, — втомлено мовив дідусь. — Зараз же викликаємо таксі, і я сідаю на перший літак до Флориди. Таксі! Агов! Мені в аеропорт!

Іссі засунула клаптик паперу до сумки та підвелася.

— Мушу йти. Продовжуй записувати рецепти, але намагайся не зчиняти гаму, гаразд?

— Гаразд.

— Побачимося наступного тижня, — Іссі поцілувала Джо у чоло.

Іссі вийшла з автобуса. Надворі стояла холоднеча, де-не-де лежав почорнілий сніг, що випав одразу після Нового року. Спершу він мав казковий вигляд, та потім потьмянів і злипся, особливо біля кованого паркану міської ради Сток-Ньюїнгтона — величезної будівлі наприкінці вулиці. Незважаючи на примхи погоди, Іссі була рада нарешті опинитися вдома. У Сток-Ньюїнгтоні, уподобаному богемою райони, вона оселилася, коли переїхала на південь країни.

Пахощі кальяну з невеличких турецьких ресторанчиків на Стемфорд-роуд змішувалися із запахом ароматичних паличок із крамничок «Все за один фунт», втиснутих поміж дорогими бутиками дитячих товарів з дизайнерськими гумовими чобітками та ексклюзивними дерев'яними іграшками, до яких навідуються покупці з пейсами чи у хіджабі. Місцеві розмови, молоді матері з візочками, старші жінки з візочками для двох дітей. І хоча її друг Тобс якось жартома зауважив, що Сток-Ньюїнгтон нагадує бар із «Зоряних війн», Іссі тут подобалося. Вона обожнювала солодкий ямайський хліб, медову баклаву, що завжди стояла на касі в продуктових крамницях, крихітні індійські солодощі із сухого молока та цукру й припорошений різною посипкою турецький рахат-лукум. Як приємно було, йдучи з роботи, вдихати аромати різноманітних страв. Що вже казати про розмаїття будівель: від милих квадратних одноповерхових будиночків до багатоповерхівок і переобладнаних будівель з червоної цегли. Альбїон-роуд — з усілякими крамничками та ресторанчиками, що продавали смажені курячі ніжки, службами таксі й великими сірими будинками — була однією з найбільших вулиць Лондона, яка колись вела до передміських селищ, а наразі сполучала місто з його околицями.

Сірі вікторіанські будинки ще мали досить солідний вигляд, та й коштували чималенько. У декотрих досі мешкало по кілька сімей. Перед пошарпаними фасадами стояла купа смітників і велосипедів, на вході висіло кілька дзвінків і таблички з іменами мешканців. Інші такі будинки переобладнали на особняки з дубовими вхідними дверима, декоративними кущами на сходах, дорогими шторами, відполірованою дерев'яною підлогою, камінами та великими дзеркалами. Іссі подобалося це поєднання нового й ветхого, традиційного й альтернативного, необтесаного й вишуканого на тлі хмарочосів Сіті, що височіли на обрії, напіврозваленого кладовища та метушливих тротуарів. Тут можна було зустріти будь-кого. Іноді здавалося, що це мікрокосмос Лондона, район, що відображає справжню сутність столиці. І що найголовніше, ціни тут були набагато доступніші, ніж в Ізлінгтоні.

Іссі прожила тут чотири роки відтоді, як переїхала з півдня Лондона, та нарешті змогла купити власне житло. Єдиним недоліком була відсутність метро. І хоча казала собі, що це не має значення, та в такі вечори, як сьогодні, коли вітер несамовито завивав поміж будинками, а від холоду ніс перетворювався на червоний кран, з якого постійно крапає, вона зрештою погоджувалася, що таки має. Не критично, але... Безперечно, заможні мамці у своїх розкішних маєтках тим не переймалися, адже мали позашляховики. Іноді, коли Іссі бачила їх зі здоровезними дорогими візками та крихітними доглянутими дітлахами, її проймала допитливість: вона ніяк не могла збагнути, скільки їм насправді років. Чи вони молодші за неї? Тридцять один — це ще не стара, принаймні не в наші часи. Та, коли Іссі бачила їхніх малюків, висвітлені прядки волосся, будинки з дорогими шпалерами, їй таки кортіло дізнатися достеменно. Лише інколи.

Одразу ж за автобусною зупинкою був невеличкий дворик. У химерних вікторіанських будівлях, різних за конструкцією та розміром, колись розміщувалися стайні та продуктові ятки, а тепер тут вишикувалися крихітні крамнички, серед них і крамничка господарчих товарів із допотопними щітками, невиправдано дорогими старомодними тостерами й непоказною пральною машиною, що стояла у вітрині стільки років, скільки Іссі приходила на зупинку. Був тут також офіс, що надавав послуги телефонного та інтернет-зв'язку й на додачу можливість переслати гроші куди заманеться, з досить дивним графіком робити, а також кіоск із пресою, в якому Іссі купувала журнали та баунті.

У закутку двору стояла будівля, яку, здавалося, вліпили туди, бо не знали, куди подіти зайву цеглу. Один її ріг випинався вперед, другий — ховався позаду, а вікна виходили на дорогу. Біля входу в будівлю були невеличка тераса та вимощений внутрішній дворик із грушею — шматочок раю посеред метушні великого міста, щось дивне і незвичне, досі непідвладне часу. Ще одна ілюстрація до казок Беатрікс Поттер, думала собі Іссі, не вистачало лишень вітражних вікон.

Вітер пронісся вздовж центральної вулиці. Іссі повернула у бік своєї квартири. Додому.

Квартиру Іссі придбала саме в розпал ажіотажу на ринку нерухомості. Як для людини, яка працювала в цій сфері, покупку навряд чи можна було назвати вдаю, але так уже сталося. Щойно в неї опинилися ключі від помешкання, Іссі зрозуміла, що ціни різко почнуть падати мало не наступного дня. Купила вона квартиру ще до того, як почала зустрічатися з Ґремом, колегою по роботі (хоча на той час Іссі вже запала на нього, власне,

як і решта дівчат в офісі), — він точно відмовив би їй від покупки, як потім неодноразово товкмачив їй.

Утім Іссі не була впевнена, що послухалася б його. Переглянувши й відкинувши всі доступні варіанти, Іссі вже думала облишити пошуки, та потім випадково потрапила на квартиру на Кармеліт-авеню й одразу в неї закохалася. Займала вона два верхніх поверхи гарненького сірого будиночка з окремим входом, до якого вели сходи, тож здавалося, що це не квартира, а приватний будинок. Один поверх займала кухня відкритого планування, яка водночас слугувала їдальнею та вітальнею. Іссі намагалася зробити її якомога затишнішою: поставила величезні дивани, оббиті дещо вицвілим сірим оксамитом, довгий дерев'яний стіл з лавами і, звісно, на свій смак облаштувала кухню. Шафки вона купила з величезною знижкою. Меблі були пофарбовані в насичений рожевий колір, мабуть, саме тому їх продавали так дешево.

— Ніхто не хоче собі рожеву кухню, — жалівся продавець. — Їм би лишень нержавійну сталь чи дерево — і на тому край.

— Як цікаво, ніколи досі не бачила рожевої пральної машини, — Іссі намагалася підбадьорити засмученого продавця.

— Вірю. Вочевидь, людей починає нудити, коли вони дивляться, як їхня білизна крутиться в цій машині.

— Це таки недолік.

— Джордан ледь не купила, — дещо пожвавішав продавець, — та потім вирішила, що кухня занадто рожева.

— Джордан справді вирішила, що кухня занадто рожева? — перепитала Іссі, яка ніколи не захоплювалася рожевими кольорами й усіякими дівчачими штучками. Однак ця кухня була досить привабливого відтінку, що радше нагадував «шокующий рожевий» Ельзи

Скіапареллі. Тобто кухня, в яку неможливо було не закохатися.

— На неї справді знижка у сімдесят відсотків? — знову перепитала Іссі. — Це з усім необхідним обладнанням та встановленням?

Продавець поглянув на гарненьку дівчину із зеленими очима й копицею темного волосся. Йому подобалися фігурні дівчата. У них був такий вигляд, немов вони справді збиралися готувати на його кухнях. Продавець не любив кутастих жінок, які хотіли кутасті кухні, щоб тримати там лишень джин і крем для обличчя. Він вважав, що кухонні меблі створені для того, щоб на них готували смачну їжу та розливали п'янке вино. Іноді він ненавидів свою роботу, але його дружині подобалися знижки на кухні й можливість щороку їх міняти, а ще готувати для нього неймовірні страви. Тож, незважаючи на всі недоліки свого бізнесу, він продовжував гарувати далі. До речі, останнім часом вони з дружиною добряче погладшали.

— Так, сімдесят відсотків. Найпевніше, її просто доведеться викинути на звалище. Ви це уявляєте?

Звісно, Іссі це уявляла. І це було досить сумно.

— Страшенно не хочеться, щоб так сталося, — засмучено зауважила Іссі.

Продавець кивнув, подумки дістаючи бланк замовлення.

— А як щодо сімдесяти п'яти відсотків знижки? Зрештою, я майже займаюся благодійністю. Рятую, так би мовити, кухню.

Ось так і з'явилася в неї рожева кухня. Іссі постелила чорно-білий лінолеум і повісила все необхідне приладдя. Спершу гості мружилися й терли очі, та коли знову уважно розглядали кухню, дивувалися самі собі, адже рожеві меблі їм таки подобалися, а ще більше пригощення, які на них готувалися.

Навіть дідусю Джо сподобалося. Якось під час одного з ретельно запланованих візитів Джо схвально кивнув у бік газової конфорки (для карамелізування) та електричної духової шафи (для рівномірного розподілення температури). Здавалося, Іссі та її солодка рожева кухня були створені одна для одної.

Саме тут Іссі відчувала себе по-справжньому вдома. Вона вмикала радіо й починала поратися. Брала ванільний цукор, найякісніше французьке борошно, придбане у крихітній крамничці у Смітфілді, вузьке срібне сито, одну зі своїх численних дерев'яних ложок і починала збивати найпишніше тісто. Із заплющеними очима розбивала одночасно два яйця у величезну білосиню керамічну миску для замішування, на око вимірювала потрібну кількість білосніжного добірного масла, яке ніколи не клала до морозилки. Скільки ж масла їй довелося перепробувати, перш ніж знайшла саме це!

Іссі прикусила губу, щоб припинити так сильно збивати тісто: якщо воно надто насититься повітрям, то під час випікання сплющиться. Тож дівчина сповільнила рухи й перевірила, чи тісто підніметься. Так, підніметься. Вичавила померанець — сьогодні вона планувала полити капкейки глазур'ю із джемом, що буде або надзвичайно смачно, або досить незвично.

Капкейки вже пеклися в духовці, а Іссі саме готувала третю порцію глазури, коли Гелена, подруга, з якою вона мешкала, грюкнула дверима. Вся сіль була в тому, щоб збалансувати. Не надто терпкий і не надто солодкий — саме такий, як треба... Іссі хутко записала на папері точне поєднання інгредієнтів, які подарують ніжний присмак.

Гелена ніколи й ніде не з'являлася непомітно. Вона просто була на таке не здатна. Спершу з'являлося її декольте, а потім вже сама Гелена. Вона не була товста — радше висока, із гарними пропорціями, досить

популярними в п'ятдесятих роках двадцятого століття. Пишні груди, тонка талія, широкі стегна — і все це увінчано копицею рудого волосся, як у жінок з картин прерафаелітів. За будь-якої епохи її вважали б справжньою красунею. За будь-якої, окрім початку двадцять першого століття, коли красивою жінкою називали істоту, схожу на недогодовану шестирічну дитину, в якій невідомим чином над ребрами випнулися кругленькі груди. Хай там як, але Гелена невпинно намагалася скинути вагу — немов її широкі красиві плечі й пружні округлі стегна могли бодай трохи схуднути.

— У мене був жахливий день, — театральню оголосила Гелена й зиркнула на капкейки, що стигли на підставці.

— Зараз усе виправимо, — поспіхом відповіла Іссі й відклала вбік насадку для глазури.

Дзенькнула духовка. Іссі мріяла про плити «Aga» — велику рожеву Aga. Однак таку плити неможливо було підняти сходами чи просунути у вікно; а навіть якщо й можливо, її не було куди підключити; а навіть якби й було куди, то підлога все одно не витримала б ваги чавунної плити; а навіть якби й витримала, то Іссі не мала змоги зберігати в себе всі необхідні мастила; а навіть якби й мала, Aga не підходила для випікання хліба, адже була цілковито непередбачуваною. Ба більше, Іссі не могла її собі дозволити. Попри це вона досі потайки зберігала в одній з книжкових шаф каталог з плитами та пічками Aga. Натомість у неї стояла надійна німецька Bosch, яка завжди давала ту температуру, що була зазначена на шкалі, і до секунди розраховувала час (хоча Іссі чомусь все одно їй не довіряла).

Гелена поглянула на два десятки ідеальних тістечок, що з'явилися з духової шафи.

— Ти що, для Червоної армії готуєш? Дай-но мені один.

— Ще гарячі.

— Дай мені один!

Іссі заклала очі й почала майстерно вичавлювати глазур. Безперечно, вона почекала б, доки капкейки охолонуть, щоб масло в глазурі не розтало, та знала, що Гелена не зможе так довго чекати.

— То що сталося? — запитала Іссі, коли подруга вмостилася на кушетці (Гелена заїхала до квартири зі своєю кушеткою. Вона їй личила. Подруга ніколи не витрачала більше сил, ніж було необхідно.) з великою чашкою чаю та двома капкейками на улюбленій тарілці в горошок. Іссі була задоволена капкейками: ніжні й пухкенькі, наче хмаринки, з легким присмаком апельсина та глазур'ю. Смачні й не зіпсують апетиту перед вечерею. Наступної ж миті Іссі збагнула, що про вечерю геть забула. Що ж, у такому разі тістечка будуть їхньою вечерею.

— Мене вдарили кулаком, — пирхнула Гелена.

— Знову? — Іссі випросталася на стільці.

— Як виявилось, пацієнт подумав, що я пожежний автомобіль.

— Що пожежному автомобілю робити у відділенні невідкладної медичної допомоги? — поцікавилася Іссі.

— Слушне запитання, — зауважила Гелена. — Кого тільки у нас не буває...

У вісім років Гелена вже знала, що хоче стати медсестрою. Саме тоді вона зібрала всі наволочки, що були вдома, зробила з них лікарняні ліжка й порозкладала на них свої м'які іграшки.

В десять років вона вимагала, щоб рідні — три брати, які страшенно їй тоді боялися (власне, вони досі їй боялися) — називали її Флоренс, як відому реформаторку сестринської справи Флоренс Найтінгейл.

У шістнадцять вона закінчила школу й одразу ж пішла працювати в лікарню під наглядом старших мед-

сестер. Зараз, попри всі спроби уряду втрутитися в медичну систему, Гелена сама стала старшою медсестрою й завідувала відділенням з надання невідкладної медичної допомоги в Хемел-парк, навчаючи своїх підлеглих точнісінько так, як в 1955 році.

Якось Гелена мало не потрапила на шпальти газет, коли один з інтернів поскаржився, що вона заглядає всім під нігті. Та більшість медсестер і студентів обожнювали її, так само й молоді лікарі, яким вона допомагала в перші, найтяжчі, місяці роботи. Любили Гелену й пацієнти, звісно, коли не втрачали здорового глузду та не били її кулаками.

І хоча Іссі заробляла більше, сидючи в зручному офісі та працюючи за нормальним графіком, вона іноді заздрила Гелені. Як же прекрасно займатися улюбленою справою та знати, що ти відмінно справляєшся, хоча й платять тобі за це копійки і навіть час від часу лупцюють.

— Як там містер Рендал? — запитала Гелена. Вона обожнювала дідуся Іссі, а той навзаєм обожнював її, однак щоразу докоряв, що вона все росте вгору, й казав, що з такою зовнішністю дівчина точно в давнину стала б прикрасою для носа корабля.

Саме Гелена оглянула професійним оком всі пансіонати в районі та вибрала найкращий для Джо, за що Іссі почувалася винною їй до смерті.

— Все з ним чудово, хіба що, коли йому стає краще, він одразу ж хоче братися до хліба й починає дратуватися та гиркатися з тією товстою медсестрою.

Гелена схвально кивнула, а потім додала:

— Ти познайомила його з Гремом?

Іссі прикусила губу. Гелена чудово знала, що вона цього не зробила.

— Ще ні, але познайомлю. У Грема наразі стільки справ.

«Гелена не може мене зрозуміти, — думала Іссі, — бо приваблює чоловіків, що цілують землю, по якій вона ступає».

На жаль, саму Гелену це страшенно дратувало, й зазвичай вона западала на гарячих альфа-самців, яким подобалися жінки з індексом маси тіла, як у маленької хирлявої собачки. Хай там як, будь-якій жінці, яка прагнула більш-менш нормальних стосунків, було не до снаги змагатися з Геленою за кількістю шанувальників, які присвячували їй вірші й надсилали оберемки квітів.

— Звісно, — мовила Гелена таким самим тоном, яким вона зверталася до скейт-панків зі зламаними ключицями, і відкусила наступний капкейк. — Це божественно. Ти могла б стати справжнім професіоналом. Ти впевнена, що в них немає п'яти порцій овочів і фруктів, які я мушу з'їдати щодня?

— На всі сто.

— Шкода, — зітхнула Гелена, — а я так сильно сподівалася. Швидко! Вмикай телевізор! Сьогодні день Саймона Ковела й шоу талантів. Хочу подивитися, як він жорстоко критикуватиме учасників.

— Тобі потрібен путній чоловік, — зауважила Іссі й узяла пульт.

«Тобі теж», — подумки відповіла Гелена.

Розділ другий

Апельсинові капкейки з варенням, щоб поліпшити невдалий день

Помножте всі інгредієнти на чотири, щоб отримати багато ласощів.

2 апельсини. Переконайся, що вони солодкі. До речі, чавлення кривавого апельсина допомагає зняти стрес.

230 г розтопленого масла. Якщо не вдається розтопити масло в горщику, скористайся вогнем власного праведного гніву.

3 яйця. І ще додатково 3, щоб жбурнути їх об стіну та витустити на волю почуття.

230 г цукру. Якщо відчуєш, що замало солодкого, додай ще.

230 г борошна з розпушувачем

3 столові ложки апельсинового варення

3 столові ложки апельсинової цедри

Розігрій духову шафу до 180 °C. Змасти маслом форму для випікання. Почисти й поріж на шматочки один апельсин і змішай з розтопленим маслом, яйцями, цедрою та цукром. Збивай на високій швидкості до однорідної маси, аж доки монотонний гул міксера тебе заспокоїть. Вилий масу в миску з борошном і як слід перемішай все дерев'яною ложкою.

Випікай впродовж 50 хвилин. Витягни готові капкейки з духовки й залиш холонуті у формі впродовж п'яти хвилин, а потім вийми їх та поклади на решітку для остаточного остигання. Змасти верхівку варенням. Спробуй знову відчутти смак до життя.

Іссі похитала головою, згорнула аркуш і сховала його до сумочки. Вона не хотіла псувати день дідусеві, та настрій в нього погіршився, мабуть, через те, що вони говорили про матір. Якби ж Меріан... Іссі вже якось казала їй, що Джо було б дуже приємно бодай зрідка отримувати від доньки листи, проте спроба виявилася марною. Нічого не вдієш — Іссі тут була безсила. Добре, що хоча б його листи в пансіонаті штампували та відправляли. Останні кілька місяців були складними для всіх. Джо прокидався рівно о п'ятій, вмикав пічку, а потім забував навіщо. Окрім того, в Іссі було чимало власних клопотів на додачу до роботи. Спершу вона зиркнула на годинник, а потім на довгу чергу, що чекала, коли зчленований автобус зверне на Сток-Ньюїнгтон-роуд. Довжелезний і незграбний, він ніколи не міг розвернутися з першого разу, тож доки автобус намагався виконати складний маневр, велосипедисти й водії автівок зчиняли справжній гвалт. Зовсім скоро ці автобуси спешуть як непридатні до експлуатації, й Іссі було чомусь шкода бідолашних незграб.

Звісно, перший понеділок після Різдва мусить неодмінно принести із собою паскудну погоду. Вітер шмагав обличчя й намагався зірвати з голови нову плетену шапку, яку Іссі придбала на різдвяному розпродажі. Тоді смужки на шапці здавалися їй незвичними, милими й молодіжними, а тепер підозрювала, що схожа в ній

на ту жінку, яка іноді бродила біля зупинки з візочком, вщент напханим торбами, проте ніколи не сідала в автобус. Зазвичай Іссі просто всміхалася їй, але намагалася стояти подалі, коли тримала величезну коробку капкейків.

Іссі оглянула людей довкола себе. Знайомі обличчя, з якими вона стояла тут у дощ, сніг, вітер й поодинокі проблиски сонця. Та сьогодні жінки з торбами не було, навіть не захотіла прокидатися в таку погоду. Деяким Іссі кивнула на знак привітання. А декого бачила вперше, як-от роздратованого молодика, який крутив у руці телефон, або старшого чоловіка, що потайки чухав голову, розсипаючи по плечах лупу. Ось так вони щодня стояли тут, на тих самих місцях, і чекали на незграбний автобус, міркуючи, скільки ж в ньому буде люду, коли він нарешті під'їде та повезе їх до крамниць, офісів, Сіті, Вест-Енду, розсипаючи їх по вулицях Ізлінгтону та вздовж Оксфорд-стріт. А ввечері він знову збиратиме їх серед холоду й темряви. Втомлені тіла паруватимуть, і від цієї пари запітніють вікна автобуса. Діти, повертаючись пізно зі школи, малюватимуть на них мармизки, а підлітки — геніталії.

— Добридень, — привіталася Іссі з Ліндою, жінкою середніх літ, яка працювала в магазині «Джон Льюїс». — З Новим роком!

— З Новим роком! — відказала Лінда. — Список намірів написала?

Іссі зітхнула й потягнулася пальцями до пояса. Через цю похмуру погоду, короткі дні й постійну темінь хотілося сидіти вдома й пекти щось смачненьке, а не гасати містом, пітніти в спортзалі й запихати в себе салат. На Різдво вона ще й примудрилася напекти силенну пригощень для пансіонату.

— Нічого нового, — відповіла вона Лінді. — Скинути пару кілограмів...

— Тобі це не потрібно, — перебила її жінка. — З твоєю вагою все гаразд. — Лінда мала підтягнуте тіло, груди першого розміру, розкішні стегна й зручні черевики, щоб вистояти цілісінький день в галантерейному відділі. — У тебе чудовий вигляд. Сфотографуй себе зараз і подивись на світлину через десять років, якщо раптом мені не віриш. Сама здивуєшся, якою красунею ти була. — Лінда не втрималася й зиркнула на коробку, яку тримала Іссі.

— Це на роботу, — зітхнула вона.

— Ясно, — мовила Лінда.

Люди з черги починали потроху підходити до них, допитливо зиркаючи на коробку й розпитуючи, як Іссі провела свята. Вона подумки застогнала.

— От ненажери, ну що з вами вдієш! — Іссі відкрила коробку. Закоцюблі від вітру обличчя всміхнулися, навушники одразу ж повитягалися з вух, і зупинка радісно накинулася на капкейки з варенням. Як завжди, Іссі спекла їх удвічі більше ніж треба, тож спокійно могла пригостити і співробітників, і пасажирів автобуса.

— Це дивовижно! — мовив чоловік з повним ротом. — Ти могла б заробляти цим на життя.

— Дивлячись на всіх вас, я й собі так думаю, — відказала Іссі й почервоніла від задоволення, що люди юрмляться довкола неї. — Всіх з Новим роком!

Зупинка пожвавішала й загомоніла. Лінда, звісно, як завжди хвилювалася через весілля доньки. Лієнн була майстринею педикюру і стала першою в родині Лінди, хто вступив до коледжу. Вона виходила заміж за промислового хіміка.

Жінка страшенно цим пишалася й узяла на себе організацію свята. Вона й гадки не мала, наскільки важко було Іссі слухати розповідь матері, яка нічого так палко не хотіла, як зав'язати корсет весільної сукні своїй двадцятишестирічній доньці.

Лінда припускала, що Іссі з кимось зустрічається, проте не хотіла лізти не у свою справу. Сучасні жінки не поспішають зі шлюбом. Ох, ці вже кар'єристики! Іссі все ж таки варто поквапитися. Гарна дівчина, ще й чудово готує — ніхто й не подумав би, що вона самотня. Та, хай там як, наразі вона стоїть тут одна й чекає на свій автобус. Лінда сподівалася, що Ліенн швидко завагітніє. Їй страшенно кортіло нарешті скористатися дисконтною карткою в дитячому відділі.

Іссі закрила коробку, проте автобуса все не було. Обернулася й зиркнула на дворик із грушею. На вікнах крамниці досі були спущені жалюзі. Химерна будівля нагадувала сварливого сонного чоловіка, що вийшов на вулицю похмурого січневого лондонського ранку. Біля входу дотепер стояли пакети зі сміттям і чекали, коли їх заберуть.

За останні чотири роки багато хто намагався відкрити тут щось своє, та спроби виявилися невдалими. Можливо, місце було недостатньо популярним, а може, надто близько розташовувалася крамниця господарчих товарів. Магазинчик дитячого одягу відомого французького бренду із захмарними цінами протримався тут недовго, так само, як і крамничка подарунків із різноманітними версіями «Монополії» та чашками з пінгвіном видавництва «Пінгвін-букс». Вік крамнички товарів для йоги також був недовгим, попри те що тоді фасад пофарбували в заспокійливий рожевий колір, а біля дерева встановили невеличкий фонтан із Буддою. Торгували в ній надзвичайно дорогими килимками й м'якими зручними штанцями. І хоча Іссі так ніколи й не вистачило сміливості зазирнути всередину, їй здавалося, що товари для йоги матимуть попит у тутешніх модниць і гарненьких матусь. Як виявилось, вона помилилася. У вікні знову висіла жовто-чорна табличка з написом «Здається в оренду», що аж ніяк не гармонію-

вала з рожевими стінами, а від дзюркотливого фонтана не лишилося й сліду.

— Шкода, — мовила Лінда, помітивши, куди вона дивиться. Іссі мугикнула на знак згоди.

Щодня дивлячись на крамничку та гнучких продавчинь-білявок, Іссі нагадувала собі, що їй вже за тридцять і що підтримувати колишні форми стало складніше, ніж раніше, особливо враховуючи її любов до випічки. Не те щоб колись вона була худенькою — власне, в дідусявому домі це було неможливо.

Після школи Джо, хоча й був страшенно втомлений, завжди кликав онуку на простору кухню. Інші пекарі привітно всміхалися й поступалися дорогою малому дівчиську, водночас гиркаючись між собою. Іссі було соромно вже від самої своєї присутності, а коли дідусь оголошував: «Ось тепер розпочинаються твої справжні заняття», — вона ніяковіла ще більше. Іссі кивала, вирачивши очі, — сором'язливе дитя, яке завжди шарілося і почувалося не у своїй тарілці в початковій школі, де правила змінювалися ледь не щотижня. Іноді здавалося, що їх розуміють усі, окрім неї.

— Почнемо з оладок. Навіть п'ятирічній дитині до снаги приготувати оладки.

— Дідусю, але ж мені шість!

— Тобі немає шести!

— Є! Мені шість!

— Тобі два.

— Мені шість!

— Тобі чотири.

— Шість!

— Секрет оладок криється, — нарешті цілком серйозно мовив Джо після того, як Іссі збрала чотири яєчні шкарлупки, що впали на підлогу, та вимила руки, — в конфорці. Вона не повинна бути надто гарячою. Надто гаряча конфорка зіпсує оладки. Обережніше! — Іссі сто-

яла на коричневому табуреті, що похитувався через дірку в лінолеумі, зосереджено набирала тісто дерев'яною ложкою та наливала його на сковорідку. Джо стояв поруч і підтримував її.

— Наберися терпіння, — вів далі дідусь. — Тут не можна поспішати. Пересмажену оладку нічого не врятує. Ось ця плита...

Джо віддавав усі сили та завзяття коханий онучці, навчаючи її майстерності й секретів випікання. «Це він в усьому винен», — думала Іссі. Цього року вона точно пектиме менше й скине кілька фунтів. Лише зараз Іссі помітила, що, поки про все це міркувала, почала злизувати варення з пальців. Годі, треба цьому покласти край!

Автобуса досі не було. Іссі озирнулася, зиркнула на годинник, і раптом величезна крапля впала їй на щок. Потім ще одна. Небо весь час було затягнуте хмарами, тож не вдавалося передбачити, коли саме розпочнеться дощ. Судячи з чорних хмар, зараз мало добряче вперіщити. На зупинці не було куди сховатися, могли врятувати хіба що три сантиметри козирка на кіоску з пресою.

Однак власникові кіоску не подобалося, що перехожі притуляються до його вітрин. Він частенько жалівся на це Іссі, коли вона купувала вранці газету (а іноді й щось їстівне). Нічого не залишалось, як натягнути на вуха шапку, чекати й запитувати себе, що Іссі частенько й робила, чому вона мешкає не в Тоскані, Каліфорнії чи Сіднеї.

Раптом чорний двомісний BMW з відкидним дахом просигналив і спинився на виділеній для громадського транспорту смузі, забризкавши ледь не всіх людей на

зупинці. Хтось застогнав, хтось голосно вилаявся. Впізнавши автівку, Іссі, з одного боку, зраділа, а з другого, — засмутилася. Пасажирам 73-го автобуса це точно не сподобається, та нічого не вдієш. Дверцята прочинилися перед нею.

— Закинути? — гукнув голос з автівки.

Грем сподівався, що Іссі відмовиться. Безперечно, вона була мила дівчина, і, звісно, йому подобалося проводити з нею час і все таке, але він потребував власного простору. У Грема було стільки справ, що наразі він аж ніяк не міг дозволити, щоб хтось вносив у його життя безлад та сум'яття. Ба більше, не годилося спати з колегою, тим паче зі своєю підлеглою. Грем радів, що Іссі не наполягає та з розумінням ставиться, коли він просить її не залишатися в нього. Він знав, що саме тут вона сідає на автобус, та, прямуючи на роботу в дорогій автівці й розмірковуючи над корпоративною стратегією, останнє, що хотів побачити, — це як нещасна Іссі із шарфом на голові мокне під дощем на зупинці. Її вигляд дратував Грема.

Грем був найвродливішим чоловіком в офісі. Жодних сумнівів. Високий, атлетичний, з пронизливими блакитними очима й темним чубом. На той час Іссі працювала в компанії три роки, і його поява викликала справжній ажіотаж. Він, безсумнівно, був створений для роботи на ринку нерухомості. Владний, кмітливий і стрімкий, він швидко міг запевнити клієнта, що, не купивши запропоноване ним, той точно залишиться в прогріші.

Спершу Іссі ставилася до нього, як до попзірки чи актора телебачення: приємно поглянути, проте всім зрозуміло, що між ними лежить нездоланна прірва. Вона зустрічалася з досить милими хлопцями (хоча були в неї також один чи два покидьки), та зрештою нічого путнього з того не вийшло. Можливо, це були не ті люди, а може, не настав слухний час. Хапатися за останню соломинку було зарано, але десь глибоко в душі Іссі розуміла, що хотіла б уже знайти пару та створити сім'ю. У неї не було бажання повторювати долю матері: міняти чоловіків одного за одним, так ніколи й не відчувши справжнього щастя. Іссі хотілося власної домівки, хотілося сім'ї. Вона знала, що це дещо старомодно й буденно, проте нічого не вдієш — така вже вона. А от Грем навряд чи був тим, хто мріє про спокійне сімейне життя. Іссі бачила, як він від'їжджає від офісу у своїй спортивній машині з розкішними довгоногими білявками. Щоразу з іншою, хоча й усі вони видавалися однаковісінькими. Тож зрештою Іссі викинула його з думок, навіть після того, як він пройшовся по наймолодших дівчатах в офісі.

Ніхто не очікував такого розвитку подій. Якось їх відправили на навчання у центральний офіс в Роттердамі. Того вечора лило як з відра, голландські колеги роз'їхалися раніше ніж очікувалося, й вони обоє опинилися в барі готелю. Хоч як дивно, їм було добре разом. Грема заінтригувала симпатична й апетитна кучерявка, яка завжди сиділа в закутку, ніколи не фліртувала, не складала губи бантиком і не гиготіла, коли він проходив повз неї. Виявилось, що вона досить мила й цікава. Іссі, дещо хмільна від двох егермейстерів, була не в змозі встояти перед його сильними руками та вольовим підборіддям. Вона намагалася запевнити себе, що це все нічого не означає, що вони просто приємно проводять час... Гарний вечір, підігрітий спиртним, який за-

лишиться таємницею. І що не кажи, Грем був справжнім красенем.

Грем вирішив спокусити Іссі почасти зічев'я, та не очікувано для себе відкрив у ній м'якість і ніжність, — і це насправді йому дуже сподобалося. Вона не була настирливою та різкою, не теревенила весь час про калорії та не поправляла макіяж що п'ять хвилин. Він здивувався сам собі, коли супроти власних правил покликав її після повернення на побачення. Іссі, тішачись і водночас дивуючись, поїхала в його нову квартиру в Ноттінг-Гіллі та приготувала смачнющі брукети. Їм обом той вечір сподобався.

Усе було захопливо. Вісім місяців тому. Цілком природно, що Іссі поступово почала міркувати, чи цей чоловік часом не створений саме для неї? Може, в цієї красивої й амбітної особи вразлива й чуйна душа? Гремові подобалося говорити про роботу, Іссі ж завжди знала, про що йдеться, а їй подобалося готувати йому вечерю й бути поруч з ним за столом і в ліжку.

Звісно, після кількох місяців їхнього зв'язку практична Гелена не могла не відзначити, що Грем завше просить Іссі їхати ночувати додому, щоб як слід виспатися самому. Що вони ходять у ресторани, але він не познайомив її ні з друзями, ні з матір'ю. Що він так і не познайомився із Джо й жодного разу не назвав Іссі своєю дівчиною. І що, можливо, Гремові дуже зручно деколи весело проводити час із колежанкою, а от Іссі в тридцять один варто знайти щось серйозніше.

Іссі затуляла пальцями вуха й голосно співала, щоб не чути цих слів.

Звичайно, вона легко могла все це припинити, однак поруч не було жодного більш-менш пристойного кандидата, тим паче такого палкого, як Грем. Хтозна, можливо, їй вдасться зробити його життя таким приємним і славним, що він не зможе без неї жити і зрештою

освідчиться? Гелені цей план видавався надто оптимістичним, і своєї думки вона не приховувала.

Грем скривився у своєму *BMW*, увімкнув Джей-Зі та звернув з траси, щоб підібрати Іссі. Як він міг не зупинитися в таку погоду? Він же не цілковитий мудак.

Іссі намагалася якомога граціозніше сісти в низьку автівку, проте це погано їй вдалося, адже довелося стати ледь не раком перед чергою на зупинці. Не встигла вона вмотитися й застебнути пасок безпеки, як Грем уже рвонув з місця, намагаючись втиснутися поміж автівок. Він навіть не потрудився увімкнути сигнал повороту.

— Агов, ви, йолопи, — гарчав Грем, — впустіть мене!

— Закинути? Це що за мова?

— Якщо не подобається, можу висадити. — Грем зиркнув на Іссі й підняв вгору одну брову.

Дощ періщив по вітровому склу, немов відповідаючи замість неї.

— Та ні, все гаразд. Дякую, що забрав мене.

Грем буркнув щось собі під носа.

«Іноді він справді ненавидить, коли його хвалять за добре діло», — відзначила подумки Іссі.

— Ми не можемо оприлюднити наші стосунки через роботу, — пояснювала Іссі Гелені.

— Що? Навіть коли вже минуло стільки часу? Ти справді думаєш, ніби в офісі нічогосінько не знають? — заперчила Гелена. — Вони що, ідіоти?

— Це агенція нерухомості.

— Гаразд, вони там всі ідіоти. Але я однаково не розумію, чому ти не можеш час від часу залишатися в нього?

— Бо він не хоче, щоб ми разом заходили до офісу, — відповіла Іссі, немов то була цілком зрозуміла річ.

І воно ж так і є, хіба ні? Та й вісім місяців — не так уже й багато. У них попереду ще купа часу, щоб все формалізувати й вивести стосунки на новий рівень. Поки що просто не час, от і все.

Гелена на те лише гмикнула у притаманній тільки їй манері.

Повсюди були затори, Грем бурчав і лаявся собі під ніс, та Іссі на це не зважала. Як же добре сидіти в машині, в теплі та комфорті, й слухати *Kiss FM*!

— Що плануєш сьогодні робити? — запитала Іссі, щоб не мовчати. Зазвичай Грем скидав стрес і напругу на її плечі. Він міг їй довіряти — Іссі вміла зберігати таємниці.

— Нічого особливого, — зиркнув він на неї.

Іссі звела брови. Нічого особливого — це не про Грема. Грем щодня відвойовував свою посаду й доводив, що саме він — найкращий. Робота на ринку нерухомості вимагала такої поведінки. Ось чому, як Іссі вмовляла себе, Грем іноді був дещо... агресивним. Це була маска, яку він мусив носити на роботі. З численних опівнічних розмов, його примх і поодиноких спалахів емоцій Іссі знала, що під тією маскою криється вразливий чоловік, чутливий до агресії на роботі, який переймається своїм статусом так само, як і всі люди. Ось чому Іссі була більш впевненою в їхніх з Гремом стосунках, ніж її друзі. Вона бачила іншу, чуттєву та м'яку, сторону його особистості. Він ділився з нею своїми тривогами, надіями, мріями

та страхами. Саме тому між ними все було серйозно, тож не так уже й важливо, де вона прокидалася вранці.

Рука Ґрема лежала на важелі коробки передач.

— Усе буде гаразд, — ніжно мовила Іссі й поклала руку поверх його долоні.

— Знаю! — Ґрем різко висмикнув руку.

Дощ лив як з відра, коли автівка звернула на вулицю неподалік Фаррінгтон-роуд, де розташовувався офіс агенції нерухомості «Калінга Денікі Проперті Менеджмент» — «КД», як називали її між собою співробітники. Шестиповерхова гостроверха скляна будівля, що аж ніяк не вписувалася поміж невисоких будинків із червоної цегли, де переважно розташовувалися житлові квартири та дрібні офіси. Ґрем загальмував.

— Ти не проти?..

— Ґреме, ти жартуєш?

— Та годі тобі! Що подумують партнери, коли побачать, як я вранці підвожу на роботу офісного клерка? — Ґрем помітив вираз обличчя Іссі. — Даруй, тобто офіс-менеджера. Хтозна, що їм може спасти на думку, згодна? — Він провів рукою по її щоці. — Вибач, Іссі, але я керівник, і якщо сам крутитиму службові романи, до добра це точно не доведе.

На мить Іссі стало дуже радісно. Роман! Він вважає їхні стосунки романом! Вона знала це! Гелена таки помиляється: Іссі не ідіотка. Ґремові вона потрібна не лише для розваги.

Немов почувши її думки, Ґрем дещо винувато всміхнувся їй.

— Це лише тимчасово, — мовив він, хоча й не став би заперечувати, що, коли Іссі вийшла з автівки, полегшено зітхнув.

Іссі брела по калюжах. Злива не вщухала, тож, пройшовши кілька метрів уздовж Бріттон-стріт, вона промочила до нитки, ніби й не їхала в автівці. Дійшовши до офісу, заскочила у вбиральню на першому поверсі з найсучаснішим обладнанням, встановленим, мабуть, для того, щоб гості ні за що в світі не здогадалися, як увімкнути кран або змити за собою. Співробітники сюди рідко коли заходили, тож зазвичай тут було порожньо. Іссі трохи підсушила волосся під сушкою для рук. Так, чудово, тепер у неї на голові гніздо.

Коли Іссі, не шкодуючи часу, як слід сушила волосся, а потім змащувала його дорогими засобами для догляду, воно виблискувало й хвилями спадало на плечі. Та коли на такі процедури в неї бракувало сил, як то бувало зазвичай, кучері завивалися в різні боки, особливо в дощову погоду. Іссі поглянула на себе й зітхнула. Завдяки туші зелені очі стали ще виразнішими, а от волосся було схоже на купу заплутаних ниток. Суцільний безлад, та й від вітру щоки геть розчервонілися — Іссі ненавиділа свою схильність червоніти, хоча, здавалося б, нічого страшного в тому не було. Вона полізла до сумки, щоб нарити застібку чи обруч, та дзуськи, — нічого путнього так і не знайшла. Потім вгледіла червону резинку, яку, мабуть, загубила поштарка. Ну хоч щось! Резинка аж ніяк не пасувала до сукні з квітковим візерунком, вузького чорного кардигана, товстих чорних колготок та чорних чобіт, але байдуже.

Трохи запізнюючись, Іссі привіталася з консьєржем Джимом і піднялася ліфтом на другий поверх, який займала бухгалтерія та адміністративний відділ. Відділ продажів і керівники проєктів розташовувалися поверхом вище, та оскільки довкола атріуму були скляні стіни, всі завжди бачили, хто є в офісі. Іссі прийшла на своє

робоче місце, привіталася з колегами й раптом збагнула, що спізнилася на призначену о 9:30 зустріч, яку вона мусила протоколювати. На зустрічі Грем мав розповідати про результати засідання ради директорів. Іссі вилаялася про себе. Невже йому так важко було нагати їй? Розлючена, вона схопила ноутбук і побігла до сходів.

У кімнаті переговорів за скляним столом сиділи старші менеджери відділу продажів і пускали одне одному шпильки. Вони байдуже зиркнули на Іссі, коли та увійшла, пробурмотівши слова вибачення. Грем не знаходив собі місця від люті. «Це ти винен, — обурено подумала Іссі. — Якби не випхав мене посеред дощу з автівки, я не спізнилася б».

— Хтось допізна гуляв? — пожартував самовдоволений Біллі Феншоу, один із наймолодших торгових агентів, який вважав, що перед ним не здатна встояти жодна жінка. Як прикро, що зрештою це таки було правдою.

Іссі всміхнулася й сіла. Кави не брала, хоча й страшенно хотілося випити бодай ковток. Поруч сиділа Каллі Мегта, єдина жінка в «Калінга Денікі», яка обіймала керівну посаду. Каллі завідувала відділом кадрів і, як завжди, мала незворушний та ідеально охайний вигляд.

— Отже, — прокашлявся Грем, — тепер, коли всі на решті зібралися, гадаю, можемо розпочати.

Іссі відчула, як у неї запалали щоки. Звісно, вона не очікувала якогось особливого ставлення до себе від Грема на роботі, але й не хотіла, щоб він вважав, ніби може читати їй мораль. На щастя, ніхто нічого не помітив.

— Вчора я спілкувався з партнерами, — вів далі Грем. «КД» була міжнародною голландською компанією з представництвами в найбільших містах світу. Деякі партнери мешкали в Лондоні, проте більшість ча-

су вони проводили у відрядженнях, оглядаючи об'єкти нерухомості. Вони були невловимі й надзвичайно владні. Присутні випросталися на стільцях і нагостили вуха. — Як вам відомо, минулий рік був досить складний.

— Не для мене, — мовив Біллі із самовдоволенням виглядом людини, яка щойно купила свій перший порш. Іссі вирішила не вносити це до протоколу.

— Ми зазнали серйозних збитків у США та на Середньому Сході. Європа ніби ще тримається, так само, як і Далекий Схід, проте... — Всі уважно слухали Грем. — Ми більше не можемо працювати в тому складі, що й раніше. На нас чекають скорочення.

Поруч із Іссі Каллі Мегта схвально кивнула. «Отже, її про це вже повідомили», — раптом стривожено збагнула Іссі. А якщо вона знає, значить, мова йде про скорочення штату. Іншими словами, про звільнення працівників.

Іссі похолола. Її не звільнять, звісно, ні! Співробітників операційного відділу не чіпатимуть — вони надто цінні, бухгалтерію також, куди ж без неї, і...

Іссі збагнула, що її думки випереджають хід подій.

— Ця інформація суворо конфіденційна. Протокол зустрічі не потрібно розсилати, — Грем значуще поглянув на Іссі. — Та, гадаю, я повинен повідомити, що на нас чекає скорочення штату на п'ять відсотків.

Іссі охопила паніка, і вона почала подумки робити розрахунки. У них двісті співробітників, отже, звільнять десятьох. Ніби й небагато, та де будуть скидати баласт?

Найімовірніше, звільнять нового пресекретаря, а чи зможе відділ продажів обійтися без асистентів? Чи, може, скоротять сам відділ продажів? Ні, скоротити продавників і залишити таку саму кількість адміністративних співробітників — нікудишня бізнес-модель. Іссі збагнула, що Грем досі щось розповідає.

— ...але, гадаю, ми можемо показати, що нам до снаги обійтися ще меншою кількістю штату, тож, імовірно, персонал скоротиться на сім чи навіть вісім відсотків. Доведемо Роттердаму, що «КД» — економна та гнучка бізнес-машина двадцять першого століття.

— Так, — погодився Біллі.

— Чудово, — додав хтось іще.

Але якщо звільнять її... як вона виплатить іпотеку? Як житиме? Звісно, їй тридцять один, проте ніяких заощаджень за душею. Вона стільки років виплачувала позику на оплату навчання, а коли виплатила, хотілося насолодитися столичним життям. Іссі вже жалкувала про всі свої посиденьки в ресторанчиках, коктейлі та зайвий одяг. Чому вона не відклала грошей? Чому? Поїхати до матері у Флориду й жити там вона не могла. Куди податися? Що робити? Раптом Іссі відчула, що от-от розплачеться.

— Іссі, ти записуєш?! — гаркнув Грем, коли Каллі почала обговорювати виплати й варіанти звільнення.

Іссі розгублено поглянула на Грема. Раптом вона усвідомила, що він дивився на неї як на зовсім чужу людину.

Розділ третій

Вчора після наради, де обговорювали скорочення, пригощати колег капкейками видавалося Іссі лицемірством, та й мало що лишилося після частування пасажирів на зупинці. Але на її великий подив, уся команда вже чекала на Іссі й вимагала солоденького.

— Я тільки через тебе прийшов на роботу, — зауважив Франсуа, молодий дизайнер реклами. — Твоя випічка немов із пекарень Тулона, кажу тобі. *C'est vrai**.

Іссі зашарілася, згадуючи компліменти, й потайки проглянула рецепти. Хоча на ній була її найкраща темно-синя сукня із широким подолом, яка надавала професійного та ділового вигляду, їй страшенно кортіло спекти щось новеньке.

Сьогодні дощу не було, і лишень холодний вітер пронизував чергу. Лінда, помітивши занепокоєний вираз обличчя Іссі та невеличку зморшку поміж брів, хотіла порадити їй крем, але не насмілилася. Натомість вона почала розповідати про те, що нині галантерейний відділ як ніколи користується популярністю, адже останнім часом всі почали економити й плести речі власноруч, проте Іссі, схоже, її не слухала. Вона витріщалася на елегантну білявку, якій місцевий агент з нерухомості показував невеличку крамничку у дворіку.

* *C'est vrai* (фр.) — це правда.

Іссі впізнала чоловіка — вони зустрічалися, коли вона купувала свою квартиру.

Жінка щось голосно розповідала. Професійна допитливість взяла гору, й Іссі підійшла трішки ближче, щоб розучити, що саме каже білявка.

— Цей район не знає, що йому потрібно! — впевнено вела жінка. — Тут забагато смажених крилець і недостатньо органічних продуктів. Вам відомо, — зверталася вона до агента з нерухомості, який щасливо кивав їй, погоджуючись із кожним словом, — що британці споживають більше цукру, ніж жителі інших країн? За винятком США та Королівства Тонга.

— Тонга? — перепитав чоловік. Іссі притиснула до себе контейнер з капкейками на випадок, якщо жінка зверне на неї свій суворий погляд.

— Я не вважаю себе гурманкою, — правила своєї білявка, — радше провісницею. Я намагаюся донести людям знання. Цільнозернові продукти та сироїдіння — єдиний шлях вперед.

«Сироїдіння?» — подумала Іссі.

— Отже, плиту поставимо тут. — Жінка діловито тицяла крізь вікно у дальній куток приміщення. — Навряд чи ми будемо нею користуватися.

— Так, це було б ідеально, — погоджувався агент з нерухомості.

«У жодному разі! — миттю пронеслося в думках Іссі. — Якщо поставити плиту біля вікна, приміщення простіше буде провітрювати, плюс люди бачитимуть, що ти робиш, а ти матимеш можливість стежити за тим, що відбувається всередині. Дальній куток — нікудишне місце для плити: завжди стоятимеш спиною до гостей. Якщо хочеш готувати для людей, мусиш робити це на видноті й вітати гостей привітною усмішкою, і...»

Занурившись у думки, Іссі навіть не помітила, як до зупинки під'їхав автобус.

— Десмонде, то яка вартість? — запитувала жінка.

«Яка вартість?» — крутилося в голові Іссі, поки вона підіймалася в автобус, а Лінда розповідала їй щось про вишивку хрестиком.

У сіро-синіх скляних стінах офісу відбивалися холодні вранішні промені зимового сонця. Іссі пригадала, що одним з її новорічних намірів було щодня долати два сходових марші. Вона застогнала і вирішила, що, якщо несеш щось важке (наприклад, двадцять один капкейк у великому судку), то дозволяється скористатися ліфтом.

Приклала перепустку (із назавжди заламінованою страшенно некрасивою світлиною) до сканера, прочитала широкі скляні двері й відчула, що на адміністративному поверсі якось на диво тихо. Секретарка Тесс квапливо привіталася і не мовила більше ні слова, хоча зазвичай полюбляла засипати її офісними плітками. Відтоді як почала зустрічатися з Гремом, Іссі припинила ходити з колегами на посиденьки, бо боялася бовкнути щось зайве після кількох келихів вина. Навряд чи хтось їх підозрював, та й хіба повірили б, що між нею та Гремом щось може бути? Він — такий красень і такий кар'єрист. Іссі, хоч і симпатична, проте аж ніяк не могла зрівнятися з такими дівчатами, як Тесс, яка носила мініспідниці й мала в них не вульгарний, а красивий і милий вигляд. (А може, річ у тім, що Тесс лишень двадцять два?) Чи з Офі, яка була заввишки метр вісімдесят і розгулювала коридорами, немов принцеса, а не молодший бухгалтер. Байдуже, товмачила собі Іссі, зрештою Грем обрав її, і тільки це мало значення. Вона досі згадувала, як у Роттердамі вони зі сміхом вибігли з готелю, щоб втекти подалі від інших, — наплели, що

йдуть курити, хоча ні вона, ні він не курили. Те солодке очікування перед першим поцілунком, тіні від його довгих вій на вилицях, приємний аромат його одеколону. Як же довго вона жила романтичними спогадами про перший вечір!

І хоча ніхто ніколи не повірив би, але вони таки зустрічалися. Безсумнівно. Так, він — її хлопець. І от він: стоїть у дальньому кутку офісу біля кімнати переговорів із серйозним виразом обличчя. І саме через цей вираз над двадцятьма вісьмома столами запала тиша.

Іссі гупнула на стіл коробку з капкейками та відчула, як її серце і собі гупнуло в унісон.

— Мені дуже шкода, — мовив Ґрем, коли всі нарешті з'явилися на своїх робочих місцях. Він довго прокручував у голові, як краще вчинити. Не хотів бути одним із тих нещирих керівників, які приховують від співробітників справжній стан справ і змушують їх про все довідуватися з чуток. Ґрем прагнув довести вищому керівництву, що здатен приймати важкі рішення, і щоб підлеглі бачили, який він чесний та відвертий. — Мені не потрібно розповідати вам, який стан справ у компанії, — розважливо вів далі Ґрем. — Вам чудово відомо про всі наші витрати, доходи, обсяги продажів. Усі цифри та показники перед вами. Ба більше, вам відомі суворі реалії роботи на ринку, тож, хоча мені надзвичайно важко про це говорити, я сподіваюся, ви мене зрозумієте. Я знаю, що ви вважатимете це справедливим.

В офісі стояла мертва тиша. Іссі голосно глитнула. З одного боку добре, що Ґрем нічого не приховує та говорить правду. Що може бути гіршим за роботу в компанії, де старше керівництво нічого не повідомляє співробітникам, і персонал змушений працювати серед

страху та підозр? Якщо брати ринок нерухомості, то їхнє керівництво було напрочуд чесним і відкритим.

«Та все ж таки могли б почекати, — думала Іссі. — Бодай трішки. Як слід ще раз все обміркувати, подивитися, як підуть справи наступного місяця, або ж навіть дочекатися весни. Чи нехай би партнери проголосували...»

Раптом Іссі збагнула, що рішення було прийняте кілька місяців тому. У Роттердамі, Гамбурзі чи Сеулі... Тепер його просто вводили в дію. Етап маленьких людей.

— Не існує жодного способу, як зробити це менш болючим, — правив своєї Грем. — Впродовж наступних тридцяти хвилин ви отримаєте листи, де буде зазначено, чи залишаєтеся ви, чи ні. Ми намагатимемося виявити максимальну щедрість до вас. Зі співробітниками, які будуть вимушені покинути компанію, ми зустрінемося об одинадцятій в конференц-залі. — Грем зиркнув на свій годинник «Монблан». Раптом Іссі уявила, як палець Каллі, начальниці відділу кадрів, застиг над кнопкою «Надіслати», немов бігун біля лінії старту. — Повторюю, мені дуже шкода, — додав Грем і пішов до конференц-зали. Іссі крізь щілини в жалюзі бачила, як його красивий стан схилювся над ноутбуком.

Миттю по офісу розлетілися галас і паніка. Всі якомога швидше увімкнули комп'ютери й почали щосекунди оновлювати пошту, щось бормочучи собі під ніс. Наразі були не дев'яності й не двохтисячні, коли ледь не наступного дня після звільнення можна було вийти на нову роботу. Один Іссин друг навіть умудрився за півтора року двічі отримати вихідну допомогу. Проте зараз кількість компаній і робочих місць скорочувалася. На кожну вакантну посаду претендувало все більше кандидатур, не кажучи про мільйони випускників, які щомісяця приєднувалися до ринку праці. Іссі намагалася

заспокоїтися, та було запізно: вона вже доїдала капкейк, розкидаючи крихти по всій клавіатурі. Треба дихати. Дихати. Ще два дні тому вона лежала з Ґремом під його темно-синьою ковдрою серед комфорту та затишку їхнього спільного світу. Все буде гаразд. Нічого поганого не станеться. Нічогісінько. Поруч Франсуа несамовито бив по клавіатурі.

— Що ти робиш? — запитала Іссі.

— Оновлюю резюме. Тут більше нема чого ловити.

Іссі глитнула й потягнулася по ще один капкейк, і тієї ж миті дзенькнуло в її комп'ютері.

«Шановна міс Ізабель Рендал,
на превеликий жаль, змушені повідомити Вам,
що у зв'язку з погіршенням економічної ситуації та невтішними прогнозами щодо розвитку ринку комерційної нерухомості в Лондоні на поточний рік керівництво «Калінґа Денікі» прийняло рішення про скорочення посади офіс-менеджера 4-ї категорії в лондонському офісі, що вступає в дію негайно. Чекаємо на Вас в конференц-залі «С» об 11:00 для обговорення подальших кроків із Вашим керівником Ґремом Дентоном.

Найкращі побажання,

Яп ван де Б'єр,

відділ кадрів "Калінґа Денікі"»

— Вся річ у тім, — згодом жалілася Іссі Гелені, — як вони це зробили! Однаковісіньке повідомлення для всіх. Ніхто навіть не потрудився написати особисто

кожному працівникові. По всьому світу співробітники, яких скоротили, прочитали одне й те саме. Ти залишаєшся без роботи, у тебе життя розбивається на друзки, а вони надсилають тобі повідомлення, коротше за нагадування про візит до стоматолога! — Іссі на мить замислилася. — До речі, мені треба сходити до стоматолога.

— Тепер ти безробітна, принаймні за візит не треба буде платити, — намагалася підбадьорити її Гелена.

Офіс відкритого типу — найжорстокіший варіант планування робочого простору, збагнула раптом Іссі. Оскільки всіх було видно, як на долоні, кожен намагався видаватися радісним і спокійним, хоча насправді про спокій і радість в компанії навіть не йшлося. Можливо, якби співробітники сиділи в окремих кабінетах, дехто вже вибив би двері чи ридав би ридма, а не вдавав, немов звільнення двадцяти п'яти відсотків штату — то цілком буденна річ.

Хтось охав, хтось радісно вигукував, хтось навіть переможно скинув угору кулак і крикнув: «Так! — та, озирнувшись довкола, одразу ж перелякано пробурмотів: — Даруйте, вибачте... це просто моя мати... вона у будинку престарілих...» — і зніяковіло сів на робоче місце. А хтось навіть почав плакати.

— До біса це все, — буркнув Франсуа й облишив своє резюме.

Іссі була не в змозі поворушитися. Сиділа, втупившись в екран і намагаючись не піддатися спокусі ще раз оновити пошту, немов після цього на екрані могло з'явитися інше повідомлення. Річ була не лише в роботі. Власне, залишитися без роботи — одне з найгіршого, що може статися з людиною, але знати, що Грем... Вона з ним спала, готувала для нього, і він увесь цей час

знав... Знав, що все це неодмінно станеться. Що... що він собі думав? Що, в біса, він собі думав?!

Негайно — бо якби почала міркувати, сором'язливість і невпевненість точно взяли б над нею гору, — Іссі зістрибнула зі стільця та полетіла до конференц-зали. Якого дідька чекати до одинадцятої? Вона хотіла знати відповідь на це запитання зараз. Збиралася постукати, але натомість сміливо прочинила двері й увійшла. Грем поглянув на неї — здавалося, її поява його не здивувала. Іссі думала, що оскаженіє від люті, — вона мусила зрозуміти його позицію.

— Іссі, мені страшенно шкода.

— Тобі шкода? — зціпила зуби вона. — Тобі, в біса, шкода?! Чому ти мені нічого не сказав?

— Я не міг цього зробити! — Грем здивовано дивився на неї. — Конфіденційність. Мене б притягнули до кримінальної відповідальності.

— Сказав би, що це не ти! — Іссі була вражена, що він їй не довіряє. — Ти міг би мене принаймні попередити, дати мені трохи часу підготуватися, зібратися на силі.

— Але несправедливо давати тобі перевагу, — заходився пояснювати Грем. — Усі хотіли б її отримати.

— Але для них це не те саме, що для мене! — кричала Іссі. — Для них це просто робота, а для мене це робота й те, що ти мені нічого не сказав!

Раптом Іссі збагнула, що не зачинила двері й що за її спиною з'юрмилися колеги. Їхню розмову чув увесь поверх.

— Саме так, — гнівно обернулася вона. — Ми з Гремом потайки зустрічалися.

По офісу розлетілося ледь чутне бурмотіння. Ні зойків, ні здивованого охання не було, як того очікувала Іссі.

— Усі й так це знали, — мовив Франсуа.

— Тобто всі? — витріщилася на колегу Іссі. Решта офісу зніяковіло глипала на неї. — Всі знали? — Вона повернулася до Ґрема. — Ти знав, що всі знають?

На Іссин жах, Ґрем теж зніяковіло глипав на неї.

— Тобі відомо, що я проти службових романів.

— Ти знав?

— Я мушу знати, про що говорять мої підлеглі, — діловито мовив Ґрем. — Інакше я не обіймав би посаду, яку наразі обіймаю.

Іссі відібрало мову. Вона стояла й витріщалася на нього. Якщо всі знали, то навіщо тоді була вся ця таємничість?

— Але... але...

— Іссі, сідай, будь ласка, розпочнемо зустріч.

Вона помітила ще п'ятьох співробітників, які чимчикували до конференц-зали.

Франсуа серед них не було, проте був Боб з відділу маркетингу. Він так сильно чухав чоло, що здавалося, в нього з'явився псоріаз. Раптом Іссі збагнула, що ненавидить агенцію.

Ненавидить Ґрема, колег, ринок нерухомості й усю цю бісову капіталістичну систему. Розвернулася, схопила коробку з капкейками та, розкидаючи їх по всьому офісу, вилетіла на вулицю.

Іссі потрібно було, щоб її вислухав друг. Негайно. До Гелениної роботи було лишень десять хвилин. Вона точно не буде проти.

Гелена саме накладала шви юнакові, не надто церемонячись із ним.

— Ой! — вигукнув хлопець.

— Думала, зараз уже використовують клей, — мовила Іссі, коли перестала хлипати.

— Використовуємо. — Гелена міцніше стиснула голку. — За винятком тих випадків, коли пацієнти нюхають клей, а потім думають, що можуть перелетіти через колючий дріт. У такому разі — ніякого клею.

— То був не клей, а рідина для запальничок, — зауважив блідий мов мервець юнак.

— Все одно ніякого клею ти не отримаєш, — відрізала Гелена.

— Шкода, — сумно мовив хлопчина.

— Але я не можу повірити! — знов завела Іссі. — Аж не віриться, що цей покидьок випхав мене з автівки під зливу, знаючи, що мене звільнять і що всім відомо про наші стосунки. Вони, гадаю, теж вважають, що він мудак.

— М-м-м, — мугикнула Гелена. За роки дружби вона збагнула, що не варто ганьбити хлопців Іссі, бо вона зазвичай знову починала з ними зустрічатися, і потім ніяково було всім.

— Судячи з ваших слів, він таки мудак, — зауважив травмований.

— Так! — не вгавала Іссі. — Ти хоч і нюхаєш клей, але розумієш, що він мудак.

— То була рідина для запальничок.

— Усе на краще. До того ж ти завжди казала, що не хочеш бути... — Гелена на хвилю затнулася і швидко додала, щоб пацієнт не здогадався, як і чому Іссі сюди потрапила, — медпрацівником.

— Усе було б на краще, якби я мала куди йти. Останні двадцять років ринок праці у сфері нерухомості розвивається дуже мляво. Навіть якби решта галузей... — Іссі знову розридалася. — Я знову самотня. Мені вже тридцять один!

— Тридцять один — це ще не старість, — рішуче запевнила Гелена.

— Ой, годі! Якби тобі було вісімнадцять, ти вважала б це старістю.

— Це таки багато, — втрутився травмований. — Мені двадцять.

— І ти не доживеш до тридцяти одного, якщо не облишиш свої ганебні звички, — суворо мовила Гелена. — Тож тримайся від того всього якнайдалі!

— Хоча я не проти гульнути з вами обома, — правив своєї той. — Виглядаєте ще нічогенько.

Подруги презирнулися.

— От бачиш?! — зауважила Гелена. — Все могло бути набагато гірше.

— Що ж, приємно знати, що ще не все втрачено, — гмикнула Іссі.

— А щодо тебе, — Гелена закінчила ушивати рану та стала спритно накладати пов'язку. — Якщо продовжуватимеш у цьому ж дусі, можеш забути про дівчат. Про мене, про неї, про Меган Фокс — геть про всіх. Розумієш, до чого я веду?

— Справді? — юнак вперше здавався переляканим.

— Справді. Спробуй кинути ту гидоту хоча б заради всього чудового, що можуть подарувати тобі дівчата.

— В будь-якому разі, я вже давно збирався з тим покінчити, — глитнув пацієнт.

— Слушна ідея. — Гелена тицьнула йому візитівку місцевого центру з лікування залежності. — Щастя. Наступний!

До кабінету забігла стурбована молода жінка, несучи малюка з каструлею на голові.

— Невже таке дійсно буває? — запитала Іссі.

— Як бачиш, — відповіла Гелена і звернулася до жінки: — Місис Чакрабаті, познайомтеся, це Іссі, студентка медичного коледжу, ви не проти, якщо вона залишиться?

Місис Чакрабаті кивнула.

— Раві, повірити не можу, що ти знову тут. Ти не пірат, розумієш? — мовила до каструлі Гелена.

— Я пірат!

— Зрештою, це краще, ніж тертушка для сиру, пам'ятаєте? — Місис Чакрабаті жваво хитала головою, поки Гелена шукала рицинову олію.

— Я, мабуть, краще піду.

— Ти впевнена? — Гелена співчутливо поглянула на Іссі.

— Знаю, що я вилетіла звідти, як навіжена, та мушу повернутися й довідатися щодо вихідної допомоги й решти всього.

— Все буде гаразд, ти сама це знаєш! — Гелена обійняла подругу.

— Люди люблять так казати. А що як ні?

— У мене є піратська зброя, якщо що, я їм покажу! — крикнув Раві з каструлі.

— Дякую, сонечко! — мовила до каструлі Іссі, присівши. — Хтозна, можливо, твоя допомога мені справді знадобиться.

Іссі ледь змусила себе повернутися до офісу, бо страшенно нервувала й не знала, куди подітися від сорому.

— Привіт, — сумно мовила вона Джимові на прохідній.

— Я чув. Мені дуже шкода.

— Мені також, — відказала Іссі, — та нічого не вдієш.

— Серденько, — намагався заспокоїти її Джим, — ти обов'язково знайдеш роботу. Щось набагато краще. Я в цьому переконаний.

— Угу.

— Сумуватиму за твоїми смаколиками.

— Дякую на добромудому слові.

Іссі пройшла повз другий поверх і піднялася одразу у відділ кадрів. Зараз витримати ще одну розмову

з Гремом вона не змогла б. Удев'яте перевірила телефон. Ні повідомлень, ні сповіщень — нічого. Невже це все відбувалося з нею?! Здавалося, це якийсь кошмарний сон.

— Добрий день, Іссі, — люб'язно привіталася Каллі Мегта. На ній був світло-коричневий костюм, і виглядала вона, як завжди, бездоганно. — Мені шкода. Це найгірше в моїй роботі.

— В моїй також, — холодно відказала Іссі.

— Ми зробили все, щоб надати щедрі вихідні допомогу. — Каллі взяла файл. — Ба більше, оскільки зараз лишень початок року, відпрацьовувати два тижні не потрібно, натомість ми пропонуємо оплачувану відпустку.

Іссі мусила відзначити, що це таки було досить щедро, та одразу ж подумки вилаялася, що так легко пристала на пропозицію.

Схоже, Каллі добре підготувалася і чудово знає свою справу.

— І якщо матимеш бажання, ми оплатимо курси з перекваліфікації після звільнення.

— Перекваліфікація? Звучить якось жорстоко.

— Це низка семінарів і практичних занять, аби допомогти людині після звільнення вирішити, що робити далі.

— Ставати в чергу для отримання допомоги з безробіття, — буркнула Іссі.

— Іссі, — Каллі підвищила голос, — мене звільняли тричі. Так, сумно, але запевняю тебе, це не кінець світу. Добрим людям завжди щастить. А ти одна з них.

— Саме тому я залишилася без роботи, — додала Іссі.

— Іссі, — Каллі звела брови й приклала палець до чола. — Ймовірно, тобі не сподобається те, що я скажу, та, можливо, це буде корисно для тебе.

Іссі випросталася на стільці. Скидалося на те, ніби тобі читає мораль директорка школи, і водночас ти втрачаєш спроможність купувати собі їжу.

— Я спостерігала за тобою. Безперечно, ти кмітлива, маєш вищу освіту, чудово ладнаєш із колегами... — Іссі стало цікаво, до чого веде Каллі. — То чому ти лишень адміністратор? Поглянь на відділ продажів: у них немає твоїх переваг, але вони вмотивовані, енергійні й цілеспрямовані... Ти здібна, ти талановита, проте я не бачила, щоб ти використовувала свій талант, бігаючи по офісу й слідкуючи за витратами та кількістю відпрацьованих годин. Таке враження, немов ти ховаєшся за нудною, проте стабільною роботою, сподіваючись, що ніхто тебе не помітить.

Іссі ніяковіло стенула плечима. Вона була більш ніж упевнена, що мати Каллі Мегти не гасає, як навіжена, намагаючись завжди бути в центрі уваги.

— Ще не пізно обрати інший шлях. Впевнена, що ти зі мною не погодишся, але... — Каллі зиркнула на аркуш паперу перед собою, — тридцять один — це ще не кінець. Ніскілечки. Однак, якщо виконуватимеш ті самі обов'язки десь в іншому місці, залишишся незадоволеною, як і тут. І прошу тебе, не кажи, що я помиляюся. Я чимало попрацювала з персоналом, тож знаю, що кажу. Наразі скорочення — саме те, що тобі потрібно, адже ти ще достатньо молода, щоб узятися до улюбленої справи. Проте це може бути твій останній шанс. Ти розумієш, до чого я веду?

Іссі відчула, як у неї запалали щоки. Щоб не розридатися прямісінько посеред кабінету, вона мовчала й тільки кивала. Каллі крутнула весільну обручку.

— І ще одне. Іссі, пробач, якщо я зараз лізу не в свою справу. Знаю, що це непрофесійно з мого боку і що не варто вірити офісним пліткам, проте я дуже хочу сказати тобі одну річ. Вибач, якщо тобі це неприємно слу-

хати. Досить небезпечно думати, що якийсь чоловік з'явиться у твоєму житті й візьме на себе всі твої клопоти й турботи. Таке трапляється, і якщо ти справді цього бажаєш, сподіваюся, твої мрії здійсняться. Та якщо тобі вдасться знайти те, що ти дійсно любиш робити, і взятися самій до цієї справи... Знаєш, займатися улюбленою справою — то велике щастя.

У горлі пересохло, Іссі глитнула. Навіть вуха в неї палили.

— Ви любите свою роботу? — запитала вона.

— Іноді буває тяжко, — відповіла Каллі. — Але мені завжди цікаво й ніколи не буває нудно. Ти могла б сказати про себе те саме?

Каллі простягнула їй аркуш паперу. Іссі взяла його й проглянула. Майже двадцять тисяч фунтів. Багато. Це кругленька сума. Це сума, що здатна змінити життя. Безперечно.

— Але прошу тебе, не витрачай усі гроші на помади та взуття, — спробувала підбадьорити її жартом Каллі.

— Можна хоча б трішки? — підіграла їй Іссі. Хоча було страшенно прикро й боляче, вона була вдячною керівниці відділу кадрів за щирість і доброту.

— Трішки можна, — погодилася Каллі, й вони потиснули одна одній руку.

Спершу всі сиділи в пабі, як на поминках. Іншим вісьмом співробітникам, що потрапили під скорочення, також запропонували взяти відпустку, тож сенсу стирчати в офісі не було.

«Спасибі за цей прояв милосердя, принаймні хоч трішки менше мучитимуся», — думала собі Іссі.

У пабі завжди було тепло й затишно — тихий закуток поміж скляних офісних будівель і сучасних орен-

дованих приміщень. Пожовклі стіни з часів, коли ще можна було курити всередині, розливне пиво та чипси, строкатий килим і товстий собака господаря, що постійно випрошував щось смачненьке. На перший погляд, нічого особливого — як і сила-силенна інших лондонських пабів.

Проте насправді він був того виду, що вже вимирав, міркувала Іссі, — точнісінько як і вона. Іссі намагалася хоч якось збадьоритися і не сумувати.

Того вечора до паба завітало чимало колег, що було досить зворушливо.

Хто б сумнівався, Грем не прийшов. Іссі певною мірою цьому раділа, бо не знала, як поводитися з ним, не знала, як відреагувала б, якби довелося вести з ним ввічливі бесіди.

Він же навіть не потрудився зателефонувати їй та запитати, як вона почувається.

До сьомої Боб з маркетингу напився як хлющ, тож Іссі вклала його на диванчик, щоб він трішки подрімав.

— За Іссі! — вигукнув Франсуа, коли всі підняли келихи. — Єдиний плюс від твого звільнення в тому, що ми нарешті перестанемо гладшати.

— Точно! — підтримали інші.

— Що ви маєте на увазі? — Іссі пильно поглянула на колег.

— Якби не твої смачнющі тістечка, — мовила Карен, присадкувата адміністраторка з бронювання, — я не була б такою товстою. Гаразд, все одно була б, проте не з такою насолодою набирала б зайві кілограми.

— Ви маєте на увазі мою дурнувату випічку? — Іссі випила чотири келихи рожевого вина, й тепер усе довкола потроху починало розпливатися.

— Це не дурнувата випічка, — заперечив Франсуа. — Ніколи так не кажи. Твої ласощі такі самі чудові, як в «Гортензії Б'юзі», найкращій кондитерській Тулона.

*C'est la vérité**, — цілком серйозно додав він. Франсуа також випив чималенько вина.

— Дурниці, — зашарілася Іссі. — Ви так кажете, бо я ними пригощаю. Навіть якби вони були гидкими, ви все одно їли б їх, бо це краще, ніж працювати в тій дірі, — сміливо заявила Іссі. Всі захитали головою.

— Власне, — Боб на мить підняв голову, — пекарка з тебе набагато краща, ніж адміністраторка.

Усі схвально закивали.

— Тобто ви терпіли мене лишень тому, що я пекла смачні тістечка? — ображено запитала Іссі.

— Не тільки, — відказав Франсуа. — Ще тому, що ти крутила роман із керівником.

Іссі миттю протверезіла. Вона востаннє озирнулася довкола й поцілувала всіх на прощання, навіть тих, кого недолюблювала. Раптом її накрила хвиля меланхолії, немов «Калінга Денікі» була її родиною, а не купкою безжальних агентів із нерухомості, що шукали легкої наживи. Шкода, та навряд чи вона ще раз зайде до цього паба, адже натрапити на колишніх колег їй ніскілечки не хотілося. Іссі погладила старого собаку, почухала його за вухами, що він любив так само як чипси, і хриплим голосом побажала всього найкращого присутнім.

— Забігай до нас! — мовила Карен.

— З тістечками! — додав хтось.

Іссі пообіцяла, що зайде, але знала, що цього не станеться. Цей розділ її життя завершено. Що далі?

* *C'est la vérité* (фр.) — це правда.

Розділ четвертий

Печиво з Нутеллою, коли не треба йти на роботу

225 г борошна

1 чайна ложка розпушувача тіста

100 г розм'яклого масла

100 г дрібнозернистого цукру

1/2 чайної ложки харчової соди, погашеної окропом

2 столові ложки теплої світлої патоки

6 чайних ложок Нутелли

1 журнал зі світськими плітками

1 піжама

Розігрій духову шафу до 200 °C.

Просій борошно та розпушувач в миску. Додай масло, цукор, соду, патоку та дві чайні ложки Нутелли і добре вимішай. Виліпи з тіста кульки завбільшки з волоський горіх, виклади їх на змащене жиром деко, притискаючи великим пальцем по центру кожну кульку. Випікай впродовж десяти хвилин.

Поки печиво випікатиметься, доїж решту Нутелли. Згризи ціле деко печива, гортаючи журнал у піжамі. За бажанням печиво можна їсти зі сльозами на очах.

Дякувати Богу, Гелена працювала позмінно, тож часто вранці була вдома. Озираючись назад, Іссі не мала

певності, чи впоралася б, якби ті кілька перших тижнів довелося провести на самоті. Спершу їй навіть подобалося, що більше не потрібно було ставити будильник. Проте невдовзі це відчуття минуло, й вона лежала посеред ночі без сну та не знаходила собі місця. Безперечно, частину іпотеки вона могла погасити з вихідної допомоги, щоб хоч якось убезпечити себе, проте це аж ніяк не розв'язувало основної проблеми: що тепер їй робити зі своїм життям. Відкриті вакансії були або в тих галузях, де вона нічого ніколи не тямала, або геть початкового рівня, для якого вона була застарією. І жодних вакансій у сфері нерухомості. Та навіть якби вони й були, на них полювало чимало щойно звільнених кандидатів. І всі вони були також хорошими людьми.

Гелена та дідусь підбадьорювали Іссі як могли, казали, щоб не вішала носа, що щось обов'язково з'явиться, проте вона була іншої думки. Тинялася як неприкаяна — здавалося, Іссі вирвали з корінням і нічого більше її не тримало. Аж ніяк не допомагали поради провести рік чи два у мандрівках — так ще більше здавалося, що вона нікому не потрібна. Іссі витрачала цілий день, щоб піти до кіоску по газету чи в магазин по шоколадні цукерки, аби потім спекти ласощі. Спіймала себе на тому, що почала з глазури ліпити понурих чоловічків, а крихітні троянди з мастики загнили. Нічого не хотілося робити: ні з дому виходити, ні грати в «Ерудит» з дідусем. І, звісно, ніякого Грема. Це боліло також. Боліло страшенно. Іссі нарешті збагнула, що вона віддала цій людині набагато більше, ніж усвідомлювала.

Гелені також було непереливки. Звісно, їй було боляче бачити Іссі хмурною, та водночас це означало, що тепер у неї немає найкращої подружки, з якою можна

розвіятися та насміятися досхочу. Гелена була доброю душею і чудово розуміла, що Іссі потрібен час, щоб пережити горе та змиритися із втраченим, але в квартирі тепер було нестерпно. Мало того, що надворі стояли сірі зимові місяці, так ще й вдома стало холодно, а Іссі днями сиділа у своїй спальні й не вилазила з піжами. В їхній оселі завжди було, як в раю саме завдяки старанням Іссі: тепло та затишно, ще й обов'язково є щось смачненьке. Після виснажливих змін єдине, чого хотілося Гелені, — вмотитися на дивані з чашкою чаю та шматочком якогось із Іссиних кулінарних експериментів і поперемивати всім кістки. Вона за цим страшенно скучала. Тож коли вирішила, що так більше тривати не може й Іссі потрібно дати прочухана, Гелена почасти керувалася власними мотивами та інтересами.

Як давати прочухана, Гелена знала, а от із ніжністю та ласкою в неї було дещо важче. І тим паче з любов'ю. Однак зараз не час хвилюватися про це, заспокоювала вона себе одного ранку, наносячи на обличчя крем. Потім одягнула красиву темно-фіолетову оксамитову кофтинку й рішуче пішла до вітальні. У тьмяному світлі, одягнена в широчезну піжаму, Іссі хрумтіла кукурудзяними пластівцями.

— Люба, ти мусиш вибиратися з квартири.

— Це моя квартира, що хочу, те й роблю.

— Я серйозно. Ти мусиш чимось зайнятися, інакше перетворишся на відлюдька, який днями сидить у піжамі на ліжку й голосить, заїдаючи сльози яловичиною з карі.

— Навіщо? — накопилила нижню губу Іссі.

— Бо ти набрала за тиждень два фунти?

— Дякую тобі.

— Займися волонтерством або чимось таким, я не жартую.

— Який у тому сенс? — вирячилася на неї Іссі.

— Суть не в сенсі, а в тому, що я твоя подруга і намагаюся тобі допомогти.

— Погана з тебе подруга.

— Боюся, найкраща, яку ти можеш знайти.

Гелена зиркнула на поліетиленовий пакет в рожеву смужку із шоколадними цукерками біля Іссі.

— Ти виходила? Ходила в магазин?

Іссі зніяковіло стинула плечима.

— У піжамі?

— Угу.

— А що якби ти зустріла Джона К'юсака? Що якби Джон К'юсак стояв посеред вулиці? Що як йому остогидли всі ті голлівудські акторки й він шукав нормальну дівчину зі справжніми сімейними цінностями? Котра ще й вміє пекти. Когось, як ти, але не в піжамі. Бо тільки божевільні розгулюють по місту в піжамі.

Іссі глутнула. Жити так, немов ти можеш будь-якої миті стріти Джона К'юсака, — мантра Гелени ще з 1986 року. Саме тому щоразу, коли вона виходила з дому, на ній було найкраще вбрання на додачу до бездоганної зачіски та макіяжу. Іссі чудово знала, що краще не сперечатися.

— Я так розумію, Грем не телефонував? — запитала Гелена.

Вони обоє знали відповідь. І річ, звісно, була не в роботі. Іссі ніяк не могла змиритися з правдою: те, що вона вважала коханням, чимось справжнім та особливим, виявилось безглуздою офісною інтрижкою. Це було нестерпно! Навіть думати про це було боляче. Вона не могла ні спати, ні їсти. Чому вона була такою дурною? Весь цей час Іссі думала, що має вигляд діловитої професіоналки. Щоранку приходила на роботу в красивих вбраннях, впевнена, що ніхто не знає про її особисте життя. А насправді всі глумилися, що вона спить з керівником, ба гірше, що вона для нього лишень чергова

розвага. Від усвідомлення цього Іссі хотілося гризти лікті.

Ніхто не вважав її кваліфікованою співробітницею — вона була для всіх лишень радісною ідіоткою, що пекла смачні пригощення. Яка ганьба! Жахіття та й годі. Який взагалі сенс вилазити з піжами? Усе лайно, і на тому крапка.

Гелена припускала, що спершу Іссі таки терпляче чекала на звістку від нього, та потім зрештою змирилася.

— Та пішов він під три чорти! — мовила вона. — Чи життя скінчилося, бо твоєму керівникові більше не потрібні особисті послуги?

— Все було не так! — миттєво зреагувала Іссі.

Хіба ні? Спробувала пригадати моменти ніжності, його добрі слова та вчинки. Можливо, квіти чи невеличку подорож за місто. Прикро, та за вісім місяців їхнього зв'язку пригадувалося лише те, як Грем одного разу сказав їй не приходити до нього, бо він втомлений, а другого разу попросив допомогти підготувати звіти для керівництва (вона тоді так зраділа, що може розвантажити його. «Ось якою мусить бути ідеальна дружина», — думала собі. Господи, якою ж дурепою вона була!).

— Хай там що, — правила своєї Гелена, — минув не один тиждень, тож досить сидіти в своєму лігвищі. Час вилазити й заявити світові про себе.

— Не маю певності, що я потрібна світові, — заперчила Іссі.

— Маячня, і ти сама це знаєш. Хочеш, щоб я взялася до списку тих, кому справді не пощастило?

Список Гелени — перелік страхітливих історій, свідком яких вона стала, працюючи у відділенні невідкладної медичної допомоги. Знедолені та занедбані. Діти, які не знали, що таке любов; підлітки, що ніколи в житті не

чули доброго слова. Таке неможливо було слухати, тож Гелена користувалася цим прийомом лишень у критичних ситуаціях. Наразі це було жорстоко з її боку.

— Ні, — запротестувала Іссі. — Прошу тебе. Тільки не це! Я не витримаю ще раз історії про сироту з лейкемією. Будь ласка, ні!

— Попереджаю, — не вгавала Гелена. — Тобі надзвичайно пощастило, тож цінуй це. Підіймай свою товсту дупу з дивана і йди на курси, які тобі пообіцяли оплатити. Принаймні це змусить тебе вилазити з ліжка до обіду.

— По-перше, моя дупа вдвічі менша за твою...

— Так, але я пропорційна, — терпляче пояснила Гелена.

— По-друге, я так пізно прокидаюся, бо не можу спати вночі.

— Ти не спиш вночі, бо спиш вдень.

— Ні. Я не сплю вночі, бо в мене депресія.

— У тебе немає депресії. Тобі трішки сумно. Депресія — це коли ти переїхала в іншу країну, а в тебе відібрали паспорт і змусили займатися проституцією і...

— Ла-ла-ла-ла! — співала голосно Іссі. — Припини, будь ласка. Я піду, добре? Піду! Я встаю!

За чотири дні у напрасованому одязі, з новою зачіскою Іссі знову стояла на автобусній зупинці, відчувачи себе самозванкою. Лінда пожвавішала, вгледівши її, адже вони не бачилися відтоді, як Іссі звільнили.

Перші кілька тижнів Лінда переживала, а потім припустила, що Іссі купила собі автівку чи переїхала до того похмурого чоловіка, який час від часу забирав її із зупинки. У будь-якому разі, думала вона лише про хороше.

— Їздила у відпустку? Як же чудово дременути кудись подалі від цієї страхітливої зими!

— Ні, мене скоротили, — сумно відповіла Іссі.

— О Господи! — зойкнула Лінда. — Мені дуже шкода. Але ти ще така молода, ти швидко знайдеш щось інше.

Лінда пишалася своєю дочкою. Майстриня з педикюру ніколи без роботи не сидітиме.

Як любила вона казати: «Доки в людей є ноги...». Чимало знадобилося часу, щоб Іссі захотілося й собі стати майстринею з педикюру, та наразі вона таки була не проти.

— Сподіваюся, — відповіла Іссі. — Сподіваюся.

Раптом позаду почувся якийсь лемент. Іссі обернулася. Та сама висока білявка вешталася з понурим агентом нерухомості біля покинутої рожевої крамнички.

— Дес, я не маю певності, що фен-шуй допоможе, — торочила жінка. — А коли ви пропонуєте людям тілесний досвід, це надзвичайно важливо, ви розумієте, про що я?

«Ні, не розумію», — подумала Іссі. Важливо поставити пічку в правильному місці, щоб мати змогу тримати під контролем решту приміщення. Вона пригадала дідуса Джо. Треба його провідати. Нечувано, в неї стільки вільного часу, а вона його марнує. Треба на решті збиратися на силі.

— Наповни приміщення пахощами, усміхнися відвідувачам і будь там, де ти їх бачитимеш, — порадив би дідусь. — І, звісно, пригости їх найсмачнішими тістечками в Манчестері.

Іссі наблизилася на кілька кроків, щоб краще чути білявку.

— Тисяча двісті за місяць! — почула Іссі. — Це занадто. Я використовуватиму найкращі овочі в місті. Людям потрібні сирі овочі, й вони будуть вчитися в мене.

На жінці були вузькі шкіряні штани. Вона мала такий плаский живіт, що здавалося, харчується повітрям. Її обличчя було дивним поєднанням надзвичайно гладенької шкіри та зморшок там, де, найпевніше, ботокс більше не діяв.

— Все органічне! — не вгавала білявка. — Люди не хочуть начиняти свої тіла шкідливими хімічними речовинами.

«Хіба тільки обколювати ними чоло», — подумала Іссі.

Дивно, чому їй так не подобається ця жінка? Чому їй так дошкуляє те, що білявка збирається відкрити кафе для сироїдів у її маленькій крамничці? Тобто просто в маленькій крамничці, виправила себе Іссі. Маленьке приміщення в тінистому дворіку, якому ніколи не приділяли належної уваги й турботи. Безсумнівно, керувати закладом, розташованим у непримітному закутку, непросто. Ба навіть дуже важко...

Раптом Іссі замислилася. Окинула оком крамницю. Табличка інформувала, що тут ще й підвал є, отже, площа одразу збільшувалася вдвічі. Вона швиденько зробила кілька розрахунків у голові. Загалом вийшло тисяча чотириста. Гаразд, навіть якщо взяти до уваги, що це околиця Лондона і район не такий уже й заможний, тисяча двісті фунтів не так і багато в порівнянні з комерційною нерухомістю, з якою працювала Іссі, де квадратний метр коштував п'ятдесят-шістдесят фунтів. Власне, тисяча сто, якщо жінці вдасться сторгуватися, що вона, схоже, чудово вміє робити. Якщо взяти позику на пів року й орендувати цю крамничку, щоб... Та яка різниця для чого?! Можливо, для того, щоб пекти. В офісі Іссі більше не працювала, тож ділитися результатами експериментів було ні з ким. Морозильна камера стояла забитою, в квартирі вже не залишилося місця для зберігання випічки. Вчора, випробувавши власний ре-

цепт печива з Нутеллою, вона навіть не знайшла, куди складати ласощі, тож довелося згризти все деко печива. Смачнуче арахісове масло також не було куди при-
ткнути, довелося з'їсти і його.

З-за рогу з'явився автобус. Іссі заплющила очі. Це безглуздя! Щоб працювати з продуктами харчування, потрібно подбати про купу всього, оренда — то лишень невеличка частина. Охорона праці, санітарні норми, перевірки, спеціальна форма, гумові рукавички, різноманітні стандарти. Не варто й думати про це. До того ж вона ніколи не хотіла працювати в кафе.

Лінда кивнула в бік білявки, яка голосно розповідала про користь буряка.

— Гадки не маю, про що вона, — мовила Лінда, коли вони заходили разом в 73-й автобус. — Єдине, чого мені хочеться вранці, — чашка смачної кави.

— Згодна, — мугикнула Іссі.

Курси перепідготовки, або іншими словами «клуб невдах», проводилися в конференц-залі непоказної будівлі на Оксфорд-стріт з видом на магазин «Топшоп» на Оксфордській площі. Вони поглядали життя, яке наразі було для них недоступним. Іссі видалося це дещо несправедливим.

У залі їх зібралося з десяток. Дехто мав впевнений і оптимістичний вигляд, дехто був такий похмурий, що здавалося, немов його силоміць відправили навчатися. Були й такі, що видавалися страшенно наляканими, як-от один чоловік, який рився в портфелі й поправляв краватку. Чомусь Іссі подумала, що сім'я цього чоловіка ще не знає, що його звільнили, і він досі вдає, ніби щодня ходить на роботу. Вона вичавила із себе криву посмішку, ніхто з присутніх їй не всміхнувся у відповідь.

Життя ставало набагато простішим, коли в тебе був контейнер капкейків. Тоді всі так раділи твоїй появі.

Рівно о пів на десяту до них увійшла жінка. Їй було за п'ятдесят, вигляд вона мала досить втомлений.

Не гаючи ні миті, вона так хутко почала промову, наче давала зрозуміти, що єдині, хто за даних обставин перевантажені роботою, це інструктори курсів для невдах.

— І от тепер, коли ви вирішили розпочати нове життя, — оголосила вона, — вам необхідно передусім перетворити процес пошуку роботи на саму роботу.

— Ще гіршу, ніж та, з якої вас щойно випхали, — уїдливо зауважив один чоловік. Інструкторка проігнорувала його.

— Перш за все ваше резюме повинно вирізнятися з-поміж двох мільйонів інших резюме, — жінка скривила рот у щось схоже на усмішку. — Це не перебільшення. Це приблизна кількість резюме, які подають на існуючі вакансії в будь-який період часу.

— Оце так мотивація, — пробурчав хтось збоку від Іссі.

Іссі зиркнула на сусідку. Вигляд у неї був розкішний, можливо, навіть святковий: чорні кучері, яскраво-червона помада, мохерова кофтинка кольору фуксії, яка вдало підкреслювала пишні груди. Цікаво, вона часом не дружить із Геленою?

— Як зробити ваше резюме яскравішим?

Літній чоловік підняв руку:

— Чи припустимо приховувати свій вік?

— Ніколи, — суворо похитала головою інструкторка. — За жодних обставин не можна давати недостовірну інформацію в резюме.

Іссина сусідка миттю підняла руку.

— Але ж це безглуздя. Всі пишуть неправду в резюме, й усі про це знають. Тож якщо дати достовірну ін-

формацію в резюме, роботодавець все одно вважатиме, що це брехня, і ти матимеш ще гірший вигляд в його очах. Ба більше, якщо дізнаються, що в резюме сама лишень правда, тебе вважатимуть дурником. Тож ця порада не годиться.

Присутні схвально закивали, однак інструкторка на те не зважала й вела далі:

— Ви мусите вирізнятися. Дехто полюбляє різні шрифти або ж навіть починає римувати.

Іссі підняла руку:

— Я чимало років наймала людей на роботу й мушу зізнатися, що просто-таки ненавиджу хитромудрі резюме. Я завжди викидала їх до смітника, а ось коли натрапляла на резюме, де не було жодної помилки, одразу запрошувала на співбесіду. Проте це траплялося вкрай рідко.

— Ти припускала, що кандидати пишуть неправду в резюме? — запитала чорнявка.

— Я подумки знижувала їхнє «відмінно» й кількість пройдених курсів. Їхня прихильність до незалежного кіно мене не дуже цікавила, — відповіла Іссі. — Тож, гадаю, так, припускала.

— От бачите, — зауважила сусідка. Інструкторка прикусила губу й почервоніла.

— Власне, ви можете мені розповідати що завгодно, — відказала вона, — проте тепер ви всі чомусь зібралися тут.

Під час обідньої перерви Іссі та кучерява дівчина втекли.

— Найбезглуздіша річ на світі ці курси, — зауважила дівчина. Звали її Перл. — Це навіть гірше за звільнення.

— Згодна, — мовила Іссі й озирнулася довкола. — Ти де збираєшся пообідати? Я думала про кондитерську «Валері».

«Валері» — мережа кондитерських по всій країні, де завжди юрмилася купа відвідувачів, щоб поласувати чимось смачненьким. Іссі чула, що в них з'явилася нова ванільна глазур, тож їй страшенно хотілося її скуштувати. Перл зніяковіла, й Іссі одразу згадала про ціни в закладі.

— Я пригощаю, — швиденько додала вона. — Дякувати Богу, мені виплатили щедрu вихідну допомогу.

— Гаразд, — усміхнулася Перл, а сама подумала: «Тільки б бутерброди в сумці не зіпсувалися до вечора».

Їй давно кортіло зайти до цієї кондитерської, на вітринах якої красувалися розкішні весільні торти з крихітними марципановими трояндами, проте тут завжди було людно, а Перл таких закладів зазвичай уникала.

Офіціантки в чорній формі спритно подали їм лимонний тарт і наполеон, і, вмостившись за крихітний дерев'яний столик, дівчата обмінялися страшливими історіями. Перл працювала секретаркою в будівельній компанії. Справи йшли все гірше й гірше, останні два місяці їй навіть не платили. Враховуючи те, що вона сама виховувала дитину, ситуація справді здавалася безвихідною.

— Я думала, курси хоч якось допоможуть, — сказала Перл. — Але це марна трата часу, хіба ні?

— Згодна, — кивнула Іссі.

Перл підвелася й сміливо пішла до адміністратора кондитерської.

— Пробачте, а у вас часом немає відкритих вакансій?

— Мені шкода, але ні, — ввічливо відповів чоловік. — До того ж, як бачите, у нас досить невеличке приміщення. — Адміністратор показав на притулені один

до одного крихітні столики, довкола яких граційно бігали тендітні офіціантки. Правду кажучи, у Перл не було жодних шансів. — Вибачте.

— Ви маєте рацію. Я надто товста, щоб працювати в кондитерській. Дивлячись на мене, відвідувачі лишень відчуватимуть провину й почнуть замовляти собі салат. — Дівчина як нічого й не було повернулася до Іссі, яка останні три хвилини червоніла замість Перл.

— Те саме мені відповіли в бюджетних авіалініях. Стюардеса не може бути ширшою за прохід.

— Ти не ширша за прохід!

— Буду. В нових літаках, що планують запустити. У них всі стоятимуть, немов худоба. На шию одягатимуть пасок безпеки й чіплятимуть до стіни.

— Навряд чи це колись станеться.

— Навіть не сумнівайся. Щойно ремені перестануть відривати голови манекенам під час випробувань, пасажирів стоятимуть весь переліт до Малаги. На одній нозі, якщо забудуть роздрукувати посадковий талон.

— Яка різниця, відпустка мені все одно не світить, — мовила Іссі, а потім збагнула, що скаржитися людині, яка знімає квартиру й живе там разом із дитиною та матір'ю, тож швидко змінила тему.

— Повернемося?

— Можемо, — зітхнула Перл, — та краще було б пройти по магазинах уздовж Бонд-стріт і трішки потягтися в «Тіффані».

— Зате поласували тортиками, — злегка всміхнулася Іссі.

— Твоя правда, — погодилася Перл.

Розділ п'ятий

Помадні цукерки з м'ятою

Для тебе, моєї солодкої

1 білок

450 г цукрової пудри

М'ятна есенція

Збий білок до пінистої консистенції, але не переставайся. Ось так, так достатньо. Ідеально. Зупинись. Просій цукрову пудру до білкової маси. От бачиш, вона вже не рідка. Ой, у нас вся підлога в цукровій пудрі, але зараз не переймайся цим. Не ставай сюди, ні... Оце твоя мати розгнівається.

Гаразд, кількох крапельок м'ятної есенції вистачить... лише кілька, інакше цукерки на смак будуть, як зубна паста.

Руки чисті? Будемо ліпити з цього що-небудь, як із пластиліну. Ні, цей пластилін їсти не треба — його слід розкачати й вирізати з нього кульки. Гм, тваринок, думаю, також можна. М'ятний коник? Ніби нічого. А як щодо динозавра? Власне, не бачу причини, чому ні. Ось вони. А тепер поставимо їх у холодильник на добу.

Хоча одну цукерку можна з'їсти одразу.

Власне, можна не все класти до холодильника чи, може, зрештою взагалі не класти.

З любов'ю,

дідусь

Варто було заплющити очі, як Іссі одразу відчувала аромат м'ятних помадних цукерок, які тануть на язиці.

— Зберися! — підбадьорювала її Гелена.

— Я хоробра людина, — повторювала Іссі перед дзеркалом, чистячи зуби.

— Саме так. Скажи ще раз.

— Господи!

Іссі збиралася пройтися по агенціях нерухомості в пошуках роботи. Здавалося, її от-от знудить.

— Я хоробра людина.

— Ти хоробра людина.

— Я зможу.

— Ти зможеш.

— Я впораюся із ще однією неминучою відмовою.

— Нічого страшного — це досвід.

— Тобі легко казати, — обернулася Іссі. — Медсестри завжди потрібні. Лікарні навряд чи бодай колись почнуть закривати.

— Так, так, так. Це все я вже чула, годі тобі.

— От побачиш, настане час, коли всю твою роботу виконуватимуть роботи. Ти залишишся безробітною і кусатимеш лікті, що не співчувала мені, твоїй найкращій подрузі.

— До біса співчуття! — ображено заперечила Гелена. — Я роблю те, що найкраще для тебе!

Іссі вирішила розпочати з агенцій неподалік дому. Їй же тільки краще, якщо вдасться знайти роботу поруч із квартирою. Більше непотрібно буде стояти вранці біля дворика з грушею й штовхатися у натовпі, аби сісти на 73-й автобус. Сама думка вже тішила Іссі.

Дзенькнули двері «Джо Голден Естейтс», Іссі увійшла всередину. Душа миттю втекла в п'яти, хоча дівчина невпинно нагадувала собі, що вона справжня

професіоналка з багаторічним досвідом роботи у сфері нерухомості. В офісі сидів лишень один чоловік — отой стомлений агент, який показував білявці крамницю.

— Добридень, — привіталася Іссі, раптом забувши, навіщо вона сюди завітала. — Ви здаєте в оренду приміщення у дворику із грушею?

— Намагаємося, — чоловік недовіжливо поглянув на неї. — Це якесь прокляття.

— Чому?

— Не зважайте, — раптом чоловік пригадав, де він, й одразу ж увімкнув режим торговця нерухомістю. — Це чудові приміщення, досить автентичні, з добрячим потенціалом...

— Хіба не всі, хто намагався там щось відкрити, зазнали краху?

— Власне, це сталося тому... тому що в них був неправильний підхід.

«Спершу я спробую з ним подружитися, а потім запитаю щодо роботи, — подумки вмовляла себе Іссі. — Просто запитаю щодо вакансії. Зараз же. Так, все, питаю».

— А можна мені подивитися? — натомість злетіло з її вуст.

Деса із «Джо Голден Естейтс» нудило від роботи. А якщо зовсім щиро, його нудило від життя. Він втомився від ринку нерухомості, втомився один сидіти в пустому офісі, втомився морочитися з дурнуватими приміщеннями у дворику із грушею. Кожен новий орендар намагався перетворити його на щось путнє, та зрештою нічого путнього з того не виходило. Люди носилися з мріями, які не мали нічого спільного з реальним бізнесом. Ця дівчина скидалася на одну з них.

А потім він мусив повертатися додому й допомагати дружині. Річ не в тім, що він не любив їхньої дитини, навпаки, Дес обожнював маля, та йому просто хотілося хоча б іноді спати вночі. Невже всі інші діти в п'ять місяців теж прокидаються по чотири рази на ніч? Можливо, Джеймі надто чутливий, проте все одно це аж ніяк не пояснює, чому Емс не вилазить із піжами відтоді, як його народила. А відтоді вже минуло чимало часу. Та коли Дес згадував про це, дружина починала кричати й звинувачувала його в тому, що він не розуміє, як то — виховувати дитину. Джеймі одразу ж починав голосити, та й теща зазвичай стовбичила у них вдома. І чомусь завжди вмощувалася на улюблене Десове місце ще й, певно, подумки також йому докоряла. Зрештою зчинявся такий лемент, що Десові кортіло бодай на п'ять хвилин втекти на роботу, де ніхто на нього не кричав і ні в чому не звинувачував. Як жити далі, він гадки не мав.

Вперше за всі ці тижні Іссі відчула, як в ній розгорається допитливість. Дес неохоче відімкнув три замки та прочинив важкі двері. Іссі озирнулася довкола, побоюючись, чи не з'явиться раптом десь позаду білявка й закричить, щоб вони виміталися з її крамниці.

Безперечно, існувало чимало недоліків (як мінімум відсутність під'їзної дороги), але будівля під номером чотири у дворику із грушею мала низку переваг. Величезні вікна виходили на захід, завдяки чому по обіді в приміщенні було світло й сонячно. Чудове місце, де можна перепочити після метушливого ранку й насолодитися кавою й тістечком.

Іссі намагалася приборкати уяву, щоб вона не бігала надто далеко. У провулку лежало сміття й рама від велосипеда — безперечно, мінус, зате провулок був брукований, що тільки додавало йому принадливості. Ще один занедбаний закуток великого міста — але, на відміну від решти, тут росло дерево. Поруч із крамни-

цею господарчих товарів росте справжнє дерево! А це вже щось. Коли ти опинявся у цьому дворіку, шум міста зникав, і час сповільнювався. Невлад вишикувані будівлі різної конструкції та розмірів дещо нагадували Гогвортс. І будівля під номером чотири з низькими дерев'яними дверима, нерівними стінами та старовинним каміном була наймилішою поміж них.

Біля входу валялися уламки старих полиць, листи до колишніх власників студії йоги, виробників дитячого одягу, гомеопатичних спілок та міської ради. Іссі переступила через них.

— Треба було все це прибрати, — дещо присоромлено пробурчав Дес.

«Звісно, треба було», — подумки відказала Іссі. Якби хтось з агентів «КД» показував клієнтові приміщення в такому стані, ох і перепало б йому. І хоча в Деса був досить виснажений вигляд, робота є робота.

— Завалені роботою? — запитала Іссі.

— Та ні, хіба що нас залишили без службових автівок. — Дес опустил очі, намагаючись стримати позіхання.

— «Міні» із зображеннями рок-гуртів? — здивовано перепитала Іссі. Ці автівки завжди були припарковані абияк по всьому місту.

— Та, окрім цього, загалом все чудово. Власне, щойно знайшов орендаря для цього приміщення, тож, якщо воно вам справді потрібне, не баріться.

— Навіщо тоді ви мені його показуєте, якщо вже знайшли іншого клієнта?

— Не хочу втрачати нагоди, та й не маю певності, що з того щось вигорить.

Іссі пригадала білявку. Вона видавалася досить цілеспрямованою та наполегливою.

— Річ у тім, що клієнт наразі переживає певні, так би мовити, особисті проблеми, — пояснив Дес. —

Частенько трапляється, що ентузіазм до нових почи-
нань зникає, щойно все знову стає на свої місця.

Іссі здивовано підняла брови.

— А ви що збираєтеся робити з цим приміщен-
ням? — запитав агент. — Його можна використовувати
як технічне, адміністративно-господарське чи як при-
міщення громадського призначення.

Іссі озирнулася довкола й одразу ж уявила, як тут
все буде. Крихітні різнокольорові столики й стільчики,
книжкова полиця, щоб відвідувачі мали змогу обміню-
ватися книжками, невеличка скляна кондитерська ша-
фа з різноманітними капкейками, смачні пригощення
у вітринах, аби заманювати перехожих. Подарункові
набори ласощів на честь дня народження чи навіть ве-
сілья. Та чи потягне вона це все? Це ж серйозна справа.
Хоча, з іншого боку, якщо найняти когось в помічники...

Раптом Іссі збагнула, що Дес чекає від неї відповіді.

— Я думала про кафе, — мовила вона й зашарі-
лася. — Щось невеличке та затишне.

— Чудова ідея! — жваво зауважив Дес.

Іссі похолола. Невже це все дійсно зараз із нею від-
бувається? Хоч як важко в це повірити, проте — так...

— Сосиска в тісті й чай за півтора фунта. Скон із
джемом за фунт. Ідеально. Всі будівельники, пасажери
із зупинки, співробітники місцевої ради та няні ваші, —
радісно вів далі Дес.

— Власне, я думала про щось на зразок пекарні, —
мовила Іссі.

— Ясно, — спохмурнів Дес. — Один із тих претен-
зійних закладів, де за чашку здирають два з половиною
фунта.

— Тут пригощатимуть смачною випічкою, — до-
дала Іссі.

— Що ж, гаразд. До речі, інший претендент також
хоче відкрити тут кафе.

Іссі знову пригадала білявку. «В мене все буде інакше», — подумки обурилася вона. Тут буде тепло й затишно, сюди приходитимуть, аби побалувати себе й насолодитися смачними пригощеннями, а не для того, щоб спокутати провину за погану поведінку. Саме так, її пекарня стане осередком для місцевої громади! Кар'єристам, які гризуть моркву й тицяють в свої телефони, тут не місце.

— Я беру собі це приміщення! — раптом випалила Іссі.

— Ви не хочете дізнатися вартість оренди? — Дес здивовано поглянув на неї.

— Звісно, — раптом розхвилювалася Іссі.

Що вона собі думає? Вона гадки не має, як вести свою справу! Як вона з усім цим впорається?

Вона лишень вміє пекти, та цього, звичайно, замало. Але, з іншого боку, як їй те знати, якщо вона не спробує? І хіба не чудово бути самій собі начальницею та керувати затишною пекарнею в мальовничому куточку міста?

Люди звідусіль приходитимуть, аби скуштувати її капкейки, посидіти і трішки перепочити, почитати газету, купити пригощення, насолодитися тишею та спокоєм.

Хіба не чудово щодня підсолоджувати людям життя, дарувати їм усмішку й пригощати чимось смачненьким? Хіба вона не те саме робила в приватному житті? Чому б не перетворити захоплення на роботу? Коли, як не зараз? У неї був час і кругленька сума, тож чом би не скористатися цією можливістю?

— Вибачте, — спантеличено мовила вона. — Лізу поперед батька в пекло. Можна мені брошуру?

— Звісно, — відказав Дес. — А ви часом не щойно після розлучення?

— Наскільки я знаю, ні, — відповіла Іссі.

Іссі годинами вивчала брошуру. Завантажила з інтернету форми, намагалася зробити попередні розрахунки. Поспілкувалася з консультантом у сфері підприємницької діяльності й навіть подумала про те, щоб завести собі картку оптового покупця. Іссі переповнювали емоції. Вона не пам'ятала, коли востаннє відчувала стільки сил і завзяття. Внутрішній голос твердив: «Я це зможу. Мені це до снаги». Зрештою, що її стримувало?

Наступної суботи Іссі скористалася повільною поїздкою в автобусі, щоб зробити підрахунки та скласти графіки в новому блокноті. Ні, вона не повинна цього робити! Це якесь божевілля! Та, з іншого боку, коли ще їй випаде така нагода? А якщо затія зазнає краху? Чим вона краща за попередніх орендарів-невдах?

Пансіонат Джо розміщувався в будівлі, що колись була маєтком. «Оукс» порадила їм Гелена, запевняючи, що це один з найкращих закладів такого типу.

На щастя, після продажу пекарень у Джо залишилося трохи грошей, тож вони змогли скористатися цією порадою.

Звісно, власники доклали всіх зусиль, щоб створити затишок, навіть залишили неторканою розкішну залу, та все одно повсюди були встановлені поруччя, пахло дезінфікуючими засобами, у кутках стояли вицвілі крісла. Що не кажи, а справжньою домівкою це важко було назвати.

Іссі зустріла пишна молода медсестра. Ківі була, як завжди, привітною, проте вигляд мала дещо стурбований.

— Що сталося? — поцікавилася Іссі.

— Сьогодні в нього не найкращий день, — сумно мовила Ківі.

В Іссі защеміло в грудях. Власне, Джо досить швидко тут призвичаївся, хоча перші кілька тижнів після переїзду були непростими. Біля нього завжди крутилися жіночки, бо ж чоловіків у пансіонаті майже не було, а ще дідусю подобалася арттерапія.

До речі, саме викладач арттерапії переконав Джо почати записувати рецепти для внучки. Іссі дуже раділа, що дідусь у теплі й безпеці, доглянутий і ситий. Вона переживала за нього, а тому їй боляче було чути, що йому зле. Іссі спинилася, зібралася на силі та зазирнула у двері.

Джо лежав, підпертий подушками, на ліжку, а на тумбочці стояла чашка вистиглого чаю. Дідусь завжди був худорлявий, однак зараз схуд ще більше, шкіра в нього потроху обвисала, а замість густого чуба на маківці залишився лише білий пушок, як у дитини. Власне, наразі він і був дитиною, із сумом зауважила Іссі. Його годували, переодягали й возили туди-сюди. Тільки, на відміну від дитини, у ньому більше не було ні радості, ні допитливості, ні солодкого очікування свята. Хвиля любові піднялася в Іссі. Вона підійшла до ліжка й ніжно поцілувала старого.

— Добридень, дідусю, дякую за рецепти! — Іссі сіла на край ліжка. — Мені подобається їх отримувати.

Це була правда. За останні десять років ніхто, крім дідуся, не надіслав їй жодного листа, хіба що різдвяні листівки. Електронна пошта — то чудово, проте Іссі скучила за радістю, яку відчуваєш, коли тобі надходить лист. Можливо, люди саме тому замовляли стільки речей в мережі, бо хотіли хоч від когось отримати посылку?

Іссі поглянула на дідуся. Одразу після переїзду йому стало зле, і лікарі призначили Джо якийсь новий препа-

рат. Дідусь чималенько тоді спав, та лікарі запевняли, що він все чує, і що, якщо вона буде з ним говорити, Джо швидше одужає. Спершу Іссі почувалася повною ідіоткою, та потім їй це навіть видалося досить заспокійливим. Щось на зразок візиту до психотерапевта, коли він нічого тобі не каже й не заперечує, лишень киває та робить якісь нотатки.

— Знаєш, — нарешті вимовила Іссі, тільки щоб самій почути, як це прозвучить з її вуст. — Я тут думала над тим, щоб взятися до чогось новенького. Наприклад, відкрити невеличку пекарню. Людям подобаються затишні заклади. Всі втомилися від відомих великих мереж. Принаймні так пишуть у журналах. Друзі мене не дуже підтримують. Гелена товкмачить щось про ПДВ, хоча вона й гадки не має, що це. Вона ніби ті ведучі на телебаченні, які висміюють різні бізнес-ідеї. Вона гарчить на мене й ось так пирхає, — Іссі пирхнула, — коли кажу, що нічого не знаю про ПДВ. Гелена поводить ся так, немов вона мільйонерша, а я якась дурепа, яка нічого ісінько не тямить у підприємництві. Але ж, дідусю, хто тільки не займається підприємницькою діяльністю?! Ось, наприклад, ти. Ти ж не один десяток років керував пекарнями, — Іссі зітхнула. — Тож я вирішила, що мушу все в тебе розпитати, поки ти ще можеш поділитися зі мною досвідом. Господи, чому я досі не довідалася в тебе, як керувати власною справою?! Яка ж я дурепа! Будь ласка, допоможи мені.

У відповідь — лише тиша. Іссі знову зітхнула.

— У тутешнього власника хімчистки рівень інтелекту як у равлика, проте він має свій бізнес. А я чим гірша? Гелена вважає, що не існує людини, якій не хотілося б дати йому прочухана. Власне, спеціаліст із нього нікудишній. А з іншого боку, коли ще мені випаде така нагода? Що як я виплачу зараз всю іпотеку, а потім не зможу знайти роботу й залишуся безробітною? Якщо

я зазнаю краху — не біда, до старого завжди можна буде повернутися. Звісно, я можу вирушити у навколосвітню подорож, проте від себе не втечеш. Я повернуся тією, ким була, але з обгорілою шкірою та ще старшою. Я розумію, що мені доведеться мати справу з податками, бюрократією, охороною праці, санітарними та пожежними нормами. Але попри всі обмеження я зможу робити те, що хочу. Може, це найбезглуздіша затія, яка точно приречена на провал і залишить мене без копійчини, проте... — Іссі поглянула у вікно. Надворі стояла холодна ясна погода. Вона вгледіла жінку, яка схилялася над клумбою та, не помічаючи нікого й нічого довкола, жваво порпалася в землі. Медсестра підійшла до цієї жінки, перевірила, чи з нею все гаразд, і повернулася всередину.

Іссі пригадала, як одного разу прийшла зі школи — навчалася вона в жахливій сучасній середній школі, де купка жорстоких однокласниць насміхалася з її кучерів, — і приготувала полуничний тарт.

Тісто вийшло пухке, як пір'їнка, а крем — солодкий, наче мрія. Дідусь мовчки сів, узяв виделку, поклав до рота шматочок і почав повільно смакувати. Іссі стояла біля дверей їхньої кухні, склавши руки на фартуху, який нині був їй уже замалий.

Джо доїв, поклав на стіл виделку та поглянув на внучку.

— Люба, — мовив він, — ти природжена пекарка.

— Не верзи дурниць! — відрізала тоді її мати. Тієї осені Меріан жила вдома, бо вчилася на інструкторку йоги, хоча зрештою так і не закінчила того навчання. — В Іссі є мізки. Вона вступить до коледжу, знайде гарну роботу, де не треба буде прокидатися посеред ночі до кінця життя. Я хочу, щоб вона працювала в затишному офісі, чиста й доглянута, а не валилася виснажена після робочого дня, ще й по вуха в борошні.

Іссі майже не чула слів матері, адже безмежно раділа похвалі дідуса, на яку він був досить скупий. У найболючіші миті вона іноді думала, чи бодай котрийсь із чоловіків любитиме її так сильно, як любить Джо?

— Я стільки років займалася адміністративною роботою, тож більш ніж упевнена, що впораюся... Коли побачила дворик із грушею, збагнула, що принаймні можу спробувати. Я можу. Я знаю, що можу. Це нагода пекти для людей, робити їх щасливими, створити для них затишний простір. Я знаю, що мені це до снаги. Ти й сам знаєш, як усі полюбляють стовбичити в мене. — Це була правда. Всі віддавали належне гостинності Іссі та її кулінарним талантам. — Я дізнаюся, чи можна отримати приміщення в оренду на шість місяців. Я не збираюся витратити всі гроші, лишень спробую, чи щось із того вигорить. Ризикувати геть усім не хочу.

Іссі здалося, що вона намагається відговорити себе. Раптом дідусь підвівся на ліжку, налякавши Іссі. Джо кліпав повними сліз очима, намагаючись сфокусувати погляд. Іссі схрестила пальці, сподіваючись, що він її впізнає.

— Меріан? — спершу запитав він, а потім широко всміхнувся і додав: — Іссі? Це моя Іссі?

— Так! — полегшено видихнула Іссі. — Так, це я.

— Ти принесла мені щось солоденьке? — Джо схилився до неї. — Тут все чудово, окрім того, що нам не дають ніяких ласощів.

— Звісно! — Іссі полізла до сумки. — Я спекла «Баттенберг».

— Він м'якенький — те що треба для моїх зубів, — всміхнувся Джо.

— Так і є.

— То що сталося, любя? — дідусь озирнувся. — Я тут на відпочинку, але погода нікудишня. Холоднеча, та й годі.

— Так. — У кімнаті було страшенно спекотно. — Проте ти не у відпустці. Тепер ти тут живеш.

Старий уважно обвів поглядом кімнату. Обличчя його спохмурніло — Джо нарешті збагнув, де він. Іссі простягнула руку й поплескала його по долоні. Дідусь взяв її руку й миттю змінив тему розмови.

— То чим ти займалася? До речі, я хочу правнучку.

— Цим точно не займалася, — відповіла Іссі й вирішила таки поділися своїм задумом. — Але я міркувала над тим, щоб відкрити пекарню.

Джо розплився в усмішці. Він страшенно зрадив новині.

— Нарешті, Ізабель! — хрипко мовив Джо. — Повірити не можу, скільки тобі знадобилося часу, щоб прийти до цього!

— У мене була купа справ, — усміхнулася Іссі.

— Не сумніваюся. Я радий, я дуже радий! І я допоможу тобі. Треба буде надіслати тобі рецепти.

— Ти вже це потроху робиш, я ними користуюся.

— Це добре. Прекрасно. Будь уважна й чітко виконуй вказівки.

— Стараюся з усіх сил.

— Приїду й допоможу тобі. Зі мною все гаразд. У мене купа сил, можеш не турбуватися за мене.

Якби ж Іссі могла сказати те саме... Вона поцілувала Джо на прощання й пішла.

— Ти як ніхто вмієш його підбадьорити, — зауважила Ківі, коли проводила Іссі до дверей.

— Намагатимуся заходити частіше, — пообіцяла Іссі.

— Так часто, як ти, сюди ніхто не навідується. Джо чудовий, ми всі тут у захваті від нього. Головне тримати його якнайдалі від кухні.

— Дякую, — всміхнулася Іссі. — Величезне спасибі за турботу.

— Це наша робота, — відказала Ківі з упевненістю людини, яка знайшла своє призначення в житті. Іссі їй заздрила.

Сповнена віри й хоробрості, Іссі повернулася додому. Стояв суботній дощовий вечір. Звичайно, на побачення ніхто її не кликав, і клятий Грем не дзвонив. Хоча, навіть коли в них були стосунки, Іссі та Грем однаково не зустрічалися по суботах, бо він або гуляв із друзями, або ж мусив як слід виспатися перед сквошем. Тож ніякої різниці, товкмачила вона собі, усвідомлюючи, як сильно за ним сумує. Телефонувати Гремові вона не буде, нізащо. Він викинув її, як непотріб, у смітник. Іссі глитнула й пішла у вітальню до Гелени, яку також ніхто не запросив на побачення, проте їй було байдуже.

Правду кажучи, Гелені було не байдуже, вона не скиглила лишень тому, що знала, що Іссі наразі гірше за неї. Їй не подобалося бути самотньою в тридцять один так само, як Іссі, але Гелена не хотіла дошкуляти цим подрузі. В Іссі й без того був досить напружений вираз обличчя.

— Я прийняла рішення, — оголосила Іссі.

— Ну?! — брови в Гелени підскочили вгору.

— Гадаю, я мушу спробувати. Відкрити кафе. Дідусь каже, що це хороша ідея.

— А я тобі що казала! — всміхнулася Гелена.

Вона справді вважала це вдалою ідеєю. Не мала жодних сумнівів у кулінарних здібностях Іссі та її вмінні знаходити спільну мову з людьми. Єдине, що непокоїло Гелену, — чи впорається подруга з обов'язками керівниці та з веденням документації. Адже замість того, щоб відкрити власний рахунок у банку, Іссі дивилася по телевізору документальні фільми про медиків. Ось це

непокоїло Гелену. Та, зрештою, зараз будь-що було краще ніж киснути вдома у піжамі.

— Лишень на шість місяців. — Іссі повісила пальто й пішла на кухню, щоб приготувати шоколадний попкорн. — Якщо нічого не вийде, принаймні не залишуся банкруткою.

— Так тримати! — підбадьорила її Гелена. — Все вдасться! Ти неймовірна!

— Але... — Іссі поглянула на подругу.

— Ти про що?

— Ти немов хочеш додати «але».

— Ніяких «але». Нумо відкоркуємо пляшку вина!

— Може, когось запросимо? — Іссі давно вже ні з ким не бачилася і припускала, що відтепер бачитиметься ще рідше.

— Можна, але... — звела брови Гелена. — Тоб і Трініда переїхали до Брайтона. Том і Карла збираються переїжджати. Джані вагітна. Браяна й Лана няньчаться з дітьми.

— Точно, — зітхнула Іссі.

Їй пригадалися студентські часи, коли всі вони тільки-но познайомилися. Сиділи то в одного, то в другого вдома. Снідали, обідали, ледь не до світанку вечеряли, проводили разом вихідні. А тепер кожен сидів у себе вдома, розповідав про Ікею, ціни на житло, навчання й час, проведений із сім'єю. Вони рідко ходили одне до одного в гості. Іссі геть не подобалося, що відтоді, як їм перевалило за тридцять, залізничні колії їхніх доль, що колись бігли паралельно, стали розбігатися врізнобіч.

— Я все одно відкоркую вино, — заявила Гелена, — подивимося щось цікаве по телевізору. До речі, а як ти збираєшся назвати заклад?

— Не знаю. Може, «Дідусь Джо»?

— Ні, це нагадує кіоск із хотдогами.

— Думаєш?

— Так.

— Пекарня Сток-Ньюїнгтона?

— Уже є. Це той заклад на Черч-стріт, де продають черстве печиво із варенням і здоровезні сосиски в тісті.

— Ясно.

— Ти ж збираєшся продавати капкейки?

— Саме так! — В Іссі засяяли очі, і тієї ж миті почав тарабанити попкорн у горщику. — Великі й маленькі. Бо частенько людям хочеться не великого торта, а чогось крихітного. Чогось смачненького та витонченого зі смаком трояндових пелюсток чи запашної лаванди або невеликого капкейку з цілими ягодами лохини, що лускають, коли...

— Гаразд-гаразд... — розсміялася Гелена. — Я зрозуміла, про що ти. А чом би тобі не назвати пекарню «Капкейк-кафе»? Просто і зрозуміло. Людям важко запам'ятовувати та вимовляти хитромудрі назви. «До зустрічі в Капкейк-кафе!» — і всім одразу все зрозуміло.

— Думаю, ти права, — задумалася Іссі. Просто, навіть очевидно, проте влучно. Назва їй сподобалася. — Хоча чимало людей не любить капкейки. Може, щось типу «Капкейки та смачна випічка» чи «Солодкі витребеньки»?

— Ти точно впораєшся? — дражнилася Гелена.

— У мене мізки для бізнесу, а тіло для гріха, — відказала Іссі. Потім зиркнула на тарілку попкорну на колінах. — На жаль, вочевидь, мій гріх — це обжерливість.

Дес намагався вгамувати кольки у Джеймі, який кричав, вигинався і випручувався з рук батька. Дружина та свекруха пішли у спа-салон, щоб перепочити і присвятити трохи часу собі. І тут зателефонувала Іс-

сі. Спершу Десові було досить важко зосередитися, та замить він пригадав ту імпульсивну дівчину, яка випадково забігла до агенції. Власне, він навіть не сподівався на її дзвінок, адже був переконаний, що тій просто кортіло згаяти час. До речі, білявка йому також телефонувала...

Дідько! Джеймі прикусив Десові великого пальця, і він загубив думку. У такому ранньому віці діти ще не знають, що таке помста, однак син, схоже, щось таки пам'ятав.

— Зрозуміло, та річ у тім, що інша клієнтка вже зробила мені фінальну пропозицію.

Іссі похолола. Ні, тільки не це! Її мрія розбилася, навіть не отримавши шансу на здійснення.

— У мене є ще кілька приміщень, які я можу вам показати...

— Ні! Я хочу тільки це приміщення. Пекарня мусить бути саме там! — Іссі казала правду. Вона закохалася в це місце.

— Що ж, — мовив Дес, відчуючи перемогу. — Вона запропонувала менше, ніж просить власник.

— Я готова зробити пропозицію, — благала Іссі. — Я буду чудовою орендаркою.

Дес колихав Джеймі біля вікна. Нарешті малюк засміявся. «Зрештою, він таки чудовий хлопчина», — подумав Дес.

— Саме це мені обіцяли останні чотири клієнти, — відповів Дес. — І всі вони закрилися через три місяці.

— Зі мною все буде інакше, — заперечила Іссі.

Тієї ж миті Джеймі розсміявся, і Дес повеселішав.

— Гаразд, — мовив він. — Давайте-но я поговорю з містером Барстоу.

Іссі поклала слухавку, трохи заспокоєна його словами.

Гелена пішла до спальні й повернулася з пакунком.

— Хотіла красиво загорнути та подарувати, проте, гадаю, тобі це знадобиться вже зараз.

Іссі зазирнула всередину. У пакунку лежав примірник «Як керувати малим бізнесом. Курс для початківців».

— Дякую.

— Зайвим не буде. Тобі наразі допомога не завадить, — усміхнулася Гелена.

— Знаю, але в мене є ти.

Розділ шостий

Лимонний торт, щоб отримати все, що заманеться

- 115 г просіяного борошна
- 1 чайна ложка розпушувача тіста
- 115 г розм'яклого масла
- 115 г білого цукру
- 2 великі яйця
- Терта цедра одного лимона
- Сік одного лимона

Для глазури:

- 60 г цукрової пудри
- 2 чайні ложки води
- 1 чайна ложка лимонного соку

Розігрійте духову шафу до 170°C. Змастіть жиром форму для випікання. Просійте борошно та розпушувач, додайте решту інгредієнтів і як слід все збийте. Можна скористатися міксером. Перекладіть ложкою тісто у форму.

Важливо!

Випікайте впродовж двадцяти хвилин. Це не так і довго. Тісто мусить бути жовтим, а не коричневим, але, звісно, й не глевким. Навряд чи комусь захочеться підхопити сальмонельоз.

Покрийте глазур'ю торт, коли він ще теплий. Глазур зреагує з теплим тістом і трішки відділиться, просочуючись у нього. Вона мусить бути ледь прозорою на вигляд.

Власне, попри всі старання, щойно спечений торт матиме не дуже апетитний вигляд. Коли інші побачать його, їм, найпевніше, стане вас шкода. Та коли вони скуштують це пухке, просочене лимонною глазур'ю тісто, їхні очі світитимуться від задоволення. І тоді вони зроблять для вас все, що завгодно.

Іссі похитала головою. Дідуся немов підмінили — він знову був у формі. Хороша ідея: спершу приспати їхню пильність, а потім вбити наповал. Дівчина глипала на своє відображення у дзеркалі, намагаючись перекопати себе, що тямить у підприємстві та знає, як керувати кафе. Вона зможе. Звичайно, вона зможе. Гелена постукала у двері.

— Ти там уже всю себе розмалювала?! — крикнула вона.

— Ні! — Іссі пригадала, як Гелена завжди дражнилася, коли вона нервувала й понад дві години готувалася до побачення. — Не всю. Знаєш, це навіть гірше за побачення.

— Це таки побачення, — зауважила Гелена. — Хтозна, можливо, власник виявиться досить симпатичним.

— Припини! — Іссі висунула голову з дверей і скривилася.

— Що?

— Можна я спершу розберуся з однією проблемною сферою життя, а потім візьмуся до другої, гаразд?

— Якщо він не сподобається тобі, віддай його мені, — стелула плечима Гелена.

Як виявилось згодом, витрачати стільки часу на ма-
кіяж сенсу не було. Перш ніж Іссі вирушила на зустріч
до містера Барстоу, власника приміщень у дворіку
з грушею, Гелена дала їй на прощання кілька настанов.
Іссі, безперечно, вразить його своїм рівнем знань та під-
готовки. Або ж скористається секретно зброєю: пригос-
тить його ласощами за дідусевими рецептами. Зустрі-
тися вони мали десь неподалік колишньої крамнички,
та, оскільки поблизу не було кав'ярень, вочевидь, на
них чекали переговори в офісі Деса, який майже всю
ніч просидів із Джеймі на руках. Дружина відмовилася
прокидатися, тож він самотужки намагався втихоми-
рити розчервонілого неслуха, що репетував, як навіже-
ний, підібгавши до грудей крихітні ніжки. Дес погладив
сина по теплій голівці, дав йому калполу та притиснув
до себе. Хлопчик нарешті заспокоївся, перестав вивер-
татися й заснув, проте проспав лише дві години, не
більше. Вранці Десові було страшенно зле.

Білявка прийшла раніше за власника приміщень.
У неї був розкішний вигляд: джинси за двісті фунтів, чо-
боти на високій шпильці та якийсь химерний шкіряний
піджак. Іссі примружилася. Жодних сумнівів, цій жінці
не потрібно було заробляти собі на життя. Цілком імо-
вірно, що на зачіску вона витрачала більше, ніж була ко-
лишня зарплата Іссі.

— Керолайн Генфорд, — діловито мовила вона
й простягнула руку. — Не розумію, навіщо ми прово-
димо цю зустріч, адже я першою зробила пропозицію.

— А у нас є зустрічна пропозиція, — мовив Дес, на-
ливаючи огидну каву з автомата в три чашки, першу
з яких він вихилив, немов ліки. — Містер Барстоу хотів
зустрітися з усіма, щоб обговорити детальніше кожную
з пропозицій.

— Хіба раніше десь тут не було кав'ярні? — запитала Керолайн. Їй страшенно хотілося кави. Ці в біса дорогі гомеопатичні снодійні пігулки ніскілечки не діяли. Треба було знову йти до лікаря Мілтона, а прийом у нього також коштував чималенько. Керолайн скривилася від самої лишень думки.

— Позачинялися, — пробубнів Дес.

— Я дам відсіч зустрічній пропозиції, — мовила Керолайн, навіть не дивлячись на Іссі. — Тут будь-що процвітатиме мій бізнес.

Опецькуватий лисий чоловік увійшов до кабінету і щось пробурмотів Десові.

— Це містер Барстоу, — невідомо навіщо мовив Дес.

— Вітаю, — широко всміхнулася Керолайн. Їй надзвичайно хотілося, щоб це все нарешті скінчилося. — Можна називати вас Максом?

Містер Барстоу знову пробурчав щось незрозуміле. Іссі він аж ніяк не був схожий на Макса.

— Хочу представити вам найвигіднішу пропозицію, — вела далі Керолайн. — Дякую, що погодилися зі мною зустрітися.

«Стривайте, — хотілося втрутитися Іссі. — Може, з нами?»

Іссі була впевнена, що Гелена на її місці точно посадила б білявку та розповіла б їй, чий то насправді бізнес.

Натомість Іссі лише тихо привіталася, потім розлилася на себе через власну невпевненість і міцніше притиснула до грудей улюблену бляшанку із зображенням державного прапора.

Містер Барстоу поглянув на них обох.

— У мене тридцять п'ять приміщень по місту, — мовив він із виразним лондонським акцентом. — І з жодним я не маю стільки клопотів, як з оцим. Один орендар змінює другого — і так уже не перший рік.

Іссі здивувалася його прямої, зате Керолайн видавалася цілковито незворушною.

— Тридцять п'ять? — повторила вона. — Ви успішна людина.

— Тож суть не в грошах, — вів далі містер Барстоу. — Я не хочу, щоб що п'ять хвилин із приміщення тікали без попередження, лишивши мені несплачені рахунки, зрозуміло?

Обоє жінок схвально закивали. Іссі крутила в руках блокнот. Вона провела невеличке дослідження щодо того, як відкрити маленьке кафе і як пекарня сприятиме розвиткові сусідніх закладів, потім вирахувала приблизну кількість капкейків, які вона продаватиме щодня (якщо чесно, цифру вона вигадала, проте вирішила додати її до таблиці, щоб та мала змістовніший вигляд). Цей підхід завжди спрацьовував у сфері нерухомості, тож навряд чи випічка чимось відрізнялася. Однак не встигла вона мовити й слова, як Керолайн відкрила крихітний ноутбук, який Іссі спершу навіть не помітила.

Перш ніж вийти заміж — за те лайно — Керолайн керувала відділом маркетингу в компанії, що займалася дослідженням ринку. Свою справу вона знала відмінно. Однак, коли народилися діти, вирішила цілком присвятити себе чоловікові та сім'ї. Тож спрямувала всі свої сили на навчання й розвиток дітей, увійшла до батьківського комітету і підтримувала чистоту й порядок вдома, немов в армії. Та хіба це могло стримати чоловіка від інтрижки з тією хвойдою з пресслужби?

«Дідько!» — думала Керолайн, чекаючи, поки завантажиться презентація. Вона не пропускала тренувань, правильно харчувалася, щоб якнайшвидше повернути собі форму після народження Ахілла та Гермії.

Він хоч помітив це? Він затримувався на роботі, виснаженим приходив додому, їв і засинав перед телевізором. І ось тепер виявилось, що він крутить шури-мури із двадцятип'ятирічною дівкою, котра не переймається, в які костюми для шкільної вистави одягнути дітей. Як же боляче! Керолайн прикусила губу. На роботі вона була найкращою. І цей бізнес стане її новою роботою, що на решті витягне її з домашніх клопотів.

— Я підготувала презентацію, — почала Керолайн. — Глибокий аналіз ринку показав, що сімдесят чотири відсотки населення кажуть, що їм важливо з'їдати п'ять порцій фруктів та овочів на день, причому шістдесят відсотків з них стверджують, що, якби овочі та фрукти були доступнішими й готовими до споживання, вони вживали б їх на п'ятдесят п'ять відсотків більше... — Керолайн ретельно підійшла до справи. Зібрала всі необхідні матеріали, поділила все на категорії, створила вебсайт, домовилася купувати моркву в Гекні. Їй не було рівних. — Звісно, ми будемо максимально підтримувати місцевих фермерів, — самовдоволено всміхнулася вона.

Містер Барстоу весь цей час мовчки слухав.

— Запитання? — зухвало підсумувала Керолайн після двадцятихвилинної презентації. Знала, що впоралася відмінно. Вона ще йому покаже! Її справа процвітає, і він ще проситиме пробачення.

Іссі похолола. Звичайно, кілька днів пошуків в мережі — це нічого. Та й що можна додати після такої детальної та ідеально підготовленої презентації? Вона видасться повною дурепою. Містер Барстоу оглянув Керолайн із голови до ніг. Вигляд у неї був бездоганний. На його місці Іссі обрала б її.

— Тож ви стверджуєте... — почав містер Барстоу. Він сидів в сонцезахисних окулярах, хоча надворі був лютий: — ...що стоятимете цілий день у провулку неподалік Альбїон-роуд, за триста метрів від центральної вулиці Сток-Ньюїнгтона, і продаватимете буряковий сік?

Керолайн й оком не моргнула.

— Я переконана, що мій глибокий статистичний аналіз клієнтської бази, проведений провідною маркетинговою агенцією...

— А ви що скажете? — раптом запитав містер Барстоу в Іссі.

— Гм... — Раптом усі зібрані нею дані кудись випарувалися. Іссі вже нічогісінько не тямила ні в продажах, ні в підприємництві — геть ні в чому. Яка ж дурість! В офісі запала довга пауза, поки вона намагалася бодай щось пригадати. У голові було порожньо — абсолютна порожнеча. То був справжній кошмар. Дес підвів брови. Керолайн глузливо посміхнулася. Ніхто з них не знав про її секретну зброю.

— Я печу тістечка.

— Справді? Маєте із собою? — пробурчав містер Барстоу.

Іссі на це сподівалася. Вона відкрила бляшанку. Окрім лимонного тарту, від якого неможливо було втриматися і який завжди допомагав здобути бажане, Іссі прихопила із собою кілька капкейків, щоб продемонструвати асортимент: з білим шоколадом і свіжою морошкою (кислота ягід нейтралізувала надто солодкий присмак білого шоколаду); з корицею та апельсиновою цедрою (смак, який нагадував Різдво більше, ніж різдвяний пиріг); з ваніллю, прикрашені крихітними трояндами, перед якими неможливо було встояти. Іссі принесла по чотири капкейки кожного виду.

Вона помітила, як Керолайн підняла брови, вгледівши розламаний лимонний пиріг. Натомість містер

Барстоу засунув товсту волохату руку в бляшанку й ухопив шматок тарту й ванільний капкейк. Усі завмерли. Орендодавець відкусив від кожного тістечка. Навмисне жував повільно і з заплющеними очима, немов той сомельє. Іссі навіть не наважувалася дихнути. Нарешті містер Барстоу прожував.

— Гаразд, — мовив він і тицьнув на Іссі. — Люба, не підведи мене! — Взяв портфель, повернувся і вийшов з офісу.

Для Керолайн це стало останньою краплею. Іссі більше не відчувала до неї неприязні.

Навпаки, їй стало по-справжньому шкода жінки, особливо враховуючи, що саме Керолайн подарувала Іссі ідею відкрити пекарню, хоч сама і не здогадувалася про це.

— Діти вже ходять до садочка та школи, а цей мерзотник мене зраджує, і я не знаю... не знаю, куди себе приткнути, — схлипувала Керолайн. — Я живу в одному з цих величезних будинків неподалік, і то було б ідеально. Я показала б йому. Всі подруги вважають, що це було б фантастично!

— Пощастило вам, — мовила Іссі. — Мої друзі, навпаки, стверджують, що це безглузда затія.

Керолайн глипала на неї так, немов щойно нарешті щось збагнула.

— Звісно ж, мої друзі мені брешуть! Вони навіть не сказали мені, що в мерзотника є коханка, хоча всі про це знали, — Керолайн болісно глитнула. — Знаєте, він водить її на заняття зі стриптизу! І його колеги також туди ходять. І це все за рахунок компанії, — нервово засміялася вона. — Пробачте, пробачте мені! Я не знаю, навіщо я все це розповідаю. Верзу казна-що.

Ці слова були звернуті до Деса, який саме широко позіхнув.

— У жодному разі! Просто в моєї дитини коліки, — сказав затинаючись Дес. — Мені шкода. Місис Генфорд, я не знаю, що вам сказати.

Керолайн зітхнула:

— Скажіть: «Я підступний агент з нерухомості, який пообіцяв здати приміщення двом клієнтам одночасно».

— Робота, нічого не вдієш.

— Може, капкейк? — запропонувала Іссі, не знаючи, що ще сказати.

— Я не їм солодкого! Востаннє їла торт чотирнадцять років тому! — пирхнула Керолайн.

— Гаразд, — відказала Іссі. — Не хвилюйтеся. Десе, я залишу вам кілька, решту тоді заберу додому.

— Але діти залюбки скуштували б... — Керолайн із сумом втупилася в коробку.

— Коли повернуться зі школи, — підтакнула Іссі. — Але в тістечках білий цукор.

— Нічого, він в змозі заплати за їхні візити до стоматолога, — пробурчала Керолайн.

— Гаразд. Скільки їм покласти?

— Вони дуже жадібні, — облизала губи Керолайн.

Іссі розгубилася та зрештою простягнула жінці всю бляшанку.

— Спасибі, — подякувала Керолайн. — Я... я принесу коробку в крамничку, гаразд?

— Так, будь ласка, — відказала Іссі. — І успіхів вам із пошуком приміщення.

— «Піти на роботу, — сказав він мені, — щоб відволіктися». Ви це уявляєте? Мерзотник.

— Мені шкода! — Іссі поплескала жінку по плечу.

— «Знайди собі клятву роботу», — сказав він. До побачення, Десмонде! — Керолайн вийшла, грюкнувши за собою дверима.

Дес та Іссі презирнулися.

— Як думаєте, вона зараз наминає їх за обидві щоки в своєму «Рендж ровері»? — запитав Дес.

— Я хвилююся за неї. Може, мені потрібно перевірити, чи з нею все гаразд?

— Не думаю, що зараз вона здатна це оцінити. Я почекаю кілька днів і зателефоную їй.

— Справді?

— Так, — мужньо відповів Дес. — А нам з вами поки що треба зайнятися документацією.

Іссі зітхнула й слухняно пішла за ним в інший куток офісу.

— Вона дійсно забрала всю коробку з тістечками? — сумно запитав Дес. Вигляд лимонного тарту йому аж ніяк не сподобався, а от капкейки видалися досить апетитними.

— Впевнена, у сумці лишилося кілька замотаних у фольгу капкейків. — Іссі приберегла тістечка, щоб відсвяткувати перемогу чи втішити себе в разі поразки. — Бажаєте?

Дес таки бажав.

Іссі прийшла додому з пляшкою шампанського. Гелена після виснажливої зміни, під час якої їй довелося ушивати рани пацієнтові, в котрого жбурнули пляшкою, миттю пожвавішала.

— Господи! Тобі це вдалося!

— Усе завдяки дідусевим рецептам, — схвильовано мовила Іссі. — І от моя вдячність: запхала його до пансіонату.

— Ти не запихала його туди, — роздратовано відказала Гелена. Вона втомилася обговорювати цю тему. — Ти поселила його в місці, де йому комфортно та

безпечно. Чи ти хочеш, щоб він тут возився з твоєю плітою?

— Ні, — неохоче відказала Іссі.

Гелена показала Іссі відкриту долоню, говорячи тим самим «досить». Іссі завжди подобалася впевненість та владність подруги.

— За дідуса! — підняла келих Гелена. — І за тебе! І за процвітання «Капкейк-кафе»! З купою гарячих кра-сенів. Гарячі красені ходять до пекарень?

— Так, зі своїми чоловіками.

Подруги цокнулися й обійнялися. Раптом в Іссі за-дзеленчав телефон. Вона подалася вперед, щоб відпо-вісти.

— Можливо, це наш перший клієнт, — мовила Геле-на, — або домовласник з погрозами.

Власне, ні те, ні інше.

Іссі подивилася на екран, потім намотала на вказів-ний палець прядку волосся, міркуючи, що ж робити.

Телефон задзвонив ще раз, знову налякавши її. Го-лосове повідомлення? Ні, цього вона точно не витри-має! Тож Іссі повільно простягнула руку.

Гелена розтлумачила її вираз обличчя — наполо-вину жах, наполовину нестримне бажання. Вона так добре знала подругу, що одразу ж здогадалася, хто це. Хотіла підбігти й спинити Іссі.

Проте було вже запізно.

— Грем? — хрипло запитала Іссі.

«Якщо вже на те пішло, Іссі завжди давала ме-ні слушні поради щодо Імрана, — думала Гелена. — І скільки часу знадобилося мені, щоб порвати з ним? Ві-сімнадцять місяців! Аж коли він одружився», — Гелена зітхнула.

— Крихітко, де ти була? — запитав Грем, немов востаннє вони бачилися дві години тому, і він чекав на неї десь в торговельному центрі.

Насправді Гремові зателефонувати їй було набагато складніше, ніж думала Іссі. Спершу він повторював собі, що рано чи пізно все скінчиться, що він не готовий до сім'ї, що між ними не було нічого серйозного й що до всього він має купу роботи.

Та з кожним наступним тижнем йому ставало складніше переконувати себе. Він відчував щось, досі незнане. Грем сумував за Іссі. Сумував за її ніжністю, за її щирою зацікавленістю ним та його справами. І так, він сумував за їжею, яку вона йому готувала. Грем проводив час із друзями, підчепив кількох худорлявих крихіток, та, як не крути, щось в Іссі було таке до болю просте й водночас виняткове. Вона не надокучала, не докоряла, не цікавилася його гаманцем. Вона йому подобалася. От і все.

І хоча зазвичай Грем ніколи в житті не озирався назад, він таки вирішив їй зателефонувати. Просто щоб побачити її. Інколи після важкого робочого дня вона набирала йому ванну й робила масаж. Цього йому також хотілося. А те, що трапилося в офісі... це ж просто робота, хіба ні? Вона потрапила під скорочення, нічого не можна було вдіяти. Та й, певно, вона вже знайшла собі нову роботу. Він написав їй набагато кращий рекомендаційний лист, ніж заслуговували її адміністративні навички, і Каллі Мегта, до речі, також. Певно, Іссі вже про все забула й залишила позаду свої образи. Перш ніж взяти до рук телефон, Грем переконав себе, що все буде чудово.

Іссі навмисно не дивилася на подругу. Вона підвелася і з телефоном вийшла з кімнати. Так довго мовчала,

перш ніж вимовити ще хоча б слово, що з динаміка почувалося:

— Алло? Алло? Ти ще тут?

Кілька останніх тижнів вона крутилася в ліжку без сну. Біль і сум через втрату роботи минули, але розчарування й туга за Гремом не полишали її. Це було нестерпно! Вона ненавиділа його. Ненавиділа і край. Він скористався нею, немов додатковим бонусом на роботі.

Однак її внутрішній голос не погоджувався з цим. В їхніх стосунках щось було. Щось справжнє. Він же казав їй... А може, він казав це просто тому, що вона його слухала? Терпляча людина, якій можна вивалити весь непотріб? Хіба не чудово мати кваліфіковану повірницю, яка ще й готуватиме та спатиме з тобою? Йому просто було зручно мати її, просуваючись далі кар'єрними сходами. Зрештою, Гремові лише тридцять п'ять. У нього ще купа часу попереду, перш ніж почати думати про сім'ю. Та й як, як такий успішний красень міг зацікавитися нею? От про що думала Іссі о четвертій ранку, коли почувалася нікчемною та нікому не потрібною. Смішно до сліз. Хоча радше не смішно, а просто до сліз.

І ось тепер вимальовувалася пекарня. Це здавалося чимось неймовірним. Чимось справжнім і захопливим, чому вона могла присвятити себе. Це її шлях у нове життя. Нагода залишити колишні турботи й розпочати все з нуля.

— Ти досі тут?

Іссі запанікувала. Вдати, що все гаразд і що вона про нього не думала, хоча насправді тільки те й робила? Пригадала, як спересердя вилетіла з офісу. Пригадала кілька недоречних тостів про нього, що зірвалися з її вуст під час прощальної вечірки. Як перші кілька днів вона не сумнівалася, що Грем зателефонує. Скаже, що помилився, що любить її, проситиме повернутися, бо без неї життя нічого не варте. А потім дні перетвори-

лися на тижні, а за місяць у неї нарешті з'явився новий курс. І вороття назад не було...

— Алло? — врешті-решт пошепотіла вона.

— Ти можеш говорити? — запитав Грем.

Невідомо чому, та Іссі почала дратуватися. Що він взагалі собі думав?

— Не дуже. Я зараз у ліжку із Джорджем Клуні. Він саме вийшов відкоркувати ще одну пляшку шампанського, щоб підлити в джакузі.

— Іссі, я так скучив за тобою! — розсміявся Грем.

Раптом до її горла підступив клубок. Іссі відчайдушно намагалася його глутнути. Ні, він не скучив за нею! Він, в біса, не скучив за нею! Бо якби був небайдужий до неї, то знав би, що понад усе вона потребувала його, коли залишилася без роботи, без стосунків, без всього звичного життя. Коли він вирішив, що її треба скоротити. І тоді йому було начхати!

— Ні, не скучив, — нарешті вичавила вона із себе. — Звісно ж, не скучив! Ти кажеш це тепер, після того, як позбувся мене?!

— Не думав, що ти так відреагуєш, — зітхнув Грем.

— А як я мала відреагувати? Може, ще й подякувати тобі?

— Можливо. Ти мусиш бути вдячною, що в тебе з'явилася нагода змінити своє життя. Ти й сама знаєш, що дуже здібна. Та й як я міг зателефонувати тобі раніше? Це було зовсім недоречно, ти мусиш зрозуміти!

Іссі нічого на те не відповіла. Не хотіла, щоб він вважав, що має слушність.

— Слухай, — відверто мовив він. — Я багато про тебе думав.

— Справді? Коли спершу звільнив мене з роботи, а потім викинув на смітник?

— Я не звільняв тебе! — роздратовано заперечив Грем. — Твою посаду скоротили. Усі ризикували. Я на-

магався вберегти тебе від пліток, що в нас із тобою стосунки, а ти почала про них кричати на весь офіс. Мені було страшенно ніяково.

— Вони все одно про це знали, — понуро промовила Іссі.

— Суть не в тому. Ти горлала перед всім офісом і, наскільки мені відомо, зробила кілька дошкульних коментарів у пабі.

«В офісі нікому не можна довіряти», — розлючено зауважила подумки Іссі.

— То навіщо ти тоді мені телефонуєш? — запитала вона.

— Бо я хотів дізнатися, як ти. Невже ти думаєш, що я повний мудак? — відповів він.

Цікаво, чи вона часом не помилялася? Вона справді з криками вибігла з офісу. Можливо, боляче було не лише їй? Можливо, він також був у розпачі? Можливо, йому не так вже й просто було зробити цей дзвінок? Можливо, він таки не покидьок? Можливо, він таки той єдиний?

— Що ж... — промовила Іссі, і тієї миті без стуку до кімнати увійшла Гелена. У руках вона тримала квитанцію за комунальні послуги з поспіхом нашкрябаним на ній великими літерами словом «НІ»!

Гелена скидала кулаки в повітря, немов на мітингу, й самими губами беззвучно промовляла: «Ні! Ні! Ні!» Іссі намагалася відмахнутися від неї, проте Гелена лишень активніше розмахувала кулаками, потім простягнула руку, щоб вирвати в Іссі телефон.

— Киш! Киш! — мовила Іссі.

— Що трапилося? — запитав Грем.

— Це моя сусідка по квартирі.

— Ота огрядна? — На жаль, Гелена почула Грема.

— Саме вона! — Гелена зробила випад вперед на одній нозі, намагаючись забрати телефон.

— Ні! — заlementувала Іссі. — Все добре, мене не треба зараз рятувати. Нам треба поговорити. Будь ласка, залиш мене на п'ять хвилин, добре?

Вона не зводила суворого погляду з Гелени, аж доки та повернулася до вітальні.

— Пробач за це, — нарешті мовила Іссі Гремові.

— У вас все добре? Як чудово, що все чудово! — радів Грем. — Це прекрасно, — запала пауза, а потім він додав: — Не хочеш приїхати?

— Ні! — відповіла Іссі.

— Ти нікуди не їдеш! — Гелена стояла на порозі, склавши на грудях руки. Вона дивилася на Іссі так, як на п'яницю, які з'являлися в її кабінеті о пів на другу суботньої ночі з кровоточивими ранами на голові. — Не їдеш, і край.

— Це непорозуміння, — спробувала пояснити Іссі. — Йому також було погано.

— Настільки погано, що він тижнями не міг знайти телефон? Іссі, прошу тебе, розірви ці стосунки!

— Але, Гелено, — збуджено мовила Іссі. Щойно поклавши слухавку, вона перехилила келих шампанського. По тілу розлилося приємне тепло. Він подзвонив! Він подзвонив! — Розумієш, мені справді здається, що Грем може бути тим єдиним.

— Ні, він просто начальник, в якого ти закохалася. Тобі майже тридцять два і в тебе паніка.

— Ні, це не так, — заперечила Іссі. — Тебе там не було, Гелено.

— Ні, не було, зате я тут. Підтримую тебе слізними ночами, витираю рушником, коли ти під дощем бредеш від нього, ходжу з тобою на вечірки, бо він не хоче, щоб вас побачили разом.

— Це все було через роботу, — виправдовувалася Іссі.

— Перевіримо?

— Впевнена, цього разу все буде інакше.

Гелена кинула на Іссі один зі своїх коронних поглядів.

— Принаймні я перевірю, — зухвало мовила Іссі.

— Як чудово, що йому навіть не треба виходити зі своєї комфортабельної оселі! — гмикнула Гелена посеред порожньої квартири, коли Іссі пішла. Потім зітхнула. Ніхто ніколи не дослухався до слухних порад.

У Грема також стояла відкоркована пляшка шампанського. Його квартира в стилі мінімалізму, як завжди, мала бездоганний вигляд. Повна протилежність строкатій оселі Іссі, заваленій всілякими дрібничками. Тут було тихо й спокійно. Робін Тік виспівував з дорогого музичного центра.

«Це вже якось занадто...» — подумала Іссі.

Та, з іншого боку, на ній була її найкрасивіша сіра вовняна сукня й чоботи на підборах. І парфуми «Агент Провокатор».

— Привіт, — мовив Грем, відчинивши їй двері. Він мешкав у дорогому, нещодавно збудованому будинку. Коридори, встелені килимами, квіти у вестибюлі. На ньому була щойно випрасована біла сорочка із незастебнутим коміром, щетина вкривала мужнє підборіддя. Загалом він мав стомлений, якщо не виснажений, вигляд, проте залишався на диво красивим. Іссі нічого не могла вдіяти із собою, кожна її клітина стрибала від радості.

— Привіт, — відповіла вона.

— Дякую... дуже дякую, що приїхала.

«У неї чудовий вигляд», — подумки зауважив Грем. Звісно, не такий, як у дівчат із нічних клубів у закоротких спідницях і з гривною білого волосся. Ті були сексуальні, спокусливі, але, щиро кажучи, вони лякали. А от Іссі, навпаки, просто тішила вродою. З нею було приємно, з нею було комфортно.

Іссі знала, що мусила б тримати почуття при собі, вдати, що їй байдуже, та призначити обід через кілька днів, щоб виграти трохи часу. Але їй було не байдуже. Вона це знала. Він це знав. Який сенс ходити околяса? Він або готовий бути з нею, або ні. В неї не було часу більше гратися в ці ігри.

Грем легенько поцілував її в щоку, Іссі вдихнула «Фаренгейт». Він знав, що вона любить цей аромат, тож напався ним для неї.

Іссі взяла келих і сіла на чорний шкіряний стілець у стилі Ле Корбюзьє. В неї було таке відчуття, немов вона тут вперше. Суміш страху та радості від того, що вона наодинці в цій розкішній квартирі зі спокусливим красенем, якого любить так сильно, що навіть не може ясно мислити.

— Ось і ми, — мовив він. — Дивно більше не бачити тебе за робочим місцем.

— Більше не бігають мурашки по шкірі? — запитала Іссі й одразу ж пошкодувала. Наразі не час для легковажності і флірту.

— Я скучив за тобою, — відповів Грем, дивлячись з-під темних брів прямісінько їй в очі. — Я знаю... я думаю, що, можливо, не цінував тебе і ставився до тебе як до належного.

Обоє знали, що це ще м'яко сказано.

— Ти дійсно не цінував мене. І ніяких «можливо».

— Гаразд, твоя правда, — Грем торкнувся її руки. — Вибач, добре?

— Облишмо. — Іссі стонула плечима.

— Не кажи «облишмо», тобі ж не дванадцять. Якщо ти злишся на мене і хочеш щось сказати, не тримай це в собі.

— Я злюся на тебе, — надулася Іссі.

— Пробач. Це все чортова робота, ти ж знаєш.

Грем замовкнув. Іссі збагнула, що зараз саме час запитати: «Хто я для тебе? Тільки чесно. Що ми робимо? Бо якщо ми хочемо повернути стосунки, вони мусять бути серйозними. І тільки так. Я не хочу марнувати свій час, і я хочу бути з тобою».

Вона мусила це сказати зараз, адже навряд чи бодай іще колись їй вдасться побачити Грема настільки вразливим. Саме зараз настав час встановити нові правила в їхніх стосунках і змусити його сказати все, як воно є.

Вони сиділи мовчки. Іссі так нічого й не запитала. Вона не могла. Її щоки знову розчервонілися. Чому вона така боягузка? Чого вона так боїться? Вона в нього запитає. Обов'язково запитає!

Однак, перш ніж Іссі розтулила рота, Грем опинився навпроти і втупився в неї красивими блакитними очима.

— Ти тільки поглянь на себе! — хрипко сказав він. — Ти зашарілася. Це прекрасно!

Коли їй казали, що в неї горять щоки, Іссі почувалася ще гірше. Вона хотіла була щось відповісти, та Грем жестом зупинив її, повільно нахилився до неї та поцілував. Дотик його вуст був такий знайомий — він тижнями переслідував її у снах.

Спершу дещо неохоче, та потім цілковито Іссі віддалася поцілунку. Раптом збагнула, як сильно її тіло скучило за ним, як сильно вона потребувала дотику його шкіри. Ніхто не торкався її близько двох місяців. Вона забула, як то приємно: торкатися його, вдихати його аромат. Не в змозі більше опиратися, Іссі голосно зітхнула.

— Я скучив за тобою, — видихнув Ґрем.

Іссі притулилася до нього й нараз збагнула, що їй цього достатньо.

Лише вранці, після неймовірної ночі, Ґрем, збираючись на роботу, вирішив запитати, чим вона займалася. Спершу Іссі не хотіла розповідати — боялася, що він над нею сміятиметься. Вона насолоджувалася приємною втомою в розкішному ліжку. Таки сьогодні залишилася в нього, що було величезною рідкістю. Власне, то було справжнє блаженство. Поніжиться в ліжку, потім пройдеться головною вулицею Ноттінг-Гілла, прочитає газету, може, вип'є кави в «Старбаксі». Раптом Іссі вгледіла чимало плюсів в тому, щоб потинятися містом у робочий день, здавалося, немов вона прогулювала роботу.

Та потім пригадала, що вештатися без діла не може. Більше не може. У неї купа справ. Сила-силенна справ. Вона підписала договір оренди, і тепер у неї з'явилося приміщення, обов'язки й робота. Іссі запанікувала й сіла на ліжку.

У неї зустріч із бізнес-консультантом; вона мусить оглянути приміщення (свою пекарню!), визначити, що першочергово, а що може почекати, придбати духову шафу, подумати про меблі. Вчорашній вечір, що почався із пляшки шампанського й закінчився фантастичним сексом із чоловіком, який наразі мастив волосся гелем перед дзеркалом у ванній кімнаті, — то було святкування. А сьогодні вона вже підприємець. Усе тільки розпочиналося.

— Ой, треба поквапитися. Мушу бігти.

— Чому? — спантеличено запитав Ґрем. — Терміновий манікюр?

— Ні.

І вона йому розповіла.

Мабуть, Грем здивувався б менше, якби вона йому сказала, що відкриває зоопарк.

— Ти серйозно? — Він саме зав'язував елегантну синю краватку, яку Іссі йому подарувала, сподіваючись, що та пасуватиме до його показного стилю і ще більше підкреслить його очі — і вона не помилилася.

— Так, — незворушно відповіла Іссі, немов це була цілком буденна для неї річ і нічого незвичного в тому вона не бачила. — Звісно.

— Ти відкриваєш свою справу? На носі економічна криза, а ти відкриваєш свою справу?!

— Зараз найкращий час. Вартість оренди низька, а можливості необмежені.

— Стривай, — мовив Грем. Іссі раділа, що їй вдалося його здивувати, й водночас злилася через його скептицизм. — А що за справа?

— Звісно ж, капкейки! — Іссі виричалася на нього.

— Капкейки?

— Так, капкейки.

— Ти збираєшся побудувати бізнес на капкейках?

— Так багато хто робить.

— На цих солодких штуkenціях?

— Вони подобаються людям.

— Але ж ти нічогісінько не тямиш у підприємництві? — звів брови Грем.

— А хто тямить, коли починає?

— Майже всі. Всі вони працювали багато років в інших пекарнях чи мають досвід в торгівлі. Інакше ти приречений на крах. Чому ти не пішла працювати до пекарні, якщо хотіла пекти? Принаймні змогла б перевірити, чи це твоє.

Іссі насупилася. Саме це й товкмачив їй прикрий внутрішній критик. Проте їй вдалося орендувати приміщення! Її пекарню! І вона знала, що їй все вдасться!

— Мені підвернулося приміщення, і я гадаю, це саме те що потрібно, і...

— У Сток-Ньюїнгтоні? — пирхнув Грем. — Тебе обвели навколо пальця.

— Чудово. Нехай буде так. У будь-якому разі, в мене зустріч з бізнес-консультантом.

— Сподіваюся, в нього змінилися плани, — сказав Грем.

Іссі пильно поглянула на нього.

— Що? — здивувався Грем.

— Повірити не можу, що ти так поводишся.

— Повірити не можу, що ти спускаєш неймовірно щедрю вихідну допомогу «Калінга Денікі» на таке безглуздя. Яка дурість! Навіщо? Чому ти не порадилася зі мною?

— Бо ти навіть не потрудився набрати мій номер, пам'ятаєш?

— Іссі, заради Бога! Припини! Я пройдуся по знайомих. Впевнений, у «Фокстоні» є вільна посада секретаря. Ми зможемо щось тобі знайти.

— Я не хочу «щось»! — обурено заперечила Іссі, прикусивши губу. — Я хочу це.

— Але це безглуздя, — розвів руками Грем.

— Це ти так думаєш.

— Ти нічогісінько не тямиш у підприємстві.

— Ти взагалі мене не знаєш! — випалила Іссі й одразу ж збагнула, що її слова прозвучали надто драматично, проте їй було байдуже. Озирнулася, намагаючись знайти другий чобіт. — Я мушу йти.

— Гаразд. — Грем поглянув на неї та похитав головою.

— Гаразд.

— Твоя затія приречена на невдачу.

Іссі підняла чобіт. Ледь стрималася, щоб не жбурнути ним у Грема.

— Спасибі за віру в мене, — процідила вона крізь зуби, натягуючи клятий чобіт на ногу.

Накульгуючи вийшла з квартири, знову докоряючи собі за те, що така дурепа.

Дорогою додому її трусило. Понад усе хотілося як найшвидше зняти цей дурнуватий одяг. У квартирі було тихо, проте Іссі відчувала присутність Гелени, її осуд і її парфум «Шалімар». Та наразі на докори часу не залишалося — в Іссі була призначена зустріч у банку, тож вона мусила мати професійний і стриманий вигляд, хоча й провела ніч із наймерзеннішим мерзотником на весь клятий Лондон. По обіді Іссі повинна була забрати ключі, щоб за кілька тижнів все прибрати й підготувати до весняного сезону. Звучить досить оптимістично, чорт забирай!

Що б його одягнути? Відкрила гардероб і поглянула на купу непримітних ділових костюмів, що назбиралися за роки роботи. Спідниця в тонку смужку? Гремові вона подобалася, він вважав, що Іссі в ній виглядає як спокуслива секретарка. Іссі завжди хотілося бути однією з тих худорлявих модниць, які могли носити кофтини без бюстгальтера й сукні із заниженою талією, проте їй не судилося стати такою. Вона не любила підкреслювати фігуру одягом, а от Гелена перетворила це на мистецтво.

Іссі дістала білу сорочку. Сорочки ніколи на ній не сиділи як слід. Відчувши за спиною присутність подруги, вона обернулася. Гелена тримала дві чашки чаю.

— Навіщо стукати, я ж мешкаю тут сама?!

— Хочеш чаю? — Гелена проігнорувала докір Іссі.

— Ні, я хочу, щоб ти перестала вдиратися до мене без запрошення.

— Вочевидь, у тебе була досить романтична ніч.

— Замовкни, — зітхнула Іссі.

— Усе так погано?! Моя дорогенька, мені страшенно шкода.

— Усе було добре. — На Гелену неможливо було довго злитися. Іссі взяла чашку чаю. — Проте я більше не хочу його бачити.

— Гаразд.

— Знаю, що вже казала це.

— Гаразд.

— Проте тепер я дійсно маю це на увазі.

— Ясно.

— Зі мною все чудово.

— Добре.

— Добре.

— Ти збираєшся одягнути це на зустріч? — Гелена глянула на неї.

— Тепер у мене власна справа, тож мушу одягатися відповідно.

— Але ти тепер пекарка, професіоналка, а не дівчинка, яка розносить теки й що п'ять хвилин перевіряє фейсбук.

— На колишній роботі я не цим займалася.

— Неважливо.

Гелена залізла до шафи й дістала сукню з квітчастим візерунком і світлий кардиган.

— Ось, поміряй.

Іссі поглянула на вбрання, в її голові крутилося багато думок, тож зосередитися було важко.

— Як гадаєш, це не надто розцяцьковано?

— Люба, ти керуєш пекарнею, що спеціалізується на капкейках. Тож до розцяцькованості тобі доведеться звикати. До речі, ні, не вважаю. Вбрання тобі личить, воно красиве й привабливе, на відміну від цього: як у секретарки з порнофільму.

— Цей костюм...

Іссі поглянула у дзеркало. Власне, можливо, настав час викинути цей костюм, а з ним весь той дурний офіс і того покидька... Про останнього Іссі щосили намагалася не думати.

Переодяглася. В новому вбранні вона видавалася молодшою і свіжішою. Іссі всміхнулася.

— А ось тепер твій вигляд відповідає статусу, — зауважила Гелена.

Іссі поглянула на подругу, одягнену в темно-зелену кофтину з квадратною горловиною та рюшами.

— А ти сама вбралася відповідно до якого статусу?

— Вогняної богині епохи Відродження. Як завжди, ти й так це знаєш, — надулася Гелена.

Іссі страшенно хвилювалася дорогою до банку. І хоча дівчина знала, що це лишень попередня зустріч, все одно їй здавалося, що доведеться пояснювати, як у коледжі, чому вона перевищила суму залишку на рахунку. Грем щомісяця перевіряв всі свої витрати і, якщо знаходив бодай щось, із чим не погоджувався, миттю телефонував до банку. Іссі так майже ніколи не робила.

— Добридень, — прошепотіла вона, увійшовши до банку. Стояла тиша, пахло мийними засобами та грошима. На підлозі лежали бежеві килими. Іссі миттю пошкодувала, що не одягла костюм у смужку. — Можна мені поговорити з містером... — зиркнула в блокнот... — містером Тайлером?

Молоденька дівчина за столом професійно всміхнулася та нахилилася до телефона. Іссі зніяковіло чекала біля віконця, довкола стояли столи, за ними сиділи співробітники банку, втупившись у монітори. Вона роззирнулася, ніби сподіваючись побачити десь тут золото.

Нікого схожого на містера Тайлера не було видно, тож Іссі сіла на стілець і взяла до рук діловий журнал. Вона так хвилювалася, що не могла прочитати ні слова, пальці механічно гортали сторінки. Іссі сподівалася, що їй не доведеться чекати надто довго.

Остін Тайлер сидів у кабінеті директора школи, переживаючи дежавю. Він уже колись сидів у цьому ж кабінеті, бив носом по потертих черевиків по стільцю, поки йому давали прочухана за те, що бігав по куцах чи побився з Дунканом Макгуайром. Нарешті з'явилася нова директорка — симпатична молода жінка. Вона просила називати її Кірсті, хоча Остіну більше подобалося «міс Дюбоз», і на відміну від містера Строана вмостила на краєчок стола, а не владно сіла за нього. Відверто кажучи, Остіну подобалося, як було колись, — так ти принаймні розумів, хто є хто. Дарні гнівно втупився у підлогу й думав про своє, блиск в його очах свідчив про те, що йому байдуже щодо наслідків. У свої десять Дарні був кмітливим, цілеспрямованим і цілковито переконаним, що кожен, хто розповідає йому, як чинити, порушує права людини.

— Котра година? — запитав Остін. Він знову спізниться на роботу. Провів рукою по густому каштановому чубу, що спадав на чоло. Час підстригтися, та все було ніколи.

— Отже, — почала директорка. — Ми всі знаємо про особливі обставини Дарні.

Остін підвів брови й повернувся до хлопчика. У нього були такі ж сірі очі, та й рудувато-каштанове волосся стирчало точнісінько, як в Остіна.

— Власне, так. Проте особливі обставини трапилися шість років тому, хіба ні, Дарні? Ти не можеш до

кінця життя використовувати їх як виправдання. Особливо не тоді, коли...

— Коли заманеться постріляти з лука в першокласників.

— Саме так! — Остін осудливо поглянув на Дарні, який ще пильніше втупився у підлогу. — Можеш щось сказати на своє виправдання? — запитав він у хлопця.

— Шерифе, я не ваш слуга.

Кірсті поглянула на високого кучерявого чоловіка в розхристаному піджаку, і їй захотілося опинитися з ним десь в іншому місці. Можливо, в барі. На цій роботі чоловіка точно не зустрінеш, вкотре переконалася вона. У початковій школі працювали переважно жінки, а спілкування з татусями вважалося чимось неприпустимим.

Але ж Остін Тайлер не батько... Отже, все гаразд?

Усі в школі знали цю трагічну історію. На думку Кірсті, вона робила високого й стрункого Остіна в рогових окулярах, які він знімав і знову надівав, коли хвилювався, ще привабливішим. Шість років тому, коли Остін вивчав в аспірантурі в Лідсі морську біологію, батьки та його маленький братик (продукт вечірки з нагоди срібного весілля, який приніс чимало сум'яття в їхні життя) потрапили в жахливу аварію, спричинену вантажівкою, яка намагалася розвернутися на дорозі з інтенсивним рухом. На чотирирічному хлопчику в автокріслі не залишилося й подряпини, а от передню частину автівки повністю розчавило.

Не дивлячись на те, що Остін був цілковито розбитий горем, він залишив навчання — про подорожі навколо світу можна було забути — і повернувся додому. Він відбився від доброзичливих далеких тіток і соціальних служб, влаштувався на нудну роботу в банку та став, як міг, виховувати меншого брата (що, як в особистій розмові зауважила Кірсті, йому набагато краще вда-

валося б, якби поруч із ним була жінка). Зараз Остіну виповнився тридцять один, і в нього з Дарні був такий сильний зв'язок, що жодній жінці, хай би як сильно вона старалася, не вдалося б його розірвати. Кірсті було цікаво, чи Дарні часом не повідлякував їх усіх? А може, Остін поки що просто не знайшов своєї половинки. Директорці дуже хотілося бачитися з ним не лише тоді, коли доводилося скаржитися на поведінку Дарні.

Кірсті завжди проводила такі зустрічі особисто, хоча в цьому не було особливої потреби, адже компетентна місис Хан могла сама впоратися. Поки що це було все, що вона могла зробити.

— Вдома Дарні отримує достатньої жіночої уваги? — запитала Кірсті.

Остін знову провів рукою по чубу. «Чому я завжди забуваю підстригтися?» — подумки запитав себе він. «Обожнюю чоловіків з довгим волоссям», — подумала Кірсті.

— Про нього піклується сила-силенна добросердних жіночок. — Остін прикусив губу, згадуючи, як Дарні ненавидів, коли хтось приходив у їхній будинок. До того ж там панував суцільний безлад. Звісно, до них приходила прибиральниця, проте вона відмовлялася збирати за ними речі, перш ніж узятися до самого прибирання. — Але когось постійного в нього нема.

Кірсті кокетливо підняла брови, проте Остінові здалося, що вона його осуджує. Власне, Остін знав, що, коли він із братом, його завжди осуджують, і це йому неабияк дошкуляло.

Безперечно, Дарні не янгол, проте Остін робив усе, що міг, і був упевнений, що з ним хлопчику набагато краще, ніж було б деінде.

— У нас із Дарні все гаразд, — запевнив він. Дарні, досі не відриваючи очей від підлоги, простягнув руку й міцно стиснув Остінову долоню.

— Я не це мала на увазі, містере Тайлере, тобто Остіне. Просто річ у тім, що ми не можемо допустити насилля в цій школі. Ми справді не можемо.

— Але ми хочемо надалі навчатися в цій школі! — розхвилювався Остін. — Ми тут вирости. Це наш район, ми не хочемо нікуди переїжджати й переходити до іншого навчального закладу.

Остін намагався не панікувати, відчуваючи, як тоненькі пальчики брата вчепилися в його долоню. І хоча виплачувати іпотеку було нелегко, для Остіна багато важили батьківський будинок, школа, Сток-Ньюїнгтон — район, де вони народилися й вирости. Багато важило, щоб їхні життя були наповнені відчуттям спадкоємності.

Тож позбавити Дарні домівки разом з усім, що він знав, для Остіна було неприпустимо. Тут їх оточували друзі та сусіди, які завжди турбувалися, чи брати не голодні, і які погоджувалися посидіти з Дарні, коли Остін затримувався на роботі.

Остін обожнював свій район.

— Ніхто не каже про іншу школу, — поспішила заспокоїти його Кірсті. — Я лишень намагаюся донести, щоб більше не було ніяких стріл і луків.

Дарні несамовито замотиляв головою.

— Дарні, ти обіцяєш мені? Більше ніяких луків і стріл!

— Більше ніяких луків і стріл! — повторив хлопець, досі дірявлячи поглядом підлогу.

— І?.. — запитав Остін.

— І вибачте! — Дарні нарешті підвів голову. — Я мушу вибачитися перед першокласниками?

— Так, прошу тебе, — мовив Остін. Кірсті вдячно йому всміхнулася.

«Як на вчительку, вона майже вродлива», — промайнуло в Остінових думках.

Джанет, Остінова асистентка, чекала на нього біля входу до банку.

— Ти запізнився, — мовила вона й простягнула каву з молоком і трьома ложками цукру. Оскільки в деяких сферах життя Остінові довелося досить швидко подорослішати, він дещо відставав в інших.

— Знаю-знаю, пробач.

— Знову Дарні у щось вляпався?

Остін скривився.

— Не хвилюйся. — Джанет поплескала його по плечу й водночас струсила ворсинки. — Вони всі проходять через цю фазу.

— З луком і стрілами?

— Вважай, що тобі пощастило, — закотила очі Джанет. — Мій кидався петардами.

Остін дещо заспокоївся та зиркнув у нотатки: позика на відкриття кафе. Враховуючи конкуренцію на ринку, малоймовірно, що з того щось вийде, а умови надання кредиту досить жорсткі. Панувала думка, що банки надто суворі щодо надання позик, та кредитування малого бізнесу було невдячною справою. Більше ніж половині підприємств не вдавалося закріпитися на ринку, і завданням Остіна було якраз виявити цю половину. Він повернув коридором і увійшов до невеликої приймальні.

— Добридень, — усміхнувся Остін червонощокій жінці з неслухняним, зібраним у жмут темним волоссям, яка нервово гортала сторінки журналу. — Ви на десяту?

Іссі підстрибнула, а потім мимохіть зиркнула на величезний годинник на дальній стіні.

— Знаю, — скривився Остін. — Пробачте... — він хотів був сказати, що ніколи не запізнюється, та це було далеко від правди, тому просто запропонував: — Ходімо?

Іссі пішла слідом за чоловіком до скляних дверей, що вели в кімнату переговорів. Власне, це була просто скляна коробка посеред офісу відкритого типу. Здавалося, немов вони дві рибки в акваріумі.

— Ще раз вибачте. Остін Тайлер.

— Іссі Рендал. — Іссі потиснула його велику руку.

Як на банківського службовця, його волосся було надто розкуйовджене, проте Тайлер мав досить приємну усмішку й сірі очі, що ховалися за густим чубом. Що ж, можливо, варто підкинути його Гелені, щоб вона додала його до свого списку. Після вчорашньої ночі Іссі зареклася мати справу з чоловіками. Вона відчула, що через нервування шлунок от-от почне бурчати, проте вчасно встигла стриматися. Зосередься! Зберися! Якби ж вона поспала трішки довше! Трьох годин було страшенно мало.

Поки Остін шукав ручку, помітив, що клієнтка досить знервована й напружена. Коли він їхав з Лідса, не думав, що в ньому криється природжений банкір. Звісно, банківська справа не мала нічого спільного із вивченням коралів, проте тоді це було найкращою роботою, яку йому вдалося знайти. До того ж банк дозволяв йому паралельно виплачувати іпотеку батьків. Остін впевнено рухався кар'єрними сходами. Як виявилось, він легко розпізнавав перспективні проєкти, розумів, у що саме варто інвестувати. Клієнти повністю йому довіряли й надалі продовжували користуватися послугами банку. Керівництво не сумнівалося, що на нього

чекає велике майбутнє, проте водночас хотіло, щоб він не забував підстригатися.

— Отже, — Остін нарешті дістав ручку з кишені та змів із неї клаптики серветки, — чим можемо бути корисними? — Він зиркнув на теку й усвідомив, що випадково взяв не ті папери. Зняв окуляри. Що ж, на нього чекав важкий день. — Чом би вам не розповісти все із самого початку? — став імпровізувати він.

— У вас немає документів? — Іссі одразу збагнула, в чому річ, й окинула його проникливим поглядом.

— Мені завжди подобається чути розповідь із вуст клієнта. Це краще допомагає зрозуміти картину.

— Справді? — насилу стримала усмішку Іссі.

— Саме так, — впевнено відповів Остін, нахилився вперед і склав руки на теці. Вони обоє чудово розуміли, в чому річ, та раптом Іссі зраділа нагоді розповісти свою історію з усіма подробицями. Зрештою, це чудова нагода довідатися, чи її мрія має бодай мізерний шанс на здійснення.

— Гаразд, що ж...

Так Іссі розповіла йому свою історію. Хоча про роман із начальником вирішила не згадувати, а натомість презентувала свій проєкт як мрію всього життя, підкріпивши це ретельним фінансовим аналізом. Що довше вона говорила, то реальнішою і правдоподібнішою ставала розповідь. Така собі творча візуалізація. Іссі відчула, що їй все вдасться.

— Я принесла вам кілька капкейків, — мовила Іссі на завершення.

— Вибачте, але ні, — відмовився Остін. — Це може бути розтлумачено як...

— Намагання підкупити вас солодощами? — здивувалася Іссі.

— Так. Солодощами, вином, обладнанням, власне, чим завгодно.

— От халепа, — Іссі глипала на бляшанку, яку тримала на колінах. — Я й гадки не мала.

— Невже? А навіщо ще, як не заради підкупу, ви мені їх принесли?

— Гаразд, ви маєте слушність. Здаюся.

Вони обмінялися усмішками. Остін скуйовдив неслухняний чуб.

— Дворик із грушею... Нагадайте мені, це неподалік Альбїон-роуд?

— Ви його знаєте? — жваво закивала головою Іссі.

— Так... — Остін знав тут кожен куток. — Але це не торгова зона, хіба ні?

— Там є кілька крамниць. Зрештою, як там було у фільмі: «Побудуй його, і вони прийдуть»*.

— Зазвичай я не вважаю прохання привидів бейсболістів вдалою бізнес-стратегією. — Іссі ледь стрималася, щоб не поділитися, як сильно їй подобається цей фільм. Здається, йому він також подобався. Як на банківського співробітника, з ним було досить легко говорити. Іссі так боялася цієї зустрічі, проте зараз... — Я не маю певності. Покажіть мені ще раз ваші підрахунки.

Остін уважно переглянув папери. Безперечно, вартість оренди була більш ніж прийнятною. Що ж до випікання, то інгредієнти коштували недорого, знайти працівників буде просто, якщо Іссі візьме на себе весь процес приготування.

Але рівень дохідності обіцяв бути мінімальним, а гарувати доведеться добряче. Остін знову пробігся по цифрах, а потім поглянув на Іссі. Все ляже на її плечі.

Це може бути реальним, тільки якщо вона цілковито присвятить себе пекарні й тільки пекарні. Можливо.

* Цитата з фільму «Поле чудес» (англ. *Field of Dreams*) 1989 року.

— Річ у тім... — мовив Остін і протягом наступної години, забувши про ще одну зустріч, аналізував кожен крок, про який вона мусила знати, розпочинаючи власну справу. Від соціального страхування, охорони праці, санітарно-епідеміологічного нагляду, банківських операцій, маркетингу, зберігання продуктів, коефіцієнта дохідності аж до контролю за розміром порції. Іссі навіть здалося, що вона рік провчилася в якійсь бізнес-школі.

Остін вів далі, час від часу знімаючи окуляри, щоб загострити увагу на котромусь із пунктів. Іссі відчувала, як її ефемерна мрія стає справжньою та змістовною в його руках. Він ліпив фундамент для її повітряного замку. Детально пояснював, яка відповідальність лежить на ній і лишень на ній; розповідав, що вона мусить працювати не день, не якийсь період, а постійно й невпинно, якщо хоче, щоб її справа приносила дохід.

Через п'ятдесят п'ять хвилин Остін подався назад на стільці. У нього завжди була наготові, як жартували колеги, «страшна» історія для тих, хто планував зайнятися підприємництвом: якщо не вдавалося помістити в голові майбутній обсяг роботи, справа була приреченою на крах, навіть не розпочавшись. Та з цією дівчиною все було інакше. Він спізнився на зустріч ще й переплутав документи, тож вирішив, що завинив перед нею, і саме тому детально розповів їй про всі підводні течії та перспективи.

І хоча спершу клієнтка здавалася агресивною та мало не гарчала, щойно вони почали розмовляти, вона змінилася. Приємна, ввічлива та вродлива — їй личила квітчаста сукня. Саме тому Остінові хотілося, щоб вона чітко усвідомлювала, в що вплутується. Йому дуже подобався цей куточок міста, адже його дитинство минуло в тому дворіку з грушею. Годинами сидів він під деревом і читав — саме тоді приміщення залишилося

без господаря. Чудове місце! Хоча навряд чи хтось іще, окрім нього, знав про це.

Ідея невеличкої пекарні, де можна випити кави й поласувати смачненьким, сподобалася Остіну. Проте ця дівчина мусить зрозуміти, що вся відповідальність ляже на неї.

— Отже, — Остін нарешті завершив свою розлогу промову. — Що скажете? Якщо банк надасть вам підтримку, ви впораєтесь?

Зазвичай люди відповідали: «Звісно!»

Вони були схожими на учасників талант-шоу, які отримували свій шанс лише за умови, що докладуть максимум зусиль. Іссі не мовила нічого, лише випрошталася на стільці й замислилася.

Ось і воно. Якщо вона отримає позику від банку, їй доведеться повністю присвятити себе справі, щоб вона вдалася, — і це на все життя. Їй доведеться тягнути все на собі. Вона ніколи не зможе прийти додому з роботи й забути про справи. Іссі згадала дідуся. Він їв і спав з думками про свої пекарні. Його справа перетворилася на його життя. Чи буде з нею те саме?

Та, з іншого боку, якщо все вдасться... Можливо, вона знайде собі помічників... відкритє ще один заклад. Така можливість теж існувала, Іссі це знала. Зрештою, вона матиме більше свободи. Сама встановлюватиме правила, складатиме власний графік і більше не буде строчити за кимось протоколи.

«А що буде, коли тобі захочеться народити дитину?» — запитував тоненький голосок у голові. Вона не стане зараз його слухати. Наразі вона безробітна й самотня, а про дітей подумає пізніше.

— Міс Рендал? — Остіну подобалося, що вона замислилася над його запитанням. Це означало, що вона його слухала. Надто часто Остінові траплялися грамотії, які не слухали його, бо думали, що все знають, пе-

ребивали та всюди вставляли свої п'ять копійок. Рідко коли їм щось вдавалося.

— Дякую, що прямо й докладно все пояснили. — Іссі дивилися йому просто в очі.

— Я вас налякав? — винувато запитав Остін.

— Ні, в жодному разі. Якщо банк погодиться надати мені допомогу... власне, я з радістю стала б вашою клієнткою.

— Що ж, — звів брови Остін, — добре, проте я ще мушу переговорити з колегами...

Він поліз до портфеля, щоб дістати папери, які вона мусила заповнити, проте натомість витягнув яблуко та катапульту.

— Ви схожі на малого розбишаку з фільму «Денніс-мучитель», — розсміялася Іссі. Треба викреслити його зі списку кандидатів для Гелени. Обручки в нього немає, проте точно є діти.

— Це наша зброя проти боржників, — відповів Остін. Він засунув назад катапульту і з жалем поглянув на яблуко, перш ніж теж покласти його до портфеля.

— Схоже, ви голодні, — зауважила Іссі.

— Так, — відповів Остін, який не поснідав, бо намагався змусити поснідати Дарні.

— Упевнені, що не хочете капкейків? Я нікому не скажу, ніхто не дізнається.

— Але ж я знатиму, — напівсерйозно, напівжартома відказав Остін і тицьнув на кнопку телефона. — Джанет, принеси, будь ласка, необхідні документи на відкриття банківського рахунку.

— Але я...

— Джанет допоможе вам заповнити форми, — Остін прибрав палець з кнопки. — Залиште все у секретаря. Гадаю, клієнт на зустріч об одинадцятій вже тут.

— Він чекає вже пів години. — У дверях з'явилася Джанет зі стосом паперів. Вона зиркнула на Остіна, як

на неслухняного школяра. — Я сказала йому, що ви на-
решті звільнилися.

— Дякую! — Іссі підвелася.

— Щастя, — і собі підвівся Остін. Зняв окуляри та простягнув їй руку. Іссі потиснула її. — Якщо щось буде потрібно, звертайтеся, ось моя візитівка. І якщо хочете, ось вам ручка з логотипом банку.

— Залиште собі. Не хочу, щоб подумали, що ви намагалися дати мені хабаря.

Надворі було холодно та похмуро, зате з неба не лило. Іссі знала, що здобула вже чимало, щоб розпочати справу, однак залишалася ще сила-силенна всього, над чим потрібно було як слід поміркувати. Вона перейшла метушливу Далстон-роуд, вздовж якої снували байдужі до холоду покупці: ласували сосискою в тісті з пекарні, бродили по ринку чи рилися в кошиках біля антикварних крамничок. На центральній вулиці Сток-Ньюїнгтона було трохи тихіше. Матусі штовхали візочки до бібліотеки, на заняття з йоги для малюків, вегетаріанського кафе, де готували смачний фалафель, чи до церкви. Біля магазину дитячих іграшок красувався салон дорогих шпалер, поруч розташовувалася досить популярна серед місцевого населення книгарня.

Іссі звернула на Альбїон-роуд, обабіч якої вишикувалися величезні сірі будинки. Перехожих тут майже не було, лишень повертав за ріг довгий 73-й автобус, перегороджуючи собою рух для решти транспорту. Саме тут був той непримітний провулок, що вів до дворика з грушею. Коли Іссі вгледіла на вікні табличку з написом «Здано в оренду», її серце підскочило від радості. Вона підійшла ближче та сіла на невеличку лавку під деревом. І хоча було холодно, раптом Іссі відчула, як її

накрила хвиля спокою. Потроху сонце почало вигулювати з-за хмар. Проміння торкнулося її обличчя, нагадуючи про прихід весни. Іссі заплющила очі від блаженства. Зима скоро скінчиться, чекати недовго. Тут, посеред одного з найбільших міст планети, вона створить невеличкий рай. Чи зможе вона зробити його раєм і для себе також?

Коли Дес приїхав вручити ключі, знайшов Іссі на лавці, замріяну та щасливу. Він навіть розхвилювався, адже вона аж ніяк не нагадувала майбутню підприємницю, радше мрійницю, що будує повітряні замки.

— Агов, вітаю! — мовив він, стоячи у слабкому сонячному промінні. — Вибачте за спізнення. Дружина мусила... Власне, менше з тим.

— Привіт! — Іссі поглянула на нього, примруживши очі. — Вибачте, тут так спокійно й добре, що я трохи розслабилася, — вчора пізно лягла спати... — Раптом вона пригадала, заради чого тут, підхопилася та спробувала набути ділового вигляду. — Давайте оглянемо, з чим маємо справу?

За роки роботи з нерухомістю Іссі добре вивчила, як саме створити затишну й комфортну атмосферу в будь-якому приміщенні. Та коли Дес урочисто вручив їй величезну зв'язку ключів й вона один за одним відімкнула ними три скрипучих замки, то збагнула, що на практиці все було набагато важче. На прилавку лежав густий шар пилу, шибки почорніли від кіптяви. Можливо, останні орендаратори досягли духовного спокою, проте в домогосподарстві вони нічого ніколи не тямили. Зали-

шилися непотрібні полиці, не вистачало розеток, хоча знайшлася й досить корисна річ — раковина.

Серце забилося швидше, коли Іссі вгледіла красивий невеличкий камін. Але ж хіба їй дозволять його запалювати, якщо в приміщенні стоятимуть столики? Іссі навіть не сумнівалася, що начальник служби пожежної безпеки цього не допустить. А Остін їй чітко та ясно пояснив, що гнівити інспектора не варто. Так само як і співробітника міграційної служби посольства США.

— Роботи — непочатий край, — жваво зауважив Дес, сподіваючись якомога швидше покінчити зі справою та повернутися додому, доки теща не почала навчати Джеймі житейських істин. — Але впевнений, все буде гаразд.

— Справді так думаєте? — Іссі несамовито фотографувала приміщення. Раптом те, що так просто було уявити: зелені стіни, залиті сонцем вікна, ніжні капкейки на полицях кулінарних шаф, — стало досить важко розгледіти серед пилу та бруду.

— Не забудьте про підвал, — нагадав Дес.

Іссі бачила підвал лише на плані. Вона нікому про це не казала — не хотіла зізнаватися, що орендувала приміщення, навіть не оглянувши його як слід. Усі точно почали б голосити. Дівчина несміливо пішла слідом за Десмондом вузькими хисткими сходами, освітленими самотньою голою лампочкою. Посередині маршу розташовувався туалет, а внизу, як і сподівалася Іссі, відкривалося приміщення з гарною вентиляцією й достатньо просторе, щоб поставити промислову духову шафу, яка тепер їй була конче потрібна. Попри стояки водопостачання, встановлені тут, у кутку вистачало місця навіть для письмового столу. На дальній стіні було невеличке віконце, що виходило на підвал сусідньої будівлі. Світла, звісно, воно давало малувато, проте нічого, вистачить. Підвал був достатньо теплий, а коли вона встановить

тут якісну духову шафу, про яку досі мріє дідусь, то вдасться обігрівати навіть верхній поверх.

— Це прекрасно! — вигукнула Іссі й обернулася до Деса. Її очі сяяли.

— Так... — Дес зіщулився. Для нього це був просто старий захаращений підвал, проте, зрештою, хто він такий, щоб судити? — Я приніс папери, які ви мусите підписати. Вам, мабуть, зараз доводиться стільки всього підписувати...

— Так, — підтвердила Іссі. З банку вона вийшла зі стосом паперів, а ще чекала на отримання ліцензії на право торгівлі. Приміщення вже мало дозвіл на використання його як кафе, Іссі залишалося заповнити всі необхідні документи й отримати позику від банку. До речі, Остін охоче погодився їй в цьому допомогти.

Коли вони з Десом піднялися нагору, бліде пообіднє сонце застигло навпроти входу в будівлю. Слабкі промені пробивалися крізь брудні вікна та клуби пилюки, заливаючи світлом камін. Так, тут брудно. Так, тут купа роботи. Але їй це до снаги. Вона ще покаже Гремові, він ще пишатиметься нею! Дідусь обов'язково буде на відкритті — незрозуміло, як це зробити, та вона щось точно придумає. Гелена та інші друзі вразяться. Відвідувачі навідуватимуться до неї юрмами. Про пекарню напишуть у газетах. Сюди приходитимуть, щоб випити кави, поласувати тістечками й відпочити в затишку тихого дворику та його чарівних будівель...

Дес помітив, що Іссі знову витає у хмарах.

— Що ж, гаразд, — з нотками відчаю в голосі мовив він. — Ходімо? Чи залишити вас тут? Зрештою, тепер приміщення ваше.

— Ні, в мене купа справ. Я йду з вами, — всміхнулася Іссі. Дес і собі всміхнувся.

— Скільки плануєте закупати кави? — мимохідь запитав він, поки Іссі возилася із замками.

— Прошу?

Дес скривися. А він сподівався, що ця дівчина бодай щось тямить у каві. Радість і надія, що охопили його, коли він помітив її бадьорий настрій у підвалі, миттю зникли. Що ж, доведеться зовсім скоро показувати крамничку новим клієнтам. Хоча, зрештою, це нагода знову отримати комісійні, і дарма що містер Барстоу на нього злиться. Кінець кінцем орендарів обирає він, а не Дес.

— Не зважайте. — Дес дістав ключі від машини.

— Як скажете. Коли відкриємося, ви ж заскочите на чашку кави?

— Звісно, якщо нічого не стане на заваді. — Дес уже уявив, як йому урізають премію, і помчався додому, щоб врятувати Джеймі від тещиних лабетів.

Розділ сьомий

Капкейки з подвійним шоколадом (на продаж)

Час приготування: весь ранок
2500 мл подвійних вершків (48% жиру)
4500 г якісного чорного шоколаду
50 яєць
1650 г дрібнозернистого цукру
1500 г борошна
10 столових ложок якісного какао-порошку
5 чайних ложок розпушувача тіста
Цукрові квіти для оздоблення

Для шоколадної глазурі:

1000 г подрібненого чорного шоколаду
800 мл вершків (18%)

Подвійні вершки та шоколад поклади в каструлю й, помішуючи, доведи на невеликому вогні до однорідної маси. Поступово охолоди.

Збивай міксером яйця та цукор, доки маса збільшиться вдвічі й стане світлою, поступово вливай її у шоколадну суміш.

Просій борошно, какао-порошок і змішай з яєчно-шоколадною масою.

Розклади тісто по формочках і випікай протягом 15–20 хвилин при температурі 180°C. Проткни котрийсь із капкейків дерев'яною шпажкою. Якщо

шпажка залишиться сухою — вони готові! Спершу залиш їх трішки охолонути у формі для випікання, а потім виклади на решітку. Випий пів літра води.

Поки капкейки холонуть, розтопи інгредієнти для глазурі на водяній бані (посудина із шоколадом і вершками не повинна торкатися води). Помішуй, доки шоколад розтане, розмірковуючи над тим, щоб зателефонувати колишньому хлопцеві, він же твій колишній начальник, і слізно попросити повернути тобі колишню канцелярську роботу.

Зніми з вогню та розмішай до однорідної маси. Спробуй здогадатися, скільки зайвої ваги за цей час ти втратила. Скуштуй смачну суміш. Схоже, всі кілограми на місці.

Трішки охолоди глазур і полий нею капкейки. Прикрась цукровими квітами. Впади ницьма додолу, впевнена, що робити це щодня тобі ніколи не вдасться.

— Господи! — Іссі згорбилася над паперами. Як виявилось, заповнювати документи було не так уже й просто. Іссі знову й знову вносила ті самі дані. Попереду на неї чекав курс із гігієни харчування, також треба було зробити необхідні закупи й вибрати обладнання. Духова піч, яку їй хотілося придбати, коштувала надто дорого, тож Іссі почала шукати вживану техніку, хоча й вона зжирала добру частку її бюджету. Інтер'єр пекарні — зручні дерев'яні столики та стільці, постельне та блідо-зелене оздоблення — також коштував чималенько. Іссі вже шкодувала, що викинула старі меблі. Та й з банку нічого не чути. Чому на все потрібно стільки часу? Доки не відкриють рахунок у банку, вона нікого не зможе найняти на роботу, проте, здавалося, банк че-

кав, коли вона налагодить робочий процес, і лише потім збирався відкрити їй рахунок. До речі, про випічку ще навіть не йшлося.

Гелена спинилася біля дверей. Знала, що минулий тиждень був дуже тяжким для Іссі. Щодня поштою приходили стоси паперів: рекламні брошури, анкети, офіційні документи в коричневих конвертах...

У Гелени самої був тяжкий день. Привезли дитину з підозрою на менінгіт, що завжди було досить сумно та страшно. Дівчинку врятували, проте, можливо, в неї відбере ногу. Гелена подумки нагадала собі зайти до маленької пацієнтки завтра вранці. Специфіка роботи у відділенні екстреної допомоги: ніколи не знаєш, чим закінчилася історія. І от тепер вдома на неї чекала Іссі, яка пихтіла й сопіла над паперами, не в змозі зрушити з місця. Гелена переживала за подругу.

— Привіт, — постукала в двері Гелена. — Ти як?

— От халепа! — відірвалася від документів Іссі. — Я припустилася фатальної помилки. Я ніколи не працювала в пекарні.

— А як же пекарня Джо?

— Я продавала тістечка по двадцять одному пенсу за штуку. І то лише по суботах. Відвідувачі щипали мене за щоки й казали, яка ж я пухкенька, що скрізь, окрім північних регіонів, означає «товста». І чому я не пішла вчитися на бухгалтера? — Іссі взяла аркуш паперу. — Чи на інспектора будівельного нагляду?

— Так і знала, що треба було вкрасти на роботі трохи діазепаму, — зітхнула Гелена.

Іссі слабко усміхнулася.

— Ой, Гелено, повірити не можу, що я вчинила так імпульсивно! Мені потрібна допомога. — Іссі благально поглянула на подругу.

— Не дивись на мене так — я щойно після дванадцятигодинної зміни. І окрім як спакувати для тебе ап-

течку й навчити прийому Геймліха, не знаю, чим ще можу допомогти.

— Друзяка Зак пообіцяв допомогти мені з дизайном меню, але на тому все, — зітхнула Іссі.

— Непоганий початок, — підбадьорила Гелена. — Аптечка, дизайнерське меню та смачні тістечка. Решта — дрібниці.

— Мені дуже самотньо, — продовжувала скиглити Іссі. Вона страшенно сумувала за Гремом. Звісно, боляче було пережити розставання, та ще болючіше, коли після сварки вдалося помиритися, а потім знову все розлетілося на друзки. З цим було важко змиритися.

— А ти ж збираєшся наймати на роботу людей, хіба ні? — Гелена сіла. — Рано чи пізно тобі доведеться це зробити. Можливо, варто найняти когось уже зараз, щоб він тобі допоміг, а коли пекарня відкриється, найняти решту. Маєш когось на прикметі?

Раптом Іссі пригадала яскраву та привітну дівчину з курсів перекваліфікації.

— Знаєш, — сказала вона, шукаючи в телефоні номер Перл (після занять вони ввічливо обмінялися контактами, ніколи не сподіваючись скористатися ними), — щось таки є у випадкових зустрічах, обміні контактами та налагодженні зв'язків. Думаю, в неї точно є досвід роботи в закладах громадського харчування.

Вона збиралася натиснути кнопку виклику, проте Гелена враз спинила її жестом руки.

— Ти нічого не забула? — Іссі знервовано зиркнула на стос документів. — Може, варто почекати, доки банк все погодить, і ти отримаєш право на перевищення кредиту за рахунком?

Раптом Іссі відчула, що не може чекати до ранку. Вона вже три дні сиділа над документами й вела переговори з представниками різних державних служб. Їй конче потрібно було знати! Іссі схопила візитівку Остіна

Тайлера та набрала його номер. Дарма що вже за сьому, зрештою, банківські службовці частенько затримуються на роботі, хіба ні?

— Це той чоловік, який, на мою думку, мусить тобі сподобатися, — пояснила вона Гелені. — У нього є дитина, але обручки він не носить.

— Прекрасно. Одружений, хоча вдає, наче ні, — пирхнула Гелена. — Це якраз мій типаж. Пішла до себе цілувати світлини Джона К'юсака.

Остін саме купав Дарні. Точніше, це нагадувало спробу втримати кальмара під водою, поки він розмахує, немов навіжений, щупальцями, щоб вирватися та не мити голову вже дев'ятий день поспіль.

Аж раптом дзенькнув телефон.

Остін дістав його, даруючи цим Дарні тимчасову перемогу. Брат одразу ж підскочив у ванній і почав марширувати туди-сюди, розкидаючи в усі боки бульбашки.

— Припини, — прошипів Остін, тож Дарні почав плескатися ще голосніше.

— Алло?

Іссі почула здушений крик Дарні, коли Остін спробував знову всадовити його у ванну.

— Вибачте, готуєтеся до сну?

— Ні, водні процедури.

— Вибачте.

— Ні, це не в мене, це у Дарні.

— Солдатів не скорити вашим авторитетом! — пролунало у слухавку.

— Ви, я чую, купаєте солдата, — добродушно зауважила Іссі. Вона не думала, що дитина така доросла. Їй здавалося, що вони з Остіном десь одного віку, а це

означає, нагадала собі Іссі, що вони обоє вже немолоді. — Дуже важливий у вас обов'язок.

— Дарні, сядь негайно!

— Ви не мій командир!

— Власне, думаю, ви... Даруйте, а хто це?

— Ой, вибачте, — присоромлено мовила Іссі. — Це Ізабель Рендал із «Капкейк-кафе».

Вона мало не чула, як напружує пам'ять Остін, намагаючись пригадати, хто вона така.

Це було нестерпно!

— А, так, — врешті-решт пригадав він. — Точно. Чим можу бути корисний?

— Розумію, що невчасно. Вибачте.

Зазвичай Остін саркастично зауважив би, що телефонувати по роботі о пів на восьму в шкільні будні було більш ніж невчасно, проте щось в голосі Іссі змусило його змовчати.

Це була не банальна ввічливість, їй справді було шкода. Остін намацав запітнілі окуляри.

— Гаразд, солдате, вільно! — мовив він Дарні, подав хлопцеві мочалку з камуфляжним малюнком і вийшов з ванної кімнати.

— Що сталося? — якомога привітніше запитав Остін, вийшовши на сходовий майданчик. По всьому будинку валялися купи іграшок і книжок. Якби ж хтось допоміг йому це все розгребти! Він знав, що це його обов'язок, проте протягом робочого тижня сил увечері майже ні на що не залишалось. А на вихідних вони з Дарні дивилися «Формулу-1», бо обоє заслужили перепочинок після виснажливого тижня.

— У вас багато дітей? — Іссі роздирає цікавість.

— Ні, — мовив Остін, вже шкодуючи, що відповів на дзвінок. У нього завжди наготові була одна й та сама історія, проте він не любив розповідати її незнайомим людям. — Дарні мій молодший брат, у нас велика різ-

ниця у віці. Наші батьки загинули, тож я його виховую. Так і живемо.

Іссі подумки висварила себе за надмірну допитливість.

Хоча Остін досить безтурботно протарабанив цю історію, вона навіть не сумнівалася, що за цією безтурботністю криється нестерпний біль. Запала тиша.

— Отже, — нарешті порушив тишу Остін.

— Ой, — зітхнула Іссі. — Вибачте, я не хотіла лізти не у свою справу.

— Все гаразд. Цілком нормальне запитання. Вибачте, якщо відповідь видалася дивною. Раніше казав: «Так, це мій син», — Остін сам не розумів, навіщо все це пояснює. Він дивувався сам собі, але в голосі цієї дівчини було стільки тепла й доброзичливості... — Але потім люди починали казати, як сильно він на мене схожий, допитувалися, де його матір, тож виникало ще більше клопоту.

— Може, варто надрукувати цю інформацію на візитівці? — пожартувала Іссі й одразу пошкодувала про це.

— Гм, слухна ідея, — всміхнувся Остін. — Так і зроблю. Остін Тайлер: «батько» (перекреслено), «брат» (перекреслено), «приборкувач дикого звіра».

— Думаю, в банку не заперечуватимуть, — всміхнулася й собі Іссі. Запала тиша. — Отже, — нарешті наважилася вона. — Знаю, що мушу чекати на офіційний лист і таке інше, проте в мене вже є ключі, і мені дуже кортить найняти кількох помічників. Упевнена, це конфіденційна інформація і вам не можна її розголошувати, до того ж я ще й завадила купанню, тож...

— Ви збиралися ще раз вибачитися? — здивовано запитав Остін.

— Власне, так.

— Та годі вам! Зберіться, ви ж практична й розважлива бізнес-леді.

Як на банківського співробітника, він був надто грайливий.

— Гаразд. Чи не могли б ви поінформувати мене, збирається банк відкрити мені рахунок чи ні?

Звичайно, він знав, що не повинен розголошувати інформацію і що остаточного рішення ще не прийняли. Але вона захопила його зненацька, до того ж Дарні починав усе голосніше й голосніше шуміти по той бік дверей, та й хіба можна було встояти перед дівчиною з таким лагідним голосом?

— Безперечно, я не повинен цього розповідати, проте, зважаючи на ваше ввічливе прохання, скажу вам так: я рекомендував банкові відкрити рахунок для вашої справи. — Іссі застрибала по кімнаті, плескаючи в долоні. — Рішення за радою директорів.

— Вони погодяться? — Іссі миттю завмерла.

— Ви сумніваєтеся в моїх словах?

— Ні, — усміхнулася Іссі.

— Гаразд, вітаю, міс Рендал. Сміливо беріться до справи.

Іссі завершила дзвінок, подякувавши Остіну мільйон разів, і знову застрибала по кімнаті. Остін, стоячи на сходах, здивовано дивися на свій телефон. Він дивувався: невже йому дійсно сподобалося теревенити з клієнткою? Це було геть на нього не схоже.

— Остіне! Остіне!!! Моїй піхоті конче потрібно до туалету!

— Стривай, уже йду!

Перл сиділа з Луї під ковдрами. Надворі було страшенно холодно. Проблиск весни наприкінці лютого виявився жорстоким жартом, бо тепер за вікнами завивав холодний вітер, задуваючи у всі шпарини та закутки.

Сума останнього рахунку за світло та газ була просто страхітливою, тому вони тулилися удвох біля обігрівача. У Луї була температура.

Він часто хворів, страждав від астми та підчеплював мало не всі віруси на світі.

Іноді Перл заспокоювала себе: мовляв, це через те, що син дуже комунікабельний, дружелюбний та любить з усіма обійматися.

Але все частіше замислювалася: чи достатньо часу він проводить на свіжому повітрі, чи правильно харчується, чи достатньо їсть фруктів та овочів, щоб мати стійкий імунітет, чи не забагато сидить у закритому приміщенні з затхлим повітрям?

Вона просила матір не курити в домі, і та старалася не курити. Але в таку холоднечу, як сьогодні, Перл шкода було виганяти її надвір, де бродили зграї підлітків, що завжди кричали й ображали кожного, хто видавався бодай трішки вразливим.

Задзеленчав телефон. Невідомий номер. Перл поцілувала гаряче чоло Луї, вимкнула звук на телевізорі й відповіла на дзвінок.

— Слухаю? — якомога привітніше мовила вона.

— Алло, — почувся невпевнений голос. — Навряд ти мене пам'ятаєш...

— Кондитерська «Валері»! — зраділа Перл. — Звісно, я тебе пам'ятаю. Жахливі були курси, ти ще на них ходила?

— Ні, — Іссі тішилася, що Перл рада її чути. — Але курси таки спрацювали, бо вони надихнули мене на нову справу, і, що не кажи, нові контакти та знайомства... — Запала довга пауза. — Перл, — порушила мовчанку Іссі, — розумію, що це дурне запитання. Я наосліп взялася до однієї справи і ось тепер сиджу по зав'язку в роботі. Ти знаєш, скільки кілограмів кави потрібно кав'ярні на тиждень?

Перл не лише знала відповідь на це запитання (сто чашок з одного кілограма, тож для початку мінімум шість, а з часом навіть вісім) — вивчившись на баристу в провідній мережі кав'ярень, вона знала ще силу силенну всього про каву. А з роботи звільнилася, бо не могла знайти няньку, що підлаштовувалася б під її ненормований графік. Перл знала, які зерна перестигли, а які підгоріли, які сорти краще використовувати в першу, а які в другу половину дня, скільки можна і як треба зберігати каву. Ба більше, в неї був санітарно-епідеміологічний сертифікат.

Що більше говорила Перл — а говорити вона вміла, — то більше раділа Іссі. Вони домовилися зустрітися наступного дня.

Розділ восьмий

Вітаю, моя люба Іссі. Не завжди хочеться ласувати великим ситним тортом. Іноді кортить чогось ніжного, як поцілунок чи добре слово у похмуру днину. От взяти хоча б груші. Ти ж знаєш, які вони примхливі — не встигнеш моргнути оком, як уже переспіли. А цей рецепт ідеально підходить для переспілих груш або й навіть для тих, що вже перетворилися на кашу. Будь-які груші згодяться.

Перевернутий грушевий торт

3 груші, розділені на половинки, без серцевини та шкірки

200 г масла

200 г дрібнозернистого цукру

3 яйця

200 г просіяного борошна з розпушувачем

3 столові ложки молока

1 столова ложка цукрової пудри

Виклади рівномірно половинки груш на дно змащеної маслом форми для випікання й поки що відстав її. Дерев'яною ложкою (Не міксером! Кажу одразу, бо знаю, що ти збиралася ним скористатися. Але хіба я, збудувавши три пекарні в Манчестері, послуговувався електричним міксером? Ну, якщо бути відвертим, то так, послуговувався. Однак спершу

ми навчилися збивати тісто дерев'яною ложкою, а тому ти мусиш це також уміти.) збий масло й цукор у великій мисці до легкої, пухкої маси.

Вбий по одному яйця, як слід перемішуй суміш після кожного. Обережно введи в суміш борошно, потім долий молоко. Рівномірно вилий тісто на груші й розрівняй поверхню.

Випікай в попередньо розігрітій духовій шафі при температурі 180°C протягом 45 хвилин, доки верхівка затвердіє, а краєчки торта почнуть відставати від країв.

Витягни торт із духовки й залиш холонути протягом п'яти хвилин, потім переверни на тарілку. Посип торт цукровою пудрою й одразу ж подавай до столу. Подякуй грушам, які чудово впоралися зі своїм завданням.

З любов'ю,
дідусь

Іссі прокинулася, щойно Гелена повернулася з нічної зміни.

Подруга була втомлена, проте щаслива, що вдалося врятувати всіх чотирьох підлітків, які потрапили в аварію на вкраденій автівці на одному з найбільших шосе країни.

— Привіт, — мовила Гелена до Іссі, яка заходилася молоти свіжі зерна для кави. — У когось сьогодні купа сил!

— Мене сьогодні не спинити! Будеш каву?

— Ні, дякую. Мені після нічних змін і так важко заснути.

— Нічого, виспишся. Знаєш, здається я знайшла чоловіка для твого списку.

— У нього проникливі карі очі й загадкова усмішка? — підняла брови Гелена.

— Ні. Гелено, ти знову про Джона К'юсака!

— Саме так.

— Його звати Остін. У нього рудувато-каштанове волосся, і він працює в банку.

— Спинися! Обоє з однаковим волоссям? Це приречено на провал, — Гелена всміхнулася подрузі. — Рада бачити тебе знов у формі.

— Я отримала позику в банку і сьогодні зустрічаюся з потенційною співробітницею.

— Це прекрасно. Спробуй вдати, що ти завжди така ж енергійна і сповнена сил.

Іссі поцілувала Гелену та вийшла з квартири.

В іншій частині міста Перл Макгрегор перевернулася в ліжку на інший бік, прокинувшись від штурхана. Добрячого. Здавалося, немов по ній топчеться мале слоненя.

— Що це за слоненя в моєму ліжку?

Власне, це було не ліжка — просто матрац на підлозі. У їхній двокімнатній квартирі стояв розкладний диван, проте спати всім разом було незручно, тож Перл віддала спальню матері, а сама спала в іншій кімнаті на матраці, який вдень підпирала до стіни. Вона навіть пошила клаптеве покривало і штори, щоб кімната мала пристойніший вигляд. Передбачалося, що Луї спатиме з бабусею, та щоночі він прилазив до Перл і будив її спозаранку.

— Пластівці! — пропищав тоненький голос під ковдрою. — Матусю, пластівці!

— Хто це сказав? — Перл вдала, що шукає когось у ліжку. — Здається, я чула якийсь голос, але в моєму

ліжку нікого немає. — Біля її ніг пролунав здушений смішок. — Ні, в моєму ліжку точно нікого нема.

Луї зачався. Було чути лишень його радісне й збуджене дихання.

— Що ж,кладаюся знову спати, ніяких слонів тут нема.

— Ні-і-і! Матусю! Це я! Хочу пластівці!

Луї кинувся в обійми матері, Перл зарилася обличчям в його шию та вдихнула солодкий аромат сонного дитячого тіла. Хоча бути матір'ю-одиначкою важко, проте в цьому є також чимало переваг. Одна з них — такий ранковий будильник.

Луї сидів за столом, мати тим часом пила чай у ліжку. Перл розгорнула записник. Поки вона скуповуватиметься, Луї з бабусяю можуть сходити до соціальної служби. Перл попросила матір побути там якомога довше, щоб вимкнути опалення в квартирі, хоча надворі сьогодні було страшенно холодно. Чай там коштує п'ятнадцять пенсів — це вона може потягнути. У магазині напівфабрикатів знижки, тож вона купить стільки сосисок, на скільки вистачить грошей. Перл поглянула на чарівний животик сина, який витикався з-під дешевої піжами, і відчула себе дещо винною, що не мала змоги купити Луї більше фруктів. А ще закінчувалися підгузки. Від думки про необхідність купити їх Перл ставало млосно. Вона намагалася привчити сина ходити на горщик, але Луї ще навіть не було двох, і він геть не розумів, що від нього хочуть. Зрештою виявилось, що на пральню в неї іде більше грошей, ніж на підгузки, тож ідея відмовитися від них була цілковито безглуздою. Потім вона збиралася зайти в «Теско». Можливо, у них з'явилися вакансії. До того ж вона чула, що для матерів... Раптом Перл пригадала. Це ж сьогодні! Вона домовилася про зустріч із тією дивакуватою дівчиною, щоб поговорити про кав'ярню!

Перл саме збиралася до ванної, аж раптом Луї, доївши пластівці, обвив рученятами її шию.

— Обіймашки! — радісно закричав він. Перл обійняла його у відповідь.

— Який же ти класнючий! — син як ніхто вмів підняти їй настрій.

— Телевізор, — вимогливим тоном сказав Луї.

— Навіть не думай, — відказала Перл. — У нас сьогодні є справи.

Це була п'ятниця. Стояв сонячний морозний ранок, коли Перл та Іссі зустрілися біля «Капкейк-кафе». Пара від їхнього дихання змішувалася із паруванням гарячої кави, яку вони купили неподалік від дворика. Перл прийшла разом із сином. Луї був незрівнянний: повнощокий, з медовим волоссячком, великими сяючими очима та широкою усмішкою. Він одразу ж взяв у матері запропонований торт і вмостився з двома перегоновими машинками під гіллястим деревом.

Іссі вийшла з дому в чудовому гуморі, та зараз чомусь почала нервувати. Це нагадувало побачення наосліп. Якщо все складеться успішно, вони щодня проводитимуть разом по вісім, дев'ять чи навіть десять годин. Якщо ж ні — це буде катастрофою. Чи не припускалася вона величезної помилки, будуючи робочі стосунки з людиною, яку бачила лише раз у житті? Чи, може, варто не переживати, а довіритися інтуїції?

Усі сумніви розвіялися, коли Іссі показала Перл приміщення і побачила її реакцію. Перл бачила те саме, що й Іссі, вона легко уявляла цілісну картину. Навіть наполягла на тому, щоб спуститися в підвал. Коли Іссі запитала навіщо, жінка пояснила, що хоче перевірити, чи поміщається на вузьких сходах, перш ніж вони щось по-

годять. Звісно, Іссі заспокоїла Перл, що вона не така вже й здоровецька. Однак та лише добродушно гмикнула. Іссі подумала, що стійку на першому поверсі таки варто розширити — для зручності й тільки.

Що більше Перл роздивлялася все довкруг, то більше їй тут подобалося. У цьому приміщенні було щось самобутнє, а Іссин грушевий торт виявився просто дивовижним: легшим за хмаринку. Якщо авантюра вдасться, вона з радістю тут працювала б. Зрештою, а чому вона мала не вдатися? На півночі Лондона мешкало чимало людей, які без проблем могли дозволити собі каву за два фунти. Іссі здавалася досить приємною, можливо, дещо наївною щодо ведення бізнесу — проте не страшно, з чогось же треба починати. Та й тепла, затишна й пахуча пекарня з дружелюбними голодними відвідувачами та нормованим графіком — це набагато краще за більшість місць, де Перл досі працювала. У тому не було жодних сумнівів.

Але існувала одна перепона. Безсумнівно, Перл любила Луї понад усе, проте, як не крути, а він був перепонною.

— Ти міркувала над робочим часом?

— Думала відкриватися о восьмій. У цей час більшість людей поспішає на роботу і, найпевніше, їм захочеться прихопити із собою кави. Якщо спрацює, можемо додати до меню круасани — готувати їх легко.

— То які робочі години? — звела брови Перл.

— Для початку, гадаю, з о пів на восьму до о пів на п'яту. Зачинятимемося після обіду.

— Скільки днів на тиждень?

— Побачимо. Якщо все буде гаразд, то п'ять, проте спершу доведеться працювати і по суботах.

— Скільки працівників ти збираєшся наймати?

— Гм, я, власне, думала, що спершу будемо лише ми вдвох, — закліпала очима Іссі.

— А якщо котрась із нас захворіє чи піде у відпустку, чи вимушена буде взяти вихідний, чи...

— Думала, ми це вирішимо в процесі. — Іссі почала трішки дратуватися: Перл ще ні дня не працювала, а вже думає про відпустку.

Перл насупилася, їй стало сумно. Це була одна з найкращих можливостей за останні роки. Їй дійсно хотілося долучитися до розвитку цієї справи. Ба більше, вона могла принести чимало користі, адже всю цю роботу вже колись виконувала. А от Іссі, як припускала Перл, мабуть, днями сиділа в офісі, перевіряла власний статус у фейсбуці й до важкої праці не звикла. Луї бігав по сходах, допитливо зазирає в темні кутки та, вгледівши щось, на його думку, страшне, біг назад і чіплявся за материну спідницю.

Іссі занепокоєно дивилася на Перл. Спершу здавалося, що вона знайшла в її особі розв'язання всіх проблем, але зараз ця жінка сиділа поруч із нею та зовсім не стрибала від радості, дізнавшись про фантастичну — як вважала Іссі — можливість. Вона глитнула. У Перл навіть не було роботи. Чому вона так прискіпується?

— Пробач, Іссі, — сказала Перл. — Не думаю, що зможу.

— Чому ні?! — запитання прозвучало надто емоційно. Зрештою, це ж мрія Іссі й більше нічия.

— Я не зможу залишати його на матір щодня вранці. — Перл сумно вказала на Луї, який намагався спіймати пилінки. — У неї слабке здоров'я, та й несправедливо це і щодо неї, і щодо Луї. До того ж ми мешкаємо в Луїшемі, далеченько звідси.

Іссі стало страшенно прикро, хоча вона й розуміла, що не в праві так почуватися. Так от що стоїть на заваді! Досі Іссі ніколи не замислювалася над тим, як працюють матері. Всі ці жінки, які о сьомій ранку вже сиділи за касою в «Теско», прибирали офіси чи працювали на

станціях метро. Чи були в них діти? Куди вони їх дівали? Як давали цьому лад? Вона пригадала матерів з «КД»: завжди переполохані, немов забули щось в автобусі; за кожної можливості тікали тихенько з роботи раніше; щоразу підстрибували, коли дзеленчав телефон.

— От що... — Іссі поглянула на Луї, що вже заходився водити машинками по пилюці. — А якщо брати його із собою? Він зовсім не заважатиме. Кілька днів на тиждень це цілком можливо.

Перл зраділа. Він зможе гратися у дворику, а в пекарні буде тепло й безпечно, тож син не сидітиме перед телевізором. Та ні, це якесь безглуздя.

— Думаю, санітарно-епідеміологічна служба буде проти. — Перл ввічливо усміхнулася, щоб показати Іссі, що їй дійсно шкода.

— Ми їм не скажемо!

— Не думаю, що варто починати справу з обману. Брехати санітарно-епідеміологічній службі? Не хочу в це вплутуватися.

— А ще інспектори з пожежного нагляду. Так, я чула про них. Страшні люди, — Іссі оглянула пекарню. — Але, дивись, пічки будуть у підвалі, нагорі стоятиме лише кавомашина.

— З гарячим паром, — зауважила Перл.

— Перл, ти мені потрібна, — всміхнулася Іссі.

Знадвору почулися голоси.

Двоє чоловіків в брудних комбінезонах бродили туди-сюди біля входу й зиркали на них, докурюючи цигарки.

— От дідько, будівельники вже тут! — мовила Іссі. Її це страшенно непокоїло. Зайвих грошей на архітектора й дизайнера вона не мала, тож мусила сама пояснити все чітко та ясно. Однак зараз геть не була впевнена, що їй це вдасться, хоча вчора телефонувала в будівельну компанію з великою радістю. Перл підвела брови.

— Не йди, — попросила Іссі. — Поміркуй і потім ще раз усе обговоримо.

Перл склала руки на грудях і відійшла вбік, а Іссі подалася відчиняти двері будівельникам. Чоловіки назвалися Філом та Андреасом, дещо зверхньо окинувши поглядом власницю приміщення.

Говорив переважно Філ.

Іссі заходилася пояснювати, що їй потрібно: винести старі полиці, замінити проводку, перемістити прилавок в інше місце, встановити кондитерські шафи, не чіпати вікна й камін, повісити нові полиці, поставити холодильники вниз.

Роботи вдосталь. Так, у них є позика від банку, плюс Іссина вихідна допомога, проте навряд чи варто витратити стільки грошей, коли вони ще навіть не відкрилися.

— Так, — озирнувся довкола Філ і цикнув зубом. — Ці старі будівлі — справжній кошмар. Якщо не помиляюся, це ж історична пам'ятка?

— Ні! — Іссі зраділа, що їй нарешті поставили питання, на яке вона знає відповідь. — Ми не маємо права добудовувати чи змінювати фасад будівлі. Але інтер'єр можна змінювати як завгодно, на свій смак. Заборонено тільки зносити і зводити нові стіни й закладати цеглою камін.

— Проблема в тому, що, якщо міняти проводку, доведеться потім тинькувати всі стіни. Я не кажу вже про підлогу.

— А що не так з підлогою?

Підлога була вистелена дерев'яними дошками, Іссі планувала відмити її та лишити як є.

— Треба знімати, хіба не бачите? — запитав Філ.

Іссі нічого і ніяк не бачила. Раптом їй стало соромно. Як прикро, коли інші знають набагато більше за тебе про твою справу. Раптом вона відчула, що зовсім скоро їй доведеться переживати це відчуття знову і знову.

Філ пропонував щось надто хитромудре: зняти плінтуси, провести низом опалення та електрику, потім потинькувати стіни... Іссі безпорадно дивилася на нього й мовчки кивала, почувуючись не в своїй тарілці. Андреас поліз до кишені по цигарки, а Філ дістав фотоапарат і записник та почав записувати виміри. Перл більше терпіти не могла.

— Вибачте, — мовила вона. Всі обернулися й допитливо поглянули на неї. — Ви ж професіонал, правда? — запитала вона у Філа, і вигляд у того раптом став ображений.

— Мені до снаги все, — гордовито відповів він. — Майстер на всі руки.

— Це прекрасно. Ми раді, що ви погодилися з нами співпрацювати, але боюся, нам вистачить грошей лише на ті роботи, які озвучила міс Рендал. Ніяких дощок, плінтусів, тинькування. Встановіть необхідну техніку, приведіть приміщення до ладу, ми з вами одразу ж розрахуємося, і на тому край. Ви розумієте, що я маю на увазі? Якщо зробите бодай на йоту більше чи спробуєте здерти з нас зайве, ніхто вам за це не заплатить, от і все. Обмежений бюджет, ясно? І, до речі, в нас ще чотири пропозиції, окрім вас.

Перл втупилася пронизливим поглядом у Філа. Він нервово всміхнувся та відкашлявся. У школі він навчався з кількома дівчатами, схожими на цю, і був дуже їм вдячний, що наразі має змогу працювати, а не сидить за ґратами, як більшість його друзів.

— Як скажете, жодних проблем, — погодився він і знову повернувся до Іссі, яка не могла мовити й слова від радості. — Дорогенька, зробимо все як слід!

— Чудово! — відказала Іссі. — Оскільки ви збираєтеся перевернути тут все догори дригом, не бажаєте часом скуштувати перевернутого торта?

— Ти була неперевершеною! — вигукнула Іссі, коли вони прямували до автобусної зупинки, тримаючи Луї за руки.

Час від часу жінки розгойдували малого й переносили далеко вперед, а він вимагав повторити стрибок знову, рахуючи: «Один, два, тли!»

— Не верзи дурниць. Тобі треба було просто сказати, що ти хочеш. Ніхто не збирався тебе кусати. Зрозумій, йому також треба заробити.

— Знаю. Про скромність і сором'язливість зараз краще забути.

— Так, якщо хочеш, щоб усе вдалося, — вдумливо мовила Перл.

Іссі озирнулася назад і ще раз поглянула на будівлю. Щойно вона погодилася витратити велику частину суми, якої досі не тримала в руках.

Й, можливо, ніколи більше не триматиме.

Перл мала слухність. Іссі почала підозрювати, що Перл мала слухність щодо багатьох речей.

— Що ж, — почала Іссі, коли вони дійшли до зупинки. — Надалі проситиму те, що хочу. Я хочу, щоб ти працювала зі мною. З Луї щось придумавмо. До того ж скоро він піде до садочка, правильно? — Перл кивнула. — А що як обрати садочок неподалік пекарні? Тут їх чимало. Він може сидіти тут, доки ми пораємося з випічкою та готуємося до відкриття, потім ти відводиш його до садочка й повертатимешся до пекарні. Він буде поруч, і ти навіть матимеш змогу забігти до нього під час обідньої перерви. Що скажеш?

Перл задумалася. Ніщо не заважало їй віддати Луї до тутешнього садочка. І хоч як прикро це визнавати, однак що менше він спілкуватиметься з мешканцями їхнього району, то краще. Це була чудова нагода показати йому інше життя. Загалом, чудова ідея. Треба буде ще проконсультуватися зі службою зайнятості.

— Гм, — сказала Перл.

— Твоє «гм» означає «так» чи «ні»? — схвильовано запитала Іссі. Запала довга пауза.

— Давай спробуємо, — відповіла Перл. І двоє жінок дуже офіційно потиснули одна одній руку.

Розділ дев'ятий

І після цього все закрутилося вдвічі швидше. Іссі очікувала, що на оформлення всіх необхідних документів знадобиться не один місяць, проте страховий поліс, ліцензія, довідка про взяття на облік платника податків були готовими набагато швидше. Завдяки щоденним порціям ласощів від Іссі та дорікань від Перл Філ і Андреас творили чудеса. Стіни пофарбували в сіро-бежевий, а замовлені онлайн меблі ідеально вписалися в інтер'єр. Іссі придбала фартухи у стилі 1950-х, і Перл на своєму дошила зав'язки. А ще Іссі була в захваті від нового промислового міксера й не втрималася, щоб не випробувати на ньому новий незвичний рецепт. Після локриці із шоколадним драже Гелена відмовилася брати в цьому участь.

Протягом наступних тижнів все довели до ладу. Кілька днів Іссі та Перл — не без допомоги буркотливої Гелени — накарачках відмивали підвал, поки хлопці нагорі стукотіли молотками й свердлили, підспівуючи Шеріл Коул із радіоприймача. Замість самотньої лампочки сходи тепер освітлювали галогенні світильники. Стільці та столи білувато-сірого відтінку були покриті патиною, тож здавалося, що їм не один десяток років (насилу переконали впертого інспектора з пожежного нагляду, що вони нові й пофарбовані вогнетривкою фар-

бою). Дерев'яну підлогу відполірували до блиску, скляні кондитерські шафи та підставки для тортів чекали на пригощення. Кавомашина, уживана «*Rancilio*, клас б», яка, як усі запевняли, була найкращою на ринку, щасливо шипіла в кутку. (На жаль, вона була дивного помаранчевого кольору, але, зрештою, не все ж повинно бути в одній кольоровій гамі.) На камінній полиці Іссі вишикувала книжки, щоб відвідувачі могли почитати (Перл просила багато не ставити, аби всілякі нероби не стирчали у пекарні цілий день), й поставила кілька дерев'яних підставок для газет.

Посуд придбали величезною партією на розпродажі в Ікеї. Набір сіро-зелених, зеленкуватих та синьо-зелених мисок, чашок і блюдець був такий дешевий, що можна було не перейматися, якщо раптом щось вислизне з крихітних чи липких пальців. У коморі внизу стояли готові до замішування мішки з борошном і величезні контейнери з маслом.

Та понад усе Іссі подобалася атмосфера пекарні: аромат кориці, посипаної на ніжне й соковите брауні, яким слід було ласувати одразу ж, як його витягнули з пічки (Луї частенько був змушений це робити), божественний запах соусу для чизкейка з лохиною. Коли дегустували варення для «бісквіта королеви Вікторії», Іссі запросила всіх своїх друзів. Тоб і Трініда приїхали з Брайтона. Прийшли навіть щойно одружені Пол і Джон. І хоча дехто не зміг приєднатися через дітей, переїзд, родичів чи силу-силенну інших справ, які звалюються, коли тобі перевалило за тридцять, все ж таки зібралося чималенько люду. Липкі, радісні і наїдені донесхочу, всі дружно вирішили, що малинове варення від «Бон Маман» — найкращий варіант, доки вони не почнуть варити власне. І хоча знадобилося чимало часу, щоб відмити липкий посуд і стіни, було так весело, що Іссі вирішила влаштувати справжню вечірку на честь відкриття, щоб почас-

тувати гостей усіма позиціями в меню та подякувати тим, хто долучився до справи.

Усе сяяло та блищало. Позаду залишилися інспекції, дозволи й реєстрація, нарешті кафе було готове до відкриття, запланованого вже завтра, на сьому тридцять ранку. Іссі вирішила не проводити ніяких рекламних заходів. Вона хотіла спокійно відкритися, протягом першого тижня спробувати розібратися що до чого й поступово ввійти в ритм роботи. Повторювала собі це щохвилини, щоб її не накрила паніка, якщо ніхто взагалі не з'явиться.

Потрібно було найняти ще одного працівника на пів ставки, щоб підміняв їх під час обідньої перерви та відпустки. Іссі сподівалася знайти когось доброзичливого й бажано тутешнього. Молоду дівчину чи студента, не обтяженого доглядом за дитиною чи ще кимось, що шукає підробіток і погодиться працювати на мінімальній ставці (хоча за ці думки вона себе добряче відчитала) і за гнучкого графіку.

На щастя, у державному садочку «Маленькі ведмежата» знайшлося місце для Луї (Перл довелося трішки схитрувати з адресою, тож «Капкейк-кафе» стало домівною Луї. На що не підеш заради справи.) Садочок відкривався лише о пів на дев'яту, тож вирішили, що малюк приходить вранці з матір'ю і снідатиме в пекарні. Іссі сподівалася, що Луї сподобаються дерев'яні іграшки, які вона поклала на прилавку як відвабний маневр, аби діти не поїли всі пакетики з цукром. Проте час покаже.

А сьогодні Іссі влаштовувала невеличку вечірку, щоб як слід усім подякувати: Перл, що навчила її готувати каву (Іссі досі боялася свисту пари, проте вперто продовжувала практикуватися); Філові та Андреасу за

першокласну роботу; агентів з нерухомості Десу та орендодавцеві містеру Барстоу; Гелені, що не давала спуску кур'єрам і службам доставки й допомогла з документами для фонду соціального страхування, через які Іссі ладна була битися лобом об стіну; Остінові за те, що розповів їй геть усе про показники дохідності, розміри порції, податкову звітність та амортизацію, потім пояснив ще раз, коли в неї погасли очі, а потім ще раз, аби перевірити, чи вона точно все як слід зрозуміла; місис Прескотт, грізній місцевій жительці, котра у вільний час вела бухгалтерію для невеликих підприємств і погано розуміла жарти.

— Як вона тобі? — запитала потім Іссі в Остіна.

— До смерті мене налякала, — зізнався він. — Проте, гадаю, вона чудова, мені навіть захотілося піти й навести лад зі своїми документами.

— Це добре. А що скажеш про Гелену? — запитала Іссі, показавши на яскраву руду дівчину, яка саме востаннє чіплялася до будівельників.

— Досить показна, — ввічливо відповів Остін.

Насправді ж найбільше йому подобалося спостерігати за самою Іссі, розчервонілою від жару печі, з розкуйовдженими пасмами, що вибилися з тугого, поспіхом зав'язаного хвостика, темними очима й доладним станом, обв'язаним фартухом. Його клієнткою, вкотре нагадав собі Остін.

Іссі знервовано озирнулася довкола. Цього року весна так затрималася, що, здавалося, вона ніколи не настане. Та одного дня вона таки прийшла, немов довгожданий подарунок. Сонце дивилося вниз на людей, дивуючись, що вони досі там; а люди вперше за кілька останніх місяців підвели очі вгору, дивуючись, що сонце

таки існує. Світ потроху знову набував кольорів. М'яке березневе проміння лилося крізь шибки, осяюючи м'які й спокійні кольори пекарні у дворик у грушею. Зак, давній друг Іссі, наразі безробітний графічний дизайнер, запропонував написати назву закладу малими звивистими білими літерами на сіро-коричневому фасаді. Це було красиво, проте дещо стримано, ба навіть занадто скромно. Іноді, прокидаючись спозаранку, Іссі міркувала, чи не надто вони применшують і недооцінюють себе, та миттю заспокоювалася, пригадавши вирази облич тих, хто скуштував тарт «Бейквел», який навчив її готувати дідусь. Та чи достатньо буде якісних інгредієнтів, домашніх яєць і добірної кави? (Іссі, Перл та Остін, який забіг того пообіддя, провели дегустацію всіх зразків кави від оптового постачальника. Після чотирьох еспресо, збуджені й аж занадто бадьорі, вони зупинилися на двох варіантах: м'якій каві з Кайлуа-Кони, що підходила на будь-який смак, та міцнішому сорті з Нікарагуа для тих, кому потрібно було збадьоритися вранці. Плюс безкофеїнова кава для майбутніх матусь і тих, кому подобалася кава, але не її дія.) Чи вдасться їм покрити оренду та сплачувати комунальні послуги? Чи зможе Іссі цим заробляти на життя? Чи коли-небудь вона перестане хвилюватися? Іссі знову зателефонувала до пансіонату. Чи вони готові?

Сидячи в «Калінга Денікі», Грем не знаходив собі місця. Від Іссі не було жодної звістки, а цього він аж ніяк не очікував. Вочевидь, її затія не провалилася. Хоча, може, й навпаки, й Іссі просто не наважується йому про це розповісти. Але вона розповість, неодмінно розповість. Грем пригадав, як минулої суботи підчепив у нічному клубі струнку білявку, яка всю ніч теревенила про сухий масаж

щіткою та чомусь вважала Крістіну Агілеру справжнім взірцем жіночності. Вранці, коли вона попросила Грема зробити їй морквяний смузі, він насилу втримався, щоб не вигнати її геть. Це було зовсім не схоже на нього.

Утім треба сконцентруватися. Наразі обсяги роботи скоротилися, тож йому потрібен був великий цікавий проєкт, щоб вразити голландське керівництво. Щось сучасне й претензійне, з усіма зручностями, щось, здатне привернути увагу багатих клієнтів, таких, як він сам. Грем зиркнув на карту Лондона, на якій цвяшками були позначені його проєкти. Пройшовся поглядом від Фаррінгдону до кільцевої розв'язки на Олд-стріт, потім до Ізлінгтону й Альбїон-роуд, а потім звернув у крихітний дворик із грушею. Чом би й не заїхати якось туди?

Іссі осмикнула нову сукню з квіточками. Раптом у моду знову повернулися її улюблені квіткові візерунки, сукні з вузькою талією та пишні спідниці, і дарма що іноді вона почувалася героїнею американського телесеріалу про домогосподарок із 50-х років. Зрештою, вона ж також днями готувала їжу. Іссі подобалися квіткові візерунки, невеличкі елегантні фартушки, які вона придбала для себе й Перл, й вицвілі подушки із зображенням державного прапора, куплені нею для нового сірого дивана, що стояв у дальньому кутку пекарні. Практичного й надійного та водночас такого м'якого і зручного. На ньому можна було подрімати, погратися з дітьми, пригорнутися одне до одного чи просто поспостерігати за тим, що відбувається в пекарні, й насолодитися тишею дворика. Іссі була дуже задоволена покупкою.

Над диваном висів величезний годинник. Праворуч був камін із книжками, далі — кілька невеличких столиків на двох із блідо-сірими стільцями. Столи Іссі

обрала квадратної форми, бо ненавиділа круглі стільниці, з яких завжди все падало. Ближче до прилавка приміщення розширювалося. Колись це були дві окремі кімнати, та потім їх з'єднали в одну. Столики тут стояли подалі один від одного, щоб між ними міг поміститися дитячий візочок і щоб вистачило місця для черги. Проте все одно було тіснувато. Хоча ні, затишно, хотіла сказати Іссі. Затишно. Біля каміна стояв довгий стіл для великої компанії з вицвілим рожевим кріслом на чолі. У разі чого тут можна було навіть провести засідання ради директорів.

Вигнутий прилавок із мармуровою стільницею блищав. На ньому вже вишикувалися таці, чекаючи, що завтра вранці на них покладуть пригощення. Невеличкі віконця в цій частині пекарні врівноважували величезні, від підлоги до стелі, вікна поруч із диваном, тож погідної днини приміщення купатиметься в сонячних променях. За прилавком, біля дверей, що вели до підвалу, стояла кавомашина. Час від часу вона шипіла й булькотіла. У повітрі витав аромат випічки.

Іссі пройшлася пекарнею та привіталася з містером Гіббсом, інспектором з пожежного нагляду, який ще раз уважно роздивлявся всі входи та виходи, та з Норрі, продавцем кухонь (він зрадів, коли молода клієнтка, яка придбала в нього рожеву кухню, повернулася по промислову духову шафу, хоча торгувалася вона з ним так само як і попереднього разу. А Іссі страшенно подобалася нова духова шафа, придбана в Норрі, — вона навіть сфотографувала її й надіслала світлину дідусю). Продавець кухонь прихопив із собою на вечірку огрядну дружину, й вони обоє із задоволенням смакували розставленими по всьому кафе солодощами. Асистентка Остіна, радісна й червонощока Джанет, завітала також.

— Я досі не знаю, як працює банк, — зізналася вона. — Таке враження, що ми просто носимо туди-сюди

папірці, та й годі. Як же приємно спостерігати за чимось справжнім і бачити результат, — Джанет стиснула Іссину долоню і подумки відзначила, що на сьогодні шампанського досить. — І не просто результат, а відмінний результат.

— Спасибі, — щиро подякувала Іссі й пішла розливати хоч і дешеве, проте смачне шампанське в келихи, не зводячи погляду з дверей.

О шостій годині, з останніми променями сонця, до пекарні незаконно під'їхала автівка. Ківі зіскочила з пасажирського сидіння й побігла відчиняти задні дверця, з них на інвалідному візку виїхав Джо.

Іссі та Гелена полетіли до дверей, проте дідусь жестом показав, що поки не хоче заїздити всередину. Він зупинив візок біля пекарні. Іссі хвилювалася, щоб він не застудився, та Ківі одразу ж дістала теплий плед і вкрила його. Джо довгенько розглядав фасад будівлі сповненими сліз очима. Мабуть, то від холоду, думала Іссі.

— Що скажеш, дідусю? — Іссі нахилилася до нього і взяла за руку.

Джо не відводив очей від охайно пофарбованого фасаду й напису на ньому. А коли заїхав усередину, став широко розплющеними очима роздивлятися затишний, ошатний інтер'єр, прилавок з красиво оздобленими тортами, повними ласощів, кавомашину, що радісно шипіла й парувала. Старий повернувся до внучки й мовив:

— Це... це... Якби ж це бачила твоя бабуся!

Іссі міцніше стиснула його руку.

— Ходімо скуштуєш капкейки.

— Із задоволенням. І пришли до мене гарненьких дівчат. Ківі нічого, проте вона пишнувата.

— Що я чую! — жартома гукнула Ківі, вже з капкейком в одній руці й паруючим лате в другій.

— Люба, я чекаю на тебе, — мовив Джо Гелені, яка поцілувала дідуся в щоку, коли він заїхав до кафе. Іссі

поставила візок біля газового каміна, який встановили в старому кахельному. Язики полум'я радісно витанцювували й милували око.

— Так-так-так, — озирнувся довкола дідусь і, відкусивши від тістечка, зауважив: — Іссі, сюди треба додати дрібку солі.

— Знаю! — терпляче погодилася Іссі. — Забули вранці придбати сіль. Але я принаймні рада, що ти досі в чудовій формі.

Остін пильнував за Дарні, щоб бути певним, що той нічого не втне. Йому завжди боляче було спостерігати за щасливими сім'ями, хоча, звісно, про Іссину сім'ю він нічогісінько не знав. Хоч як дивно, Дарні спокійно сидів із дворічним малюком і вчив його жонглювати камінцями. Цілком очікувано, малюк не міг втримати камінці в руці, проте їм обом було весело.

— Не махлюй, — попередив Остін Дарні.

Залишалася остання деталь, на яку всі чекали. Заккові підігнали роботу, тож він дещо затримувався.

— Нарешті!

Зак увійшов з двома великими коробками.

Усі кинулися до нього, щоб поглянути, що вийшло, але, схаменувшись, пропустили Іссі вперед.

— Що ж, поглянемо, — запропонував Зак. — Трохи хвилююся, проте, якщо не сподобається, можна буде передрукувати.

Іссі розірвала целофанову упаковку. Після силенної правок, доповнень і редагувань... нарешті воно було готове! Іссі повільно дістала щойно надруковане перше меню.

Воно було в тих самих пастельних кольорах, що й пекарня, хіба що трохи більше білого й світло-зеленого. По краях Зак зобразив тендітні гілочки квітучої груші — вони обрамляли список страв. Шрифт був простий і зрозумілий. Меню надрукували на цупкому

папері — жодної блискучої ламінації, на якій завжди залишалися липкі плями.

Каткейк-кафе

Меню

Ванільний каткейк із лимонним кремом,
цедрою, цукатами та срібною посипкою
Каткейк «Червоний оксамит» із медом та склотиною
Толуничний каткейк із цукровою павутинкою
Виноградні макарони з фіолетовим кремом
Карамельно-шоколадні мафіни зі смаженим
лісовим горіхом

Дегустаційна тарілка
(по маленькому шматочку всього, що вам захотілося)

Кава

М'яка, повільно підсмажена кава
з вулканічних схилів Кайлуа-Кони
Терпка й пікантна кава з Селва-Негра, Нікарагуа
Біблічино

Чай

Чорний чай з трояндовими пелюстками
Французька вербена

— Велике тобі спасибі, — на очі Іссі набігли сльози.
— Годі тобі, — зніяковів Зак. — Ти все зробила сама,
і це неабияк спростило мені роботу. До того ж я скорис-

тався твоїм меню як візитівкою і вже отримав кілька замовлень.

А потім Гелена запропонувала підняти келихи за «Капкейк-кафе». Усі цокнулися. Іссі виголосила промову, в якій сказала, що спершу вони виплатять банкові кредит (Остін підняв келих, почувши ці слова), а вже потім влаштують велике святкування, і подякувала присутнім за те, що прийшли. Усі радісно заплескали в долоні, розсипаючи довкола себе крихти. Роти були набиті тістечками. Дідусь поспілкувався мало не з кожним із гостей, доки Ківі забрала його до пансіонату.

Іссі визирнула у вікно і вгледіла чийось тінь по той бік дворику, схожу на... Ні, цього не могло бути. Їй точно привиділося. Це просто перехожий, постать якого у вуличних вогнях нагадує Грема, та й усе.

Грем вигадав для себе виправдання, повторюючи, що шукає нового спортзалу, щоб тренуватися після роботи, проте зрештою ніскілечки не здивувався, коли опинився на Альбїон-роуд. Що дійсно його здивувало, так це пекарня з купою люду — щось святкували, як уже потім він збагнув. Грем повірити не міг, що його так зачепить те, що Іссі влаштувала вечірку й не запросила його. А ще він був приємно вражений довершеним і шляхетним виглядом кафе. Світло з вікон осявало потужний двірник — сюди справді хотілося зайти. Грем озирнувся на інші будівлі. Важко було сказати, живуть у них чи ні, в будь-якому разі, пекарня вирізнялася з-поміж них красою. Зазвичай Грем оцінював приміщення за квадратними метрами й кількістю зароблених грошей, прокручуючи в голові аукціони, торги, угоди й переказуючи невидимі суми з одного рахунку на інший (звісно, залишаючи певний відсоток собі). Він ніколи не

замислювався про подальшу долю будівлі після передачі її власнику: що він з нею зробить і чи вона дійсно буде красивою.

Раптом з пекарні почувся сміх — Грем одразу ж його впізнав. Це була Іссі. Він стиснув кулаки в кишенях. Чому вона його не послухала? Хіба щось могло з цього вийти? Вона не мала права радіти й безтурботно розважатися! Як вона посміла не запитати його думки? Грем закусив губу, повернувся і пішов до своєї спортивної автівки.

Усередині тим часом підлили в келихи ще шампанського, й усі присутні дружно закивали головами, вкотре повторюючи, що «Капкейк-кафе» приречене на успіх. Перл погодилася й зі знанням справи додала, що головне — не забувати пригощати клієнтів безкоштовною випивкою. Іссі перекинулася слівцем і подякувала кожному гостеві, хоча через усю цю метушню так і не змогла ні з ким як слід поговорити. Потім Перл узяла на руки сонного Луї, жестом показала Іссі на годинник, що означало: «Час збиратися додому, тобі о шостій ранку вже треба бути тут», — і поцілувала на прощання усіх присутніх. Остін, звісно, цього не очікував, проте відмахуватися не став. Гелена, вгледівши такий вияв прихильності, звела догори брови й поцікавилася, чи це часом не спроба підвищити ліміт банківського кредиту? Потім Іссі все прибрала й зачинила пекарню. Дорогою додому вона пританцьовувала. Її омріяна пекарня, повна відвідувачів, що насолоджуються ласощами, сміються й розважаються, стала реальністю. Вдома Гелена відправила її спати, проте Іссі лежала без сну, втупившись у стелю. У її голові й серці крутилися плани, мрії та ідеї щодо майбутнього. Іссі поглянула на годинник. До майбутнього залишалося чотири години.

Розділ десятий

— Один, два, тли! — кричав Луї.

Іссі церемоніально повернула табличку з закрутистим написом «Відчинено». Її також надрукував Зак (Іссі навіть поклала кілька його візитівок біля каси, якщо раптом питатимусь, хто ж створив цей чудовий дизайн).

Перл з Іссі обмінялися поглядами.

— Ну що ж, поїхали, — мовила Перл, і вони зайняли свої місця за прилавком. Усе блищало, тістечка красувалися в кондитерських шафах та тортівницях. У повітрі витав аромат кави, ванілі й воску, яким натерли дерев'яні столи. Сонячне проміння потроху починало пробиватися крізь величезні вікна, осяюючи спершу диван, а потім один за одним столики.

Іссі не могла встояти на місці. Вона зазірала то в пічку, то на полицку з охайно вишикуваними продуктами: ось сода, розпушувач, цукор, далі йшов ряд прянощів і спецій. Перевіряла ящик зі свіжими лимонами, холодильник, вщент забитий вершками та найякіснішим маслом. Якось Іссі намагалася пояснити Остіну один важливий фінансовий елемент. Це як при виборі косметики. Деякі речі майже нічим не відрізняються одна від одної, наприклад, олівець для очей чи рум'яна, тож сміливо можна купувати найдешевші. А ось інші, як-от помада чи тональний крем, надто важливі, тож на

них шкодувати грошей не можна. Так само і з випічкою. Масло для тіста повинно бути виготовлене з молока корів, які щасливо пасуться на зеленому лузі. І на тому крапка. Остін ні слова з того всього не зрозумів, особливо щодо косметики, проте був вражений завзятістю Іссі. А ось розпушувач вона купувала найдешевший — на угорському заводі з виробництва й обробки вапна, — і це її цілком влаштовувало. Шафа в коморі дарувала Іссі приємне відчуття спокою та безпеки, як у дитинстві, коли вона любила гратися в магазин.

— Ти завжди так поводишся чи зараз тобі доводиться докладати якихось зусиль? — поцікавилася Перл.

— І те, й інше, — невпевнено відповіла Іссі, переступаючи з однієї ноги на другу. Інколи вона не знала, як триматися з підлеглою.

— Гаразд, просто хочу все прояснити. Мені звертатися до тебе на «ви»?

— Цього точно не треба.

— Домовилися.

— Хоча, якщо почнемо багато продавати, можеш кликати мене принцесою Ізабель, — усміхнулася Іссі. Перл зиркнула на неї й теж усміхнулася.

За чверть до восьмої у двері зазирнув робітник і запитав, чи готують вони чай.

— Звісно, — кивнула Перл. — І впродовж всього тижня тістечка продаємо за пів ціни.

Робітник обережно зайшов всередину й ретельно обтер ноги об новий килимок із зображенням державного прапора, який Іссі купила в приятельки, власниці крамнички, хоча ця покупка й не входила до їхнього бюджету.

— У вас тут, мабуть, все дороге, — насупився чоловік. — Скільки коштує чай?

— Фунт сорок, — відповіла Перл.

— Справді? Нічого собі, — прикусив губу робітник.

— У нас широкий вибір, — люб'язно додала Іссі. — Пропонуємо вам також скуштувати тістечка.

— Дякую, але не можу. Дружина приб'є мене. — Чоловік поплескав себе по череву. — Ви ж не готуєте сандвічі з беконом, правильно?

Помітивши, що Іссі надто хвилюється і може розлити напій, Перл приготувала чай, не запитуючи чоловіка, додала молока, дві ложки цукру, потім накрила паперовий стаканчик кришкою, поставила у підставку та вручила з усмішкою відвідувачу.

— Дякую, дороженька.

— Точно не хочете скуштувати? — ще раз наполегливо перепитала Іссі.

— Спасибі, цукру в мені більш ніж достатньо. — Чоловік знервовано розсміявся, розплатився й пішов.

— Наш перший відвідувач! — оголосила Перл.

— Думаю, я його налякала, — задумалася Іссі. — Що як він має рацію? Що як ми надто дорогі й манірні для тутешніх жителів?

— Манірність і багатство точно не про мене. — Перл витерла краплинку молока з прилавка. — Та й зрештою, навряд чи комусь хочеться тістечка о пів на восьму ранку.

— Мені хочеться, — заперечила Іссі. — І всім захоchetti. Люди ж їдять вранці мафіни, тож чом би їм не почати ласувати капкейками?

— Гм, як я досі не здогадалася. Це пояснює геть усе. — Перл уважно поглянула на Іссі.

— Угу, — буркнула Іссі.

Протягом наступної години тутешні жителі ходили довкола пекарні, намагаючись дізнатися, хто ж тепер володіє цією нещасною будівлею у дворіку з грушею. Деякі навіть притуляли носи до шибки, щоб роздивитися, що коїться всередині, а потім йшли геть.

— Мені це не дуже подобається, — мовила Іссі.

— Ісс, — спробувала заспокоїти її Перл, яка насилу прокинулася за чверть до шостої, а потім ще мусила завести сина у садочок. — Це ж не твій дім. Ба більше, ніхто не оцінює й не осуджує тебе особисто.

— Як ти можеш так казати? — Іссі оглянула порожню пекарню. — Я вклала сюди душу. Звісно, вони оцінюють мене!

За дві хвилини до дев'ятої повз пекарню пройшов чоловік невисокого зросту в насунутому на чоло старомодному капелюсі.

Він раптом зупинився, розвернувся та уважно поглянув на будівлю, потім перевів очі на Іссі й Перл. Гнів-но глипав на них кілька секунд, повернувся й пішов далі. За мить загриміли віконниці у сусідньому приміщенні.

— Це продавець з крамнички господарчих товарів, — зраділа Іссі. Вона вже намагалася якось познайомитися із сусідом, проте крамниця праворуч від них працювала за досить дивним графіком, тож їй ніколи не вдавалося з ним побачитися. — Піду пригощу його кавою та водночас познайомлюся.

— На твоєму місці я була б обережною, — застерегла Перл. — Ми не знаємо, чому всі попередні орендарі зазнали тут невдачі. Нам лише відомо, що він тримає специфічну крамницю. Хто його знає, можливо, в нього й характер специфічний, і звички. Можливо, він їх всіх отруїв.

— Якщо він запропонує мені щось випити, я подякую та відмовлюся, посилаючись на те, що в мене є своє кафе. — Перл звела догори брову, проте не мовила ні слова. — Гаразд, я почекаю зі знайомством кілька днів, — здалася Іссі.

Об одинадцятій до кафе зайшла втомлена бліда жінка із втомленим блідим дівчам. Попри всі сюсюкання Перл та Іссі дівчинка навіть не усміхнулася, мовчки взя-

ла запропонований смаколик і зиркнула на матір, яка покірно махнула рукою на знак згоди.

— Маленьку чашку чорної кави, будь ласка, — попросила жінка і, взявши каву та відмовившись від безкоштовних зразків тістечок (Іссі вже потроху починала скаженіти), сіла на сірий диван поміж газет і журналів. Відвідувачка нічого не торкалася, просто сиділа на дивані, повільно пила каву й дивилася у вікно, поки дитина тихенько гралася з пальцями. Тепер, коли їх було четверо, у приміщенні раптом стало важко розмовляти.

— Увімкну музику, — запропонувала Іссі.

Але щойно вона поставила офіційно подарований пекарні диск Корін Бейлі Рей у програвач і ніжна мелодія розлетілася приміщенням, жінка підвелася й пішла — так, немов ця пісня була сигналом до дій чи за неї потрібно було платити. Ні мати, ні донька не подякували й не попрощалися. Іссі поглянула на Перл.

— Це перший робочий день, — мовила Перл. — Я не збираюся тут няньчитися з тобою. Ти розважлива і впевнена в собі бізнес-леді, і на тому крапка.

Безперервно йшов дощ. З кожним тихим днем без клієнтів запал Перл потроху згасав. У Перл саме був вихідний, тож Іссі залишилася сама в пекарні та сиділа над рахунками. (Хоча Перл запевняла, що все просто, Іссі все одно було складно впоратися із цифрами, і це ніяк не давало їй спокою.) Сьогодні було два клієнти, що набагато краще ніж взагалі нікого, заспокоювала вона себе. Спершу прийшла та сама жінка з дитиною. Іссі трохи заспокоїлася: добре, що вони не перелякали бідолаху. Цікаво, чи є в неї друзі? Може, жінка могла б привести їх сюди з дітьми, щоб поласуватися тістечками дорогою до Кліссолд-парку? Проте жінка знову взяла маленьку

чашку чорної кави й сіла з мовчазною дочкою на дивані, немов чекала у приймальні на зустріч із директором школи. Іссі привітно всміхнулася і поцікавилася, як справи, на що відвідувачка перелякано відповіла: «Все гаразд». Більше Іссі нічого в неї запитувати не стала.

Вона сама перечитала всі журнали та газети, призначені для відвідувачів. Думала, що гасатиме, як навіжена, не маючи змоги навіть присісти, та склалося інакше, тож тепер Іссі як ніколи досі була в курсі світових новин. Раптом задзеленчав дзвіночок над дверима. Вона відірвала очі від газети й усміхнулася, вгледівши знайоме обличчя.

Дес не знав, що робити з дитиною. Надворі все ще було прохолодно, проте малюк заспокоювався лише під час прогулянки чи в Деса на руках. Лікар пояснив, що це просто кольки. Коли Дес запитав, що таке кольки, лікар співчутливо усміхнувся і відповів, що цим словом вони описують стан, коли дитина щодня годинами плаче. Дес був вражений і водночас страшенно засмучений, адже сподівався, що лікар порадить йому якісь ліки, щоб Джеймі перестав волати, а дружина повеселішала.

Десмонд звернув із візочком на Альбїон-роуд і не знав, куди їхати далі. Додому не хотілося, бо Джеймі точно там почне вити. А потім він пригадав Іссину пекарню. Чом би не заскочити і не запитати, як вона? Можливо, йому навіть перепаде чашка кави, а її тістечка — то просто щось казкове.

— Вітаю, Десе! — зраділа Іссі, перш ніж усвідомити, що, по-перше, Дес чекає на безкоштовну чашку кави

(хоч і неохоче, та Іссі мусила визнати, що він на неї заслуговує), а по-друге, він тримає на руках дитину, яка горлає, мов навіжена, не залишаючи шансів Корін Бейлі Рей.

— Погляньте тільки... — Іссі ніколи не знала, як розмовляти з дітьми. До того ж зараз вона була в тому віці, що, якщо сюсюкатиметься з ними, всі подумують, ніби їй відчайдушно хочеться стати матір'ю, і жалітимуть її. А якщо поводитиметься стримано, скажуть, що вона заздрить, бо сама відчайдушно хоче дітей, просто приховує це. Хай би що вона зробила, це все одно розтлумачать хибно. — Хто це тут у нас? — Іссі питально поглянула на Деса. Малюк скривився й вигнувся, готовий от-от знову заплакати.

— Хлопчик. Звати нас Джеймі.

— О, гарненький Джеймі. Як мило. Ласкаво просимо!

Джеймі зробив глибокий вдих. Батько вичікувально поглянув на нього.

— Лате, будь ласка, — попросив Дес і дістав гаманець. Він передумав щодо безкоштовного пригощення — з Іссі вистачить шумового забруднення.

— І капкейк, — додала вона.

— Ні, не треба.

— Ви будете капкейк, і на тому крапка, — наполягла Іссі.

Тієї ж миті дівчинка на дивані підняла сумні очі. Іссі їй усміхнулася.

— Вибачте! — окликнула Іссі матір дівчинки, намагаючись перекричати схлипування Джеймі. — Ваша донька не хоче капкейк? Безкоштовно. Ми нещодавно відкрилися.

— Спасибі, але, мабуть, таки ні, — відповіла жінка із сильним східноєвропейським акцентом, якого Іссі досі не помічала.

— Нехай сьогодні буде свято! — оголосила Іссі.

Дівчинка в дешевій і трохи брудній кофтинці, що видавалася затонкою для цієї пори року, радісно побігла до прилавка. Мати дивилася їй вслід, а потім махнула рукою на знак згоди.

— Який хочеш? — запитала Іссі, зігнувшись над прилавком.

— Рожевий, — ледь чутно мовило дівча.

Іссі поклала тістечко на тарілку й церемонно віднесла пригощення до їхнього столика, поки готувалася кава для Деса.

Тим часом Дес носився із сином туди-сюди по пекарні. Вочевидь, це був єдиний спосіб утихомирити Джеймі.

— За мене не турбуйтеся, — мовив він Іссі. — Буду їсти по шматочку після кожного третього кола.

— Домовилися. Як справи на роботі?

— Не дуже, — Дес скривився, намотуючи ще одне коло. — Цей район активно розвивався впродовж багатьох років, проте наразі досягнув максимуму, тож на тому поки все. Розумієте, про що я?

«Максимум — це моя пекарня?» — сумно відзначила про себе Іссі. Натомість Десові вона просто кивнула з розумінням і всміхнулася.

Коли Дес заходив на дев'яте коло (Іссі була впевнена, що дитині ці кружляння аж ніяк не йдуть на користь, проте не відчувала, що має достатньо досвіду, щоб висловити цю думку), жінка на дивані рішуче поглянула на нього, перед тим злизавши з пальця крем із доньчиного тістечка.

— Вибачте, — мовила вона. Дес спинився, і Джеймі одразу ж завив, наче літак, що от-от збирається відірватися від землі.

— Прощу? — відпив кави стомлений батько. — Іссі, дуже смачно, — мимохідь зауважив він.

— Можна мені дитину? — запитала жінка. Дес та Іссі презирнулися. Обличчя відвідувачки спохмурніло. — Я нічого поганого не зроблю. Дайте мені його, я допоможу.

— Я не впевнений...

Запала нестерпна тиша, доки Дес збагнув, що, якщо він не дасть жінці дитину, то тим самим її принизить. Ба більше, його навіть можуть звинуватити у політичній некоректності.

Тож, як справжній джентльмен, Дес вирішив не створювати зайвих клопотів і погодитися, а Іссі підбадьорливо всміхнулася до нього. Дес віддав заплаканого сина відвідувачці. Дівчинка підбігла до матері й підвелася навшпиньки, щоб поглянути на малого.

«Sa ziza zecob dela dalou'a. Boralea'e borale mi komi oula. Etawuae'o ela'o coralia wu'aila. Ilei pandera zel e' tomu pere no mo mai Alatawuané icas imani'u», — меланхолійно співала жінка до Джеймі. А він, хоч як дивно, одразу ж стих на руках у незнайомки та глипав на неї великими блакитними оченятами. Жінка ніжно поцілувала хлопчика в чоло.

— Може, вона відьма? — прошепотів Дес до Іссі.

— Тс-с! — відповіла йому Іссі, захоплено спостерігаючи за жінкою.

Джеймі розтулив рота, щоб знову зайтися плачем, та відвідувачка спокійно й впевнено перевернула його на живіт і поклала собі на руку так, що руки й ноги малюка звисали з неї. Кілька секунд він вигинався і, здавалося, от-от впаде. Дес навіть інстинктивно вибіг вперед, та раптом сталося неможливе. Джеймі закліпав сонними очима, засунув великий палець до рота й затих. Минуло ще кілька секунд, і хлопчик заснув.

— Що... як... — хитав головою Дес. — Ви йому щось підсунули? — запитав він, та жінка, на щастя, його не розуміла.

— Він дуже втомився, — мовила незнайомка. — І ви дуже втомлені, — ніжно додала вона.

Раптом Десові здалося, що він от-от розплачеться. Він не плакав, навіть коли народився Джеймі. Власне, востаннє він ридав, коли помер батько.

— Хіба що зовсім трішки, — відповів Дес і сів поруч із жінкою на диван.

— Що ви зробили? — запитала в неї Іссі. Те, що відбулося, видалося їй справжньою магією.

— Зараз спробую пояснити, — жінка намагалася додати слів. — Це як тигр на дереві. — Дес та Іссі здивовано дивилися на неї. — Якщо в малюка болить животик, його треба покласти животиком собі на руку — як тигра, що відпочиває на гілці. Ця поза допомагає дитині заспокоїтися.

Жодних сумнівів, що Джеймі подобалося дрімати в цій котячій позі. Жінка вправно поклала його так само на животик у візочок.

— Стривайте, — стривожено мовив Дес, аби довести жінці, що знає одне з ключових правил догляду за дітьми, — не можна класти немовлят на живіт.

— Діти, в яких болить животик, краще засинають на животі. — Жінка суворо поглянула на Деса. — Переконайтеся самі. Не сумнівайтеся, з ним усе буде гаразд.

Джеймі блаженно спав, як і належить малюкам. Його пухкі рожеві уста були складені бантиком, і вузька спинка ледь помітно то підіймалася вгору, то опускалася вниз. Жінка взяла ковдру й туго сповила хлопця, щоб він не міг рухатися. Дес, який зазвичай спостерігав, як Джеймі крутиться й розмахує кінцівками усі сні, немов бореться з якимось невидимим ворогом, стояв і мовчки витріщався.

— Думаю, мені не завадить ще одна чашка кави. — Він досі не міг повірити в те, що сталося. — А можна мені газету? Я поки почитаю.

Іссі всміхнулася, пригадавши цю історію. Зрештою, вона заробила чотири фунти. Дес і жінка, яку, як виявилось, звали Мірою, ще довгенько сиділи й теревенили, тож принаймні якийсь час в пекарні панувала атмосфера, омріяна Іссі. Потім до будівлі підійшов продавець із крамниці господарчих товарів і довго вивчав меню, перш ніж розвернутися і піти геть. Іссі привіталася, але відповіді не дочекалася. Вона вже починала потроху ненавидіти повільне й навіть дещо зловісне цокання годинника. По обіді забігло двоє дівчат-підлітків, які насилу нашкребли по кишнях на дві склянки води й один шоколадно-імбирний капкейк на двох. О третій знову дзенькнули двері. Це була Гелена.

— Усе аж так кепсько? — запитала вона.

Раптом Іссі збагнула, що дратується. Вони так довго дружили, що зазвичай в їхніх стосунках не було місця цьому почуттю. Навіщо прийшла, якщо знає, що Іссі зараз непереливки? Чомусь це видавалося жорстоким.

— То як справи? — перепитала Гелена.

— Бажаєш нереалізованих капкейків? — запитала Іссі різкіше ніж хотіла.

— Так. — Гелена дістала гаманець.

— Сховай його, я все одно буду змушена їх викинути ввечері. Санітарно-гігієнічні вимоги.

— Нікому не кажи цього. Особисто я нічого не чула. Власне, мені не варто їсти солодкого — знову набрала зайвого, хоча в тому є свої плюси. Знаєш, які? Мені потрібен тепер бюстгальтер з більшою чашкою.

— Хоч якась із мене користь, — зауважила Іссі.

— Може, зачинишся раніше? Підемо додому, подивимося «Вбивство в Гросс-Поїнті», а потім зателефонуємо всім давнім друзям, які більше нам не дзвонять, і скажемо, що завтра валятимемося в ліжку, поки вони

муситимуть прокидатися о п'ятій ранку та гріти пляшечки з дитячим харчуванням.

— Досить спокусливо, — сумно мовила Іссі, — але я не можу. Ми сьогодні зачинаємося о пів на п'яту.

— А як же «Я сама собі начальниця і можу робити, що заманеться»? Я думала, в цьому вся сіль власної справи.

— Мушу підрахувати виторг і підбити підсумки тижня.

— Це ж швидко, хіба ні?

— Гелено!

— Надто напосідаю?

— Так.

— З мене вино.

— Гаразд.

— От і домовилися.

Тієї ж миті дзенькнули двері. Остін озирнувся довкола.

Знав, що вони лишень починають, проте все ж таки хотів побачити всередині хоча б кількох відвідувачів замість сумної Іссі, яка сиділа без діла за прилавком і теревенила з подругою.

Дарні саме забавлявся на ігровому майданчику, коли до Остіна знову підкралося відчуття, ніби він забув щось важливе, але що саме, ніяк згадати не міг.

Після смерті батьків соціальний працівник, який супроводжував Дарні, порадив йому звернутися до психолога.

Психолог стверджував, що дезорганізованість — то так званий крик до батьків, щоб вони повернулися і допомогли.

А ще він рекомендував йому не шукати партнера, який міг би вдовольнити цю потребу.

Остін підозрював, що все це нісенітниця, від яких жодної користі, особливо коли пів години тому усві-

домив, що загубив копію договору оренди на пекарню і що, якщо він не знайде її, Джанет здере з нього шкуру.

— Добридень, — привітався він.

Іссі винувато зіскочила зі стільця. От якби ж то люди, причетні до відкриття її справи, заходили до пекарні, коли тут повно відвідувачів! А не сама лише Гелена — це виглядає так непрофесійно. Особливо враховуючи те, що подруга штурхає її ліктями та зводить брови, немов Граучо Маркс.

— Вітаю! — мовила у відповідь Гелена. — Капкейк для Дарні?

— Роздаєте тістечка безкоштовно? — запитав Остін і лукаво поглянув на неї. — Більш ніж переконаний, що в бізнес-план це не входить.

— Так, немов ти його читав. — Іссі збагнула, що почала хвилюватися. Вся річ була в його усмішці, геть не притаманній банківському службовцеві.

— Таки не читав, — погодився Остін. — Як ідуть справи?

— У нас, так би мовити, плавний запуск. Потрібен час, щоб збільшити обсяги.

— Я цілковито впевнений у бізнес-плані, — не вагаючись, зазначив Остін.

— Який навіть не бачив, — зауважила Іссі.

Остін знов усміхнувся б їй, якби дійсно його читав, проте, даючи позику, він довірився внутрішньому чуттю. Воно ніколи його не підводило. Він завжди заспокоював себе тим, що, коли цей метод працює в детективів, які розслідують убивства, то працюватиме й у нього.

— Я знаю людину, яка викладає маркетинг, — мовив Остін і записав на папірці контактну інформацію.

Іссі уважно перечитала дані та поставила йому кілька запитань. Дивно, але, схоже, Остін справді був зацікавлений. Хоча, певно, лише тому, що це частково був і його проєкт.

— Спасибі, — подякувала йому Іссі. Дивно було чути стільки розумних і корисних порад від людини, в якій светр навиворіт. — У тебе светр навиворіт.

— Знаю, — Остін поглянув на светр. — Дарні вирішив, що одяг потрібно носити ярликами назовні, адже так одразу зрозуміло, що на тобі правильне вбрання. Мені не вдалося знайти якогось логічного пояснення, щоб відговорити його, тож вирішив тимчасово підіграти йому, поки він сам цього не збагне. Він же мусить перерости, правда?

— І як він мусить це збагнути, якщо ви йому підігруєте?

— Слушне запитання, — мовив Остін і одним рухом стягнув із себе светр, а з ним потягнув краєчок темно-зеленої футболки, оголивши стрункий торс. Іссі спіймала себе на тому, що дивиться на Остіна, як зачарована, а потім збагнула, що Гелена не зводить лукавих очей з неї. Як завжди, щоки Іссі запалали. — Не знаю, — вів собі далі Остін. — Я поспішав з ним на майданчик, тому сперечатися не було часу. Думаю, діти почнуть глузувати з нього, йому це дошкулятиме, і зрештою він поступиться. Засуне якнайдалі свою індивідуальність і стане слухняною вівцею. — Остін одягнув светр правильно, проте Іссі вже не було тут, вона побігла у підвал.

— Зараз принесу договір! — крикнула вона зі сходів.

— Залишайся на каву, — проникливо усміхнулася Гелена.

У підвалі Іссі вмилася холодною водою. Якесь безглуздя. Треба зібратися, їй же з ним працювати. Вона ж не підліток якийсь.

— Тримай! — Іссі піднялася з підвалу з легким рум'янцем на щоках. — Капкейк для Дарні. Я наполягаю. Як там кажуть маркетингологи? Це зразок продукції.

— Згідно з аналізом витрат і вигод, роздавати зразки продукції людям, які отримують фунт на тиждень на

кишенькові витрати, навряд чи корисно для справи, — зауважив Остін. — Але дякую.

Він узяв пригощення в Іссі, проте спіймав себе на тому, що затримав її руку трішки довше, ніж слід було — немов хотів запам'ятати відчуття від її дотику.

— А потім... — мовила Гелена, розливши по келихах залишки вина, — а потім ти тягнеш його вниз у коморі і...

— Замовкни! — крикнула Іссі.

— Його дужі гарячі руки притискають тебе...

— Припини! Зараз жбурну подушкою.

— Можеш закидати мене всіма подушками, але він подобається мені на дев'ять тисяч відсотків більше за Грема.

Іссі спохмурніла — як і зазвичай при згадці про Грема.

— Ісс, годі тобі. Я просто жартую, не реагуй так гостро.

— Знаю. Остін зайшов лишень, аби підписати документи на оренду й дати мені прочухана, що справи йдуть так повільно. От і все.

— В суботу?

— Він тутешній. Мешкає неподалік і знає тут кожен закуток.

— Звісно. Він же такий розумний і незрівнянний. Цьом-цьом-цьом.

— Замовкни! — Іссі таки жбурнула подушку Гелені прямісінько в голову. — Вкладаюся раніше, завтра купа справ!

— Поцілунки?

— Добраніч, Гелено. Тобі треба знайти хобі.

— У мене вже є. Це ти!

Була неділя. Іссі їхала в забитому пасажирами поїзді. Чимало чоловіків поверталось додому з учорашнього матчу. Вони пили пиво й перегукувалися з друзями через прохід. Іссі знайшла місце в тихому кутку, дістала книжку, поглянула на своє втомлене відображення у вікні та почала прокручувати в голові візит до Джо.

— Вечірка на честь відкриття дещо його збадьорила, — розповіла Ківі, коли Іссі приїхала в пансіонат. — Але відтоді він постійно втомлений і трохи неуважний.

— Знову те саме. Хвороба таки не відпускає, — з болям визнала Іссі.

— Власне, саме тому він тут. Ти й сама це знаєш. — Ківі стиснула руку дівчині. Їй самій було боляче.

— Знаю, — закивала Іссі. — Просто він мав такий бадьорий вигляд, і я подумала, що все добре.

— Догляд і турбота дійсно допомагають на якийсь час.

— Але не назавжди, — опустила очі Іссі.

— Іссі...

— Знаю. Це невиліковно. Хвороба лише прогресує.

— Не все так погано. Власне, бувають дні, коли він прекрасно почувається. Джо завжди стає краще, коли ти навідуєшся.

Іссі змусила себе змінити вираз обличчя, як частенько робила останнім часом, і увійшла до кімнати.

— Добридень, дідусю! — голосно привіталася вона.

— Катрін! Маргарет! Кармен! Іссі! — розплющив очі Джо.

— Це Іссі, — відповіла вона, намагаючись здогадатися, хто така Кармен. Потім підійшла й обійняла його. Він ще більше підупав, шкіра геть зів'яла та звисала з кісток. — Ти як? Надворі гуляв? Тебе добре годують?

— Ні, ні, ні, — замахав руками Джо. — Але річ не в тім. — Старий подався вперед якомога ближче до Іссі. Від зусилля в нього затріщали кістки. — Іноді... — повільно мовив Джо. — Іноді я геть нічого не розумію.

— Вірю, дідусю, — Іссі стиснула його долоню. — Власне, як усі ми.

— Ні, я не про це. — Джо втупився у вікно. Здавалося, він забув, про що говорив, проте за мить додав: — Іноді я все плутаю, іноді щось вигадую...

— І?

— У тебе ж є невеличка пекарня? — Джо вимов слово «пекарня» з такою інтонацією, немов йшлося про королівство.

— Так, дідусю! Ти ж сам там був. Тебе привозили на святкування з нагоди відкриття.

Джо скрушно похитав головою.

— Медсестри щоранку читають мені листи, але я ні слова не пам'ятаю.

— У мене дійсно є пекарня. Власне, це більше кондитерська. Капкейки, торти, тістечка. Я не печу хліб.

— Пекти хліб — то дійсно чудова справа, — зауважив Джо.

— Знаю, та в мене це більше як кафе.

Іссі помітила, що в дідуса на очах заблищали сльози. Вона не хотіла, щоб він надто сильно хвилювався.

— Це ж треба, моя маленька Іссі — пекарка!

— Саме так, і це ти мене всього навчив!

Джо стиснув онуці руку.

— Все добре? Вона приносить дохід?

— Гм, ми лишень нещодавно відкрилися. Мені поки... Власне, якщо щиро, мені важко.

— Іссі, це тому, що тепер ти сама собі начальниця. Тепер все на твоїх плечах. У тебе є діти?

— Ні, дідусю. Поки що немає, — із сумом відповіла Іссі. — У мене нема дітей.

— Значить, ти мусиш забезпечувати лишень себе. Це добре.

— Так, але я не знаю, як заманити до себе відвідувачів.

— Все просто: щойно люди почують запах випічки, одразу ж набіжать.

— У тому то й вся проблема, — задумливо мовила Іссі. — Пекарня розташована у внутрішньому дворіку, куди рідко заходять люди.

— Це справді перепона, — погодився Джо. — Ти пригощаєш людей? Роздаєш перехожим пригощення? Показуєш їм, що робиш?

— Ні, я мало не весь день стирчу на кухні. Мені здається, що роздавати продукцію перехожим — це вже ознака остаточного розпачу. Особисто я не стала б нічого куштувати, якби мені хтось запропонував пригощення посеред вулиці.

— Невже ти так нічого в мене й не навчилася? — стурбовано запитав Джо. — Розумієш, суть не лишень в кремових ріжках чи бісквітах.

— Думала, що, якщо тістечка смачні...

— Я починав у 1938 році, якраз перед війною. Ні в кого в Манчестері не було зайвої копійчини на тістечко.

Іссі не вперше чула цю історію, проте завжди раділа нагоді послухати її ще раз. Вмостилася зручніше в кріслі та уявила, немов вона знову маленька, і Джо поправляє їй у ліжку ковдру, а не навпаки.

— У ті часи в пекарнях коїлося казна-що. Житній хліб упереміш із щурячим послідом і ще невідомо чим — от і все, що ти міг придбати за фартинг, щоб нагодувати сім'ю. Тож ніхто взагалі не думав про тістечка, всім було не до них. Мій батько загинув у Першій світовій, тож голод змусив мене почати працювати дуже рано. Я прокидався о четвертій, підмітав підлогу, просіював бо-

рошно та ставав замішувати тісто. Знаєш, від замішування у мене були такі біцепси, наче в боксера. Ізабель, я не жартую. Мені завжди робили компліменти, особливо представниці прекрасної статі. — Здавалося, Джо от-от задрімає, тож Іссі нахилилася ближче. — Знаєш, що було одним з найкращого в тій роботі? Коли взимку стояла холоднеча, а ти мусив рано братися до роботи... Я маю на увазі справжні морози. — Джо озирнувся довкола. — Тут ніколи не буває холодно. На мене одягають купу шарфів і светрів, іноді навіть здається, що я от-от зварюся. Тоді зими стояли суворі, і в нас вдома — у прабабці Мейбел — було страшенно холодно. Іній блищав на стінах і вікнах, неможливо було в приміщенні висушити речі, тож доводилося досушувати їх на собі. Коли вранці намагався розпалити лучину, аби затопити піч, мене всього трусило. Та щойно я переступав поріг пекарні, тепло огортало моє тіло й зігрівало закоцюблі кінцівки. Люди заходили до пекарні й раділи, що нарешті можуть зігрітися та відчутти аромат свіжого хліба. Якби ти тільки знала, як тоді люди бідували, — не те що зараз. У кожного телевізор з плоским екраном, і ще й жаліються. — Іссі вирішила не акцентувати на цьому увагу й поплескала Джо по долоні. — Для мене пекарня була чимось на зразок паба з теплою, затишною і дружньою атмосферою, де завжди можна з'їсти щось смачненьке. Ти повинна створити те саме. Люди мають хотіти до тебе йти. — Джо подався вперед. — Якщо бачиш жінку з дитиною, яка насилу може її прогодувати, чи комусь бракує кількох копійок або ж він із великої родини — пам'ятаю Флаертів, у них щороку народжувалося дитя, а Патрик ніколи не міг втриматися довго на одній роботі, — поклади їм трішки більше. Хлібину, що має не зовсім товарний вид, вчорашню булочку — і про тебе знатимуть всі. Дехто прийде, бо сподіватиметься, що і йому щось безкоштовно перепаде, а дехто

прийде, бо твій вчинок для нього щось означатиме. І всі діти Флаертів, всі тринадцять, якщо не помиляюся, бо якось я втомився їх рахувати, коли виростуть і заведуть власні сім'ї, купуватимуть до кінця життя хліб винятково у пекарні Рендала. Власне, потім пекарня могла існувати і приносити дохід завдяки одним тільки Флаертам. Ось так будується бізнес. Хтось спробує тебе обдурити, хтось намагатиметься здерти останню шкуру, проте ти мусиш дарувати людям тепло й радість. Це люди люблять понад усе.

Джо втомлено ліг на спину.

— Дідусю, — Іссі нахилилася і поцілувала його в ніс. — Ти геніальний! — На очах Джо відразу заблищали сльози.

— Що трапилося? — за мить запитав він. — Хто це? Меріан, це ти?

— Ні, дідусю, це я, Ізабель.

— Ізабель? Моя крихітка Ізабель? — Джо уважніше придивився. — Як твої справи, люба?

Розділ одинадцятий

**Шматочок радості, яким варто поділитися з іншими:
полуничний капкейк із меренгою**

На 24 капкейки

250 г несолоного масла кімнатної температури

250 г дрібнозернистого цукру

4 яйця

250 г борошна з розпушувачем

4 столові ложки молока (незбираного чи середньої жирності, проте в жодному разі не знежиреного)

6–8 чайних ложок полуничного джему

Для масляного крему на білках:

8 білків

500 г дрібнозернистого цукру

500 г несолоного масла

4 чайні ложки ванільного екстракту

8 столових ложок полуничного варення без кісточок

Розігрій духову шафу до 190°C, якщо вона з конвекцією, то до 170°C. Збий масло із цукром до пишної світлої маси. Додай яйця, борошно та молоко і продовжуй збивати до однорідної маси. Розклади ложкою тісто у 24 форми.

На кожен капкейк поклади трішки варення та за допомогою шпательки перемішай його з тістом.

Випікай протягом 15 хвилин чи доки на зубочистці не залишиться шматочків тіста.

Масляний крем на білках

Постав миску із цукром та яйцями на водяну баню. Ретельно помішуй, щоб білки не зварилися. За 5–10 хвилин, коли цукор розтане, зніми миску з водяної бані та збий вміст вінчиком до пухкої маси. Залиш суміш охолонути.

Потім до білкової маси додай масло та ваніль і збий до однорідної маси. Спершу здаватиметься, що нічого не виходить, крем навіть може відділитися, проте не турбуйся. Продовжуй далі збивати до однорідної світлої та пишної маси.

Наприкінці додай варення. Якщо хочеш, щоб крем був насиченого рожевого кольору, додай харчовий барвник. Переклади крем у кондитерський мішок і прикрась ним кожен капкейк. За бажання посип цукром чи прикрась на власний смак.

Розріж капкейки на чотири частини та поклади кожен шматочок у невеличку коробочку зі шпателькою. Спробуй пригостити ними перехожих і пишайся власними талантом і кмітливістю, коли всі ці люди повернуться до тебе, витратять кругленьку суму на твої ласощі та врятують тебе від банкрутства.

— Один, два, тли! — Луї дозволили складати крихітні капкейки до коробки після того, як він ретельно помив руки. Безперечно, їх було набагато більше, проте хлопча вміло рахувати лишень до трьох. Того ранку Іс-

сі радісно носилася пекарнею, плануючи безкоштовно пригостити цими капкейками всіх, хто тільки спав їй на думку.

— Ми змінюємо стратегію, — заявила вона Перл.

— Тобто тепер, замість викидати наприкінці робочого дня капкейки, ми почнемо роздавати їх людям? — запитала обережно Перл.

Вона не хотіла псувати Іссі майбутню прогулянку, до того ж гарний настрій їм зараз точно не завадить. Іссі зателефонувала Закові та вихваляла його зачіску до ти, аж доки він погодився намалювати їй листівку. Від радості Іссі не могла спати й о п'ятій ранку пішла до поліграфічного центру на Ліверпуль-стріт — на щастя, він працював цілодобово, — щоб надрукувати новенькі листівки.

До зустрічі в «Капкейк-кафе»!

М'ятушливий день? Складний період у житті?

Потрібно п'ять хвилин тиші, спокою
та кави з ніжним тістечком?

Тоді заходьте до пекарні у дворику із грушею
неподалік Альбіон-роуд і потіште себе.

Усім пред'явникам цієї листівки на додачу
до приємної та затишної атмосфери гарантовано
безкоштовний капкейк до кожної чашки кави.

Внизу було надруковане меню.

— Обов'язково роздай у садочку всім, кому зможеш, — суворо наказала Іссі.

— Добле, — погодився Луї.

— Гарзд, — відказала Перл.

Садочок виявився не зовсім таким, як вона очікувала. Так, це був дійсно державний заклад для дітей із малозабезпечених сімей з найкращими умовами: завжди було чисто, діти гралися новими іграшками та чи-

тали необписані книжки. Та, на відміну від неї, решта матерів не гарували, як скажені, щоб прогодувати сім'ю. Жили вони в достатку, роз'їжджали на позашляховиках, якими, паркуючись, блокували дорогу. Всі вони чудово знали одна одну, обговорювали дизайн інтер'єрів і наймали аніматорів для дитячих святкувань.

Їхні діти одягалися не так, як Луї. Перл завжди вважала, що він має цілком пристойний вигляд у спортивному одязі та білих кросівках із блискітками. А ці діти носили матроски й шорти до колін, мали довге волосся та загалом були, наче малюки з минулого століття. Перл вважала це непрактичним, особливо враховуючи те, як швидко діти замурзуються та рвуть одяг. Ба більше, бавовняні сорочки потрібно було прасувати щодня. Хоча з вигляду цих жінок не схоже було, що вони беруть до рук праску.

Перл не могла не помітити, що, коли роздавали запрошення на дитячі святкування, Луї завжди ігнорували. Хоча він знаходив спільну мову з усіма, ділився іграшками, щоранку обіймав їхню виховательку Джослін, і хоча інші жінки, дивлячись на нього, всміхалися та казали: «Хіба він не чудо?» Попри все це, вони не запрошували її розкішного, дивовижного і неймовірного сина!

І Перл знала, що річ не в кольорі шкіри, адже до садочка ходили діти різних національностей. Були китайці, були індійці, були африканці — діти зі шкірою всіх кольорів та відтінків. Дівчатка носили муслінові кофтинки у квіточку та білі лляні штанці з чоботами в горошок, коли надворі періщив дощ. Їхнє волосся було довге та сяюче або ж підстрижене під каре. А хлопчики були сміливі й витривалі, бігали, веселилися та ходили з татусями на матчі з регбі. А скільки у садочку було розмов про чоловіків і татусів — не переслухати. У Луїшемі про таке майже не говорили.

Перл знала, що річ у ній. В її одязі, її вазі, її стилі, її голосі. Луї, її незрівнянному хлопчикові, діставалося саме через неї. І ось тепер вона мусила йти і, наче якась жебрачка, роздавати Іссині дурнуваті листівки й безкоштовні зразки тістечок цим доглянутим багатим жінкам, і тим підтвердити все, що вони про неї думають. Розлючена, Перл вийшла назустріч ранковій весняній мряці.

В Іссі завдання було дещо простішим. Вона пішла до автобусної зупинки, притиснувши до себе величезну бляшанку, і навіть мряка не могла зіпсувати їй настрою. На зупинці їй здалося, немов вона повернулася в минуле.

Знайомі обличчя вишикувалися у чергу й чекали на великий червоний автобус. Злий чоловік з навушниками, жінка з візком, чоловік із лупою і, звісно, Лінда, яка одразу ж розпливлася в усмішці, вгледівши Іссі.

— Вітаю, дорогенька! Знайшла роботу? А я оце думала: шкода, що ти не робиш педикюр, як моя Ліенн.

— Власне, я працюю, — всміхнулася Іссі. — Я відкрила невеличку пекарню неподалік!

Лінда озирнулася, Іссі сподобався здивований вираз її обличчя.

— Як чудово! Ви готуєте сандвічі з беконом?

— Ні, — відповіла Іссі й подумала, що, якщо вони розкрутяться, треба буде таки додати до меню ті нещасні сандвічі з беконом, коли вже всі так їх хочуть. — Ми готуємо каву й тістечка.

— Точнісінько як твоє хобі, — зауважила Лінда.

Іссі не знала, що відповісти. Їй зовсім не подобалося, коли її пекарство називали «хобі», а особливо зараз.

— Як там кажуть: «Ідіть за своєю мрією», — всміхнулася крізь зціплені зуби Іссі. — Ось, тримайте капкейк і листівку.

— Із задоволенням. Іссі, я така рада за тебе! А як там той чоловік на дорогій автівці?

— Гм-м-м.

— Нічого, скоро облишиш своє хобі та підеш купувати вуаль.

— Заходьте на каву, як матимете час. — Іссі намагалася втримати на обличчі усмішку. — Буду рада зустрічі.

— Звісно, забіжу, доки ти ще там. Як добре мати хобі!

Іссі насилу стрималася, щоб не закотити очі й пішла далі повз чергу.

Навіть чоловік, який ніколи не виймав навушників із вух, взяв шматочок капкейка та радісно привітався з нею. Підїхав автобус, Іссі на мить заскочила всередину й запропонувала капкейк водієві, проте той заперечливо похитав головою. Дещо засмучена, Іссі вийшла з автобуса.

«Дарма, з чогось же потрібно починати», — спробувала заспокоїтися вона і відкусила смачнющий капучиновий капкейк. Іссі так майстерно збила для нього крем, що він був легший за піну. Сама досконалість, хоча для інших, мабуть, просто тістечко. «Товста дупа — от моє хобі», — вилаялася про себе Іссі та попленталася до пекарні. Підійшла ближче, аж раптом із дверей вискочило двоє школярів, і в кожного з них у брудних лапах було по два капкейки.

— Геть звідси, малі покидьки! — гаркнула Іссі.

І як вона могла залишити пекарню відчиненою? Добре, що хоча б касу замкнула. Тієї миті саме проходив повз продавець із крамнички господарчих товарів і, як завжди, зиркав на неї.

— Добридень! — Іссі намагалася, щоб її голос знову звучав привітно.

— Добридень! — привітався чоловік і спинився. У нього був дивний акцент, проте звідкіля він, Іссі здогадатися не могла.

— Ми ваші нові сусіди, — неохоче пояснила вона. — Бажаєте капкейк?

На чоловікові був костюм, вузька краватка, пальто, шарф і навіть фетровий капелюх. Елегантно, хоча й дещо старомодно. Але від продавця господарчих товарів Іссі очікувала коричневий робочий комбінезон — максимум.

Чоловік схилився над коробкою з тістечками, обрав найкращий з-поміж капучинових капкейків і манірно взяв його двома пальцями.

— Мене звати Іссі, — назвалася вона.

— Радий знайомству, — відказав чоловік і попрямував до своєї дивної крамниці з її завжди щільно зачиненими віконницями.

— Мене не зламати, — пообіцяла собі Іссі, коли Перл понурою повернулася із садочка. У коробці залишилося більше половини тістечок.

— Джошуа не можна цукру, в Табіти алергія на деякі продукти, а мати Оллі захотіла знати, чи борошно придбали згідно із принципами справедливої торгівлі, — повідомила Перл.

— Усе придбано згідно із принципами справедливої торгівлі, — зітхнула Іссі.

— Я так їй і сказала, та вона відмовилася. Про всяк випадок, — сумно пояснила Перл.

— Не звертай уваги. Ми все одно не відступимо!

Наступного ранку Іссі попрямувала до центральної вулиці Сток-Ньюїнгтона, щоб занести листівки та безкоштовні зразки тістечок до кожної крамниці. На прак-

тиці це виявилось набагато складніше, ніж уявлялося, адже кожен сантиметр вільного місця в цих крамницях був зайнятий рекламою занять із йоги, гуртків для дітей, сеансів масажу, циркової школи, джазових концертів, бібліотечних заходів, театральних вистав і прогулянок на свіжому повітрі. Здавалося, все довкола було обліплено листівками.

Раптом красиві й вишукані роботи Зака видалися блякими й нудними поміж яскравих помаранчево-жовтих кольорів. Продавці, схоже, залишалися байдужими до її прохань та пропозицій, проте пригощення приймали з радістю. Іссі вирішила скористатися нагодою, щоб поспостерігати за ними. Зрештою, це були такі самі люди, як вона, — ті, хто мріяв відкрити власну справу, і зрештою це зробив.

Ось тільки Іссі хотілося, щоб вигляд у них був не такий втомлений і нещасний.

Десь на третині шляху до Іссі підбігла розпатлана жінка в яскравій футболці та зверхньо поглянула на неї.

— Що ви робите? — різко запитала вона.

— Роздаю зразки капкейків зі своєї пекарні, — хоробро відповіла Іссі та простягнула жінці коробку. — Бажаєте скуштувати?

— Суцільні трансжири та рафінований цукор, щоб перетворити нас усіх на жирдяїв? — скривилася жінка. — Дякую, ні!

— Як бажаєте. — Іссі закрила коробку кришкою, вдаючи, що слова жінки її ніскільки не зачепили, та мусила визнати, що це був перший вияв ворожості в її бік.

— Ви не можете ось так ходити собі й роздавати свою продукцію! — не заспокоювалася жінка. — На цій вулиці купа інших закладів, які працюють набагато довше за ваш, тож забирайтеся звідси!

Іссі озирнулася довкола. У дверях кількох кав'ярень стояли працівники й вороже зиркали на неї.

— Ми одна команда, — мовила яскрава футболка. — І ми всі підтримуємо одне одного. Використовуємо лише якісні продукти й дотримуємося принципів справедливої торгівлі. Ми не отруюємо дітей. Саме цього й хочуть усі місцеві жителі, тож краще вам сюди не лізти.

Іссі почало трусити від злості й несправедливості. Хто, взагалі, ця жінка з масним сивим волоссям, у потворних окулярах і дурнуватій футболці?

— Гадаю, всім вистачить місця, — тремтячим голосом вичавила із себе Іссі.

— На жаль, ні, — заперечила незнайомка, яка точно все життя тільки те й робила, що голосніше за всіх кричала на зібраннях — і це, безсумнівно, їй ще й як подобалося. — Ми першими відкрилися. Ми допомагаємо громадам в Африці. Ви нікому не приносите ні крихти добра, ви нікому не потрібні! Забирайтеся геть! І наступного разу запитайте у нас дозволу, перш ніж прийти сюди та красти в інших шматок хліба.

— Все правильно! — пролунало з дверей одного кафе.

Сльози набігли на очі Іссі, і спотикаючись вона пішла геть. Спиною відчувала, що власники тутешніх закладів не зводять з неї очей. Мабуть, угледівши її в цій дурнуватій сукні з квітками, вони подумали, що вона якась зніжена манірниця. Іссі знала, що більше ніколи не зможе сюди повернутися. Вона йшла, нічого не бачачи, до головної вулиці, щоб загубитися там серед люду, і далі до метушливої Далстон-роуд, де ніхто не помітить заплаканої жінки у старомодній сукні.

Остін біг до крамнички «Все за один фунт», щоб знайти якийсь путній костюм для Дарні. Він збирався купити костюм людини-павука із м'язами, що його брат страшенно хотів. Та коли заплатив за заняття у групі

продовженого дня, зробив щомісячний внесок за іпотеку, яку так і не виплатили батьки, на додачу до щоденних витрат погасив прострочені платежі, котрі він все хотів перевести на регулярні, проте постійно забував, в Остіна залишилася зовсім невелика сума.

Втім купувати щось дороге сенсу не було, бо Дарні зазвичай повертався додому обідраний і брудний.

(Він навіть якось відлякав потенційну дівчину Остіна, відповівши «Битися!» на запитання: «Чим тобі подобається займатися?» А потім Дарні стрибнув на бідолашну й почав її штурхати, щоб вона точно зрозуміла, що він має на увазі. Це був останній раз, коли Остін бачив Джулію.)

Він саме збирався перейти дорогу, аж раптом угле-дів Ізабель Рендал біля знака «Стоп».

— Добридень, — привітався Остін.

Іссі підвела до нього заплакані очі. Вона рада була побачити знайоме обличчя, проте не наважувалася заговорити, бо боялася, що розплачеться.

— Добридень, — повторив Остін, здивований, що вона його не впізнала. Іссі глитнула й нагадала собі, що плакати перед менеджером банку аж ніяк не годиться.

— Гм, ой, добридень, — нарешті вичавила із себе вона, намагаючись не залити його слізьми та шмарклями.

Остін звик, що він найвищий і що, аби розгледіти чиєсь обличчя, йому завжди доводиться нахилитися. Не хотілося видатися неввічливим, проте голос в Іссі звучав якось дивно. Тож Остін таки нахилився до неї. На її очах стояли сльози, а ніс був червоний. Судячи із власного досвіду з Дарні, Остін здогадався, що сталося щось погане.

— Все гаразд? — запитав він. — Іссі воліла б, щоб він не був таким добрим і люб'язним. Вона зараз знову почне плакати. Остін помітив, що Іссі насилу стримується, тож поклав їй руку на плече і запропонував десь

сісти й випити кави. Щойно слова зірвалися з вуст, він пошкодував, що їх мовив: — Вибач, мабуть, зараз тобі не до мене.

Зрештою Іссі зуміла задушити сльози, але одна сльозинка таки не втрималася і повільно скотилася по щоці.

Не знайшовши нічого кращого, вони опинилися в крихітній забігайлівці з купою п'яничок, яким конче потрібно було вранці похмелитися. Іссі замовила зелений чай, з поверхні якого ложкою зібрала накип, Остін нервово озирнувся довкола та взяв собі фанту.

— Пробач, — повторила кілька разів Іссі, а потім, хоча й знала, що шкодуватиме, розповіла геть усе. З ним було дуже легко говорити. Остін слухав і лише кліпав очима.

— І ось тепер, — на завершення мовила Іссі, переживаючи, що може знову заплакати, — ти точно подумаєш, що я повна невдаха, яка нічого не тямить у бізнесі та стовідсотково приречена на крах. Власне, якщо вони стануть проти мене, мені кінець. Буде як з мафією: доведеться носити їм хабарі, бо інакше засунуть в мою пічку голову коняки.

— Думаю, вони всі вегетаріанці, тож навряд. — Остін допив фанту, випадково розливши кілька краплин собі на сорочку.

— Ти забруднив сорочку, — злегка всміхнулася Іссі.

— Бачу, але із соломинкою вигляд у мене був би ще дурніший, — мовив Остін і нахилився нижче. Раптом Іссі помітила, які ж довгі в нього вії, і їй стало ніяково, що їхні обличчя так близько одне від одного. — Я знаю цих людей. Вони приходили до нас, намагаючись змусити банк дотримуватися етичних норм. Ми натомість наголосили, що етика в банківській сфері досить суперечливе питання, адже ми не можемо гарантувати, що деякі з наших інвестицій не будуть спрямовані, наприк-

лад, у державну сферу оборони, одну з провідних галузей країни. Вони кричали на нас, обзивали фашистами, та згодом все одно зателефонували нам, щоб попросити про позику. На зустріч із нами їх прийшло аж шістнадцятеро. Їхній бізнес-план передбачав щотижневу чотиригодинну нараду, щоб перевіряти, що всі працюють чесно та справедливо. Думаю, ці їхні посиденьки найчастіше закінчуються бійкою. — Іссі злегка усміхнулася. Безсумнівно, Остін намагався її розвеселити, що він зробив би для будь-кого, проте все одно це було приємно й неабияк допомагало. — І навіть не думай про якусь там солідарність. Вони всі ненавидять одне одного, тож, якщо в когось із них згорить кафе, інші тільки зрадіють. Не думаю, що вони об'єднуються проти тебе. Вони не можуть навіть зібратися та почистити свої туалети, що вже казати про щось масштабніше. До речі, туалети в них брудніючі, у чому ми якось переконалися з Дарні. Вочевидь, вегетаріанська їжа надто добре впливає на травлення. — Іссі нарешті всміхнулася по-справжньому. — Ось так набагато краще.

— Знаєш, — мовила Іссі. — Насправді я не завжди така. Власне, перш ніж взятися до цієї справи, я сміялася та раділа набагато частіше.

— Звідкіля ти знаєш? — серйозно запитав Остін. — Може, тобі так тільки здавалося, а насправді ти була занудою і лише зараз почала відчувати смак життя.

— Твоя правда, я пригадала, — знову всміхнулася Іссі. — Точно, я була готкою і ніколи не виходила з дому, слухала сумні пісні та весь час зітхала ось так, — вона голосно зітхнула, Остін і собі зітхнув.

— А потім вирішила потішити себе та почала пекти капкейки, — підхопив він.

— Які, до речі, ти ніколи не їси.

— На те є поважні причини.

— І ось тепер я літаю від радості.

— Я так і подумав, — жартома ствердив він. Утім, схоже, Іссі справді повеселішала. — Гаразд, вмовила, — зітхнув Остін. — Давай мені свій депресивний капкейк.

— Ні!

— Тобто «ні»? Я твій консультант. Хутко діставай!

— Я не можу. — Іссі тицьнула пальцем на п'яниць. — Я все роздала, поки ти ходив до вбиральні. Вони видавалися такими голодними і, до речі, не шкодували слів вдячності.

Остін похитав головою, вони підвелися й рушили до виходу під вигуки старих бідаків біля барної стійки.

— Міс Рендал, ви надто довірлива, — мовив Остін.

— Вважатиму це за комплімент, містере Тайлере.

— Ні! — різко злетіло з вуст Остіна, коли відчиняв перед нею двері. Раптом він сам здивувався, як сильно хоче... Треба облишити ці думки. Як сильно хоче, щоб у неї все вийшло. І крапка. Іссі добра людина, і в неї чудова пекарня. Він дійсно хоче, щоб у неї все склалося якнайкраще. І хвиля ніжності, що накрила його, коли по Іссиній рум'яній щоці скотилася сльозинка, це не більш ніж просте людське співчуття. А що ще це могло бути?

Іссі поглянула на його красиве добре обличчя і раптом спіймала себе на тому, що їй не хочеться йти з цієї затхлої забігайлівки.

— Що «ні»?

— Не будь такою доброю. Не в роботі точно. Вважай, що всі довкола такі самі нахаби, як ота жінка. Якщо цікаво, звать її Медовою Веселкою, хоча за паспортом вона Джон Міллсон.

— Дуже корисна інформація.

— Тож, якщо хочеш вижити, Іссі, ти мусиш бути жорсткішою.

Іссі пригадала невдоволені вирази облич власників крамниць і замислилася, чи їм доводиться робити те саме. Зціпити зуби й не здаватися, незважаючи ні на що.

Остін тим часом, хоча й сам це їй порадив, вагався, чи справді хоче, щоб вона стала жорсткішою. Заради роботи, звісно, вона мусить такою бути. Мусить стиснути кулаки й боротися за власну справу. Проте йому подобалася в Іссі якраз доброта й ніжність.

— Домовилися, — Іссі стурбовано поглянула на нього.

— Чудово! — Остін потиснув її маленьку долоню. Іссі всміхнулася й відповіла на потиск. І чомусь жоден із них не хотів першим забирати руку. На щастя, в Іссі зазеленчав телефон. Дзвонили з пекарні — мабуть, Перл хвилювалася, де вона. Тепер Іссі могла сміливо поворухнутися першою.

— Я сьогодні повернуся до пекарні іншою дорогою. Не хочу, щоб мене закидали недоїдками.

— Справді, краще не ризикувати, у них оладки тверді, наче каменюки, — підтримав її Остін.

Розділ дванадцятий

Торт із бренді та солодовим молоком для бадьорості

Поживний і смачний торт неодмінно покращить твоє самопочуття. Відчуття буде, як у дитинстві, коли ти потемки поверталася після невдалого дня у школі, геть закоцюбла у тоненькій курточці, й, доходячи до кінця вулиці, бачила світло у вікнах свого будинку. Меріан ще тоді була вдома, вона обіймала тебе й годувала, і життя миттю покращувалося. Ось цей торт смакує саме так. Він мусить бути досить легким, щоб ним могли поласувати навіть ті, хто нездужає. Іссі, серденько, пришли мені цього торта, щоб я нарешті вийшов звідси!

230 г розм'яклого масла
115 г дрібнозернистого цукру
5 яєць
1/2 банки згущеного молока
230 г солодового молока
230 г борошна
1/2 чайної ложки ванільного екстракту
2 столові ложки бренді

Змасти жиром невеличку квадратну форму для випікання та встели її дно та краї пергаментом.

Якщо форма низька, переконайся, що папір виступає за краї приблизно на 2,5 сантиметра.

Збий масло й цукор до пухкої світлої маси. Вбий по одному яйцю, додай згущеного молока та продовжуй збивати до однорідної маси. Потім вмішай солодове молоко, додай борошно і знову як слід перемішай. Наприкінці вилий у суміш бренді й додай ваніль, а потім знову ретельно перемішай.

Вилий тісто у форму (тісто заповнить форму на 90%, але не переживай, воно не підніметься надто сильно). Накрий форму фольгою.

Готуй торт на парі, на високому вогні, протягом 30 хвилин. Потім долий води у пароварку до необхідної кількості. Зменш вогонь до середнього та продовжуй готувати ще годину або ж доки торт буде готовий. (Якщо хочеш, можеш варити його на парі близько чотирьох годин — після цього торт не псуватиметься понад місяць.) Не забувай підливати воду в пароварку.

Того тижня місис Прескотт, їхня бухгалтерка, досить різко поговорила з Іссі про рух коштів. Була вже середина квітня, слабке вечірнє сонце пробивалося крізь підвальні жалюзі. Іссі страшенно втомилася, не пам'ятала навіть, куди поставила пароварку. Ноги гули від того, що вона простояла цілий день, обслуживши лише шістьнадцятьох відвідувачів, — Перл відпустила, коли їй зателефонували із садочка та сказали, що в Луї істерика.

— Це все ті поганці, — лаялася Перл. — Вони свердлять його поглядами та затівають ігри, в які він не вміє грати, чи водять дурнуваті таночки, а він стоїть самісінький. Кляті сноси!

— Хіба таночки важко водити? Хочеш, я навчу його?

— Суть не в цьому, — сказала Перл упалим голо-
сом. — Вони його обзивають.

Іссі була вражена. Власне, вона помітила, що Луї став засиджуватися над своїм ранковим мафіном біля прилавка, наспівуючи собі під ніс сумних пісень. Він не вередував, не влаштовував концертів, проте що менше залишалося часу до садочка, то більше похмурнів. Іноді Іссі брала його на руки, і Луї так міцно притискався до неї, немов крихітне беззахисне звірятко, що їй самій не хотілося відпускати його до садочка.

— І як же його дражнять?

— Товстун... жирний, — Перл перехопило подих.

— Йой, — прикусила губу Іссі.

— З ним усе гаразд, — почала захищатися Перл. — Він ідеальний. Він незрівнянний, мій солодкий хлопчик!

— Усе налагодиться. Садочок — це для нього зовсім інший світ. Він звикне, — спробувала втішити її Іссі, однак все одно відпустила Перл.

У них досі було мало відвідувачів, а столики й стільці стояли переважно без діла. Однак Перл, незважаючи ні на що, щодня до блиску драїла туалети, натирала стільниці й мила ніжки стільців. Пекарня сяяла як нова копійка. Можливо, в тому вся проблема, думала Іссі, коли випадала вільна хвилина: ймовірно, людей відлякує ця ідеальна чистота.

— Раджу вам уважно стежити за рівнем запасів, — вела тим часом місис Прескотт. — Ще раз перевірте, як ви використовуєте продукти. Розумію, що не мені розповідати вам, як вести ваші справи, але ви робите надто великі запаси й потім просто викидаєте їх або ж роздаєте.

— Знаю, — пробурмотіла Іссі, опустивши очі. — Просто мій дідусь... дідусь казав, що, якщо ти робиш

добро й ділишся ним з іншими, воно обов'язково до тебе повернеться.

— Навряд чи варто сподіватися лишень на добрі справи, — пирхнула місис Прескотт. — Вони не допоможуть погасити позику.

— Дідусь був успішний, — не наважувалася підвести очей Іссі. — Він все робив правильно.

— Можливо, але зараз дещо складніші часи. Ритм життя прискорився, люди швидко забувають і миттєво перемикаються з одного на інше. Згодна?

— Не знаю, — знизала плечима Іссі. — Я хочу, щоб тут було добре й затишно, от і все.

Місис Прескотт злегка насупилася, але не мовила ні слова, вирішивши, що час почати шукати нового клієнта.

Того вечора Перл поверталася додому страшенно засмученою, аж тут на задніх сходах вгледіла його. Він спокійно сидів і чекав на них так, немов просто забув ключі. Перл відчула, як раптом маленька ручка Луї затрусилася від радості в її долоні. Добре, що він досі носив підгузки, бо зараз точно замочив би штанці. Вона розуміла, що син хотів би стрімголов помчати до нього, проте пам'ятає, що їй це не сподобається. Знав Луї й те, що іноді цей чоловік радіє їхній зустрічі, дарує йому іграшки та засипає обіцянками, а іншим разом не робить геть нічого з цього.

Перл глитнула. Отже, Бен таки дізнався, що вона влаштувалася на роботу й тепер заробляє гроші. Певне, тому й прийшов. «Який же він все-таки красень», — із сумом відзначила Перл. Від неї Льюїсу дісталася лишень мила усмішка, все решта — від батька: довгі вії, високі вилиці.

— Привіт, — мовив Бен так, немов увесь цей час був поруч, а не зник п'ять місяців тому, не з'явившись навіть на Різдво.

Перл гнівно зиркнула на чоловіка. Луї міцніше стиснув її руку.

— Привіт, юначе! Оце ти виріс!

— У нього широкі кістки, — зауважила Перл.

— Він неймовірний, — додав Бен. — Луї, ходи-но сюди, привітайся із татом!

Звісно, почався дощ, тож Перл нічого не залишалось, як запросити Бена на чай. Мати саме сиділа на дивані й дивилася серіал. Побачивши Бенджаміна, вона лише здивовано підвела брови, проте вітатися не стала.

— Добрий вечір, місис Макгрегор, — дещо манірно привітався Бен і ніскілечки не здивувався, не почувши відповіді.

Він став навколішки перед сином, який досі не міг від радості мовити ні слова. Перл увімкнула чайник в іншому кутку кімнати, що слугував їм кухнею, уважно поглянула на цих двох і прикусила губу. Для містера Бенджаміна Гантера вона навіть приготувала невеличку промову. Скільки разів Перл прокручувала її в голові, скільки всього їй — і її близьким — потрібно було йому сказати! Про його гульки, про те, що ні копійчини не дає синові, хоча й заробляє достатньо. Ох і нагріє вона йому чуба, ох і розкаже про його обов'язки перед сином та перед нею! Або він почне щось робити, або нехай забирається під три чорти. А потім Перл побачила сповнені радості й любові очі Луї, коли батько дістав із кишені стрибунця.

— Дивись, — мовив Бен і вдарив м'ячиком по дешевому лінолеуму.

Той відскочив, вдарився об низьку стелю, зі свистом знову відбився від підлоги, потім знову від стелі й ще раз від підлоги. Луї вибухнув сміхом.

— Татусю, ще лаз! Ще лаз!

Бен слухняно виконав прохання, і вже за п'ять хвилин стрибунець скакав по всій крихітній квартирці. Луї та Бен сміялися, перекидалися й бігали за ним, заважаючи матері Перл дивитися телевизор і пускати клуби диму. Врешті-решт вони захекалися і сіли перепочити. Перл саме смажила сосиски.

— Вистачить, щоб нагодувати голодного чоловіка? — запитав Бен і почав лоскотати Луї живіт. — Юначе, хочеш, щоб татко залишився на чай?

— Так! Так! — вигукнув Луї.

— Луї, піди посидь з бабусею, — насупилася Перл. — Бене, мені потрібно з тобою поговорити. Надворі.

Бен пішов слідом за нею, підпалюючи по дорозі цигарку. «Ще один відмінний приклад для наслідування для Луї», — подумала Перл.

Вони стояли у провулку, Перл намагалася не зважати на цікаві погляди сусідів.

— Чудово виглядаєш, — почав Бен.

— Припини, прошу тебе! Ти не можеш ось так взяти і спокійно з'явитися на моєму порозі через п'ять місяців, вдаючи, що нічого не сталося. Так не можна, Бене. Не можна! — Перл стільки всього хотіла йому сказати, та попри всю свою силу й мужність відчула, що їй бракує повітря. Бен мовчки слухав, і це було зовсім на нього не схоже: зазвичай він починав захищатися та виправдовуватися. — Річ не в мені, — Перл ледве зібралася із силами. — Я давно вже це пережила. Зі мною все гаразд. А от він... Невже ти не розумієш, наскільки це ганебно? Він бачить тебе, радіє зустрічі, чекає, а потім ти зникаєш і все. Бене, він не розуміє цього. Луї вважає, що ти пішов через нього та починає винити себе. Він думає,

що з ним щось не так. — Перл замовкла, а потім тихо додала: — Бене, з ним усе гаразд, більше ніж. Він неймовірний. Ти стільки всього втрачаєш.

— Ти ж знаєш, — зітхнув Бен, — я не хочу ні до чого прив'язуватися.

— Раніше треба було думати.

— І тобі також, — з легким осудом зауважив Бен.

Нічого не вдієш, він був такий вродливий, такий привітний, у нього була робота, на відміну від усіх попередніх її чоловіків... Перл просто захопилася, тож сталося те, що сталося. Звісно, вона не мала права в усьому звинувачувати лише його, проте це не означало, що він може з'являтися та зникати, коли йому заманеться.

— Мені здавалося, що ліпше, якщо я приходитиму час від часу, ніж взагалі нічого.

— Не впевнена в цьому, — відказала Перл. — От якби твої візити були регулярними і Луї точно знав, що ти прийдеш, тоді це пішло б йому на користь, а так...

— Мені важко планувати наперед, — починав сердитися Бен. «Чому важко?» — запитала подумки Перл. Їй же якось це вдається. — То можу я повернутися до сина?

Перл прокрутила в голові можливі варіанти. Позбавити Луї нагоди провести дорогоцінний час із батьком чи дати Бенові науку, яку він навряд чи зрозуміє?

— Гаразд, — зітхнула вона. Бен тицьнув їй конверт і попрямував до дверей. — Що це? — здивувалася Перл.

Всередині лежали гроші. Небагато, проте їх точно вистачить, щоб купити Луї нові кросівки.

— Твоя мати сказала, що заклад, де ти працюєш, не протримається і місяця, тож вирішив тобі трохи підкинути, доки не матимеш стабільного доходу, — стенув плечима Бен.

Здивована, Перл простояла ще кілька секунд посеред провулку, стискаючи в руці конверт і слухаючи, як

гарчить, вдаючи тигра, Луї, аж доки відчула запах горілих сосисок. Прокляття, навіть Бен знає, що пекарня приречена на крах!

— Чим ти зараз захоплюєшся? — запитав Остін у невдоволеного Дарні, прямуючи наступного дня метушливою вулицею. Ця інформація йому була потрібна, щоб нарешті дописати листа бабці в Канаду.

Дарні задумався.

— Таємницями стародавнього бойового мистецтва джиу-джитсу, — нарешті відповів він. — Ще іспанською інквізицією.

— Ні, про це бабусі краще не писати, — зітхнув Остін. — Можеш придумати щось інше?

— Сноубординг, — відповів Дарні, повільно плетучись тротуаром.

— Може, лижі? Ти ж ніколи не катався на борді.

— У школі всі люблять кататися на сноуборді. Кажуть, що це дуже класно, тож, думаю, ти був би не проти, якби я цим захоплювався. Напиши їй про борд, яка, зрештою, різниця?

Остін уважно поглянув на брата. Дарні навчався в гарній школі, проте за останні кілька років їхній район став більш престижним, та й рівень життя тут підвищився.

З'являлося дедалі більше дітей, забезпеченіших за Дарні. І що дорослішим він ставав, то більше відчувалася ця різниця.

— Тобі, певно, сподобається кататися на борді. Треба буде якось спробувати, — мовив Остін.

— Не верзи дурниць. По-перше, ти ніколи мене не повезеш, по-друге, мені точно не сподобається і, по-третє, мені доведеться натягнути на себе дурнуватий

шолом, — Дарні наголосив на слові «дурнуватий», щоб Остін точно зрозумів його точку зору.

— Зрозуміло, — зітхнув Остін і надрукував «лижі». Бабуся все одно не стане це перевіряти.

Що казати, вона була старенька, і смерть єдиного сина її добряче підкосила. Однак після похорону вона немов прикривалася цією гіркою втратою, щоб більше нічого не робити, навіть не цікавилася внуками. Лише зрідка запитувала про справи й надсилала досить скромний чек їм на Різдво. Остін більше не намагався цього зрозуміти. Родичі — така дивна штука. Він притиснув Дарні до себе.

— Дивись! — гукнув Дарні. Остін обернувся. — Сирени! Пожежні машини! Треба піти подивися, що там сталося. Я хочу побачити!

Остін всміхнувся. Щоразу, коли він думав, що Дарні надто швидко перетворюється на похмурого і дратівливого підлітка, в тому одразу прокидалося десятирічне хлопча. Як завжди, Остін не хотів знати, що сталося. Колись ці сирени вили, поспішаючи до їхніх батьків, і відтоді він страшенно боявся знову стати свідком трагедії.

— Не варто, — Остін потягнув брата до місцевої кондитерської.

— Пожежні автомобілі! — повторив Дарні. — Можеш сказати бабці, що вони мені подобаються найбільше.

Перл та Іссі сиділи, занурившись у свої думки, аж раптом посеред тиші суботнього ранку пролунав голосний скрегіт металу, а за ним хрускіт розбитого скла, крики, свист, виття сигналізацій і гудіння клаксонів.

Крім них, у пекарні сиділи ще два студенти і щось клацали на ноутбуках, користуючись безкоштовним

вай-фаєм уже протягом сорока п'яти хвилин. Один сьорбав лате, другий — мінеральну воду. Почувши шум, усі побігли у провулок.

— Тільки не це! — застигла Іссі. Перл раділа, що Луї був удома. Вона зойкнула та прикрила долонею рот.

Посеред дороги лежав перевернутий зчленований 73-й автобус, немов його кинуло додолу якесь знуджене велетенське дитя. Він повністю перегородив шлях. Як виявилось, він був довший за багатоповерховий будинок і ширший за половину проїжджої частини. Смерділо паленим, із ходової частини автобуса шугав дим, стирчали шматки металу і труби. На островці безпеки стояло розвернуте таксі із погнутим дахом, за ним виднів брудний білий «Форд Ескорт», який врізався в багажник таксі. Та найстрашнішим у цьому хаосі видався покручений велосипед, що валявся праворуч від автівок.

— Господи! — Здавалося, Іссі зараз знудить.

— Боже! — зойкнув і собі один зі студентів.

Ошаленіла, Іссі намагалася намацати в кишені фартуха мобільний телефон, потім зиркнула на Перл, яка вже набирала номер служби екстреної допомоги.

— Ходімо, швидко! Їх потрібно витягнути! — крикнув другий хлопець.

Іссі перевела погляд і, немов в уповільненій зйомці, побачила забитий пасажирами автобус. Люди кричали, махали й били руками повітря. До автобуса звідусіль бігли люди, щоб допомогти. Десять віддала вже вили сирени.

Іссі знову полізла по телефон.

— Гелено! — вчепилася вона в мобільний. Знала, що в подружки сьогодні довгожданий вихідний, проте вона була лишень за дві вулиці звідси.

— Алло? — сонно пробурчала Гелена. За дві секунди вона вже одягалася.

У задній частині салону пасажери гамселили у вікно, та воно ніяк не розбивалося. З-під автобуса шугав дим, і Іссі переживала — як, власне, і всі решта, — що вибухне двигун. Звісно, малоймовірно, та існувало стільки історій про те, як ці автобуси загоралися. Могло статися що завгодно. Високий чоловік відчайдушно намагався ізсередини відчинити двері над собою. Люди викрикували йому якісь вказівки, з автобуса линули стогони, водій лежав непритомний на кермі.

Віддалік почувся жіночий крик. Хлопець — кур'єр, що їхав на велосипеді, — лежав із заведеними під лоба очима у стічній канаві. Одяг його порвався, рука неприродно вивернулася, на стегні досі висіла рація. Іссі зраділа, вгледівши Гелену.

— Сюди! — закричала Іссі й потягнула подругу за собою. — Вона медсестра! Вона медсестра!

Гелена побігла до хлопця, виття сирен ставало все голоснішим і голоснішим.

— Я медик, — визвався допомогти юнак, який стояв біля краю тротуару.

— Ходімо зі мною, — суворо наказала Гелена. — Але ніяких сперечань, чітко виконуй мої вказівки.

Іссі озирнулася довкруг. Раптом вона помітила одного чоловіка. Доки хтось намагався оговтатися від шоку, а інші безладно метушилися, він спокійно прямував із їхнього провулку до автобуса. Це був той дивний продавець із крамниці господарчих товарів, який навіть не вітався з ними. Він ніс величезний металевий ящик, що важив, мабуть, чималенько, та, здавалося, для чоловіка це не мало значення.

Продавець підійшов до автобуса, став навколішки біля вікна кабіни, відкрив ящик і дістав киянку. Він наказав пасажирам відійти якомога далі і три чи чотири

рази вдарив по вікну, доки воно розбилося. Потім взяв плоскогубці, висмикнув гострі шматки скла з гумового ущільнювача — і лише після цього наказав пасажирам повільно вилазити з автобуса. Першою витягли заплакану дівчинку, яку рятівник одразу ж передав тому, хто стояв найближче до нього. Цією людиною виявилася Іссі.

— Сюди, сюди, — мовила вона. Дитина кричала, зарившись обличчям в Іссіне плече. Вона намагалася заспокоїти перелякану дівчинку і гладила її по темному густому волоссю. — Тс-с! — За дві секунди з'явилася мати дівчинки із покрученим дитячим візочком і простягнула руки до дитини. — Тримайте! — Іссі віддала їй малу.

— Я думала, вона... — жінка досі не могла оговтатися. — Я думала, ми всі...

Дитина на руках у матері гикнула, глитнула, ще раз про всяк випадок схлипнула й, збагнувши, що їй більше нічого не загрожує, притулилася голівкою до маминої шиї та почала глипати на Іссі великими темними очима.

— Усе гаразд, — Іссі поплескала жінку по плечу. — Усе гаразд.

Слідом за жінкою почали вилазити оторопілі й перелякані пасажир. Хтось тримався за голову, хтось смикав подертий одяг, проте всі були живі, і, здається, ніхто сильно не травмувався, за винятком велосипедиста. Іссі озирнулася. Гелена стояла, нахилившись над постраждалим, і щось жестами наказувала студентіві-медику. Видно було, що в того пересохло в горлі. Хіба він міг припустити ще кілька годин тому, що з ним таке трапиться?

Водій автобуса теж лежав непритомним, зігнувшись на кермі.

— Усім відійти від автобуса! — крикнув продавець із крамниці господарчих товарів незаперечним тоном.

На тротуарі зібралася купа зівак, які гадки не мали, що робити і як допомогти шокованим пасажиром.

— Можливо, ви могли б пригостити чимось постраждалих? — запропонував продавець Іссі. — Я чув, солодке й гаряче допомагає здолати шок.

— Звісно! — вигукнула Іссі й помчала ставити воду, дивуючись, як їй самій не спало це на думку.

За п'ять хвилин після того, як вони почали пригощати потерпілих гарячим чаєм і тістечками приїхала швидка та пожежники. Поліціанти відігнали зівак подалі від автобуса та відгородили частину дороги. Всі неймовірно зраділи пригощенням, які роздавали Іссі та Перл. Водія автобуса, який нарешті отямився та почав ворушитися, віднесли до карети швидкої допомоги.

Гелені й студентів-медиків, звали його Ашоком, вдалося стабілізувати стан велосипедиста. Бригада медиків подякувала їм, прихопила кілька капкейків і поїхала разом із потерпілим до лікарні. Постраждалі від аварії вже встигли подружися та розповідали одне одному, куди прямували.

Усі як один казали, що з цими старими автобусами щось та неодмінно мало статися. Ніхто серйозно не постраждав, тож люди радісно гомоніли й вітали одне одного, немов то було якесь святкування. Всі підходили до Іссі й дякували за частування. Один чи двоє постраждалих сказали, що мешкають неподалік, проте нічого не знали про пекарню.

А коли приїхали журналісти, фотограф зняв не лише розбитий автобус (продавець із крамнички господарчих товарів зник так само непомітно, як і з'явився), а й Іссі з усміхненими пасажиром. Того ж тижня у місцевій газеті надрукували статтю про аварію із заголов-

ком: «МІСЦЕВІ ЛАСОЩІ — НАЙКРАЩІ ЛІКИ». І після того все перевернулося догори дригом.

Почалося з того, що вони вперше позбулися всієї наявної продукції: частину роздали постраждалим, решту продали зівакам.

Ті змели випічку до останньої крихти й випили все молоко. Громіздка кавомашина нарешті ожила. Як виявилось, вона любила працювати без пауз і перерв і робила це ідеально.

Виснажена Іссі поглянула на Перл, яка мила підлогу.

— Може, вип'ємо чогось? — запитала вона.

— Чом би й ні? — всміхнулася Перл.

— Агов! — окликнула Іссі Гелену, яка сумно глипала у вікно. — Ідеш з нами чогось випити?

Трійця опинилася у винному ресторанчику, де вирішила розслабитися під пляшку рожевого вина. Перл вперше пила напій, який смакував їй наче оцет, проте вона мужньо продовжувала його сьорбати, намагаючись не звертати уваги на те, як швидко дівчата вихиляють свої келихи.

— Оце так день! — почала Іссі. — Як думаєте, ці люди повернуться?

— Гадаю, ти вже помітила, що твоя керівниця з тих, хто завжди вважає, що келих наполовину порожній? — Гелена потяглася цокнутися з Перл. Та усміхнулася.

— Тобто?! — обурилася Іссі. — Я оптимістка.

Гелена та Перл презирнулися.

— Річ не стільки в оптимізмі чи песимізмі, — відказала Гелена, — скільки у невпевненості та сором'язливості.

— Що?! Я відкрила власну справу! Мені це видається сміливим кроком.

— І ти досі вважаєш, що Грем таки одружиться із тобою? — Гелена пила другий келих. — Оце вже надто оптимістично.

Іссі розчервонілася.

— Хто це? — запитала Перл.

— Ніхто. Мій колишній.

— І її колишній керівник, — додала Гелена.

— Йой, — зітхнула Перл. — Звучить якось не дуже.

— Я намагаюся взяти під контроль власне життя і рухатися далі.

— Він був добрим із тобою? — запитала Перл, яка точно знала, що не має права радити іншим, чи впускати когось знов у своє життя, чи ні.

— Ні, — відповіла Гелена.

— Він був зі мною добрим, — заперечила Іссі. — Ти не знаєш його таким, яким знаю я. Тобі не відома його чутлива сторона.

— Це не тоді вона часом проявлялася, коли він викликав тобі посеред ночі таксі, щоб ти йому запарила локшину швидкого приготування? — запитала Гелена.

— Я так і знала, що тобі не варто було розповідати про ту локшину!

— Ні, якраз навпаки, — хрумтіла чипсами Гелена. — Бо інакше я сиділа б тут і вихваляла цього красеня, радила б повернутися до нього, щоб він і далі витирав об тебе ноги, бо він такий схожий на чоловіка з реклами бритви.

— Він справді вродливий, — захищалася Іссі.

— Саме тому він не може проминути жодну поліровану поверхню, щоб не помилуватися собою. Як чудово, що він нарешті залишився у минулому!

— Ага, — пробурмотіла Іссі.

— І тепер маєш на оці банкіра.

— Гелено! — Іссі стрільнула в неї поглядом.

— Це я знаю, — всміхнулася Перл до Гелени.

— Немає в мене нікого на оці! І хоча я нікому про це не нию, я досі сумую за Гремом.

— Не переживай, — поплескала Перл її по долоні. — Я знаю, як важко буває забути людину.

— Ти? — здивувалася Іссі. — По тобі не скажеш, що ти переймаєшся через таке.

— Справді? Ти думаєш, я взагалі нічого не відчуваю?

— Ні, що ти! Ти просто завжди така впевнена і спокійна.

— Так і є, — у Перл від подиву підстрибнули брови. — І чоловік у мене Барак Обама, і він зараз пришле по нас гелікоптер, щоб розвезти всіх по домівках.

— А батько бере участь у вихованні Луї? — запитала Гелена, прямолінійна, як завжди.

Перл намагалася приховати посмішку. Як же все це складно!

Якщо вже Іссі змогла вказати на двері своєму ніччому коханцю, чому їй так важко встояти перед Бенджаміном? Та коли поглянути на ситуацію з іншого боку... До речі, а котра зараз година?

— Він бачиться із сином, — дещо гордовито відповіла вона.

— Який він? — запитала Іссі, зрадівши нагоді нарешті поговорити про любовні перипетії інших.

— Мама завжди казала, що про людину судять не за словами, а за вчинками, — задумливо відповіла Перл. — Але я ніколи не слухала її.

— Я також своєї не слухала, — підтакнула Іссі. — Вона завжди радила не зв'язувати себе стосунками, проте я хотіла б стосунків.

— Дуже, — додала Гелена.

— Але ніхто не хоче зв'язувати себе стосунками, тому я сама, — зітхнула Іссі й замислилася, чи допоможе їй ще один келих вина. Звісно, не допоможе, проте й зайвим не буде.

— А тепер уважно поглянь на себе. У тебе своя справа, і сьогодні ви навіть продали всі тістечка, — правила своєї Гелена. — Ти не залежиш від якось там ідіота із впалими щоками, якому ти потрібна тільки для забави. Чоловікам подобаються жінки, що вміють пекти й одягаються у красиві квітчасті сукні. Їм здається, що вони знову опинилися в п'ятдесятих і для них залюбки змішуватимуть вдома мартіні. Іссі, у тебе все тільки починається. Повір мені, — Гелена підняла келих.

— Ти мій завжди наполовину повний келих! — Іссі стало трохи веселіше.

— Гелено, а тобі що радила мати? — запитала Перл.

— Не пхати носа не в своє діло, — миттю відповіла Гелена, і троє цокнулися келихами.

Розділ тринадцятий

— Де мій пухкенький красунчик? — запитала Іссі, коли Перл прийшла на роботу. Вона дещо спізнилася, та Іссі була настільки вдячна їй, що не звертала уваги на ці дрібниці. — Я за ним скучила.

Перл силувано усміхнулася і побігла по пиросос і мітлу, щоб встигнути прибрати приміщення перед відкриттям.

— Йому подобається бути з бабусею, — відповіла Перл, усвідомивши, що малює в уяві ідеалістичну картину, де бабуса з онуком печуть щось смачненьке й годують у парку качок, а не безрадісну, просяклу тютюновим димом крихітну квартиру. — Побігла приберуся, доки не набігли відвідувачі.

Вони обмінялися усмішками. Після аварії до них частіше стали забігати відвідувачі: медпрацівники з карети швидкої допомоги, зіваки, мати з маленькою дівчинкою і Ашок, що якось заскочив і попросив дати йому мобільний Гелени. Іссі неабияк здивувалася та попросила його натомість залишити свій. Передаючи номер подрузі, вона не сумнівалася, що Гелена викине його у смітник.

Міська рада замінила зчленовані автобуси на колишні двоповерхові. Вигляд у них був набагато красивіший, рухалися вони швидше, але вміщали менше па-

сажирів. Тому чимало людей не могли влізти в автобус у годину пік і заходили до пекарні по каву, поки чекали на наступний. Іссі бракувало рук, тож вона почала купувати круасани. Власне, процес приготування круасанів — справжнє мистецтво. Тож замість того щоб витратити купу сил, аби ним оволодіти, Іссі почала замовляти булочки із шоколадом, прості круасани та круасани з мигдалем в одній із пекарень, яку їй порадив Франсуа. Випічку доставляли рівно о сьомій — і вже до дев'ятої її всю розмітали.

Потім наставав час для ранкової кави. Міра та маленька Еліз знайшли собі друзів поміж інших мамць, тож частенько заходили всі разом до пекарні, щоб голосно поговорити про щось румунською на сірій канані. Нарешті вона стала трішки заявленою й не стояла без діла, як і хотіла Іссі. Почали навідуватися й доглянуті матусі із садочка. Коли котрась із них впізнавала Перл, та лишень усміхалася у відповідь і поверталася до справи (на щастя, роботи тепер вистачало), наприклад, бралася готувати лимонади та соки. Обід найчастіше був досить метушливим, пообіддя — спокійнішим. О цій порі до них заходили працівниці з найближчих офісів чи жінки, які готувалися до дитячих святкувань і купували з десяток, а то й більше тістечок. Іссі навіть думала про те, щоб створити окрему електронну адресу для отримання індивідуальних замовлень. А поміж тим усім були безкінечні лате, чаї, тістечка з малиною, чорничні капкейки з ванільним кремом, шматки ситного яблучного пирога, прибирання, витирання, плями, постачальники, рахунки, кореспонденція, усмішки дітям, привітання постійним відвідувачам, ще молока, ще масла, ще яєць... О четвертій Іссі та Перл хотілося впасти й не вставати з мішків борошна посеред комори, яку Перл вимила так, що вона блищала так само, як і зала для відвідувачів.

«Капкейк-кафе» трималося на плаву. Його спустили на воду, й завдяки старанням Іссі воно йшло під вітрилами, похитуючись із боку на бік.

Для Іссі пекарня була живим створінням, такою самою важливою частиною її, як котрась із кінцівок. Вона завжди була з нею. Вечорами Іссі сиділа з місис Прескотт над звітністю, з її думок не виходили масляний крем і глазур, вона постійно міркувала над цікавими ідеями, поставками, цукровими трояндами.

Друзі телефонували їй та запрошували зустрітися, але Іссі відмовлялася. Гелена пирхала й казала, що це чимось нагадує перші тижні романтичних стосунків. І хоча Іссі була втомленою і змороною після шестиденного робочого тижня, хоча їй не завадило б перехилити кілька чарок із друзями, не думаючи про завтра, хоча хотілося сісти і спокійно подивитися телевізор, а не сушити голову над запасами продуктів, строками придатності та одноразовими рукавички, вона лишень заперечно хитала головою, коли чула слово «вихідний».

Та попри це Іссі усвідомлювала, що глибоко в душі вона щаслива, чого не відчувала вже чимало років. І стає щасливішою з кожним наступним днем: спочатку заробивши достатньо, щоб сплатити оренду, потім — рахунки за комунальні послуги, затим — зарплату Перл і нарешті — собі.

Щасливішою від того, що її праця дарує людям радість і задоволення.

О другій годині до пекарні зайшла, роздивляючись навсібіч, зграйка матусь, більшість із громіздкими триколісними візками.

Місця в залі було обмаль, й Іссі хотіла попросити їх залишити візки на вулиці, щоб не заважати іншим відвідувачам, проте так і не наважилася, бо, щиро кажучи, трохи боялася тутешніх мамць. Усі як одна в чудовій формі, дарма що в кожній по двоє дітей, з ідеально ви-

світленими прядками волосся, у вузьких джинсах і на підборах. «Як же воно, мабуть, важко не вирізнятися і мати такий самий вигляд, як всі твої подружки», — подумала Іссі. З іншого боку, вона раділа, що пекарня не стоїть порожня і її справа процвітає.

Іссі привітно усміхнулася жінкам, проте їхня увага була цілковито прикута до Перл, яка ніскілечки не раділа зустрічі.

— Вітаю, — мовила вона до однієї з мамць.

— А де твій любий Луї? — запитала жінка. — Він же зазвичай тут. Думаю, пекарня — ідеальне місце для нього.

Іссі підвела очі. Цей голос вона впізнала миттєво. Знервований і дещо зарозумілий тон. Керолайн, жінка, яка хотіла відкрити тут екокрамницю.

— Добридень, Керолайн, — ввічливо відповіла Перл. — Привіт Герміє! Привіт, Ахілле! — тепліше мовила вона до білявої дівчинки із серйозними очима та маленького хлопчика у візку.

Іссі підійшла ближче, щоб і собі привітатися, але Керолайн продовжувала ігнорувати її.

— Облиш їх, — звеліла Керолайн. — Вони весь ранок поводяться нестерпно! — На думку Іссі, діти поведилися цілком пристойно, а от вигляд у них був втомлений. — Ти ж знаєш Кейт, так?

— Це просто чудово, — мовила Кейт, схвально оглядаючи приміщення. — Ми робимо ремонт у будинку по той бік вулиці. Ось така пекарня саме те, що нам потрібно. Мені подобаються тутешні ціни на нерухомість, — на цих словах жінка вибухнула сміхом, налякавши Іссі та двох близнючок, що сиділи, тримаючись за руки, на одному стільці біля жінок. Одна дівчинка, підстрижена під каре, була в червоному комбінезоні, а друга, з довгими кучерями, — в пишній рожевій спідниці.

— Які ж у вас милі дівчатка! — вигукнула Іссі та підійшла ближче до столика. — Мої вітання, Керолайн.

Керолайн величаво кивнула у відповідь.

— Я здивована, що це місце набуває популярності, тож вирішила зайти подивитися, через що стільки галасу.

— Вітаю, близнючки!

— Вони — дві окремі особистості, — зауважила Кейт. — Близнюкам можна дуже нашкодити, якщо не сприймати їх окремо. Я докладаю чимало зусиль, щоб вони відчували власну індивідуальність.

— Розумію, — кивала Іссі, хоча насправді не зрозуміла геть нічого.

— Це Серафіна, — Кейт показала на кучеряву білявку. — А це Джейн, — показала вона на другу дівчинку.

Серафіна люб'язно усміхнулася. Джейн насупилася та сховала обличчя у плече сестри. Серафіна по-материнськи поплескала Джейн по руці.

— Ласкаво просимо, — мовила Іссі. — Зазвичай ми не обслуговуємо столики, але якщо вже я тут, приймаю у вас замовлення. Чого бажаєте?

І хоча Перл повернулася спиною до прилавка і стояла біля красивої прикраси з прапорців, яку вони днями повісили на стіну, Іссі могла заприсягтися (як згодом розповідала Гелені), що та завела очі під лоба.

— Так, — врешті-решт мовила Кейт, детально вивчивши меню.

Серафіна шепнула щось Джейн, і обидві дівчинки пішли до кондитерської шафи.

Близнючкам було близько чотирьох років, притиснувши носи до скла, вони стояли навшпиньках і роздивлялися асортимент.

— Агов, хутко відірвали свої носи від шафи! — різко й водночас доброзичливо наказала Перл. Дівчатка роз-

сміялися та відступили на кілька сантиметрів, не відводячи очей від тістечок.

— Можна мені? — наважилася запитати в матері Гермія.

— Ні, — заперечила Керолайн. — Спинку рівно. *Assieds-toi!** — Гермія поглянула на подруг сумними очима.

— Ви француженка? — запитала Іссі.

— Ні, — гордовито відповіла Керолайн. — Я що, схожа на француженку?

— Я буду м'ятний чай, — врешті-решт визначилася Кейт. — Ви готуєте салати?

— Ні, наразі ми не готуємо салатів. — Іссі не наважувалася зустрітися поглядом із Перл. — Поки що лише солодке.

— А вівсяне печиво?

— У нас є кекс із родзинками та цукатами.

— З полбяного борошна?

— Ні, зі звичайного борошна. — Іссі воліла, щоб ця розмова закінчилася якомога швидше.

— Горіхи?

— Так, із додаванням горіхів.

Кейт голосно видихнула так, немов їй доводилося зробити надскладний вибір.

— Матусю, можна нам капкейк? Будь ла-а-аска! — благала Джейн біля прилавка.

— Можна мені капкейк, Джейн. Я, мені, — виправила її Кейт.

— Можна мені капкейк, будь ласка?!

— І мені! І мені! — і собі кричала Серафіна.

— Любі мої... — Кейт, здавалося, от-от піддасться. — У вас нема часом родзинок?

— Ні, — відповіла Іссі.

**Assieds-toi* (фр.) — сідай.

— Шкода, — зітхнула Кейт. — Що скажеш, Керолайн?

Керолайн сиділа з незворушним виразом обличчя, та попри це Іссі здалося, що вона засмучена. Керолайн поглянула на Гермію. Донька не зводила очей із близнючок, одна крихітна сльозинка повільно стікала по її щоці.

— Мамо! Тортик! Зараз! Мамо! Тортик! Тортик! Мамо! — кричав замість сестри розчервонілий Ахілл і намагався зняти із себе ремінці. — Зараз!

— Любий, ми тортики не любимо, — мовила Керолайн.

— Тортик! Тортик!

— Як шкода, — додала Кейт. — Не думаю, що ми сюди ще раз прийдемо.

— Тортик! Тортик!

— Кажуть, що цукор призводить до гіперактивності.

Іссі не хотіла наголошувати, що всю продукцію виготовлено з натуральних інгредієнтів. Вони ж іще навіть нічого не скуштували.

— Гарзд, — погодилася Керолайн, не в змозі витримати крики сина. — Два капкейки. Байдуже які. Герміє, їмо маленькими шматочками. Ти ж не хочеш розтовстіти, як... — Керолайн миттю стихла.

— Ура! — кричали близнючки біля прилавка. — Я хочу рожевий! Я хочу рожевий! — верещали вони. Їхні голоси були такі схожі, що Іссі стало цікаво, як їх взагалі можна розрізнити.

— Вам не можна обом їсти рожевий, — зауважила Кейт і взяла до рук газету. — Джейн, ти будеш коричневий.

Згодом до них підійшла Керолайн.

— Власне, у вас тут доволі оригінально, — почала вона. — Знаєте, я також люблю пекти... звичайно, щось набагато корисніше, хоча ми їмо переважно сирі про-

дукти. Мені зараз конче потрібен кухонний острів для всіх експериментів. Власне, знаєте... — вона поглянула вниз на сходи, — думаю, моя духовна шафа більша за вашу. Звісно, моя основна духовна шафа, бо в мене є ще парова шафа та шафа з конвекцією. Але ніякої мікрохвильової пічки. Жахлива річ.

Іссі ввічливо всміхнулася у відповідь, Перл тихенько пирхнула.

— У мене зараз стільки справ. Благодійні проекти, плюс чоловік працює в Сіті... Проте я якось могла б заскочити до вас і поділитися своїми рецептами. Саме так, я створюю власні рецепти. Творчої натури не сховаєш, згодні? І це все маючи дітей!

Іссі намагалася поводитися з відвідувачкою ввічливо — попри те, що Керолайн була дурепою. Дурепою, яка натякала на те, що Іссі видається старою та приземкуватою, та й дітей їй давно час народжувати. Сама Керолайн, звісно, важила як чотирнадцятирічний підліток.

— Це було б прекрасно, — відповіла Перл, перш ніж Іссі розтулила рота. — Керолайн, а це ж ваш син знімає підгузок і намагається засунути його у вашу сумку від «Ермес»?

Керолайн обернулася і почала лементувати.

Ахілл кричав на все горло, Гермія тихенько схлипувала, близнючки, не зважаючи на заперечення матері, розрізали свої капкейки на дві половинки, обмінялися ними та зліпили тістечка до купи, щоб вони мали однаковий вигляд.

— Вони всі такі? — запитала Іссі, коли жінки пішли.

— Більшість набагато гірша, — відповіла Перл. — Є одна мамця, яка вважає, що дитину потрібно саджати

на горщик лише тоді, коли вона сама вирішить почати ним користуватися.

— Слушна думка. Нехай ходить у підгузках до одинадцяти років. Це ж економить чимало часу. А як у них з приготуванням їжі?

— «Орlando їсть лишень сирі овочі та паростки», — процитувала Перл ще одну матусю. — Добре, що вона не бачила, як він цупить у Луї шоколадні батончики.

Іссі підвела брови, проте не мовила ні слова і не запитала в Перл, чому вона весь день така стривожена. Якщо захоче поділитися, то поділиться.

Була п'ятниця, о пів на п'яту, і вони обидві страшенно втомилися.

Добіг кінця найнапруженіший робочий тиждень, Іссі зачинила двері й перевернула табличку написом «Зачинено» до вулиці. Потім спустилися у підвал і дістала з великого холодильника тепер вже традиційну п'ятничну пляшку білого вина.

Субота звичайно була досить спокійною, хоча по обіді таки набігало люду, тож у п'ятницю вони могли дозволити собі трішки відпочити, не турбуючись про завтра.

А ще в них з'явилася нова традиція (хоча, якби про це дізналася санітарно-епідеміологічна служба, Іссі дісталося б на горіхи): підраховувавши виручку, вони вмошувалися у підвалі на лантухи з борошном, немов то були величезні крісла-мішки.

— Це був наш найвдаліший тиждень, — Іссі налила Перл вино у великий келих.

— Еге ж. — Перл втомлено підняла келих.

— Звісно, рано радіти, але, сподіваюся, що це лишень початок.

— Забула тобі розповісти. Я зустріла твого красунчика в банку.

Перл відповідала в них за банківські операції та документацію.

— Справді? Остіна? Чи ти про кого? — одразу ж пожвавішала Іссі. Перл зиркнула на неї своїм характерним поглядом. — Гаразд, і як він? — зітхнула Іссі.

— А чому ти запитуєш?

— Проста ввічливість. — Іссі відчула, як зашарілася, та прикрила обличчя келихом.

Перл шмигнула носом і мовчки чекала.

— То як він? — запитала Іссі за хвилину.

— Я так і знала! Якби це була проста ввічливість, ти не перепитувала б.

— Зовсім ні. Це робочі стосунки й тільки.

— То значить таки стосунки? — дразнилася Перл.

— Перл! Що він сказав? Він запитував щось про мене?

— Важко сказати. Довкола нього юрмилося близько п'ятнадцяти моделей у спідній білизні, і вони збиралися в джакузі. — Іссі лише пирхнула у відповідь. — Вигляд у нього був чудовий. Підстригся, — нарешті поступилася Перл.

— Мені подобається його волосся, — зауважила Іссі.

— Цікаво, для кого нова зачіска? — міркувала Перл. — Може, для тебе?

Іссі вдала, що їй цей коментар не сподобався. І взагалі, такі чоловіки, як Остін, ніколи не бувають самотніми.

У нього точно є дівчина, і вона, мабуть, дуже вродлива. Так воно найчастіше трапляється, зітхнула Іссі. Що ж, вона мусить із цим змиритися і далі продовжувати займатися кар'єрою. Вона подумає про це пізніше. Хоча, звісно, шкода. На мить Іссі уявила, як ніжно проводить рукою по його шиї і волосся лоскоче її пальці...

— А ще... — голосно додала Перл, помітивши замріяний вигляд Іссі: безперечно, вона думала про красивого консультанта з банку не вперше. — Він просив тобі дещо передати.

— Що саме? — здивовано запитала Іссі.

— Дещо, призначене лише для тебе.

— Кажи! — Іссі сіла рівно на мішку.

— Зараз, — Перл намагалася пригадати, як дослівно він сказав. — Ти їм показала.

— «Ти їм показала»? Що я їм показала? — Нарешті Іссі збагнула, що Остін мав на увазі власників інших кафе у Сток-Ньюїнгтоні. — Як приємно, — розчервонілася вона. Він про неї думає! Він думає про неї! Можливо, лише як про клієнтку, проте, що не кажи...

Перл пильно дивилася на неї.

— Це наші жарти, — пояснила Іссі.

— Та невже? А знаєш, нам тільки на користь, що ти його задобрюєш.

— А ти як? — Іссі зиркнула на Перл. — Як у тебе на любовному фронті?

— Що, настільки помітно?

— Ти один унітаз мила чотири рази. Не хочу, щоб ти думала, що я невдячна, але...

— Я все розумію, вибач. Просто приходив батько Луї.

— Це добре, погано, жахливо чи все разом?

— Чи «не знаю», — додала Перл. — Гадаю, це «Я не знаю».

— Луї щасливий? — запитала Іссі.

— На сьомому небі, — сумно відповіла Перл. — Ну, мо змінимо тему.

— Звісно, вибач. Знаєш, якщо вже ми тут п'ємо вино і таке інше... Я в тебе спитаю. Дещо незручне запитання, але... Ти схудла?

— Можливо, — завела очі під лоба Перл. — Але не навмисне, — додала вона, захищаючись.

— Ти сміливо можеш їсти нашу випічку, я не маю нічого проти, — зауважила Іссі, намагаючись не образити Перл.

— Річ у тім... — лукаво зиркнула та. — Безсумнівно, ти геніальна пекарка і твоя випічка чудова, але я взагалі тепер не їм солодкого. Тільки не кажи цього відвідувачам. Іссі, вибач. Ти тут ні до чого, але я не можу його більше їсти. Ти тільки не звільняй мене!

— Ой, Перл, припини, — розсміялася Іссі.

— Що?

— Я сама вже не їм солодкого шість тижнів.

Вони перелякано глянули одна на одну й розреготалися.

— На кого ми перетворилися? — втомлено зітхнула Перл. — Може, наступного разу відкриємо ресторанчик і почнемо продавати картоплю фрі?

— Слушна думка. Картоплю фрі та чипси.

— Я постійно міркую про пекарню. Щодня, щосекунди. Іссі, не подумай, я не скаржуся, але цей графік виснажує мене.

— Мені також, — кивнула Іссі. — Я більше не їм солодкого, хто б міг у це повірити! Та це ж не я. Хто загодно, але не я.

— Так діла не буде. Це може негативно вплинути на контроль якості продукції.

— Твоя правда. Думаю, нам потрібні ще одні руки, — мовила Іссі.

— Угу, — відповіла Перл байдужо, а сама за мішком переможно скинула кулаком.

Іссі подумати не могла, що їй так важко буде знайти ще одні руки. Хіба зараз не важкі часи? Хіба людям не потрібна робота? Вона поставила у вітрині оголошення

й думала, що справу вирішено. Ба більше, вона навіть міркувала, чи не вдасться їй часом переманити до себе досвідченого кондитера, якого не влаштовують нічні зміни і який погодився б на мінімальну ставку плюс чайові.

Натомість жоден із тих, хто відгукнувся на об'яву, а пізніше й на оголошення в районній газеті, їм не підійшов. (Складаючи текст оголошення, Іссі вирішила подякувати місцевим жителям за підтримку. Вона насили стримувала зловтіху, уявляючи реакцію власників інших кафе, адже пекарня не лише процвітала, а й по trochu починала розширюватися. Звісно, це дріб'язково з її боку, та нічого не вдієш, оголошення було красивим і влучним. Пора вже почати платити Закові за його послуги.) Дехто приходив перекинутися слівцем і лишень обливав брудом колишніх роботодавців; одному кандидатові потрібно було мати вільне пообіддя вівторка й четверга, щоб відвідувати психолога; ще одного відразу цікавило, коли піднімуть зарплату; були й такі, які ніколи в житті нічого не пекли, проте вважали, що це справа проста й навчатися тут немає чого.

— Вони навіть не намагаються вдати, що їм подобається випічка, — скаржилася Іссі Гелені, яка фарбувалася біля дзеркала. — Я очікую від них зацікавленості в роботі, хіба це щось виняткове? Господи, це вже триває кілька тижнів поспіль!

— Ти говориш, наче стара бабця, — відповіла Гелена, наносячи на повіки блискучі зелено-золоті тіні.

Вигляд у неї був розкішний: богиня, та й годі. Власне, з макіяжем чи без, Ашок все одно ставитиметься до неї як до богині. Гелена таки зважилася на цей крок — саме тому, що Іссі проводила мало не весь час на роботі. Гелені бракувало найкращої подруги, ні з ким було навіть погуляти. Начебто обидві вони не мали стосунків, але їй все одно доводилося сидіти самій щовечора й ди-

витися повтор реалітішоу «Топмодель по-американськи», і це було паскудно.

Одного дня Ашок, у рожевій сорочці й білому халаті, що вдало підкреслював його великі темні очі, «ненароком» заскочив до відділення екстреної медичної допомоги — саме тоді, коли Гелена прибирала блювотиння. Власне, цим повинні були займатися санітари, проте, щоб викликати персонал, вона мусила б зателефонувати в реєстратуру, а потім довго чекати, поки її з'єднають з потрібною людиною. Тому, відверто кажучи, Гелені було набагато простіше прибрати самій, перш ніж хтось не послизнувся і не зламав собі куприка. До того ж це був чудовий приклад для молодшого персоналу.

— Впевнений, ти дуже заклопотана в четвер ввечері, — мовив їй Ашок. — Проте, якщо раптом ні, я набрався сміливості й забронював нам столик в «Гексі». Дай знати, що ти вирішиш.

Гелена стояла посеред коридору та глипала йому вслід. «Гекс» був одним із найкращих ресторанів Лондона. Про нього щодня писали в газетах, і забронювати там столик було досить складно. Але, звісно, вона не могла погодитися. Така поведінка була Гелені непритаманна. Мови бути не могло!

— Розкішно виглядаєш! — Іссі нарешті звернула увагу на подругу. — Як ти так вмієш фарбувати очі? Якби я нанесла це на себе, всі подумали б, що злетіла в повітря фабрика з виготовлення блискіток. — У відповідь Гелена лиш усміхнулася усмішкою Мони Лізи. — Які плани? Куди збираєтесь?

— Сходимо в одне місце. Це не твоя квартира і не твоя пекарня. Там люди говорять про поточні події та світське життя.

Зазвичай Гелена одразу розповідала, куди збирається, але зараз вона страшенно нервувала. З одного боку, їй хотілося поділитися з подругою та добряче все обговорити, а з другого, вона боялася, що Іссі сміятиметься з неї, бо вона наступила на власні принципи та йшла на побачення з молодим лікарем, у якого від хвилювання пітніють долоні. У них у відділені з інтернів кепкували. Зазвичай їх присилали на стажування в лютому або у вересні. Щоразу вони були такі вдячні Гелені за слухні поради, наставництво та пишні груди, що принаймні один із них тижнями ходив слідом за нею з квітами та нещасними очима. Гелена ніколи не піддавалася. Ніколи!

— Дізнаєшся, коли повернешся до реальності, — дала вона.

Іссі почервоніла.

— І припини червоніти! — Гелена здивувалася реакції Іссі, бо в жодному разі не хотіла її засмутити. — Вибач! Насправді я нещодавно думала, наскільки сильнішою та впевненішою ти стала.

— Відчепися!

— Я серйозно. У тебе навіть хода змінилися. Міс Рендал, ви почали впевнено крокувати по життю! Ти більше не те перелякане дівчисько, що боїться звернутися до студентської поліклініки через бородавку на пальці, з яким я колись познайомилася.

— Я думала, мене змусять там роздягнутися догола, — всміхнулася Іссі, згадавши, як це було.

— А якби й роздяглася, що тут страшного?

— Нічого.

— Ти тільки поглянь на себе! Підприємниця! Якби ти була настирливішою і багатшою, точно потрапила б у реалітішоу «Учень». У випічці тобі не було б рівних.

— Гаразд, враховуючи, що це говориш ти, сприйматиму як комплімент. Але ти маєш рацію, я стала стра-

шенно нудною. Не можу більше ні про що думати, окрім пекарні.

— А як же той патлатий красунчик в рогових окулярах із банку?

— А що він?

— Та нічого, принаймні приємно знати, що ти не сидиш і не чекаєш на Грема.

— Ні, — миттю випалила Іссі. — Звісно, ні! А знаєш, чом би мені не піти з тобою?

— Тобі не можна, — сказала Гелена, фарбуючи вії.

— Чому? Якраз відволічуся від роботи.

— Тебе це не стосується.

— Гелено, в тебе побачення?

Гелена незворушно продовжувала далі фарбувати вії.

— У тебе таки побачення! З ким? Розкажуй усе.

— Я розповіла б тобі, якби ти хоча б на мить припинила теревенити про «Капкейк-кафе». А тепер вже немає часу, я запізнююся. — Гелена поцілувала Іссі в щоку та вислизнула з кімнати, напахчена парфумами «Агент Провокатор».

— Це той інтерн? — Іссі бігла слідом за нею. — Кажі вже, ну ж бо! Мусить бути причина, чому ти приховуєш це від мене.

— Облиш.

— Так, це він! Наш юний лікар!

— Це не твоя справа!

— Як чудово, що він витягнув тебе з дому, поки ми, дві пенсіонерки, не повбивали одна одну.

— Цить!

— Сподіваюся, ти не дозволиш йому за тебе платити.

— Замовкни!

— Ти ж прихопила із собою книжку, якщо він раптом засне за столом?

— Відчепися!

— Чекатиму на тебе! — гукнула вслід подрузі Іссі.

— Дідька лисого ти чекатимеш, — почулося у відповідь. І справді, не встигла Іссі додивитися шоу, як у неї почали злипатися очі.

Наступного ранку, покінчивши з круасанами, Перл намагалася оволодіти майстерністю складання тістечок у коробки, які вони нещодавно замовили для пакування продукції. До коробки у червоно-білу смужку з назвою пекарні по центру поміщалося дванадцять капкейків. Перш ніж вручити покупцеві, коробку слід було зав'язати рожевою стрічкою. Вона мала справді красивий вигляд, потрібен був лише час, щоб навчитися все правильно пакувати.

Дзенькнув дзвіночок на дверях, і Перл зиркнула на великий годинник. П'ять хвилин спокою до одинадцятої, коли набіжать відвідувачі по наступну порцію швидких вуглеводів. Перл витерла піт з лоба. Звісно, це прекрасно, що вона не сидить без діла, проте щось уже всього занадто. Іссі внизу експериментувала з першими у світі капкейками з імбирним елем. Пахощі кориці, імбиру та коричневого цукру наповнили кожен куточок пекарні. Одурманені відвідувачі цікавилися, чи можна скоштувати бодай шматочок, а коли чули, що капкейки ще не готові, всі як один починали тинятися біля сходів. Відвідувачі розговорилися, що, загалом, було чудово, однак тієї миті страшенно заважало Перл, яка не могла дотягнутися до чашок, щоб приготувати іншим відвідувачам каву. Щойно кількість відвідувачів збільшилася, до зеленкуватого та блакитного посуду докупили блідо-жовтий, але і його наразі не вистачало — треба було терміново завантажити посудомийну машину. Тим часом привезли яйця. Перл підписала документи, прибрала пір'я з яєць і віднесла їх до підвалу. Черга відвідувачів

не зменшувалася, та обслуговувати їх Перл більше не могла, бо в неї закінчилися чисті чашки.

— Іссі! — закричала вона.

Щось загуркотіло у підвалі.

— Ой-ой, гаряче, гаряче, гаряче! — заверещала Іссі. — Зараз, тільки палець потримаю під водою.

Перл голосно зітхнула, намагаючись залишатися спокійною, поки двоє дівчат-підлітків все ніяк не могли визначитися з тістечками. Надворі саме йшла рясна весняна злива. На груші вже потроху починали розцвітати пуп'янки та з'являлися тоненькі молоді пагони. Перл піклувалася про дерево як могла, час від часу підсипаючи під нього кавову гущу. Колись вона чула, що гуща — чудове добриво для рослин. Раптом двері відчинилися, і в зал залетіла жінка, яку Перл миттю впізнала. Вона похолола. Це була Керолайн, затята поборниця здорового харчування із садочка Луї, яка колись хотіла орендувати приміщення пекарні.

Керолайн попрямувала до прилавка. Коли жінка підійшла ближче, Перл помітила, що вона геть не схожа на себе: дуже схудла, без макіяжу, з давно не фарбованим, сивим біля коренів волоссям.

— Можу я поговорити з твоєю начальницею?! — гаркнула вона.

— Вітаю, Керолайн! — Перл спробувала дати цій невихованій жінці ще один шанс: раптом вона справді її не впізнала.

— Добридень, гм...

— Перл.

— Перл. Можна мені поговорити з твоєю начальницею?

Керолайн сповненими слізьми очима озирнулася довкола. На дивані сиділа зграйка молодих матусь, охаючи над іншими малюками, проте, безперечно, надаючи перевагу власному. Двоє ділових партнерів

з ноутбуками та стосами паперів щось обговорювали біля великого вікна. Студент читав класичний твір, але ніяк не міг на ньому зосередитися й зиркав на студентку, яка сиділа біля каміна, щось шкрябала в блокноті і, найпевніше, навмисно весь час поправляла кучеряве волосся.

— Іссі! — щосили гукнула Перл у бік сходів.

Іссі аж підскочила та пішла нагору, присмоктуючи обпечений палець. Керолайн стояла, притулившись до стіни, й нервово копала ногою підлогу.

Вона підійшла до Перл, злегка нахилися й мовила:

— Мій син у вересні йде до школи. Лишилася ціла купа речей, які вже йому не потрібні, тож, може, твоєму малюкові щось сподобається? Він якраз підхожого віку. Речі якісні: «Вайт компанії», «Міні Боден», «Петі Бато»...

Перл ледь не впала за прилавком.

— Спасибі, ні, — насилу вичавила вона із себе. — Одягнути я його можу.

— Гаразд, — безтурботно відповіла блондинка. — Страшенно не хотілося їхати в «Оксфам», але не біда.

— Яюсь обійдуся без благодійності, — зауважила Перл, проте Керолайн уже відвернулася, вгледівши Іссі на сходах. Перл помітила, як у білявки затрусилися руки.

— Ой... добридень!

Іссі насторожилася. Після того єдиного візиту ні Керолайн, ні Кейт більше не заходили до пекарні. Іссі страшенно це зачепило. Але робота є робота, нічого не вдієш.

— Пам'ятаєш... — почала Керолайн. — Пам'ятаєш, коли приміщення віддали тобі?

Перл пішла до відвідувачів.

— Ти щось знайшла? — витерла руки Іссі.

— Я перебрала купу пропозицій, і це дійсно ідея, час якої настав... — Керолайн замовкла.

— Ясно... — Іссі намагалася збагнути, до чого веде Керолайн. До того ж на неї чекав капкейк з імбирним елем. — Рада знову бачити тебе тут. Кави?

— Власне... — ледь чутно мовила Керолайн, ніби збираючись розповісти якусь таємницю. — Ні, дякую. Річ у тім... Знаю, що це прозвучить дивно, але... — Раптом на її худорлявому, проте красивому обличчі з'явилися зморшки. — Цей мерзотник... Мій мерзенний чоловік пішов від мене до тієї хвойди з пресслужби, ска-
завши наостанок, щоб я знайшла собі клятву роботу!

— Нізащо, — заперечила Перл. — Ні, ні, ні!

Іссі прикусила губу. Безперечно, ситуація була нестандартною. Проте, хай там як, Керолайн вміла готувати і зналася на якості продуктів. За освітою вона була маркетологом і працювала в провідній компанії, що займалася дослідженням ринку, перш ніж присвятити себе дітям. Вона гірко плакала, доки її чоловік розважався з двадцятирічною журналісткою. Щойно Керолайн перестала ридати, випивши з пів літра чаю і з'ївши тістечко з ліщиною, з'ясувалося, що вона знайома з багатьма місцевими жителями і може посприяти тому, що всі почнуть замовляти в пекарні торти до днів народження й сімейних святкувань. А ще вона могла працювати в потрібні їм години й жила поруч.

— Але вона нестерпна, — наголосила Перл. — От що найважливіше!

— Вочевидь, вона просто дещо зациклена на собі, — Іссі намагалася виправдати Керолайн. — Боляче, коли від тебе йдуть, — її голос затремтів, — і все летить шкереберть.

— Саме тому ти починаєш грубо й егоїстично поводитися з іншими, — заперечила Перл. — Їй не потрібна

робота! Нехай це місце дістанеться тому, хто дійсно його потребує.

— Але вона каже, що робота їй потрібна. Певно, чоловік загадав їй знайти роботу, бо інакше викине на вулицю.

— То що, вона тепер чванькувато тинятиметься тут без діла? Потім ще почне вимагати, щоб ми перейшли на цільозернове борошно, родзинки та сік паростків пшениці й днями товкмачитиме нам про індекс маси тіла та решту дурниць.

— Ти так кажеш, наче у нас сила-силенна кандидатів, з яких можна обирати, — заперчила Іссі. — Не було жодного путнього, якщо вже на те пішло. До того ж вона в основному працюватиме, коли тебе не буде, тож ви не так багато часу проводитимете разом.

— У нас замале приміщення, — похмуро додала Перл.

Іссі зітхнула й вирішила відкласти це питання на потім.

Проте роботи менше не ставало, що, загалом, було чудово, проте з'являлися нові клопоти. Невпинно дзвенчав телефон, список справ лише зростав, Іссі засинала за вечерею.

Гелени майже ніколи не було вдома, Джані вона востаннє бачила, коли народилася дитина, Том і Карла переїхали у Вітстабл, та в Іссі не було можливості навіть заїхати до них на новосілля. Якщо раптом випадало вільних п'ять хвилин, вона продовжувала сумувати за Гремом. А може, просто сумувала за кимось, будь-ким, хто взяв би її за руку і сказав би, що все буде добре. Утім навіть на це в неї не було часу. Власне, часу не було ні на що. А справ прибувало.

Іссі засунула якнайдалі почуття й гарувала ще важче. Але коли одного дня до пекарні зайшла Лінда, вона вже була на межі.

Травень добігав кінця, стояв теплий вечір п'ятниці. У повітрі пахло літом, на всіх попереду чекали безтурботні лондонські вихідні. Люди радісно гуляли вулицями, пекарня успішно продавала пухкі лимонні капкейки, прикрашені оксамитовим кремом і зацукрованими фруктами.

Іссі, хоча й зігнута від втоми, страшенно пишалася, спостерігаючи, як спечені вранці капкейки — цілу гору, таку велику, аж не вірилося, що до кінця дня від неї нічого не лишиться, — розбирають по кілька чи навіть по десятку.

Люди почали купувати більше охолоджувальних напоїв, тож кави тепер готували менше. І хоча Іссі за рекордний час навчилася готувати флет-вайт і лате зі знежиреним молоком у високій склянці (перші дев'ятнадцять спроб щось неодмінно розливалося), що не кажи, а дістати з холодильника бузиновий лимонад було набагато простіше. (Замість газованих напоїв Іссі обрала звичайні. Вони краще вписувалися в концепцію закладу, та й Остін казав, що їх купують краще.)

Того ж дня о четвертій, коли нарешті починав вщухати потік клієнтів, дзенькнули двері, і всередину увійшла Ківі, штовхаючи Джо у візку. Іссі підбігла до нього й обійняла.

— Дідусю!

— Мені здається, — поважно почав він, — ти не зовсім розумієш, що треба робити з меренгою.

— Ще й як розумію! — ображено вигукнула Іссі. — Ось, скуштуй!

Іссі подала Джо новинку сезону — мініатюрний лимонний тарт із меренгою. Ніжна й густа лимонна помадка тонула в тоненькому тісті. З'їсти тістечко можна

було за дві секунди, проте посмак залишався на весь день.

— Ця меренга надто хрустка, — зауважив Джо.

— Це тому, що в тебе немає зубів! — обурилася Іссі.

— Неси мені тарілку, вінчик і яйця.

Перл приготувала Ківі какао, спостерігаючи за тим, як Іссі віддає дідусю інгредієнти й сідає поруч з ним на стілець. Дивлячись на Іссіні темні кучері та лису маківку Джо, Перл уявила, як виглядали ці двоє, коли Іссі була геть маленькою.

— Ти неправильно тримаєш лікоть, — вів тим часом Джо. Навіть у цьому віці він розбивав яйця однією рукою, не дивлячись на них, і вправно відділяв білки від жовтків.

— Це тому що... — Іссі не змогла закінчити речення.

— Що? — запитав дідусь.

— Нічого.

— Що?

— Я збиваю електричним вінчиком, — сказала Іссі й почервоніла.

Перл розреготалася.

— Так от у чому річ! Тоді нічого дивного.

— Але я вимушена користуватися електричним! Я щодня печу їх по кілька десятків. Що ж мені робити?

Джо похитав головою та продовжував збивати білки. Тієї миті повз пекарню проходив продавець із крамниці господарчих товарів. Джо підізвав його кивком.

— Уявляєте, моя внучка збиває меренги електричним вінчиком! Це після всього того, чого я її навчив!

— Саме тому я тут нічого не купую, — відповів чоловік, але, побачивши шок на обличчі Іссі, додав: — Вибачте, мадам. Я нічого тут не купую, бо хоч ваша пекарня досить мила, мені ваші тістечка не по кишені.

— Заходьте і скуштуйте щось за рахунок закладу. Без меренги.

Перл слухняно подала гостеві пригощення, але чоловік лише відмахнувся.

— Воля ваша, — відказала Перл, однак Іссі наполягала, аж доки продавець здався.

— Дуже смачно, — мовив він, жуючи шоколадний капкейк.

— Якою б ти була розумницею, якби збивала вручну, — зауважив Джо.

Іссі легенько ляснула його по голові.

— Дідусю, у нас промислові масштаби.

— Я просто кажу, — усміхнувся Джо.

— Припини це казати.

Дідусь віддав миску ідеально збитих білків із цукром.

— Виклади їх на пергамент, постав на сорок п'ять хвилин...

— Дідусю, я знаю.

— Просто вирішив нагадати, якщо ти надумаєш випікати в мікрохвильовій пічці.

Перл посміхнулася.

— Містере Рендале, ви нестерпний керівник, — мовила Іссі, схилившись над візком Джо.

— Знаю, — голосно прошепотів Джо. — Як гадаєте, чому вона така геніальна?

Вони поласували неймовірними меренгами Джо зі збитими вершками та малиновим пюре. А потім Іссі провела до автівки Ківі й дідуся, спакувавши їм із собою величезну коробку пригощень для мешканців пансіонату, і навела лад у пекарні.

Іссі відчувала страшенну втому, проте сьогодні ввечері на них іще чекало вино, та й завтра була субота — отже, вони відкриються лише о десятій. Затим скоро-

чений робочий день і довгожданий вихідний у неділю. Можливо, стоятиме гарна погода, і їй вдасться витягнути дідуся у візку до саду (останнім часом його завжди морозило), де вона лежатиме на килимку й читатиме йому газету. А потім, може, Гелена нарешті буде вдома. І вони посмакують карі й наговоряться. Іссі літала на крилах мрій, милуючись пообіднім сонцем, що пробивалося крізь шибки, слухаючи дзенькіт дзвіночка щоразу, коли прочинялися двері, і раділа щасливим виразам облич відвідувачів, які з нетерпінням чекали скуштувати чогось смачненького. Аж раптом двері різко відчинилися.

Іссі підвела голову. Спершу вона не впізнала жінки, що залетіла всередину, але потім збагнула, що це Лінда. Лінда, яка торгувала в галантерейному відділі. Завжди спокійна, зібрана й весела.

— Добридень! — зраділа зустрічі Іссі. — Що сталося?

Лінда завела очі під лоба, потім озирнулася довкола. Іссі збагнула, що вона вперше завітала до пекарні. Це трохи зачепило Іссі, їй здавалося, що жінка могла б і підтримати її, враховуючи те, що мешкала неподалік, і вони не один рік вистоювали разом на зупинці у дощ і спеку.

— Як же тут гарно! — зітхнула Лінда, й Іссине роздратування як рукою змело. — Я й гадки не мала. Думала, це просто хобі — така собі розрада, та й годі. Якби я тільки знала!

Перл, яка принаймні тричі давала Лінді листівку, пирхнула, але Іссі штурхнула її ліктем, тож вона повернулася до замовлення поштаря, який останнім часом унадився до пекарні. (Іссі переживала, щоб йому не нашкодили капкейки двічі на день. Перл вважала, що він приходить саме через неї. Обидві мали рацію.)

— Ну от тепер ви тут! Ласкаво просимо! Що бажаєте?

— Мені потрібно... Ти можеш мені допомогти? — схвильовано запитала Лінда.

— Що сталося?

— Завтра весілля Ліенн, але кондитер... Подружка пообіцяла спекти торт, і Ліенн вже заплатила їй кілька сотень фунтів, але вийшла якась плутанина, і ми залишилися без весільного торта. — Здавалося, жінка от-от розплачеться. Лише згодом Іссі усвідомила, як, певно, тяжко було Лінді розповісти цю історію, адже її ідеальна донька ніколи і ні в чому не помилялася. — Весілля без торта! А в мене ще сила-силенна невідкладних справ.

Іссі пригадала, що це мало бути не просто весілля, а вінець усіх весіль. Весілля, про яке Лінда не вгавала говорити більше ніж півтора року.

— Гаразд, заспокойтеся. Впевнена, ми зможемо допомогти, — сказала Іссі. — Скільки гостей? Сімдесят?

— Гм... — Лінда щось пробурмотіла так тихенько, що Іссі її не розчула.

— Скільки?

Лінда знову пробурмотіла щось незрозуміле.

— Дивно, бо мені почулося чотириста.

— Усе пропало! — Лінда підвела до Іссі червоні від сліз очі. — Весілля моєї доньки! Це буде катастрофа! — І жінка зайшлася плачем.

О сьомій тридцять, коли була готова лише друга партія, Іссі зрозуміла, що вони не впораються. Безсумнівно, Перл була просто святою, героїнею та справжнім бійцем і залишилася, не роздумуючи (додатковий заробіток нікому не завадить), однак скористатися сьогоднішньою випічкою вони не могли і мусили починати з нуля. Довелося навіть змайструвати спеціальну конст-

рукцію, щоб викладати капкейки у формі весільного торта.

— У мене болять руки! — Перл перемішувала інгредієнти. — Може, вип'ємо вина і далі до справи?

— Буде ще гірше, — похитала головою Іссі. — Господи, якби ж був хтось під рукою... — спинилися і поглянула на Перл. — Хоча я можу зателефонувати...

— Тільки не вона! Хто завгодно, тільки не вона! — Перл миттю прочитала думки Іссі.

— Але більше нікого немає. Ні душі — я зателефонувала всім, кого знала.

— О котрій весілля? — Перл зітхнула й поглянула на миску.

— О десятій.

— Зараз розплачуся.

— Я теж, — відказала Іссі. — Або таки зателефоную людині, яка допоможе нам встигнути.

Хоч як Перл не хотіла це визнавати, але Іссі таки мала слухність.

Кістлява білявка прийшла в бездоганній формі шеф-кухаря, яку придбала в Тоскані під час тижневого кулінарного курсу, — подарунок колишнього чоловіка, що, поки її не було, розважався з коханкою, — й одразу ж організувала виробничий процес відповідно до дзенькоту духової шафи.

Дещо згодом, коли вони більш-менш увійшли в ритм, Перл увімкнула радіо, і всі дружно почали підтанцьовувати під Кеті Перрі, насипаючи цукор в масло, розмішуючи тісто і збиваючи крем. Одне деко за другим, не марнуючи ні хвилини.

Гора капкейків потроху зростала. Керолайн змайструвала підставку зі старих коробок і обгорнула її паку-

вальним папером, який вони купили в кіоску з пресою, водночас розповідаючи про торт за дев'ятсот фунтів, що вона замовила на власне весілля в Мілані, проте так його й не скуштувала, бо все весілля проговорила із другом батька, котрий хотів знайти дочці роботу в сфері маркетингу.

Тим часом її наречений надудлився з колегами й колишньою дівчиною та навіть не підійшов до неї, щоб врятувати від того зануди.

— Я одразу знала, що нічого путнього з того не вийде.

— То чому пішла за нього? — запитала Перл.

— Перл, ти мене зрозуміла б, якби сама була у шлюбі.

Перл насилу стрималася, щоб не загарчати у відповідь.

Капкейки вони прикрашали простим ванільним кремом, досконало збитим Іссі, і срібними кульками, якими викладали імена Ліенн і Скот. Це була найскладніша робота, і о пів на дванадцяту Перл, навмання тицяючи кульки, стала наполягати, щоб вони писали лише Л/С. Попри це кількість капкейків росла, і перед ними вже вимальовувався красивий весільний торт, посипаний рожевою цукровою пудрою.

— Покваптеся! — лементувала Керолайн. — Працюємо, не відволікаючись!

— Здається, вона вважає, що вже тут працює, — Перл зиркнула на Іссі.

— Думаю, так воно і є, — тихенько відповіла Іссі.

— Ой, — Керолайн облишила справи й розпливлася в усмішці. — Дякую. Давно зі мною нічого хорошого не траплялося.

— От і чудово, — мовила Іссі. — Я переживала за тебе, ти страшенно схудла.

— Ще одна хороша річ, — відказала Керолайн. Перл лише завела очі під лоба.

Проте, коли після півночі вони поверталися додому, Перл мусила визнати, що без білявки вони не впоралися б.

— Дякую, — знехотя мовила вона.

— Без проблем, — відказала Керолайн. — Ти додому на таксі?

— Туди, де я живу, таксі не їздить, — скривилася Перл.

— Справді? Ти мешкаєш за містом? Як мило.

Іссі покватила Керолайн, перш ніж та знову накликала на себе біду.

Власниця пекарні попросила для початку підмінити її та Перл під час обідньої перерви й пообіцяла, що з часом кількість робочих годин зростатиме.

— Прекрасно, — погодилася Керолайн. — Скажу, щоб відтепер зібрання мого книжкового клубу відбувалося тут, і заняття з плетіння спицьми, і клуб ділових людей, і посиденьки для домогосподарок, і вечірні лекції про італійське мистецтво епохи Відродження.

— Тобі самотньо? — Іссі обійняла її.

— Страшенно.

— Сподіваюся, тобі стане краще.

— Спасибі! — Керолайн взяла величезний пакунок пригощень, який їй тицьнула Іссі.

— Не дивись на мене так! — сказала Іссі до Перл, хоча та стояла в неї за спиною. — Ти часто маєш рацію, але не завжди.

Ранок стояв неймовірний. Здавалося, все місто одяглося в зелене вбрання на честь весілля Лієнн. Перл та Іссі тягнулися в таксі містом, переживаючи, щоб їхня конструкція не розвалилася на частини, та, на щастя, все міцно трималося купи. Торт поставили по центру

величезного стола, прикрашеного кульками та рожевими зірочками.

Лінда й Ліенн вибігли до пекарок. Коли юна наречена у красивій сукні з оголеними плечима побачила сотні посипаних цукровою пудрою пастельних капкейків, в неї відвисла щелепа.

— Яка краса! Яка краса! Мені подобається! Мені дуже подобається! Спасибі! Величезне дякую! — Ліенн обійняла Перл та Іссі.

— Ліенн! — зойкнула Лінда. — Поглянь на себе! Доведеться знову перефарбовувати очі. Ти забула, що ми платимо візажистові погодинно?

Ліенн миттю почала витирати під очима.

— Пробачте, я не знала що робити, тож нічого не залишалось, як плакати. Це якесь божевілля, але ви... Дівчата, ви врятували моє весілля!

До святкової зали забігла жінка і почала збивати Ліенн волосся.

— Машина вже в дорозі! — почувся чийсь крик. — Залишилося сорок п'ять хвилин!

— Господи, — запанікувала Ліенн. — Господи! — Потім, схопивши Перл та Іссі за руку, запитала: — Ви залишитесь? Прошу вас, не йдіть!

— Ми б з радістю, але... — почала Іссі.

— Я мушу повертатися до сина, — пояснила Перл. — Ми бажаємо вам всього найкращого.

— Чудового дня! — додала Іссі й поклала стос візитівок на стіл поруч із тортом.

Лінда обійняла їх на прощання.

Дівчата піднялися сходами назустріч прекрасній теплій днині. Голуби грілися на сонечку посеред тротуару, перехожі прямували до кав'ярень і крамничок, щоб придбати тканину для сарі, м'ясо для барбекю, пиво для футбольного матчу, козиний сир для вечірки, газету для прогулянки в парку, морозиво для дітлахів. На схо-

дах потроху починали збиратися подружки Лієнн. Молоді й красиві, з охайними зачісками, на високих підборах і в яскравих святкових сукнях без шлейок, хоча надворі стояв лиш травень. Вони верещали від радості, засипали одна одну компліментами, нервово стискали в руках сумочки, цигарки та конфеті.

«Ще одне весілля і знову не моє», — подумала Іссі й сумно зітхнула.

— На сьогодні все, — радісно мовила Перл, знімаючи фартух. — Піду обійму свого хлопчика та скажу, що тепер він бачитиме матір частіше, бо в нас працюватиме зла відьма із заходу.

— Годі тобі! Все буде гаразд. Біжи вже.

— І ти йди додому та відпочинь як слід. — Перл поцілувала Іссі у щоку.

Надворі стояла чудова погода, і йти додому Іссі зовсім не хотілося.

Вона думала сісти на будь-який автобус і потім десь прогулятися.

Дійшовши до автобусної зупинки, вгледіла знайому постать. Нахилившись, Остін зав'язував шнурки маленькому худорлявому хлопчику зі злим виразом обличчя і розкуйовдженим темно-рудим чубом.

— Але я хочу, щоб вони були зав'язані саме так! — казав хлопчик.

— Це якісь незрозумілі вузли, і ти через них постійно перечіплюєшся, — дратувався старший брат.

— Я саме так і хочу.

— То перечіплюйся хоча б об бруківку, якщо вже ти так хочеш, принаймні зможемо подати до суду на місцеву владу! — Остін випростався й побачив Іссі. Він так здивувався зустрічі, що мало сам не перечепився через бордюр. — Ой, привіт! — сказав він.

— Привіт! — Іссі намагалася зрозуміти, чи часом не зашарілася. Запала пауза.

— Ти хто? — нахабно запитав хлопчик.

— Привіт, я Іссі! — відповіла Іссі. — А ти хто?

— Я Дарні, — відповів той. — Ти чергова надокучлива подружка Остіна?

— Дарні! — осмикнув його Остін.

— Приходитимеш до нас увечері й готуватимеш гидкі страви, а потім дурнуватим голосом казатимеш: «Яке горе, що Дарні залишився без татка й матусі. Не хвилюйся, я подбаю про тебе»? А потім цьомки й обіймашки. Тільки не починай наказувати мені, коли я мушу лягати спати, добре? — не вгавав той.

Остінові хотілося провалитися крізь землю, хоча Іссі не видавалася ображеною. Навпаки, здавалося вона ось-ось розсміється.

— То вони оце так роблять? — поцікавилася вона.

Дарні мовчки кивнув.

— Яка нудьга! Ні, я цього робити не буду. Я співпрацюю з твоїм братом і живу неподалік, от і все.

— Тоді нормально, — відказав Дарні.

— І я так думаю. — Іссі всміхнулася Остіну. — З тобою все гаразд?

— Буде, щойно позбавлюся цього десятирічного пройдисвіта!

— Ха-ха-ха, — відповів Дарні, а потім звернувся до Іссі: — Насправді мені не смішно. Я вдавав, що сміюся. Це сарказм.

— Ясно, — мовила Іссі. — Я також так іноді роблю.

— Які плани? — запитав Остін.

— Власне, працювала до пізньої ночі. Думаю, тобі буде приємно це почути. Пекли весільний торт для ту-тешньої сім'ї. І я взяла на роботу ще одну працівницю. Вона чудово знається на справі і, хоча дещо пихата, загалом...

— Це прекрасно! — Остін широко усміхнувся. Й Іссі бачила, що він справді радіє за неї, і не лише як працівник банку, а просто по-людськи.

— Та ні. Які плани в тебе зараз? — втрутився Дарні. — Остін запитував, що ти зараз плануєш робити. Бо ми прямуємо в океанаріум. Хочеш із нами?

В Остіна від подиву брови полізли на лоб. Такого ще не бувало. Дарні не любив дорослих і зазвичай поводився з ними грубо, аби його не жаліли й не зітхали над ним. А щоб він запросив дорослу людину на прогулянку — це було щось справді нечуване!

— Власне, я думала піти додому поспати...

— Коли надворі світло? — здивувався Дарні. — Тебе хтось змушує спати вдень?

— Ні, — відповіла Іссі.

— Чудово, тоді ходімо з нами.

— Мабуть, буде краще... — Іссі зиркнула на Остіна.

Остін знав, що це непрофесійно і що, вочевидь, вона не хоче нікуди з ними йти, та нічого не міг вдіяти із собою — Іссі йому подобалася. І він вирішив запросити її — а там як буде.

— Ходімо, я пригощу тебе фрапучино.

— Хабарництво, — всміхнулася Іссі. — Он чим ти мене підкупляєш, аби я пішла з вами суботнім пообідям дивитися рибок.

Тут з-за рогу з'явився автобус, і за якусь мить трійця вже їхала в ньому.

В океанаріумі було порожньо й тихо, адже більшість містян насолоджувалася сонячною погодою. Дарні зачаровано розглядав світ акваріумів: табунці яскравих дрібних рибок, велетенські латимерії, які мали такий вигляд, ніби були сучасниками динозаврів. Остін та Іс-

сі тихенько розмовляли. Чомусь у цьому темному й затишному підвальному приміщенні хотілося говорити пошепки. Та й у напівтемряві, коли не видно облич, а тільки хмарку Іссиних кучерів у рожевому сяйві медуз і відбиток яскравих риб в Остінових окулярах, робити це було простіше.

Раптом Іссі усвідомила, що всі тривоги й думки про пекарню, які не відпускали її продовж кількох останніх місяців, розчинилися в цій підводній тиші. Остін змішив її історіями про навчання Дарні, зауваживши ненароком, як іноді буває важко самому виховувати дитину, особливо коли ти їй не батько. Іссі й собі розказала йому про матір. Зазвичай, коли мова заходила про сім'ю, вона розповідала про те, який у неї неймовірний дідусь і як їм весело жилося разом. Проте Остін, що знав, як то — втратити батьків назавжди й безповоротно, міг її зрозуміти. Тож Іссі наважилася розповісти йому про те, як мати то з'являлася, то зникала з її життя, все намагаючись знайти щастя. Та зрештою їй так нікого і не вдалося ошчасливити.

— Твої батьки були щасливими? — запитала Іссі.

— Знаєш, я ніколи над цим не замислювався. Батьки собі та й батьки. Доки не станеш дорослим, тобі навіть не спадає на думку дізнатися, що вони люблять, а що ні. Що в них є щось іще, окрім того, що вони твої батьки. Але мені здається, вони таки були щасливі. Та то й мама були доволі близькими, часто торкалися одне одного, тримали одне одного за руку, сиділи поруч...

Іссі стояла біля підсвіченого акваріума з прудкими в'юнами. Вона опустила очі й поглянула на свою долоню. Рука Остіна була зовсім поруч. Цікаво, а що як вона її візьме? Чи висмикне він її? В Іссі навіть пальці почали свербіти.

— І хіба сам факт, що, коли решта друзів уже няньчила внуків, вони народили пізню дитину, не свідчить

про це? Тож, думаю, все в них було чудово, хоча тоді мені здавалося це огидним.

— Готова побитися об заклад, що насправді це було не так. Впевнена, ти полюбив його з першої миті!

Остін поглянув на Дарні, який на все око спостерігав за акулою, не помічаючи нічого довкола.

— Так і є, — пробурмотів Остін і повернувся убік, прибравши руку від Іссі. Раптом їй стало соромно. Щось вона надто захопилася.

— Вибач, я не хотіла чіпати особистих тем.

— Усе гаразд, — заспокоїв її Остін. — Просто мені хотілося б більше знати про своїх батьків, розумієш? Як доросла людина, а не як перерослий підліток.

— Після цієї розмови мені навіть захотілося зателефонувати матері, — мовила Іссі.

— Обов'язково зателефонуй.

Тепер настала черга Іссі відвернутися.

— Вона змінила номер, — ледь чутно мовила вона.

Не усвідомлюючи, що робить, Остін простягнув руку, взяв її долоню та легенько стиснув. Йому не хотілося її відпускати.

— Морозива! — голосно сказали позаду, і вони миттю роз'єднали долоні. Раптом Іссі подумала, що тут темно, наче в нічному клубі. — Я розмовляв з акулою, — повідомив Дарні братові. — Вона сказала, що з мене вийде відмінний морський біолог і що зараз мені не завадить з'їсти морозива. Власне, вона сказала, що останнє зараз найважливіше. Тож мені терміново потрібно морозива.

Остін поглянув на Іссі, намагаючись розгледіти вираз її обличчя, та в напівтемряві нічого не було видно. Раптом йому стало трохи ніяково.

— Морозива? — запитав він у неї.

— Із задоволенням! — погодила Іссі.

Трійця вмостилася біля річки і спостерігала за човнами та Лондонським оком, насолоджуючись власним

маленьким товариством. Було так добре, що Іссі забула про час. Коли в парку Дарні врешті-решт зліз із турніка і взяв липкою долонею її руку, вона не опиралася. Ба більше, неабияк зраділа (Остін цей вчинок брата ще більше ошелешив). Аби наостанок побалувати себе, вирішили повернутися до Сток-Ньюїнгтона на таксі. В автівці Дарні спробував натиснути на всі кнопки, а тоді згорнувся калачиком і заснув на Іссиному плечі. Таксі повільно тягнулося містом, і коли за кілька хвилин Остін поглянув на Іссі, вона вже також дрімала. Її темні кучері сплелися з прямими прядками Дарні, а на щоках грав рум'янець. Остін не зводив з неї очей впродовж усієї дороги.

Іссі повірити не могла, що заснула в таксі. Так, вона майже не спала вночі, проте... Може, в неї текла слина? Може, вона хропіла? Прекрасно, що не кажи. На прощання Остін лише ввічливо всміхнувся, і це означало, що вона точно хропіла й пускала слину, бо інакше...

Інакше він запросив би її на наступне побачення. Хоча сьогоднішню прогулянку важко було назвати побаченням, хіба ні?

Звісно, ні! Чи так? Ні, таки ні. Іссі знову пригадала мить, коли він взяв її за руку. Повірити не могла, як сильно їй хотілося, щоб Остін її не відпускав. Іссі застогнала, крутнувши ключ у замку. Гелена точно знає, що треба робити.

Іссі поглянула на своє відображення у дзеркалі в ажурній рамі, що висіло у вузькому коридорі, обклеєному шпалерами з квітковим візерунком у стилі ретро. Іссі вони страшенно подобалися. Лише зараз вона помітила на волоссі смужку борошна з весільного торта, з якою проходила весь день.

— Гелено?! Ти мені потрібна! — репетувала Іссі, прямуючи до холодильника, де, як вона точно знала, лежало кілька пляшок рожевого вина.

Раптом зупинилася й обернулася. На дивані сиділа Гелена, а поруч — хлопець, якого Іссі миттю впізнала. Вони сиділи точнісінько як двоє людей, які щойно відірвалися одне від одного, намагаючись вдати із себе саму невинність.

— Ой! — зніяковіла Іссі.

— Привіт! — мовила Гелена.

Іссі уважно поглянула на подругу. Це що? Вона... Бути не може! Гелена зашарілася?!

Ашок тим часом радів. Знайомство з подругою Гелени безсумнівно було прогресом у стосунках.

— Вітаю, Ізабель! — хлопець хутко підвівся і потиснув Іссі руку. — Радий знову тебе бачити. Я...

— Ашок. Я пам'ятаю, — відповіла Іссі. Вигляд у нього був набагато привабливіший, ніж тоді, в халаті.

Іссі підвела брови й зиркнула на Гелену. Та вдавала, що нічого не помічає, натомість запитала, намагаючись змінити тему:

— То навіщо я тобі потрібна?

— Менше з тим! — Іссі пішла до холодильника. — Хто буде вино?

— Дідусь телефонував, — повідомила Гелена, коли вони всі вместилися у вітальні. Іссі подобалося товариство Ашока. Він допоміг розлити вино і невимушено підтримував розмову.

— Чудово. Що він?

— Хотів дізнатися, чи ти отримала від нього рецепт сконів із крем-содою?

— Ясно. — Іссі його отримала, чотири рази. Щоразу написаний тим самим тремтливим почерком.

— Він не впізнав мене по телефону.

— Йой, — зітхнула Іссі.

— Хоча він мене чудово знає.

— Розумію.

— Мені ж не потрібно тобі пояснювати, що це означає?

— Ні, — тихо відповіла Іссі. — Вчора він ніби почувався ліпше.

— Воно ж періодами. Ти ж знаєш.

— Мені шкода, — мовив Ашок. — У мого дідуса було те саме.

— Він одужав? — запитала Іссі. — І все знову стало, як раніше, як тоді, коли ти був маленьким?

— Гм, не зовсім, — відповів Ашок і запропонував підлити вина, та раптом Іссі накрила втома. Вона побажала їм доброї ночі та впала на ліжко.

— Зараз же зателефоную в пансіонат, — мовила Іссі наступного ранку, досхочу наніжившись у ліжку.

— Правильно, — схвалила Гелена й поцікавилася: — До речі, а що ти вчора хотіла в мене запитати?

— Ой, тут таке... — зітхнула Іссі та розповіла все про свій день із Остіном.

Гелена слухала, і її усмішка ширшала й ширшала.

— Припини! Ти зараз дивишся на мене точнісінько, як Перл, коли звучить його ім'я. Ви точно змовилися.

— Він красень... — зауважила Гелена.

— Якому я винна купу грошей, — відказала Іссі. — Не думаю, що це правильно.

— Ти ж нічого такого не робила.

— Звісно, ні!

— Хіба що пускала слину.

— Я не пускала слину.

— Будемо сподіватися, йому подобається, коли увісні пускають слину.

— Годі!

— Принаймні він тебе вже бачив обслиненою. Це вас тільки зблизить.

— Замовкни!

— Думаю, він ще зателефонує, — усміхнулася Гелена.

Серце в Іссі забилося швидше. Це ж треба, навіть від простої розмови про нього... Стоп! Їй просто приємно про нього говорити, не більше.

— Думаєш?

— Навіть якщо він просто захоче стягнути з тебе гроші за хімчистку.

Остін справді зателефонував. Це було перше, що він зробив, прийшовши у вівторок на роботу. Проте телефонна розмова була не такою, яку йому хотілося б вести з Іссі.

Власне, йому ні з ким не подобалося вести таку розмову, як ця. І те, що він таки мусив обговорити це з Іссі, ще раз нагадувало, що роботу й задоволення змішувати не варто, і на тому крапка. Хай там якою милою вона була, хоч якою кмітливою він її вважав, і хай би який красивий вигляд мала. Це все в даній ситуації було неважливо, так само як і скиглення Дарні й запитання, коли вони знову з нею побачаться.

Нічого не вдієш, він мусить це зробити. Остін зітхнув і підняв слухавку.

— Привіт, — почав він.

— Привіт! — пролунав привітний голос. Вона справді була рада його чути. — Це ти, Остіне? Рада чути! Як Дарні? Скажи йому, що я шукала форму для випічки, яку обіцяла, проте, як виявилось, нікому не подобається печиво у вигляді рибок, тож зрештою я нічого не знайшла. Звісно, пироги з рибою люблять усі, а от у ви-

гляді риби... Я оце думала, може, тоді пошукати динозаврів... — Іссі збагнула, що плете нісенітниці.

— Гм, добре. Ясно, Іссі...

Всередині в неї все опустилося. Вона відразу ж упізнала цей тон. І відразу зрозуміла: все, що сталося в суботу, наразі не має жодного значення. Він передумав (якщо взагалі бодай колись про це думав).

Спокійно. Гаразд. Іссі глибоко вдихнула, зібралася, відклала вбік лопатку й прибрала волосся з чола. Вона дивувалася сама собі, як болюче було розчаровуватися. Досі думала, що зцілює розбите серце, однак реакція Остіна боліла їй набагато більше, ніж втрата колишнього хлопця.

— Слухаю? — холодно перепитала Іссі.

Остін злився на себе. Чому все так? Чому він не може просто зателефонувати їй і запросити чогось випити? Пішли б в якесь хороше місце. Ввечері. Туди, де нікому не потрібно було б прокидатися вдосвіта й о сьомій уже бути на роботі і де ніхто не мочився б у ліжку після перегляду «Доктора Хто». Де вони могли б просто випити вина, посміятися, трохи потанцювати, а потім, може... Стоп. Остін подумки дав собі ляща. Зберися!

— Тут така справа, — нарешті мовив він. Хотів пояснити все коротко і ясно, щоб не виникло ніякої плутанини. — Телефонувала місис Прескотт.

— І?

Іссі очікувала почути добрі новини, адже дохід впевнено зростав, а з приходом Керолайн справи мали піти тільки вгору. Як виявилось, вона була взірцем професійності та ефективності. Особливо коли не вибухала ні сіло ні впало плачем і не голосила, замовляючи масло.

— Каже, що їй потрібно оформити рахунок, проте ти не дозволяєш цього зробити.

— Я все детально пояснила місис Прескотт, — сухо відказала Іссі. — Це була послуга на весілля друга.

— Вона каже, що їй нічого не повідомили і що загалом витрачених інгредієнтів вистачило б десь на чотириста капкейків.

— Неймовірно! На чотириста десять, якщо вже на те пішло. Це на випадок, якби котрийсь роздавився.

— Іссі, це не смішно! Це твій тижневий заробіток!

— Але це подарунок на весілля! Другові!

— Рахунок потрібно провести, навіть враховуючи всі можливі знижки. Ти мусиш виставити рахунок хоча б за використані продукти.

— Це подарунок, — наполягала вона. Як він смів запрошувати її в суботу на прогулянку, бути таким милим та люб'язним, а через три дні телефонувати й читати їй нотації?! Остін такий самий прикрий, як Грем.

— Іссі! — насилу стримувався Остін. — Так діло не піде! Не піде! Невже ти не розумієш? Ти не можеш взяти й закрити пекарню, коли заманеться, і почати роздавати товар! *Apple* не роздає безкоштовно айподів, і такий самий підхід мусить бути в тебе. Жодних винятків!

— Завантаженість зараз набагато більша, — пояснила Іссі.

— Так, проте ти найняла ще одну працівницю та оплачуєш понаднормові години. Навіть якщо в тебе буде мільйон відвідувачів на день, нічого не вийде, якщо ти витрачатимеш більше, ніж отримуватимеш. Чудес не буває. До того ж ви не працювали в суботу.

Ось із цим він точно перейшов межу, і вони обоє це відчули.

— Ти маєш рацію. Безперечно, в суботу я припустилася помилки.

— Я не це мав на увазі.

— Думаю, що якраз навпаки! — Запала пауза, потім Іссі додала: — Знаєш, мій дідусь... Мій дідусь керував трьома пекарнями одночасно. Він забезпечував більшу частину Манчестера хлібом. Він був успішний, і всі його

знали. Звісно, наразі від його грошей майже нічого не лишилося, бо все пішло на лікування та пансіонат. Медицина у нас дорога.

— Так, я знаю, — відказав Остін. Іссі чула в його голосі сум і розчарування, проте не хотіла співчувати йому.

— Хай там як, коли я була маленькою, він був досить відомим, у нього мало не всі купували випічку. І якщо хтось хворів чи не міг одразу заплатити, дідусь допомагав йому. Якщо повз пекарню брело голодне дитя, хвора мати чи колишній солдат, він завжди пригощав їх шматком хліба. Він був надзвичайно успішний. І я хочу бути такою самою.

— Я дійсно вважаю, що це прекрасно, — мовив Остін. — Безперечно, твій дідусь був прекрасною людиною.

— Саме так, він неймовірний, — палко додала Іссі.

— Впродовж кількох сторіч справи велися саме так, як ти розповідаєш, аж доки з'явилися поважні шишки та збудували величезні торговельні центри за містом, почали продавати все набагато дешевше й винайшли дистрибуцію. І хай би як люди любили невеличкі крамнички та їхніх власників, всі як один пішли скуповуватися у ці великі торговельні центри. От що сталося.

Іссі мовчала. Вона знала, що Остін має слухність. Коли дідусь вийшов на пенсію, майже всі тутешні крамнички позачинялися. Центр міста спорожнів. Людям більше не потрібна була дружня розмова, якщо вони могли купити хлібину бодай на копійчину дешевше.

— Тож якщо плануєш надалі надавати індивідуальні послуги та покривати всі супутні витрати пекарні, тобі доведеться гарувати набагато більше, ніж твій дідусь.

— Ніхто так затято не боровся за свою справу, як він, — зухвало зауважила Іссі.

— Радий, що ти успадкувала цю рису від нього, але прошу тебе, Іссі, враховуй сучасний стан справ.

— Спасибі за бізнес-консультацію, — підсумувала Іссі.

— Будь ласка, — відповів Остін.

Обоє, засмучені й розчаровані у протилежних кутках Сток-Ньюїнгтона, повісили слухавки.

Слова Остіна боляче вразили Іссі. Вона лаяла себе, що після вихідних дозволила собі мріяти про щось більше. Та нічого не вдієш, тож зрештою Іссі знову занурилася з головою в роботу: вчасно сплачувала рахунки, вела документацію, використовувала години, в які працювала Керолайн, щоб як слід все організувати й упорядкувати — навіть якось мало не викликала цим у місис Прескотт вдоволеної усмішки.

Рано-вранці приходила на роботу і, як завжди, брала до тіста: улюблені всіма лимонно-апельсинові капкейки, шоколадні, полуничні та ванільні, на додачу до нових рецептів, щоб постійні відвідувачі навідувалися знов і знов.

Мало не всі новинки спершу куштував Доті, поштар, часті візити якого дивували всіх, окрім Перл. Вона лишень усміхалася чоловікові й шуткувала з нього так само, як з усіх, з ким мала справу.

Тим часом Керолайн і Перл все ніяк не могли знайти спільної мови.

— Треба буде мені помити вікна, — якось зауважила Керолайн Іссі, йдучи додому.

— Я їх сама помию, — почувши це, мовила Перл.

— Ні-ні, — заперечила Керолайн. — Я прийду у вихідний.

Хто б сумнівався, Перл одразу ж повимивала вікна.

— Думаю, варто сказати Іссі, що в булочках з корицею забагато кориці, як гадаєш? — зауважувала Керолайн. — Обов'язково зроблю це.

Тож Перл завжди відчувала, немов вона лишень помічниця, а не повноправна партнерка по справі.

Одного дня вона залишилася в пекарні сама, аж раптом прочинилися двері й увійшла Кейт із близнятами.

— Я прийшла зробити замовлення.

На Серафіні була рожева балетна пачка, а на Джейн синій комбінезон. Перл намагалася зосередитися на словах Кейт, проте її страшенно відволікали дівчатка. Серафіна натягувала пачку на Джейн, а Джейн записала руку сестри під шлейку комбінезона.

— Яке?

— Торт з написом. Керолайн казала, що вона запропонувала вам цю вдалу ідею, і ви тепер виконуєте такі замовлення.

— Справді? — здивувалася Перл і хотіла пирхнути у відповідь, аж тут близнючки покотилися на підлогу.

— Серафіно! Джейн! Що ви робите?

Дівчатка реготали, заплутавшись в одязі одна одної, й качалися по підлозі.

— Ми не Джейн і Серафіна! Ми СуфіДжейн!

Сестри знову залилися сміхом, обіймаючи одна одну. Їхні біляві маківки видавалися однаковісінькими.

— Негайно встаньте! — крикнула Кейт. — Інакше стоятимете по кутках. — Дівчатка неохоче відпустили одна одну й піднялися, похнюпившись.

— Я не жартую! — Кейт перевела погляд на Перл і похитала головою.

— Вони прекрасні, — мовила Перл, сумуючи за Луї. Хіба можна сумувати за кимось, кого ти не бачив лише кілька годин? Однак іноді вночі вона підходила й милувалася ним, бо не могла дочекатися, коли він прокинеться вранці.

— Ще б пак, — відповіла Кейт. — То що, ви зможете це зробити?

— Зробити що? — Перл страшенно не подобалося, що Керолайн домовилася про замовлення без її відома.

— Напис на торті.

— Гм... — звісно, на напис піде трохи часу, проте, з іншого боку, це була нагода підзаробити.

— Я хочу, щоб це виглядало професійно. Не якісь там аматорські кривулі.

Чи зможе вона впоратися зі стандартами Кейт?

— Можна нам тістечко, матусю? — чемно запитала Серафіна. — Ми поділимося.

— Нам подобається ділитися! — вигукнула Джейн.

— Ні любі, це все некорисно, — заперечила Кейт.

Перл зітхнула. Кейт зробила швидкий телефонний дзвінок і вилаялася на Керолайн і всіх їхніх друзів, поклавши слухавку.

— Отже, — врешті-решт мовила вона, — я хочу лимонні капкейки з апельсиновим кремом і написом «З-Д-Н-Е-М-Н-А-Р-О-Д-Ж-Е-Н-Н-Я-Є-В-А-Н-Г-Е-Л-І-Н-О-4»

— Гадаю, впораємося, — записала Перл.

— Чудово. Сподіваюся, Керолайн не помилилася щодо вас, — додала Кейт. Перл і собі на це сподівалася.

— До побачення, близнючки! — помахала Перл дівчаткам на прощання.

— До побачення! — в один голос закричали вони.

— Власне, це Серфіна та...

Але Перл вже зникла у підвалі, щоб передати Іссі гарну звістку.

Перл та Іссі затрималися у пекарні допізна, щоб виконати замовлення. Потім до них забігла Гелена перекинутися слівцем. Дівчата безжалісно кепкували з неї

через Ашока, та Гелена була незворушною. Вона відкидала будь-які запитання і натомість допитувалася у Перл про Бена. Перл своєю чергою вправно від неї виверталася та скаржилася Іссі на Керолайн. А Іссі нічогосінько з того всього не хотілося слухати. Нарешті Гелена та Перл стихли й стали мовчки спостерігати за подругою. Вона все робила інстинктивно: нічого не вимірювала й не зважувала, просто клала інгредієнти в миску, майстерно перемішувала та рівними порціями розкладала тісто ложкою у двадцять чотири форми, які, навіть не дивлячись, змастила жиром. Потім збила крем і прикрасила ним пригощення. Витвір мистецтва, та й годі, залишалося лишень зробити напис. Гелена та Перл презирнулися.

— Вражаюче, — врешті-решт мовила Гелена.

— Я роблю це щодня, — Іссі, цілковито занурена у процес, нарешті відірвалася і здивовано поглянула на подругу: — Це так само, як ти ушиваєш рани.

— Це я вмію, — підтвердила Гелена. — Але результат моєї праці не скуштуєш.

Капкейки вдалися на славу. Іссі збиралася занести їх дорогою додому.

— Вони набагато кращі, ніж заслуговує ця жінка, — злилася Перл.

— Будь чемною, — заперечила Іссі, показавши їй язика.

Залетівши одного ранку до пекарні, щоб розігріти примхливу кавомашину, перш ніж набіжать відвідувачі, Перл збагнула, що забула вчора переглянути пошту.

— Один! Два! Тли! Гоп! — Луї заліз на один з високих табуретів, які вони нещодавно поставили біля каміна, щоб відвідувачам було де присісти, доки чекають на

своє замовлення. Перл дала йому булочку із шоколадом і відкрила лист із садочка. Стояла та глипала на нього, не в змозі повірити власним очам. Дзенькнув дзвіночок на дверях. Іссі зустрічалася вранці з постачальниками цукру, тож її змінювала Керолайн.

— Буенос діас, Калолайн! — закричав Луї, якого вчили в садочку, як вітатися на різних мовах, що йому страшенно подобалося.

— Добрий ранок, Луї, — чітко вимовила Керолайн, котра вважала, що в Луї жаклива вимова, і що вона єдина, хто може його врятувати, аби він не звучав як представник нижчого класу. Перл мала б бути їй за це вдячною, а не постійно шукати привід для сварки. — Добрий ранок, Перл.

Та не пустила пари з вуст.

«Що ж, чудово», — подумала Керолайн, яка звикла до дівчачих пересварок відтоді, як її відправили навчатися до жіночого пансіону із суворою дисципліною, куди вона хотіла влаштувати й Гермію в майбутньому. Тож Керолайн досягла неабиякої майстерності у сварках, і її було цим не налякати. До того ж тепер вона розлучалася і краще було приберегти сльози. Всім було байдуже до неї.

Однак, коли вона повісила плащ від «Акваскутум», помітила, що Перл не кидає на неї несхвальних поглядів.

Натомість стоїть із листом у руці та плаче. Керолайн охопив той самий порив, як тоді, коли було зле котромусь із її собак, і вона миттю кинулася до Перл.

— Дорогенька, що таке? Що трапилось?

— Матусю? — стривожено окликнув Луї. Злізти з високого табурета самотужки він не міг (ще одна перевага табуретів: можна було не боятися, що хлопчик запустить кудись свої рученята). — Матусю? Вава?

— Ні, зайчику, в мамі нема вави, — насилу зібралася і мовила зривистим голосом Перл.

Керолайн легенько торкнулася її плеча.

Перл тремтячими руками тицьнула їй листа й пішла забрати Луї.

— Іди сюди, мій хлопчику! — Вона притулила сина до плеча, щоб він не бачив її очей. — Ось так. Усе чудово.

— Я не йду в садок, — рішуче мовив Луї. — Я буду з мамою.

Керолайн поглянула на лист із печаткою з управління охорони здоров'я Північно-Східного Лондона.

«Шановна місис МакГрегор!

Цим листом повідомляємо вам, що ваш син Луї Кембота МакГрегор нещодавно пройшов медичний огляд у державному садочку "Маленькі ведмежата" за адресою Осбальдестон-роуд, 13, Сток-Ньюїнгтон, Лондон N16. Враховуючи вік та зріст вашого сина, він підпадає під категорію "Надмірна вага та ожиріння".

Навіть у ранньому віці, якщо в дитини є зайва вага чи схильність до ожиріння, це може призвести до серйозних проблем зі здоров'ям у майбутньому, як-от серцево-судинні захворювання, рак, безпліддя, порушення сну, депресія та передчасна смерть. Кілька простих кроків, а саме покращення раціону дитини та набір фізичних вправ – усе, що потрібно, щоб Луї Кембота МакГрегор зростав здоровим і розкривав свій потенціал на повну. Вам призначено зустріч з дієтологом Недою Магет у центральній поліклініці Сток-Ньюїнгтона, 15...»

Керолайн відклала лист убік.

— Яка гидота! — виголосила вона, наморщивши носа. — Ох ці кляті державні садочки з їхніми пихатими

няньками. Вічно вони пхають свого носа, куди не просять, намагаючись зіпсувати життя людям.

Перл не могла повірити власним вухам, тож стояла і глипала на Керолайн.

— Це офіційний лист, нічого не вдієш.

— Це ганьба, та й годі. Як вони сміють? Ти тільки поглянь на свого неймовірного хлопчика! Так, він пухкенький, але ти це й без них знаєш. Це нікого з них не стосується. Хочеш, я розірву його замість тебе?

— Але ж це офіційний лист! — Перл здивовано дивилася на Керолайн.

— Ну то й що? — стонула плечима та. — Ми сплачуємо податки. Що менше на державних посадах працюватиме чванливих мудрагелів, то краще. Рвати?

Ошелешена Перл згідно кивнула. Зазвичай до всіх офіційних паперів вона ставилася дуже серйозно.

У її світі треба було робити те, що ці листи наказували, щоб не накликати на себе біди. Вони урізали дохід, наказували змінити місце проживання, і доводилося це робити, навіть якщо тебе запроторювали до якоїсь конури.

Офіційні листи зазіхали на дітей, а коли ти висловлював невдоволення, погрожували позбавити тебе батьківських прав. Вони допитувалися, скільки ти пив і курив, який у тебе графік роботи й де батько дитини. Якщо ж раптом ти давав не ту відповідь, яку від тебе хотіли почути, про нову пару взуття можна було забути на кілька місяців.

Коли Перл дивилася на те, як Керолайн рве лист, ніби якийсь звичайний папірець, їй стало набагато краще. Вона досі злилася на цю жінку, якій такі речі здавалися пустими й дріб'язковими, проте водночас відчула неабияке полегшення.

— Дякую, — тихенько мовила вона, не наважуючись висловити повною мірою своє захоплення.

— Знаєш, — зауважила Керолайн, граційно підмітаючи клаптики паперу, — ти не схожа на ту, кого можна залякати.

Перл знову посадила Луї на високий табурет. Чи справді він товстий?

Так, у нього тугі щічки, як у більшості дітей, милий животик, кругленька дупця, смачнющі стегна та пухкенькі пальці.

Але ж ні, не товстий! Він ідеальний!

— Ти прекрасний! — мовила Перл, дивлячись на сина. Луї згідно кивнув. Він частенько чув ці слова від матері, тож знав, як відповісти, щоб отримати за це ласощі.

— Луї плекласний, — щасливо всміхнувся хлопчик на всі зуби. — Так! Луї плекласний! Цукелку! — Він простягнув до матері пухкеньку долоньку та зробив прохальний жест. — М-м-м, — мугикнув, облизав губи й погладив себе по животу, щоб наголосити на своєму проханні. — Луї любить солодке.

Керолайн рідко виявляла почуття навіть до своїх дітей — власне, якщо подумати, то з ними вона найчастіше була сварливою і дратівливою, — але тієї миті вона підійшла до Луї, який насторожено зиркав на неї. Попри всю його чарівність, ця жінка ніколи не пригощала Луї солодким, і він це чудово знав.

Керолайн тицьнула пальцем у пухкенький животик хлопчика, він засміявся та вигнувся у відповідь.

— Луї, ти прекрасний, — мовила вона. — Але ось цього в тебе бути не повинно.

— Це дитячий животик, — запротестувала Перл.

— Ні, це вже складки, — пояснила Керолайн, що як ніхто зналася на жирових тканинах і відкладеннях. — Так не повинно бути. І я ніколи не бачила його без якого-небудь смаколика в руці.

— Він росте, — захищалася Перл. — Йому потрібно їсти.

— Погоджуюсь, — мовила Керолайн. — Проте все залежить від того, що саме їсти.

У двері постукали перші відвідувачі — робітники, які переоблаштовували будинок Кейт на Альбіон-роуд. У затримці та несвоєчасному виконанні ними робіт Кейт тепер безпосередньо звинувачувала Керолайн, яка продавала чоловікам каву й тістечка, тож вони ляпали язиками в пекарні замість того, щоб працювати з ранку до ночі, нашвидкуруч перекушуючи бутербродами із сиром. Кейт так дратувалася, що Керолайн навіть не хотілося ходити з нею на заняття з плетіння спицями.

Поки жінки справлялися з вранішнім напливом відвідувачів, Луї сидів на стільчику й радісно вітав за-всідників, які не могли пройти повз, щоб не вщипнути його за липку пухку щічку чи не скуйовдити м'яке коротеньке волосся.

Перл крадькома зиркала на його відображення у дзеркалі. Старенька місис Гановіц, що зазвичай замовляла величезну чашку какао та любила потеревенити, чухала живіт Луї, немов якомусь песику, а потім зібрала з чашки маршмелоу й тицьнула ложку хлопчику до рота. Слюсар Фінгус, із круглим черевом і товстим задом, що випирав з білого робочого комбінезона, дав п'ять своєму маленькому другові та, як завжди, запитав, чи приніс Луї гайковий ключ, щоб стати його учнем. Та й Іссі, повернувшись із зустрічі, не могла пройти повз нього, щоб не обійняти й не вигукнути: «Мій товстунчику!»

Перл насупилася. Так от хто він насправді? Товстенький улюбленець? Ні, він не тварина, він — людина з такими самими правами, як в усіх решти!

Керолайн спіймала погляд Перл і прикусила губу. Звісно, та не хотіла, щоб її дитя мало такі самі проблеми, як мати. Керолайн дивилася на засмучену Перл, і їй сянула ідея...

— Можливо, вони мають рацію, — сказав Бен, обпершись на стільницю. — Не знаю. Як на мене, з ним усе гаразд.

— І мені так здається, — відказала Перл.

Бен «забіг» до них по дорозі додому, хоча мешкав у Стратфорді, що у протилежній частині міста. Перл зробила вигляд, що вірить йому, а Бен удавав, що не хоче залишитися в них на ночівлю, хоча й самих лише кулінарних здібностей Перл було достатньо, щоб зостатися. Останнім часом Перл дивувалася сама собі. Коли не працювала, вона взагалі не могла змусити себе готувати та перебивалася рибою та картоплею фрі. Але зараз навіть попри те, що приходила додому втомленою, їй подобалося садовити сина на стіл і куховарити. Зрештою, готувала вона відмінно. Луї саяв від щастя.

Тим часом хлопча проповзло повз них, накрившись ковдрою.

— Агов, Луї! — окликнув Бен.

— Я не Луї, я черепаха, — пролунав приглушений голос. Бен підняв брови.

— Не питай, — відказала Перл. — Він сьогодні весь день черепаха.

— Чи є тут черепахи, які хотіли б пограти надворі у футбол? — голосно запитав Бен, поставивши чашку на стіл.

— Та-а-ак! — погодилася черепаха у ковдрі й підвелася, стукнувшись головою об плиту. — Ой!

Перл зачаровано поглянула на матір, поки Бен ішов із сином надвір.

— Не тиш себе, — мовила та. — Він приходить, а потім знову зникає. Не дозволяй хлопцеві занадто захопитися цим всім.

«Надто пізно», — подумала Перл.

Капкейк-сюрприз із висівками та морквою

1 1/2 склянки пшеничного борошна грубого помолу

1/2 чайної ложки соди

2 1/4 чайної ложки розпушувача

1/4 чайної ложки солі

3/4 склянки вівсяних чи пшеничних висівок

Замінник яєць, еквівалентний двом яйцям

1 склянка закваски

1/2 склянки рисового сиропу

1/4 склянки яблучного пюре

1/4 склянки сафлорової олії

1 1/4 склянки натертої моркви

110–170 г подрібнених фініків

1/2 склянки родзинок

1/2 склянки подрібненого волоського горіха чи пекана

— Просто хотілося спробувати щось новеньке, — пояснила Керолайн, прийшовши наступного ранку на роботу із судком. Вона намагалася зробити скромний і турботливий вигляд. — Нічого особливого, рецепт на швидку руку.

— Який ще рисовий сироп, якщо це для домашнього приготування? — дивувалася Перл, переглядаючи інгредієнти. — Сафлорова олія?

— Їх дуже легко замовити, — збрехала Керолайн.

— Не називай це «сюрпризом», — кинула Іссі через плече. — Кожна дитина знає, що «сюрприз» означає сховані овочі. Назви краще «Солодке цукрово-шоколадне задоволення».

— Це проста і здорова їжа, — мовила Керолайн із виразом обличчя Джеймі Олівера.

Насправді вона, проклинаючи все на світі, п'ять годин горбилася над своїм дизайнерським штучно зістареним дерев'яним столом кремового кольору, щоб тісто стало потрібної консистенції та капкейки трималися купи.

Як тільки Іссі вдавалося так просто й легко поєднувати інгредієнти й отримувати тістечка, легші за хмаринки, які танули в роті? Утім у своїх стравах вона використовувала продукти, які неодмінно призводили до ранньої смерті. І от, коли Керолайн, замінивши їх на здорові й корисні, стояла і замішувала тісто, в неї у голові крутилася картинка, як її корисні пригощення приходять на зміну солодкому непотребу, стають популярними, затьмарюють собою випічку «Капкейк-кафе», і воно перетворюється на успішне «Органічні страви від Керолайн», а діти по всьому світу переходять на корисну їжу та ведуть здоровий спосіб життя... Вона нарешті працюватиме повний робочий день...

Перл та Іссі презирнулися, прикривши долонею рота.

— То що, — запитала досі сонна Керолайн — прибиральниці доведеться увесь ранок після неї відшкрябувати кухню, — пригостити Луї?

— Так, будь ласка!

— Звісно, зараз, — Перл опустила руку.

Іссі насилу стрималася, щоб не зішкрябати з язика шматочки сирої моркви. І що за посмак від крему, що чимось нагадує броколі?

— Тримайте, юначе! — Керолайн простягнула хлопчику судок.

— Він не голодний, — відчайдушно мовила Перл. — Я намагаюся зараз зменшити кількість порцій.

Але Луї вже радісно засунув всередину маленьку пухкеньку ручку.

— Дяки, Калолін.

— Дякую, — не стрималася Керолайн. — Не кажи «дяки», кажи «дякую».

— Не думаю, що за хвилину він це зможе повторити, — пробубніла Перл до Іссі, яка сьорбала каву та по тайки полоскала нею в роті, щоб змити посмак. Перл кинула до рота щойно спечену Іссину новинку «Бісквіт королеви Вікторії». Іссі її у цьому не звинувачувала. Керолайн вичікувально дивилася на Луї.

— Любий, це набагато краще за некорисні тістечка, до яких ти звик, — наголосила вона.

Луї впевнено вп'явся зубами у схоже за формою на капкейк пригощення, але щойно почав жувати, на його обличчі з'явилися сум і розчарування, немов він жував пластмасу.

— Ось так, дороженький, — підбадьорювала Керолайн. — Смакота.

Луї відчайдушно зиркнув на матір, а потім опустив нижню щелепу та почав випльовувати на підлогу все, що було в роті.

— Луї! — залементувала Перл і підбігла до нього. — Негайно припини!

— Гидота, матусю! Гидота! Фу-фу-фу! — Луї почав швидко знімати пальцями залишки тіста з язика. — Несмачно, матусю! Несмачно, Калолін! — бідкався він, аж доки Перл дала йому склянку молока, щоб трішки заспокоїти.

Іссі дістала совок і віник.

— Що ж, — мовила зашаріла Керолайн, коли хлопча трішки заспокоївся. — Вочевидь, некорисна їжа повністю зіпсувала його смакові рецептори.

— Годі, — почала злитися Перл.

— Калолін, — серйозно мовив Луї, подавшись уперед. — Поганий капкейк, Калолін.

— Ні, Луї, смачний, — силувано відказала Керолайн.

— Ні, Калолін, — заперечив Луї.

Іссі вирішила втрутитися, доки розмова не переросла у справжню сварку між сорокалітньою жінкою та дворічним хлопцем.

— Керолайн, це чудова ідея. Прекрасна, — мовила вона.

— Авторське право на рецепт належить мені, — Керолайн пильно дивилася на неї.

— Звісно. Не заперечую. Можемо назвати їх капкейками від Керолайн, згода?

Керолайн більше не хотілося нікого пригощати капкейками та й, щиро кажучи, сама бачила, що попри всі її старання тісто не трималося купи, але Іссі наполягла на тому, щоб вона віддала їх для подальших експериментів.

Насправді просто не хотіла, щоб Керолайн потайки роздавала ці капкейки відвідувачам. Щодо грошей, провізії, робочого графіку Іссі довіряла їй цілковито, проте щодо розуміння смаків клієнтів не довіряла ні на йоту. Та й знала, що за допомогою закваски навряд чи можна отримати густе тісто, як запевняли рецепти з використанням тільки натуральних продуктів. Іссі навіть не мала певності, що тістечка приймуть на фермі у Гекні, куди вона почала здавати залишки продукції на компостування.

Зрештою сюрприз Керолайн приніс дві позитивні зміни. Перш за все, вона мала слухність: «корисні» капкейки стали користуватися попитом. Іссі дещо змінила рецепт «Капкейків від Керолайн», і пекарня почала продавати мафіни з яблучним пюре, родзинками та журавлиною у крихітних формочках для випікання із зображенням пожежних машин або парасольок.

Новинка миттю набула надзвичайної популярності серед матусь, які не хотіли, щоб їхня дівтора обмурзувалася кремом. А Іссі чесно замовляла кілограм моркви на тиждень і потім щовечора потрошку відносила до-

дому. Гелена та Ашок, які, здавалося, вже жили разом, полюбляли овочевий суп і частенько його варили. А от що робити із закваскою, Іссі гадки не мала. Тим часом Керолайн щиро вірила, що саме її рецепт лежить в основі ласощів.

По-друге, Луї почав підозріло ставитися до асортименту пекарні й відмовлявся їсти тут другий сніданок, що пішло йому тільки на користь.

Керолайн почала працювати більше, а Луї став щоранку стрибати з мамою до зупинки, тож друге зважування пройшло без жодних зауважень.

Власне, ні для Перл, ні для Керолайн, які порвали офіційний лист з органу охорони здоров'я, це вже не мало значення.

За три тижні по тому Перл прийшла на роботу і вгледіла Керолайн, заціпенілу біля прилавка.

— Що сталося?

Керолайн не мовила ні слова, і далі стояла наче вкопана.

— Дорогенька, що сталося?

— Я... все добре, — затинаючись мовила Керолайн.

— Що сталося? — Перл обережно повернула її до себе.

Замість ідеального макіяжу обличчя Керолайн було залляте слізьми, туш патьоками стікала по щоках.

— Що трапилось? — запитала Перл, яка чудово знала, як іноді біль від втрати чоловіка може раптово наринути, навіть якщо ти якийсь час про нього не думала. Наприклад, як тоді, коли вона одного разу, проїжджаючи повз парк «Клапем-Коммон», пригадала той пікнік під час своєї вагітності. Їй подобалося, як вона тоді виглядала, хоча її груди страшенно збільшилися (Бен був

у захваті від цього). Вони сиділи в парку та ласували куркою, Бен розповідав, яким буде їхній майбутній син і чим він займатиметься, а Перл дивилася на блакитне небо над головою та почувалася як ніколи щасливою і захищеною. Більше вона туди гуляти не ходить.

Керолайн похлинулася слізьми та показала пальцем на свої штани.

Блискавка на вузьких і вочевидь дуже дорогих штанах тріснула й розійшлася.

— Поглянь! — голосила жінка. — Ти тільки поглянь!

— Тріснула блискавка... То й що? — запитала Перл. — Ти що, потайки наминаєш імбирне печиво?

— Ні! — запротестувала Керолайн. — У жодному разі. Я зачепилася за двері.

— Гаразд, вірю. — Перл тішилася з того, як почала виправдовуватися Керолайн. — То в чому ж проблема?

— Це ж «Ді енд Джи», — пояснила Керолайн, хоча Перл нічого не зрозуміла. — Вони коштують сотні фунтів.

Перл хотіла була їй сказати, що за десять фунтів можна купити цілком пристойні штани у «Прімарку», але вирішила промовчати.

— І я більше не зможу собі такі купити. Це все. Мерзотник каже, що більше не буде сплачувати мої рахунки, — Керолайн почала схлипувати. — Мені доведеться носити звичайний одяг і самій фарбувати волосся, — заридала вона, затуливши обличчя руками.

— А що в цьому такого? — не розуміла проблеми Перл. — Знаєш, як кажуть: доки є їжа і дах над головою...

— Я ніколи не можу досхочу наїстися, — захищалася Керолайн.

— Давай-но я погляну, — запропонувала Перл. — Це ж лишень чортова блискавка. Хіба ти не можеш відремонтувати її на своїх заняттях з рукоділля?

— Звісно, ні, — розсміялася крізь сльози Кєролайн. — Ми тільки плутаємо нитки та пліткуємо, рукоділлям там і не пахне.

— Що ж, я зможу полагодити, — сказала Перл.

— Справді? Ти зробиш це для мене? — глипала Кєролайн, широко розплющивши блакитні очі.

— А ти що зробила б?

— Гадаю... — стєнула плечима Кєролайн, — за колишніх часів купила б нову пару, а ці віддала б у благодійну крамницю.

— Безперечно, — похитала головою Перл. Викинути штани за сотні фунтів через зламану блискавку! Де логіка?

Задзелєнчав дзвіночок, і всередину зайшов як завжди усміхнений поштар Доті.

— Добридень, лєді, — ввічливо привітався він. — Що тут коїться?

— На Кєролайн розходяться штани, — не стрималася Перл.

— Чудово, — відказав Доті.

— Чому це чудово? — запитала Кєролайн.

— Твоїм кісткам не завадить трохи м'яса, — пояснив Доті. — Худі жінки здаються... сумними. Тобі треба почати їсти ці смачні тістєчка.

— Я не виглядаю сумною, — закотила очі Кєролайн. — Шєріл Коул сумна? Дженніфєр Еністон сумна?

— Так, — відповіла Перл.

— Я не знаю, хто це, — сказав Доті.

— Я просто в хорошій формі.

— Ти дійсно в чудовій формі, — зауважив Доті.

— Спасибі, — відказала Кєролайн. — Хоча не впевнена, чи можна в питаннях стилю та моди покластися на думку поштаря.

— Ми, поштарі, рідко коли щось випускаємо з виду, — ніскілєчки не образившись, відповів Доті й поклав

кілька листів на прилавок. Перл простягнула йому чашку еспресо, і вони всміхнулися одне одному.

— А от ти дійсно красива, — сказав Доті їй і одним замахом вихилив каву, немов намагаючись додати собі хоробрості.

Перл всміхнулася і подякувала. Доті пішов, а Керолайн так і залишилася стояти з роззявленим від подиву ротом.

— Що? — запитала Перл, досі радіючи компліменту і не звертаючи уваги на подив Керолайн. — Думаєш, це просто люб'язність?

— Звісно, ні. — Керолайн уважно роздивлялася Перл, її широкі стегна, пишні груди, круглі сідниці. — Ти красива. Це моя провина. Я навіть не помічала, — сумно мовила вона. — Я так рідко щось взагалі помічаю.

Перл забрала додому штани Керолайн, замінила блискавку та гудзик. А коли поглянула на рубці, то геть засмутилася через якість пошиття штанів, що коштували сотні фунтів.

Керолайн була така вдячна їй, що одягала ці штани двічі на тиждень, чого не траплялося із жодною річчю з її гардеробу, і не виправляла вимови Луї майже повних чотири дні, аж доки він почав шокати. Цього стерпіти вона вже не могла.

Розділ чотирнадцятий

Найкращий іменинний торт

- 115 г розм'яклого масла
- 230 г дрібнозернистого цукру
- 4 великих збитих яйця
- 170 г борошна з розпушувачем
- 170 г звичайного борошна
- 1 склянка молока
- 1 чайна ложка ванільної есенції

Крем

- 115 г розм'яклого масла
- 450 г цукрової пудри
- 1 чайна ложка ванільної есенції
- 60 мл молока
- 2 чайні ложки трояндової есенції

Змасти три невеликі форми для випікання. Збий масло до ніжної, як дитячі щічки, однорідної маси. Додай цукор. Ізабель, потрошку. Не сип все одразу, як ти зазвичай робиш. Маса повинна вийти пишною, дійсно пишною. Сип по крупинці через вінчик. Повільно введи до тіста яйця, не забувай увесь час як слід збивати.

Перемішай два види просіяного борошна. Поступово додавай у тісто молоко, ваніль, борошно, не припиняючи вимішувати його. Не поспішай. Це ж твій іменинний торт, він дуже особливий. Ти заслуговуєш на те, щоб присвятити собі трішки часу.

Випікай при температурі 180°C протягом 20 хвилин.

Тим часом приготуй крем. До масла додай половину цукрової пудри, вилий молоко, ванільну та трояндову есенцію. Ретельно збивай, поступово додаючи решту цукрової пудри, аж доки крем стане потрібної консистенції.

Змаж шари та верхівку торта кремом. Постав свічки. Не надто багато.

Запроси друзів. Усіх, кого зможеш.

Задуй свічки та загадай бажання. Нікому не розповідай ні свого бажання, ні цього рецепта. Деякі речі такі самі особливі, як ти.

З любов'ю,
дідусь

Іссі поставила вітальну листівку у вітрину. Двадцять першого червня сонце так яскраво світило в шибки пекарні, що вона аж розчервонілася і навіть почала міркувати, чи засмагає шкіра через скло, бо цього літа тільки так могла поніжитися в його променях.

— Я навіть не помітила, як настало літо, — зауважила Іссі.

— А я завжди помічаю, — сказала Перл. — Ненавиджу погоду, коли не можна ходити в колготках. Моя обвисла і в'яла шкіра на ногах не розуміє, що відбувається, і починає витанцьовувати. Сподіваюся, цього року літо також буде холодним.

— Що ти таке кажеш? — не вірила власним вухам Іссі. — Ми ж хочемо відкрити літню терасу, де відвідувачі могли б байдикувати цілісінькими днями. Шкода, що нам на це не дають дозволу.

— Ідеальне місце для п'яниць і цукрозалежних. Не думаю, що з цього вийде щось путнє. — Перл тицьнула пальцем на столик біля вікна, за яким сиділо четверо літніх чоловіків.

— Твоя правда, — всміхнулася Іссі.

Це була дивна історія. Одного дня, мало не перед самим зачиненням, до пекарні зайшло двоє стариганів. Відверто кажучи, вигляд у них був бомжуватий. У години затишшя до них і так уже заходив попоїсти місцевий безхатченко Берліоз. Перл дозволяла йому забирати гроші з благодійної скриньки для «Королівського товариства охорони птахів», хоча Іссі нічого про це не знала. Перл розповіла про це своєму пасторові, і вони вирішили зберегти це в таємниці. Проте ці двоє були чимось новеньким. Один з чоловіків човгаючи підійшов до прилава.

— Дві кави, будь ласка, — попросив він прокуреним голосом.

— Звісно. Щось до кави? — запитала Іссі.

Чоловік дістав новеньку купюру в десять фунтів. Разом із нею випала візитівка Остіна.

— Ні, дякую. Повідомляю, що нас сюди спрямував Остін.

Іссі примружилася, але потім таки пригадала. Це були п'янички з тієї забігайлівки, куди вони якось заходили з Остіном.

— Овва! — здивувалася Іссі.

Остіна дівчина уникала як могла. Їй досі було соромно, що вважала, немов його цікавить вона, а не її бізнес. Але наразі справи впевнено йшли вгору, тож у банку не було жодних підстав для скарг. Звісно, іно-

ді Іссі думала про нього, і їй цікаво було дізнатися, як справи у Дарні. До речі, вона так і не скористалася формочками для випікання у вигляді динозаврів. І ці нові відвідувачі зовсім не викликали в неї довіри.

Але відтоді чоловіки почали приходити тричі на тиждень, і поступово до них долучилося ще кілька загадкових персон. Якось, прибираючи біля їхнього столика, Перл збагнула, що вони проводять неофіційні зустрічі анонімних алкоголіків. Іссі хитала головою, не в змозі збагнути, як Остінові вдалося переконати чоловіків і взяти з них обітницю більше не бродити біля тієї забігайлівки. Вона підозрювала, що власник закладу цьому не дуже радів.

Насправді ж він був щасливий, що нарешті позбувся цих старих п'яничок. Натомість встановив вай-фай, повідчиняв вікна та успішно продавав сніданки й чай за фунт.

Відвідувачам набагато більше подобалося сидіти у світлому приміщенні, де пахло смаженими грінками, а не перегаром. Тож відтепер ті, хто приїжджав до Сток-Ньюїнгтона по капкейки, частенько заходили і в інші заклади на центральній вулиці. Однак Іссі все одно продовжувала уникати цієї частини міста.

— Найдовший день, найдовший день у році, — співав один із чоловіків. Решта щиро сміялася та просила його стишити голос.

— Сьогодні дійсно найдовший день у році? — раптом запитала Іссі та зиркнула на годинник. Щойно вони подали необхідну фінансову звітність, Іссі втратила лік часу. «Капкейк-кафе» нарешті стабільно працювало і повністю себе окупало. Якщо не зважати на суму іпотеки, Іссі нарешті могла почати нараховувати собі зарплату. Сміх та й годі, але весь цей час вона була настільки зосереджена на пекарні, що кілька місяців взагалі нічого собі не купувала. Та й ходила зав-

жди у фартуху, тож одяг не мав особливого значення. Впіймавши власне відображення у кулінарній шафі, Іссі збагнула, що треба пофарбувати корені волосся. Ще десять років тому злегка розкуйовджені коси з прядками різного кольору вважалися красивими й сексуальними. Зараз же з такою зачіскою вона мала вигляд божевільної карги. Іссі скривила обличчя у викривленому дзеркалі. Звідки взялася ця зморшка між бровами? Вона завжди в неї була? Останнім часом із дзеркала на неї частенько дивилася жінка, яка весь час щось зосереджено прокручувала в голові, продумуючи на кілька кроків уперед. Іссі занепокоєно розгладила пальцями зморшки, та ледь помітні лінії все одно залишилися. На обличчі знову застиг той самий вираз. Вона зітхнула.

— Що сталося? — поцікавилася Перл, вирізаючи трафарети для капучино. Вона не розуміла, чому відвідувачам так подобаються квіточки на піні, але охоче догоджала цій примсі клієнтів.

— Нічого. Просто скоро мій день народження, от і все.

— Кругла дата? — запитала Перл.

Іссі поглянула на неї. Що вона має на увазі? Тридцять? Чи сорок?

— А скільки, ти вважаєш, мені років?

— Не знаю, — зітхнула Перл. — Ніколи не можу визначити вік людини. Пробач. Я помилюся і можу образити тебе.

— Тоді треба обирати найменше значення.

— Цим же також можна образити, хіба ні? Ти ж можеш подумати, що я кажу двадцять вісім, щоб полестити тобі.

— То двадцять вісім мені не дати? — сумно запитала Іссі.

— Як мені зістрибнути з цієї розмови? — скинула вгору руки Перл.

Іссі зітхнула. Перл зикнула на неї. Невже вона засмутилася?

— Що таке?

— Нічого, — стонула плечима Іссі. — Просто... Знаєш, мій день народження. Власне, вже в четвер. Я не помітила, як він підкрався. Зазвичай ніколи не забуваю про цю дату.

Іссі зателефонувала Гелені:

— Ти знаєш, що в четвер у мене день народження?

Запала пауза.

— Іссі, лишилося три дні!

— Знаю. Я забула.

— Вочевидь, просто хочеш від нього відхреститися.

— Замовкни.

— Відсвяткуємо на вихідних? У мене в четвер нічна зміна, я вже один раз мінялася, більше не можу. Пробач.

— Все гаразд, — пригнічено відповіла Іссі.

— Хочеш, підемо кудись в неділю? Ашок також вільний.

— До неділі погода, напевно, зіпсується, — відповіла Іссі, усвідомлюючи, що зараз вона скиглить.

А зрештою, чого вона очікувала? Вона місяцями нехтувала друзями, доки облаштовувала пекарню та налагоджувала робочий процес. Нічого було скаржитися, та й як вона могла вимагати в них усе кинути і відсвяткувати з нею її день народження, якщо сама навіть не пам'ятала, чи привітала їх із народженням первістка чи новосіллям?

Того дня Іссі дещо різкіше ніж зазвичай відмовила Феліпе, коли він ввічливо запитав, чи можна заграти відвідувачам на скрипці серенаду. Власне, заходив він до них з цим проханням щотижня. Іссі знала, що Сток-Ньюїнгтон досить екзотичний і богемний район, проте досі не мала певності, чи варто трубадурові розгулювати пекарнею і тицяти інструмент людям під носа,

коли вони хочуть в тиші насолодитися тістечком і спокійно почитати газету. Феліпе, здавалося, ніколи не ображався, щасливо вигравав кілька нот і йшов далі, знявши перед ними капелюха.

— Все ж таки цей район досить своєрідний, — зауважила Перл, дивлячись, як Феліпе виходить з пекарні разом зі своїм собакою. — Бачила б ти, де живу я...

У четвер вранці все ще стояла сонячна погода, і це було чудово. Іссі глутнула. Пригадала, що було цього дня рік тому. Після роботи вони дружно пішли до паба святкувати її день народження, і то було справді весело. Вони з Гремом досі вдавали, що бігають на перекур, хоча жоден із них не курив, і цілувалися у провулку, наче підлітки. Грем у той день був таким романтичним, так відкрито виражав свої почуття, що було досить непришаманно для нього. Це був неймовірний вечір. Вона так раділа, що її уподобав керівник. Скільки ж тоді в неї було планів! Іссі навіть думала, що цього року вона вже буде з обручкою. Наразі це здавалося повною дурістю. Маячня, та й годі. Він точно про все це вже давно забув.

Іссі знала, що день народження Грема 17 вересня. На роботі вона підписувала йому привітальну листівку так само, як усім, проте дописуючи наприкінці «Цілуємо й обіймаємо». Вона вклала в ці слова особливе значення, сподіваючись, що він зрозуміє, що саме вони означають. Він був Дівою. Капризний і перебірливий, зі схильністю до перфекціонізму. Для Іссі це все мало особливий зміст і було цілком логічним. Їй подобалося перевіряти його гороскоп, здавалося, так вона могла його вберегти, здавалося, так вона ставала частиною його життя. Але, звісно, її дня народження Грем не пам'ятав. А ще він якось сказав їй, що, коли річ іде про подарунки

та святкування, дівчата поводяться нестерпно. Тож навіть якби вони досі залишалися разом, йому все одно було б байдуже. Іссі зітхнула.

Раптом вона почала шкодувати, що взагалі розповіла про свій день народження. Краще б змовчала, і на тому край. Іссі було трохи соромно перед Геленою та Ашоком, адже можна було подумати, що, окрім них, у неї більше немає друзів. А ще сьогоднішній день знову нагадав, що, хай би як сумлінно вона гарувала, хоч би які нові креми наносила на обличчя, час збігав. І дарма, що вона була ще у гарній формі й купувала молодіжний одяг.

Іссі прикусила губу. Ні. Геть з голови ці думки! Тридцять два — це ніщо. Взагалі ніщо. Гелена ніскільки не переймалася власним віком, хоча їй вже кілька років поспіль було тридцять три. Ну то й що, що деякі з її подруг розгулювали з величезними животами? Ну то й що, що тутешні доглянуті мамці виглядали так само, як вона, бавлячись зі своїми дорогоцінними Олівіями та Фіннами. Наразі вона сумлінно намагалася навести лад у житті. І її життя було набагато краще ніж рік тому, і в неї була чудова робота. Принаймні «Капкейк-кафе» дарувало їй щастя.

Задзеленчав телефон. На якусь хвилю Іссі стало цікаво, чи це часом не Грем.

— Алло? — озвався хриплий старечий голос на іншому кінці дроту. — Алло?

— Дідусю! — всміхнулася Іссі.

— Люба, на тебе сьогодні чекає чудовий день, — голос дідуся звучав слабкіше, ніж коли вони розмовляли востаннє. Говорив він дедалі тихіше — так, немов ставав усе меншим і легшим і потроху покидав своє тіло.

Іссі пригадала свої дні народження над пекарнею. Дідусь пік їй величезний іменинний торт, надто великий для неї однієї. У гості приходили друзі та запи-

тували, де її матір, а якщо та раптом таки була вдома, цікавилися, чому в неї в голові гілочки й чому вона сидить мовчки, схрестивши ноги, як то було одного жахливого року, коли Іссі виповнилося дев'ять. Тоді мати сиділа в глибокій трансцендентній медитації — вона казала, що, якщо Іссі регулярно її практикуватиме, то зможе навчитися літати.

Та в більшості випадків у Іссі лишилися чудові спогади від святкувань: рожевий крем, свічки, приглушене освітлення, повен стіл ласощів від дідуся — не дивно, чому вона була такою пухкенькою дитиною. Працівники та відвідувачі пекарні засипали її привітаннями, заздалегідь отримавши вказівки від дідуся, який пишався нею.

Купа подарунків. Нічого грандіозного: фломастери, блокноти й такі інші дрібнички. Проте Іссі почувалася принцесою, і це були її скарби. Якби хтось тоді сказав їй, що у свій день народження можна почуватися самотньою, вона нізащо не повірила б. Але саме так вона нині почувалася.

Іссі глибоко вдихнула.

— Так, — бадьоро мовила вона у слухавку. — Як слід відсвяткуємо з друзями в затишному ресторанчику. Повечеряємо разом. Вони натякнули, що збираються подарувати мені щось неймовірне, — Іссі щосили намагалася, щоб голос не затремтів.

Насправді вона піде на роботу, відчинить пекарню, пектиме, обслуговуватиме відвідувачів, підрахує виручку, зачинить усе, повернеться додому, з'їсть морквяного супу, подивиться телевізор і ляже спати.

Тільки не це... Хтось подзвонив у двері, й Іссі вже знала, що це кур'єр, який привіз традиційний ящик каліфорнійського вина від матері. Ще гірше: тепер вона нап'ється вина та завалиться спати, а на ранок на неї чекатиме похмілля.

— Дідусю, хтось стукає в двері, мушу йти. Але я приїду до тебе в неділю.

— Алло? Алло? — перепитав Джо. Здавалося, його паралельно підключили до іншої лінії. — Алло? Мене чутно? З ким я говорю?

— Дідусю, це Іссі.

— Гм, Іссі. Ясно, добре.

Раптом Іссі стало дуже страшно. У двері ще раз подзвонили, наполегливіше. Якщо вона зараз же не відчинить, кур'єр піде, й доведеться забирати посилку з відділення, а часу гасати по місту в неї зараз не було.

— Мушу бігти. Люблю тебе.

— Так. Гарзд.

Іссі загорнулася у свій страшний, проте зручний халат і побігла до дверей. На порозі справді стояв кур'єр з ящиком вина.

На якусь крихітну мить вона припустила, чи це часом не посилка від Грема... можливо, квіти...

Ні. В будь-якому разі, всі ж знають, що вона цілими днями в пекарні. Іссі підписала папери та зазирнула всередину.

Так, знову червоне каліфорнійське вино. Невже мати не знає, що Іссі п'є лише біле й рожеве вино?! Коли вони ходили кудись разом, Іссі ж ніколи не замовляла собі червоного, бо в неї від нього боліла голова. Можливо, мати у такий спосіб заохочувала її пити менше? Можливо, вона у такий спосіб проявляла свою турботу?

Тим часом в Единбурзі Грем прокинувся в готелі «Мальмезон» і прийняв рішення. Він дуже довго думав і тепер уже знав напевне. Людиною він був рішучою і вольовою, тож настав час піти й отримати те, що він хотів.

У пекарні Луї дещо розвеселив Іссі, міцно обійнявши її та подарувавши саморобну листівку, поцятковану помаранчевими плямками.

— Спасибі, зайченя, — подякувала Іссі, насолоджуючись обіймами. Луї обвив крихітними рученятами її шию та поцілував, заслинивши шоку.

— З днем налодзення, тітко Іссі! Мені п'ять!

— Тобі не п'ять, — поблажливо заперечила Перл. — Тобі два.

— Мені п'ять! — закивав Луї та грайливо зиркнув на Іссі, немов ділився з нею таємницею.

— А мені трішки більше ніж п'ять. — Іссі милувалася листівкою і вішала її на стіну.

— Босе, з днем народження! — мовила Перл. — Я могла б запропонувати спекти тобі торта, але...

— Знаю, знаю, — Іссі зав'язувала фартух.

— А тому... — Перл повернулася, взяла сумку й дістала судок. Іссі відкрила його й заверещала від щастя, затуливши долонею рота.

— Це не можна показувати відвідувачам, — мовила вона.

— У жодному разі, — всміхнулася Перл. — Та й він все одно не триматиметься купи.

Всередині лежало щось, схоже за формою на торт. Але замість звичного тіста він був зроблений із чипсів. В основі лежали квадратні, далі довгасті шматочки й наостанок пластівці. З верхівки стирчав прапорець на паличці.

— В автобусі на мене підозріло зиркали. Усе тримається купи завдяки пасті.

— Спасибі! — щиро подякувала Іссі тремтячим голосом й обійняла Перл. — За все. Я б не... Не знаю, як би я впоралася без тебе.

— Та ви б з Керолайн уже відкрили представництво в Токіо. — Перл поплескала Іссі по спині.

— Це ви про мене? — мовила Керолайн, входячи до залу.

Жінки повернулися до неї. Сьогодні Керолайн мусила працювати з обіду, а свої зміни вона ніколи не плутала.

— Знаю, що я рано, — сказала вона й запитала в ошелешеної Іссі: — У тебе сьогодні день народження? Це тобі мій подарунок: ти вихідна зранку. Я сплавила своїх неслухів.

— Тобто відправила на навчання? — перепитала Іссі.

— Так. Ми з Перловими ворітьми витримаємо оборону, правда ж, Перл?

Іссі знала, що Керолайн назвала так Перл лишень з найкращих намірів, проте миттю відчула, як її колежанка наїжилася. Зрештою, всі знали, що ці ворота були гігантські.

— Ви впевнені?

— Звісно, — відказала Перл, — ми витримаємо оборону. Тікай звідси!

— Але я не знаю, куди себе подіти! Вільний час для себе... Я не знаю...

— Він закінчується о першій тридцять, потім у мене сеанс Рейки, — зауважила Керолайн. — Тож на твоєму місці я скористалася б цією можливістю.

Сонце припікало у спину. Іссі йшла вздовж дороги, почуваячись на диво легко та вільно. Ніхто не знає, де вона! Може, сісти на автобус, поїхати на Оксфорд-стріт і піти по магазинах? Гм, хтозна, а раптом в неї недостатньо грошей, аби щось собі купити? Треба запитати

в Остіна, бо вона гадки не має, що відбувається з її особистими фінансами. Раптом Іссі стало страшенно ніяково, що доведеться його про це запитувати. Певно, він знову почне читати їй нотації. Але чому це її так турбує? Між ними нічого немає, тож нема через що перейматися. Вона спокійно могла проконсультуватися з ним з робочих питань, тим більше, що він дуже чітко пояснив свою позицію щодо їхніх стосунків. Менше з тим. А от що справді її хвилювало, так це всі ті власники кафе на центральній вулиці Сток-Ньюїнгтона. Іссі не забула, що сталося минулого разу. То було жахливо, проте відтоді жоден із них більше їй не дошкуляв.

До дідька їх усіх, сьогодні вона не буде нічим перейматися! Сьогодні її день народження, і якщо їй захочеться прогулятися повз ті заклади на центральній вулиці, вона це зробить. Високо тримаючи голову та сподіваючись, що ніхто її не впізнає, Іссі рушила вулицею. І хоча уникала поглядів і трохи хвилювалася, відважно йшла вперед. Чи подобалося це комусь, чи ні, та вона була частиною громади, і на тому крапка.

Іссі сіла за один зі столиків на літній терасі паба навпроти банку. Хтозна, можливо, одного дня вона зможе замовити столики у пекарню теж. Звісно ж, ніхто офіційно не скаржився на відвідувачів, які сиділи під грушею, проте це було якось негоже. Та й продавець з крамниці господарчих товарів увесь час гнівно зиркав на них, пробігаючи повз пекарню. Іссі замовила каву. Смакувала вона жахливо, зате коштувала лишень півтора фунта, тож можна було змиритися. Він прийшов о дев'ятій десять. Як завжди поспішав, сорочка вибилася з-під штанів і стирчала над досить пружними сідницями, чого не могла не помітити Іссі. Мабуть, це все через спекотну погоду, адже досі вона ніколи не звертала уваги на чоловічі сідниці. За винятком накачаних у спортзалі сідниць Грема, якими він неймовірно пишався. Годі! Її

не цікавлять Остінові сідниці, вона мусить проконсультуватися з ним по роботі, от і все. І, звісно, річ зовсім не в тому, що їй відчайдушно хотілося його побачити, просто синя сорочка вдало підкреслювала його очі. Не більше.

— Остіне! — невпевнено гукнула вона й махнула газетою. Він обернувся і поглянув на неї. Здавалося, він спершу зрадів, але вираз його обличчя одразу змінився на стривожений. Іссі роздратовалася. Чому він так реагує, немов вона його переслідує?

Остін перейшов дорогу. Він злився на себе через те, що був радий її бачити. Робота, вони обговорюватимуть суто робочі питання.

— Не бійся, я по роботі, — Іссі хотіла сказати це невимушено, проте натомість слова прозвучали дещо дивно.

— Ур-ра! — Він сів. Іссі відчула розчарування. — Газд. Проведемо зустріч за чашкою кави? — Остін зателефонував Джанет. — Так, я забув сказати... Справді? Я двічі призначив зустріч? Скажи їм, що мені страшенно шкода...

— Як тебе терпить Джанет? — похитала головою Іссі.

— Ось так зиркає на мене, — Остін суворо і гнівно поглянув на Іссі. — Я казав їй, щоб не кривлялася, бо такою і залишиться, та вона мене не слухає. Власне, мене ніхто не слухає.

Остінові принесли каву.

— А тут стало набагато краще, — зауважив він.

— Справді? — перепитала Іссі, сьорбаючи гірку гушаву.

— Ще б пак. Це справжня розкіш в порівнянні з тим, що було.

— Повірю тобі на слово. — Іссі раділа, що між ними принаймні не відчувається зніяковілості й говорити їм

легко. Хоча, мабуть, це мусило б бути інакше, навряд чи він заслуговує на її люб'язність. Про Дарні нічого не запитувала. Надто особисте. — А тепер до справи. Хочу дізнатися, чи в мене є гроші?

— Як тобі сказати... — Остін розмішував чотири ложки цукру.

Коли помітив, що Іссі витріщається на чашку, показав їй языка та поклав ще одну ложку. Так уже сталося, що з нею він не міг себе стримати й поводитися офіційно.

— Ти такий своєрідний консультант з банківських послуг, — зітхнула Іссі.

— Зовсім ні. Інші, наприклад, грають у гольф. Ти можеш собі це уявити? Гольф!

— То скажи вже якось, — попросила Іссі.

— Гроші? Все залежить від того, що ти хочеш з ними робити. Плануєш назбирати певну суму й жити на пенсії в Південній Америці?

— А так можна?

— Ні, це просто до прикладу.

— Гаразд. Власне, я просто хотіла дізнатися, чи можу пройтися по магазинах.

Мало не одразу після відкриття пекарні Іссі перевела особисті рахунки в Остінове відділення. Оскільки пекарню вона в основному фінансувала самотужки, то вирішила все мати під одним дахом. Було дещо дивно, що Остін знає геть усе про стан її банківського рахунку, коли вони домовилися, що між ними суто ділові стосунки.

— Навіщо?

— Щоб купити всілякі дрібниці... — раптом їй стало ніяково. — У мене день народження.

— Вітаю! Нічого собі! — Остін видавався здивованим і водночас дещо винним. — Стривай, знаю, прозвучало фальшиво. Насправді я знав. Дату ж зазначено

в усіх заявах, — Остін відчув, як сильно розхвилювався. — Я оце нещодавно заповнював їх. Тож, знаєш, не хотів знімати галас, бо що як ти вирішила не святкувати... Сама розумієш. Але, як виявилось, ти таки святкуєш, тож з днем народженням! — Остін недоладно всміхнувся.

— Власне, мені варто було б взагалі про нього забути, — зізналася Іссі. — Чесно. Цього року все якось паскудно. За винятком роботи. З нею все прекрасно, але це також означає, що моє життя цілком зосереджується на ній, про баланс між особистим життям і роботою навіть не йдеться. Я отримую в пекарні необхідні емоції, а значить, все так і залишиться, як зараз...

— Думаю, ти просто перечитала книжок із саморозвитку, — зауважив Остін.

— Ой, так. Це цілком можливо, — трішки заспокоїлася Іссі.

— Ти маєш зараз надзвичайно пишатися собою. Ти тільки поглянь на себе! Бізнес-леді у розквіті сил.

— Твоя правда, — погодилася Іссі.

— А як ти відзначала день народження минулого року?

— Невеличке святкування з колегами...

— Бачиш? — завів очі під лоба Остін.

— А ти що робив на свій минулий день народження? — запитала Іссі.

— Ми з Дарні ходили на фестиваль хотдогів.

— Чия ідея?

— Здається, Дарні.

— І як все минуло?

— Як тобі сказати... Деякі хотдоги ми побачили ще раз. Точніше те, як вони бризками розліталися на тротуар, — Остін всміхнувся. — Але Дарні наполягав, що воно було того варте. У мене досі є листівка від Дарні, дивись. — Остін засунув руку в кишеню піджака і почав

там ритися. Потім дістав чеки з хімчистки, крихітного пластмасового ковбоя і реєстраційний бланк.

— Куди ж вона поділася? — бубнів він собі під носа. — Точно була. Неймовірна листівка. Дарні намалював, як ми з ним побороти величезного монстра з лайна. Це був чудовий день, за винятком хіба що блювання. Але ми потім заїли те все морозивом.

— Думаєш, це було мудрим рішенням? — усміхнулася Іссі.

— Чудовий скріплюючий засіб. Чимало чого дізнаєшся, коли неочікувано доводиться стати батьком.

Раптом вона вирішила. Їй уже один раз відмовили. І вона поклялася собі більше цього не робити. Але чомусь же ноги привели її сюди... Могла просто зателефонувати Джанет і запитати про залишок на рахунках. Але ж вона цього не зробила, чи не так? Вона мусить! Вона таки запитає в нього.

— Гм, — глитнула вона. — А ти... і Дарні, чи, може, ти знайдеш когось, хто посидів би з ним? Хоча ні, точно ні, це дурна ідея. Вибач, що почала.

— Що? — запитав Остін. Раптом він розхвилювався, і в нього почали горіти вуха.

— Не має значення, — відказала Іссі, усвідомлюючи, що до неї знову повернувся рум'янець. Давно вона не червоніла. Це прогрес?

— Що?! — Остінові конче потрібно було знати, чого вона хоче. Ці недомовки були нестерпними. Що Іссі мала на увазі? Що намагалася цим сказати?

Іссі сиділа, змучено втупившись у підлогу.

— Я хотіла запитати, чи ти не бажав би чогось випити ввечері, але це безглуздо. Облиш. Верзу казна-що. Треба було сказати друзям, і в мене їх, власне, чимало...

— Мені приємно, — перебив її Остін.

— У будь-якому разі, це не має значення. Забудь, — жалюгідно мовила Іссі й втупилася собі в коліна.

— Гаразд. Насправді я б із радістю, проте маю плани на вечір.

— Ясно, — не підводила очей Іссі.

Запала тиша. Іссі відчувала себе страшенно приниженою. Що, в біса, вона собі думала? Вона запрошувала свого банківського консультанта чогось випити? Після того, як він чітко дав їй зрозуміти, що вона йому не цікава? Зараз він ще раз ткнув її носом, відхиливши запрошення, а їм ще довго працювати разом. Ба більше, тепер він вважатиме, що вона в нього закохана. Чудово. Оце так день! Кращого дня народження годі й придумати.

— Мені краще піти, — тихо мовила Іссі.

— Гаразд, — відказав Остін. Вони зніяковіло підвелися й пішли до дороги.

— Бувай, — попрощалася Іссі.

— Бувай, — мовив Остін і незграбно наблизився, немов хотів поцілувати її у щоку.

Іссі так само незграбно наблизилася до нього, та потім подумала, що, певне, Остін не збирався цього робити, і подалася назад.

Але було запізно, бо Остін збагнув, що Іссі подалася вперед для поцілунку в щоку, хоч це й видавалося йому дивною формою прощання, тож зрештою і собі нахилився, щоб поцілувати її. Аж раптом Іссі відхилилася, і він випадково поцілував її в губи.

Іссі відскочила назад, начепивши на обличчя силувану усмішку, щоб Остін не помітив, як сильно вона перелякалася. Остін затулив долонею рота.

— Бувай! — квапливо повторила Іссі, відчуючи, як палають щоки. На вустах досі лишився спокусливий дотик його на диво м'яких губ.

Того ранку під час зустрічі Остін був ще більш неуважний ніж зазвичай.

Господи, ця дівчина!

Зрештою вона так і не пішла по крамницях. Натомість купила вершковий сир, бейгл зі смаженим лососем, журнал та невеличку пляшечку шампанського з трубочкою — можливо, занадто як для ранку, проте, кінець кінцем, яка різниця — і пішла у залитий сонцем парк.

Сиділа й намагалася насолоджуватися вереском дітей, які кидали хліб качкам, і приємним хвилюванням, що сповнювало її щоразу, коли вона думала про випадковий майже поцілунок з Остіном.

Тим часом друзі та знайомі надсилали їй привітання через фейсбук, телефон радісно дзенькав з кожним новим повідомленням. Звісно, це не те саме, як коли тебе вітають особисто, проте краще ніж нічого. Поласувавши бейглом, Іссі купила собі морозиво. Лежала на траві, милувалася хмарами й думала, який же довгий шлях довелося їй пройти за останній рік. Досить супитися, час позитивніше дивитися на речі! Ні, це не допомагало. Почало нудити від шампанського, і раптом посеред галасливої юрби, що розгулювала парком, їй стало нестерпно самотньо.

— Веселіше, дорогенька, — підбадьорив Іссі один з будівельників Кейт.

— Дев'ятий, — мовила Іссі до Перл.

Вона знову поралася в пекарні. Керолайн довелося відправити додому, після того як Іссі помітила, що поміж обслуговуванням відвідувачів вона розповідає Перл заплутану історію про свій відпочинок у Домінікані. Оповідь невідомо яким чином мала вразити і прихилити Перл до Керолайн, та цього не сталося.

— Тобто дев'ятий? — запитав будівельник, ласуючи шоколадним драже з капкейка з корицею. — М-м-м, смакота!

— Дев'ятий раз, коли відвідувач каже мені: «Веселіше, дороженька».

— І третій раз, коли кажуть: «Цього, може, ніколи й не буде», — люб'язно додала Перл.

Іссі оглянула кафе. У залі стояла метушня й радісний гомін. Дорогою з парку вона купила букет лілій, щоб порадувати себе, і тепер у пекарні витав аромат квітів. Прочинили двері, розчахнули вікна (що, як зауважила Перл, було порушенням правил пожежної безпеки), тож всередині було свіжо й по-літньому сонячно. Дзвенів посуд, у повітрі відчувався святковий настрій. Іссі придбала нові тарілки з квітковим візерунком для лимонних та апельсинових капкейків з цукатами. Тістечка мали чарівний вигляд і користувалися неабияким попитом у цю літню пору.

Вона помітила, що двоє студентів, які писали диплом дощовими весняними місяцями (благо, вай-фай був безкоштовний), сиділи нині поруч. Вони обіймалися, цілувалися і щось тицяли на ноутбуках. Певно, тепер вони тут разом не лише через безкоштовний вай-фай. Як же добре, що принаймні хтось у її день народження не самотній!

— У чому річ? — запитав будівельник, повільно відпивши капучино.

Іссі прикусила губу. Ох і дістанеться їм! Кейт навіть якось просила Кєролайн, «як друга», припинити продавати будівельникам капучино, на що та лише пояснила, що, згідно з аналізом зисків і витрат, жоден досвідчений маркетолог на це не погодився б.

Тоді Кейт втратила самовладання і сказала, що, перш ніж присвятити своє життя двом невдячним окремим особистостям, вона отримала ступінь магістра

ділового адміністрування і не потребує вислуховувати лекцію від жінки, яку покинув чоловік. Іссі мусила втрутитися, поки розмова не переросла в бійку і Кейт не знайшла іншого місця для проведення занять із вишивання, залишивши цим пекарню без додаткового доходу. Хоча, безперечно, Іссі цілковито поділяла підхід Керолайн: вони мусили обслуговувати будь-кого, хто переступав поріг кафе, незалежно від того, подобалося це комусь чи ні.

— Поганий настрій? — все допитувався будівельник.

— Власне, нещодавно загинула вся моя сім'я, — випалила Іссі. Звісно, вона не повинна була так відповідати, проте нічого не могла вдіяти з роздратуванням. Здається, чоловік образився. — Вибачте, я не хотіла, — перепросила вона. — Просто сьогодні в мене день народження. Я одна, мої друзі далеко, і мені наразі самотньо, от і все.

— Справді? — перепитав будівельник і лукаво зиркнув на неї. На вигляд йому було близько двадцяти восьми й поводився він дещо зухвало. — Якщо хочете, приєднуйтеся. Ми із друзями збираємося ввечері чогось випити.

Іссі насилу стрималася, щоб не запитати: «У четвер? Кейт лютуватиме», — та лишень злегка всміхнулася.

— Я і будівельники?

— Деякі жінки залюбки погодилися б.

— Оце так везіння! — зауважила Перл. — Так, все, вимітайтесь! Хутко! Вимазали мені всю підлогу.

— Не виганяйте нас із пекарні! — просив чоловік. — Будь ласка!

— Закінчите облаштування будинку для милої леді, тоді й заходьте, — витурювала Перл будівельника. — Зрозуміло?

— Вона не мила леді! — заперечив чоловік.

Іссі з ним була згодна, особливо коли Кейт вдиралася до пекарні та влаштовувала концерт щоразу, як будівельники засиджувалися надто довго.

— Суть не в цьому, — правила своєї Перл. — Вам заплатили за роботу, тож робіть її, а солодощі будуть потім. Геть!

— Тістечка, як завжди, розкішні, а от гостинність сьогодні нікудишня, — підморгнув будівельник Іссі.

— Ідіть уже, — відказала Іссі. — І поведіться чемно.

— Ми будемо у «Фокс енд Хорсис»! — гукнув на прощання чоловік. — З пів на п'яту.

— Більше їх не впускаю, я серйозно, — похитала головою Перл і взялася обслуговувати дівчину з агентства з працевлаштування, що вместилася неподалік.

— Повірити не можу, що сьогодні це найкраща пропозиція, — зітхнула Іссі. — І дякую. Я не хочу втратити клієнтуру, яку нам підкинула Кейт.

— З днем народження! — привітала її дівчина з агентства з працевлаштування. У неї завжди був такий вигляд, немов вона спала вночі лише дві години і їй потрібна додаткова порція кофеїну до всього, навіть якщо це кавовий капкейк. — Дні народження — повне лайно. На свій минулий день народження я весь день дивилася «Мисливців за привидами». А ще в мене порушення сну.

— Якби я дивилася «Мисливців за привидами», думаю, у мене також були б проблеми зі сном, — зауважила Перл.

— От лихо, — пожаліла бідолашку Іссі, водночас міркуючи, чим ще сьогодні себе зайняти. — Ще кави?

— Так, будь ласка. Зі святом.

Того дня Іссі не раділа закінченню робочого дня, не підганяла відвідувачів, які досі щось тицали в своїх но-

утбуках, не збирала газети, щоб віддати їх на макулатуру — не чіпала нічого, лишивши все на завтра. Перл поглянула на неї.

— Мушу бігти по Луї, гаразд?

— Гаразд.

— Може, повечеряєш з нами?

Іссі не могла допустити, щоб Перл її жаліла. Ні, це нікуди не годиться!

— Ні, дякую. Власне, загалом я не проти, — похапцем додала вона, — але не сьогодні.

— Зрозуміла. Тоді бувай! — кивнула Перл.

Задзеленчав дзвіночок, і Перл побігла. За вікнами досі стояла прекрасна днина, будинки й дерева кидали на землю довгі тіні. «До біса це все!» — вилаялася подумки Іссі, перевернула табличку з написом «Зачинено» і замкнула двері. Це безглуздя! Вона цілий день тільки те й робила, що киснула. Не довго думаючи, Іссі вискочила з пекарні та знову побігла до центральної вулиці. Нещодавно одна зі знайомих Керолайн відкрила там невеличку крамницю жіночого одягу, і хоча Іссі досі боялася повертатися на цю вулицю, вирішила зазирнути до бутіка, хай там що.

Крамниця під назвою «44» була щільно набита дорогим одягом, і пахло в ній дивовижно. Іссі намагалася не страшитися елегантної білявої продавчині з червоною помадою і в окулярах, що нагадували очі кішки.

— Добридень, — привіталася Іссі. — Я шукаю сукню.

— Ви завітали саме туди, куди потрібно, — відказала жінка, змірявши Іссі професійним поглядом з голови до п'ят. — Вечірню? Чи просто красиву та вишукану без надмірностей?

— Останнє. І не надто дорого.

— Ви ж знаєте, що за якість потрібно платити, — звела брову продавчиня та заметушилась по крамниці. Іссі відчула, що злегка почервоніла.

— Нікуди не тікайте! — крикнула жінка через плече.

Іссі стояла як вкопана й розглядала багатства: розкішні шифонові коктейльні сукні в рожевих і насичених червоних тонах, що ніби просили своїм виглядом, щоб їх побризкали парфумами й пішли в них танцювати; маленькі сумочки з лакованими бантиками, в які могло поміститися не більше ніж запрошення на святкування та помада; неймовірно красиве взуття. Іссі пригадала, як давно вона не чепурилася з нагоди якогось свята, як давно не вбиралася для когось.

Продавчиня повернулася лишень з одним вбранням.

— Проходьте, — поквапила вона Іссі до крихітної приміркової. — На вас якісний бюстгальтер? Гм, вочевидь, ні.

— Ви так само любите командувати, як Керолайн, — зауважила Іссі.

— Керолайн? Та що з неї взяти, — заперечила власниця крамниці. — А тепер нахиліться.

Іссі послухалася, а коли випросталася, побачила на собі трикотажну сукню болотяного кольору, що ніжно ковзала по шкірі. Вбрання вдало підкреслювало її форми, вузьку талію, а пишна спідниця легенько погойдувалася з кожним рухом. Зелений колір додавав виразності очам і відтіняв темне волосся. Горловина човником відкривала білі плечі, і рукава до ліктя пасували якнайкраще. Не сукня, а мрія.

— Йой, — зітхнула Іссі та крутнулася, побачивши себе у дзеркалі. — Яка краса!

— Мені здалося, це має підійти, — відказала продавчиня, уважно розглядаючи Іссі крізь окуляри. — Чудово.

— Скільки? — всміхнулася Іссі.

Жінка назвала суму, значно більшу, ніж Іссі коли-небудь планувала витратити на сукню. Проте коли вона обернулася і ще раз побачила себе у дзеркалі, то збаг-

нула, що придбає її будь-що. Бо хоча сукня справді мала красивий вигляд, більше важило те, що гроші, за які Іссі збиралася її купити, були не її зарплатою, не позикою, не подарунком, не чимось недоторканим чи випадковим — це були її гроші, які вона заробила сама, чесно й тяжко. Кожну копійчину.

— Я її беру.

Іссі повернулася до пекарні, бо збагнула, що вискочила, не довівши все до ладу. Проте їй справді хотілося повернутися. Увійшовши всередину, вона знову ввімкнула кавомашину, приготувала собі величезне пінисте лате, посипала його шоколадним порошком, взяла один із кількох капкейків, які не продали сьогодні, — «шоколад із перцем чилі». Смачнющий, проте, мабуть, надто мудрований для їхньої клієнтури. Взяла до рук вечірню газету і лягла на диван спиною до вікна — так, щоб її не було видно з-за бильця і відвідувачі не подумали, що кафе досі відчинене.

Поспішати було нікуди, тож Іссі збиралася просто спокійно посидіти тут. У пекарні затишно, та й, що не кажи, назбиралося чимало роботи, яку потрібно сьогодні закінчити: підписати страховку, провести інвентаризацію, перевірити, чи часом ніхто не надіслав квітів, прийняти ванну й, можливо, випити трішки гидкого вина, яке їй надіслала мати, і...

Коли Іссі прокинулася, сусідні будівлі кидали довгі тіні на мощений дворик, а тінь від груші повністю закривала собою пекарню. Іссі кліпала очима, намагаючись збагнути, де вона. Линула доволі знайома мелодія... Так, це Феліпе грав на скрипці. Але що він тут робить о цій вечірній порі? Все ж зачинено. Вона ж не проспала всю ніч? Іссі поглянула на годинник. Ні, вона

проспала півтори години. Що ж це за шум? Повернулася на бік, сонно потягнулася...

— Сюрприз!

Спершу Іссі здалося, що вона знову заснула. Цього не може бути! Дівчина поглянула у вікно. Хтось прикрасив грушу вогниками, і вона виблискувала у вечірніх променях, немов ліхтар з «Хронік Нарнії». Біля дерева стояв Феліпе у розхристаному жакеті і краватці-метелику, а поруч з ним... усі решта.

Серед юрби стояли Гелена і, звісно, Ашок, що демонстративно обіймав її за плечі так, немов вона — найцінніша у світі. Він затято вірив, що саме відданість і наполегливість допомогли йому вступити до університету, потрапити до ординатури й колись, безсумнівно, допоможуть стати одним з найкращих хірургів. Відданість і наполегливість були його кредо. Ними він скористався і з Геленою.

Як виявилось, цей підхід був на диво дієвий. І хоча Ашок дуже старався не шкіритися, як Чеширський Кіт, було помітно неозброєним оком, що він відчуває себе на сьомому небі від щастя. Прийшов також Зак зі своєю дівчиною Норіко. Перл і Луї голосно реготали, а Гермія та Ахілл радісно підстрибували біля Керолайн. Ба більше, її вірні друзі також були тут. Тоб і Трініда приїхали з Брайтона, Том та Карла — з Вітстабла. Навіть виснаженій Джані, з якою вони подружилися після провальної вистави під час тижня першокурсника, вдалося відірватися від немовляти. Також завітали досі до нестями закохані Пол і Джон, а ще Браян і Лана, хоча Іссі вже давно змирилася, що їхнє спілкування зводилося лишень до фейсбуку. Навіть колишні колеги Франсуа та Офі були тут.

Іссі нетямилася від щастя. Вона побігла до дверей, та потім збагнула, що, коли прийшла, замкнула їх за собою. Всі веселилися, поки Іссі шукала ключі, а ввійшовши до пекарні, заспівали їй хором «З днем народження», чим розчулили іменинницю до сліз. Іссі дарували милі подарунки, обіймали, цілували й щиро вітали, тож того вечора сльози не один раз з'являлися в неї на очах.

— Це твій останній шанс, — жартома зауважив Зак. — Припини нехтувати друзями.

— Домовилися, — жваво кивала головою Іссі.

Всі, хто вперше завітав до пекарні, охали й ахали. Тим часом Гелена відкривала ящики із шампанським, які вони притягнули з дому, де сорок п'ять хвилин ховалися в шафі, аж поки збагнули, що Іссі не збирається повертатися. Перл здогадалася, де Іссі, зателефонувала Гелені, й вони пішли до пекарні. А зараз настав час святкувати. Тим паче, що на Іссі було чарівне вбрання.

Феліпе завзято вигравав, поки друзі й випадкові відвідувачі (Берліоз вирішив і собі заскочити поласувати смачненьким) розважалися та спілкувалися одне з одним. Стояв теплий вечір, м'яке світло з пекарні змішувалося з відблиском вогників на гіллі й чарівним ссявом свічок, які Гелена порозставляла по дворику. Невеличкий рай, де сміялися друзі, лунали тости й гості ласували іменинним тортом, тістечками, пирогами та капкейками. Луї танцював з усіма, хто траплявся йому під руку, веселощі й дружні розмови розліталися поміж цегляними стінами, переходим так і кортіло довідатися, що це за залита світлом оаза виблискує під нічним небом.

Так уже трапляється, що, коли давні друзі знову збираються разом, вони п'ють і хмілюють на диво швидко. Тож поки Остін нарешті залишив Дарні на няньку, розчервоніла й до нестями щаслива Іссі вже гомоніла з усіма присутніми, байдуже, знала вона їх чи ні. Перш

ніж вирушити на святкування, Остін схрестив пальці, сподіваючись, що все буде добре. Няньку він так і не наважився попередити, що, найімовірніше, на неї чекає непростий вечір, хіба що вона має науковий ступінь з палеонтології. Остін ішов лишень тому, що йому зателефонувала Перл і суворо наказала бути, а гнівити цю жінку йому в жодному разі не хотілося. Зайшовши до пекарні, він одразу помітив, що всі вже трішки хмільні. Що ж, доведеться вдавати поміркованого банківського службовця. Остін зітхнув.

— Остіне! — гукнула Іссі, вгледівши його. Вона вже перехилила кілька келихів шампанського.

«Якого дідька? — промайнула в неї думка. — Я ж йому не подобаюся, то чому він прийшов?» Хоча, зрештою, яка різниця? Грема ж немає, й ніхто навіть не згадує його імені. І до того ж у новій зеленій сукні вона має незрівнянний вигляд. Раптом Іссі відчула себе щасливою, сповненою радості й любові. Це було саме те святкування, яке бажав їй дідусь, і їй хотілося розділити свою радість з усіма.

— Ти все знав! — дорікнула йому Іссі, підійшовши ближче. Остінові подобалося, як вона виглядає: кучеряве пишне волосся, червоні вуста й рум'яні від збудження щоки. — Ти знав!

— Звісно ж, я знав, — відказав Остін, здивувавшись її обіймам. Навряд чи в його посадовій інструкції є пункт, у якому заохочували б до близьких стосунків із клієнтами. Хоча, звісно, цієї інструкції Остін не читав. Він пригадав, як мало не поцілував її вранці й озирнувся довкола. Одна худорлява білявка витріщалася на нього голодними очима.

— Хто це? — запитала Керолайн, відпустивши руку Ахілла, який одразу заскиглив.

— Не лізь! — гаркнула Перл.

— Що? Він та Іссі? — розсміялася Керолайн.

Перл попередила її поглядом, і тему було закрито, хоча всередині білявка була налаштована рішуче.

— Перл мені розповіла, — всміхнувся Остін. — Хоча правильніше буде сказати наказала. А коли Перл наказує щось зробити...

— Краще не сперечатися, — закивала головою Іссі.

Перл стояла збоку й неохоче слухала оповідь Іссіних друзів про випорожнення їхньої дитини, а потім озирнулася. Волосся Іссі виблискувало у сяйві вогників, вона стояла усміхнена навшпиньках, тримаючи за руку високого і, як завжди, розкуйовдженого Остіна, який щось їй намагався розповісти. Перл всміхнулася до себе й подумала: «Прекрасно».

— Кахи-кахи, — мовила Гелена, неочікувано опинившись біля Іссі. Іссі миттю відстрибнула вбік.

— Прошу? — перепитала вона, а потім поспіхом додала: — Гелено, повірити не можу, що ти все це зробила. Я так...

— Так-так, — перебила її Гелена. — Ти дуже багато працювала, і я знала, що ти хотіла б з усіма побачитися, тож...

— Це прекрасно.

Гелена уважно поглянула на Остіна.

— Це... — Іссі відчула, що розчервонілася ще дужче.

— Ти Остін? — запитала Гелена, спричинивши ще більше сум'яття. Чудово, тепер він знатиме, що вона ще й розповідала про нього! — Привіт.

— Привіт, — досить стримано відповів Остін.

Іссі забагато розповідала про його рудувато-каштанове волосся, зате нічогісінько не згадувала про виразні сірі очі та широкі плечі.

Цей хлопець виглядав у сотні разів краще за Грема, проте Гелені ніскільки не хотілося, щоб Іссі надто сильно ним захопилася і знову обпеклася. Двічі за один рік — це вже занадто.

— Не забувай про решту гостей, — зауважила Гелена розчервонілій Іссі. — Ці люди приїхали здалеку до тебе, а він працює по той бік вулиці.

Іссі вибачливо всміхнулася Остіну.

— Так, мабуть, ти маєш рацію.

— Принеси Іссі ще чогось випити, — наказала Гелена Ашоку, і він миттю побіг виконувати її прохання.

— Він повністю під твоїм контролем, — сказала Іссі із захопленням. — Думала, тобі потрібен чоловік, який візьме все на свої плечі. Хтось, схожий на спокусливого Саймона Ковела.

— Саймон Ковел це Саймон Ковел, — буркнула Гелена, немов втомилася повторювати це сама собі. — Я теж так думала, — додала вона. Ашок із протилежного кутка пекарні зиркнув на її сідниці. Як же сильно йому подобалася жінка, яка знає, чого хоче! — Але так вже іноді трапляється, що почасти ти не знаєш, що потрібно тобі насправді, — Гелена стишила голос і ледь чутно прошепотіла. — Я ще ніколи не була такою щасливою.

— Дякую тобі, — обійняла її Іссі. — Дякую, моя люба подруго! Це неймовірно! Це прекрасно! Я дуже рада, що ти щаслива.

Іссі побігла до друзів, що приїхали здалеку й чекали на розмову з нею, а Остін тим часом тинявся поміж тіней і гомонів із Десом. Звісно, не так він собі уявляв цей вечір, проте нянька досі не зателефонувала, а це вже був справжній рекорд.

О пів на десяту почувся грюкіт. Гелена очікувала, що, певно, прийдуть скаржитися сусіди, і вже готова була перемістити вечірку до них у квартиру. Але це скрипіли металеві ґрати крамнички господарчих товарів. Іссі й гадки не мала, що власник досі у крамниці, але це таки був він. Чоловік повільно й поважно вийшов з темного приміщення й попрямував до хмільної Іссі. Вона вже уявила, як він наближається до неї в чорному одязі

з циліндром на голові, та виявилось, що на ньому був простий костюм-трійка і годинник на ланцюжку. Іссі всміхнулася йому та запропонувала келих шампанського. Він відмовився, натомість мовив: «З днем народження, дороженька!» Потім вручив їй невеликий пакунок, ввічливо кивнув («Якби він зараз був у капелюсі, мабуть, зняв би його на знак вітання, — промайнула в Іссі думка. — Все, годі пити, це вже занадто!»), а затим вийшов і зникнув у темному провулку.

Усі зібралися довкола Іссі, поки вона розгортала коричневий папір з подарунка. Всередині лежала маленька картонна коробочка. Іссі відкрила її тремтячими пальцями й дістала під захопливі зітхання крихітний металевий брелок для ключів, на якому був зображений логотип «Капкейк-кафе», а поруч із ним — груша. Неймовірно, така тонка й вишукана робота!

— Йой, — раптом в Іссі запаморочилося в голові.

— Дай-но поглянути! — Закові кортіло поглянути на тривимірну копію його дизайну. — Фантастика, оце так майстерність!

— Надто красиво для брелока, — зауважила Перл.

— Знаю, — Іссі згідно кивнула. — Думаю, ми повісимо його на вікні.

І хоча решта подарунків — парфуми від Джо Мелуна, носовички від Маделін Гамільтон, бляшанки для зберігання тістечок від Кет Кідстон — коштували досить дорого, брелок був чимось особливим. Він був зроблений із металу — не з тіста, як смаколик, термін зберігання якого лише один день, і не з паперу, як меню, що могло прослужити не більше кількох тижнів. Ця річ обіцяла прослужити чимало років та водночас сповнювала Іссі надією, що і її пекарня також.

Не вистачало лише однієї людини. Іссі гостро відчувала її відсутність, проте нічого вдіяти не могла. Якби Джо почувався добре, то неодмінно був би зараз поруч

із нею. Раптом серед сміху та веселощів по її спині пробіг холодок.

І хоча стояв теплий вечір, гості потроху починали розходитися. Друзі, які приїхали з інших міст, мали встигнути на нічний потяг, інші мусили нарешті відпустити додому няньок, та й вранці на всіх чекала робота. Перл і собі поїхала з Луї, який наприкінці вже солодко спав біля груші. Іссі обернулася і збагнула, що залишилася лише дрібка найстійкіших, наразі хмільних гостей, які порозбрідалися по дворику. Феліпе награвав прощальні мелодії.

Вона підвела голову і збагнула, що, по-перше, стоїть перед Остіном, а по-друге, страшенно п'яна. П'янюча та щаслива. Щаслива, бо стоїть біля нього? Це якось пов'язано? Вона завжди веселішала після зустрічі з ним, нічого крити. А може, це тому, що він дав їй позику? Все занадто заплутано.

Остін прикусив губу й поглянув на Іссі. Вона була така вродлива, така мила, але водночас добряче захмеліла, що означало: йому час іти додому. Жінкам він ще й як подобався. Деякі з них були в захваті від кількості дрібничок, пов'язаних із Бетменом, у нього вдома, інших, навпаки, це відштовхувало. Одні хотіли переїхати до нього і гратися в батьків, інші тікали якнайдалі. У ті рідкі вечори, коли вдавалося вислизнути з дому, Остін не відмовлявся від жіночої компанії, проте вносити ще більше сум'яття в життя Дарні не хотів. Чекав, доки брат подорослішає. Та попри це Остінові все одно хотілося мати когось поруч. Знайти дівчину для розваги досить просто, особливо коли є випивка. Проте іноді йому здавалося, що він уже готовий до чогось серйозного. Зрештою, йому було вже за тридцять. Звичайно, Остінові

вистачало дорослих клопотів і без серйозних стосунків із дівчиною, та інколи — як от зараз — йому здавалося, що з того могло б вийти щось хороше.

— Агов, — мовила Іссі.

Іссі, думав Остін, забувши про безліч побачень і вечорів із жінками, чомусь припала йому до душі. Заперечувати цього він не міг. Уважний вираз обличчя, схвильований погляд, коли відчувала, що хтось у біді, її чарівні крихітні рожеві капкейки, неймовірна завзятість і працьовитість, аби пекарня стала успішною. Йому це подобалося. Якщо вже бути відвертим, йому це страшенно подобалося. І от вона перед ним, сором'язлива й розчервоніла, дивиться на нього. Вогники мерехтять на дереві, на небі яскраво сяють зірки, і після її «агов» вони обоє не можуть мовити ні слова, та й чи є сенс щось казати? Іссі прикусила губу й не зводила з нього очей. Остін інстинктивно підвів дужу руку й ніжно провів пальцями по її підборіддю.

Від цього дотику в Іссі побігли мурашки і розширилися зіниці. Остін міцніше обхопив рукою її обличчя і дивився прямісінько в її зелені очі. Іссі відчула, як у неї шалено закалатало серце, немов до нього підключили дефібрилятор. Вперше за багато місяців кров потекла набагато швидше по її жилах. Вона притулилася до теплої долоні Остіна, вбираючи в себе дотик його шкіри, та поглянула на нього очима, які чітко казали йому «так».

Грем вийшов з таксі. Рейс з Единбурга затримали, та це його не зупиняло. Він більше не хотів марнувати ні секунди. Вона досі могла бути в своїй дурнуватій пекарні й поратися з кремом, чи що ще там вона робила. Якщо ж ні, він одразу піде до неї додому. Грем попросив квитанцію у водія та грюкнув дверима автівки. Біля

пекарні юрмилися люди, проте у тьмяному світлі було важко розгледіти, хто вони. Він вийшов з тіні та підійшов до натовпу. Ті, хто його знали, одразу ж стихли.

Загублена в Остінових очах Іссі раптом відчула, що щось не так. Вона обернулася і у світлі ліхтарів побачила як завжди красивого й гарно вбраного Грема.

— Іссі, — тихенько мовив він, і вона немов вжалена відстрибнула від Остіна.

Остін і собі обернувся. І хоча він вперше бачив Грема, зрештою вирішив піти.

В Единбурзі Грем чимало мізкував. Щось особливе було у цьому місті. Попри те що на ринку існувало чимало дорогої нерухомості, наклеювалося щось зовсім нове. Це місто видавалося таким дивним. Тут було повно крихітних провулків, потаємних закутків, мощених двориків і закамарків. І всі як один до нестями закохувалися в них. Туристи, студенти, ті, хто полюбляв щось незвичне, і ті, хто хотів там жити. Нині найбільше цінувалася самотність. Люди не хотіли жити у хмарочосах і приміщеннях у стилі лофт, хоча Грем гадки не мав чому. На його думку, сучасні будівлі з усіма зручностями та ключами безпеки були набагато кращі за старі будинки. Але не всі з ним погоджувалося. Багатьом подобалися химерні старі будівлі з «індивідуальністю». Грем вважав це все дурницями: люди повинні користуватися надійними речами й жити в комфорті. Але, з іншого боку, якщо вони готові платити за цю химерність, думав Грем, відпочиваючи у вишуканому номері дорогого готелю, хто він такий, щоб переконувати їх у протилежному?

І саме тоді йому спала на думку ця геніальна ідея. Він був у захваті від себе. Всі залишаться задоволені.

Кондомініуми у дворикі з грушею. Треба було терміново повертатися до Лондона.

Він знав, що кондомініум найчастіше стосувався житлових приміщень. Це явище прийшло до них зі Штатів, а з його досвіду американське було завжди краще. Житлові й офісні приміщення у самобутньому старому дворикі неподалік центральної вулиці Сток-Ньюїнгтона. Поруч з дорогою, але водночас серед тиші та спокою. Але найкраще тут було те, що будівлі виглядати-муть старими.

Власне, вони залишать лише фасад, решту повністю переобладнають. Замінять старі дурнуваті вікна з брудними шибками, хиткі дерев'яні двері, а натомість поставлять сучасні рами з ПВХ й металеві двері зі сканером відбитків пальців (хлопцям із Сіті це подобалося), а над ними камери відеоспостереження. Від цієї думки в Грема навіть закалатало серце. Хтозна, можливо, їм навіть вдасться встановити ворота в провулку, і це буде їхня особиста територія. Це було б їхньою козирною картою. Якщо зрізати дерево, у дворі можна буде паркуватися. То було б казково! Красиві автентичні будівлі, переповнені найновітнішими технологічними цікавинками: кондиціонери, холодильники для вина, домашній кінотеатр...

Та найкраще було, з чим він себе й привітав, що він залучить Іссі до справи. Зрештою, так буде чесно, адже саме від неї він дізнався про це місце, що заслуговувало на гідну винагороду. Вона зможе повернутися до нього і працювати з ним. Протоколи зустрічей вона складати більше не буде, якщо захоче, на неї чекає посада агента з нерухомості. Це неабиякий стрибок в кар'єрі. Ба більше, він збирався... Сам не міг повірити собі, що збирався це зробити. Якби хтось сказав, що він, старий гуляка, захоче перетворитися на домашнього котика, Грем ніколи не повірив би.

Але після розлучення він чимало чого збагнув. В Іссі було багато прекрасного, особливо коли вона не гарувала днями й ночами в тій дурнуватій пекарні. Іссі чудово готувала.

Вона дійсно цікавилася ним. З нею все було простіше, ніжніше та лагідніше, особливо після виснажливого робочого дня. Гремові це подобалося. Він хотів мати її поруч і навіть був готовий зробити найбільшу пожертву в своєму житті, водночас неабияк покращуючи якість її життя — більше не потрібно буде прокидатися о шостій ранку — і даючи змогу зробити все як слід. Так просто! Він усе поррахував і тепер знову буде найкращим у фірмі. Звісно, друзі глузуватимуть, що в нього жінка зовсім не модель, але з цим він якось змиритися. Грем знав, чого хоче, і не сумнівався, що Іссі не відмовиться.

— Іссі, — знову мовив Грем. Вона поглянула на нього. Нервувала, як він помітив. Чекала й була рада зустрічі. Мабуть, відчувала, що щось таки мусить статися. Він збирався вразити її з першої ж хвилини. — Ісс, я був бовдуром. Який же я ідіот, що дозволив тобі піти! Я страшенно скучив за тобою. Почнімо все з початку?

В Іссиних думках панував безлад, Гелена лише стояла й хитала головою. Грем підійшов ще ближче й, помітивши купу листівок і подарунків, одразу все збагнув. Що ж, це навіть краще!

— З днем народження, люба! Ти скучила за мною?

Остін помчав додому, розгніваний сам на себе. Чи навчиться він чогось коли-небудь? Злий як чорт від-

чинив двері, звільнив няньку з в'язниці для піратів під столом, заплатив їй подвійну ціну й викликав таксі. Ді-
дько б його взяв!

Іссі стояла неначе вкопана, не вірячи власним очам. Те, про що вона так мріяла, через що ридала й чого ба-
жала понад усе: Грем був тут, просив прощення і бла-
гав про ще один шанс.

Грем поліз до сумки й дістав пакунок, який купив
в аеропорту.

— Це тобі, — мовив він.

Грем підготував для неї подарунок! Одне чудо за ін-
шим. Іссі спиною відчувала, як Гелена свердлить її по-
глядом. Досі не в змозі мовити ні слова, Іссі дістала по-
дарунок з поліетиленового пакета. Це була пляшка віскі.

— Найдобіріше, — пояснив Грем. — Коштує сто
п'ятдесят фунтів.

— Я не п'ю віскі, — вичавила із себе усмішку Іссі.

— Знаю, але я подумав, що ти, можливо, захочеш
його додати у випічку. Все для твоєї надважливої й ус-
пішної справи.

Іссі поглянула на нього.

— Пробач, — повторив Грем. — Я ставився до те-
бе легковажно. Я помилявся. Я можу якось загладити
вину?

Іссі стояла, охопивши себе руками. Піднявся вітер,
і надворі стало прохолодніше. Грем зазирнув у темні
вікна «Капкейк-кафе», обвів очима пусті сусідні будівлі,
а потім і весь дворик, вдумливо постукуючи пальцями.

— Знаєш, я завжди був впевнений, що з цього місця
вийде щось путне.

— Який же ти брехун! — не стрималася Іссі. — Ти
був впевнений, що я тут згнию.

— То була реверсивна психологія, хіба ти не здогадалася?

— Справді?

— Яка вже різниця. Зрештою, тобі все вдалося.

— Так, Іссі все вдалося! — голосно зауважила Гелена й підняла келих. Решта гостей і собі підняла келихи, і, схоже, це було закінченням вечірки. Іссі не знала, що робити далі. Гелена збиралася з Ашоком на квартиру, але вести туди Грема Іссі не хотілося. Затонкі стіни, та й решта всього.

— Нам потрібно поговорити, — тягнула час Іссі.

— Ще б пак! — радісно погодився Грем. Він викликав таксі у Ноттінг-Гілл і впевнено поклав до рота м'ятний льодяник.

Розділ п'ятнадцятий

Секретні пончики для Гелени

Купи імбир. Це такий вузлуватий корінь. Якщо не знаєш, який він на вигляд, попроси у когось допомогти, але краще тримайся якнайдалі від порад продавця овочів і фруктів, який завжди намагається впхнути диню. Він жахливий. Тепер прихопи з роботи вимірювальну ємність. Бери ту, що з поділками на сантиметри, щоб не заплутатися. А тепер натри імбир на тертушці.

Годі милуватися собою у дзеркалі на витяжці! У тебе розкішний вигляд, а якщо не будеш мішати тісто, воно загусне й вийдуть не пончики, а імбирне печиво.

І от тепер найголовніше — лаймова помадка. Сама ніколи про це не здогадалася б.

900 г борошна плюс ще трохи для обситки

4 чайні ложки розпушувача

2 чайні ложки соди

1 1/2 чайної ложки солі

1 1/2 чайної ложки натертого імбиру

400 г цукру

60 г грубо нарізаного зацукрованого імбиру

500 г сколотини

60 г несолоного розтопленого і злегка охолодженого масла

2 великі яйця

1 столова ложка рослинної олії

10 г лаймової помадки

Перемішай борошно, розпушувач, соду, сіль, 3/4 чайної ложки тертого імбиру у великій мисці. Змішай 300 г цукру з рештою тертого імбиру в неглибокій мисці. Решту цукру (100 г) та зацукрованого імбиру висип у кухонний комбайн і подрібни на крихітні шматочки. Пересип суміш у миску, вилий сколотину, масло та яйця і збивай до однорідної маси. Вилий цю масу до борошна й перемішуй, доки утвориться густе й липке тісто. Виклади тісто на посипану борошном поверхню, обережно поміси його та скачай у кульку, 10–12 рухів вистачить. Злегенька посип тісто й робочу поверхню борошном і за допомогою посипаної борошном качалки розкачай тісто, щоб утворилося коло діаметром 33 см й завтовшки 3 см. За допомогою спеціальної форми виріж із тіста пончики та виклади їх на посипане борошном деко. Зліпи залишки тіста до купи, знову розкачай його й виріж ще. Повторюй доти, доки використаєш усе тісто. Нагрівай олію в широкій каструлі, доки вона почне стріляти, залишаючи на шкірі опіки третього ступеня. Обережно поклади в олію пончики і смаж по сім чи вісім штук. Щойно тісто стане золотисто-коричневого кольору, перевертай. Півтори–дві хвилини достатньо для однієї партії. Клади готові пончики на паперовий рушник, щоб увібралася зайва олія. Дай пончикам охолонути й посип їх цукром з імбиром. Розріж пончики

навпіл, змасти одну частину лаймовою помадкою та накрій другою. Подавай не менше трьох пончиків на одній тарілці, прикрасивши пригощення шматочками зацукрованого імбиру.

— Ти погодилася за п'ять секунд, — мовила Гелена.

— Припини! — Іссі шукала підтримки в Перл.

— Я б сказала, навіть за чотири, — зауважила Перл.

— Чоловіки не поважають жінок, які повертаються до них, — додала Керолайн. — Я вже кілька місяців не розмовляла з мерзотником.

— І як воно? — запитала Перл.

— Ти знаєш, нічого, — голосно пирхнула Керолайн. — Насправді діти бачать його частіше, ніж коли ми були разом. Одна субота на два тижні. Впевнена, йому це страшенно не подобається. Вже тричі водив їх у зоопарк.

— Приємно довідатися, що на мене чекає, — відказала Іссі, яка сподівалася від друзів більшої підтримки, що в неї знову з'явився хлопець.

— А як же той розкішний хлопець із банку? — поцікавилася Гелена.

— Це суто робочі стосунки, — збрехала Іссі.

Остін зник тоді зі швидкістю світла. Іссі знала, що він не хоче стосунків, та й у нього був Дарні. Безглуздо мріяти про те, чому не судилося бути. Це так само як фантазувати про знаменитість, коли тепер до неї повернувся Грем.

— Плюс я на нього поклала око, — додала Керолайн.

— Навіщо? Хочеш взяти над ним опіку? — поцікавилася Гелена.

— Займайся своєю роботою, гаразд? — відповіла Керолайн.

— Думаю, це просто неймовірно, що він зрозумів, як сильно помилявся, і приповз назад до мене, — раділа Іссі. — Згодні?

Жінки презирнулися.

— Якщо ти щаслива, — підбадьорила Перл. — Хоча той хлопець із банку хороший.

— Годі вже про цього банківського хлопця! Вибачте, я не хотіла кричати. Просто мені було так самотньо. Так, у мене є ви, але... Мені доводиться самій поратися з купою всього, а потім повертаєшся додому, і ти знову сама, бо Гелена десь туркоче собі з лікарем...

— Який мене обожнює, — перебила її Гелена.

— І от тепер Грем повернувся і хоче, щоб ми були разом. І це те, чого я прагнула понад усе.

Запала тиша.

— П'ять секунд, і все, — додала Гелена.

Іссі показала їй язика. Вона знає, що робить! Правда ж, знає?

Кількома днями пізніше Іссі сиділа, обійнявши коліна, та спостерігала за тим, як Грем рано-вранці збирається на матч зі сквошу.

— Ісс, все гаразд? — запитав він, усміхаючись.

Вона досі не могла повірити, який же він красень: точене підборіддя з легкою темною щетиною, широкі плечі, білосніжна усмішка. Грем підморгнув їй. Відтоді як вони знову зійшлися, він поводився немов зовсім інша людина: романтичний, турботливий, все розпитує про пекарню та дворик із грушею і допитується, чому цей дворик так сильно їй подобається.

Та попри це в глибині душі Іссі досі злилася на нього. Вона не дівчинка на побігеньках. Вона ж не повернулася до нього лишень тому, що він знову опинився

поруч. Іссі навіть не телефонувала Гелені, яка надіслала їй одинадцять повідомлень, допитуючись, чи вона: а) повернеться додому, б) вийде на зв'язок, в) дозволить Гелені скористатися її спальнею.

Іссі було нестерпно думати, що Греміві достатньо було змахнути віями, щоб вона опинилася в його ліжку.

Але нічого не вдієш, вона так за ним скучила! Скучила за дотиками, спілкуванням, стосунками, спільними вечорами після роботи.

Їй було так самотньо, що вона мало не виставила себе цілковитою дурепою перед консультантом із банку.

Сором, та й годі. Іссі червоніла лишень від самої думки про це. Вона навіть стояла за крок від того, щоб перетворитися на божевільну стару діву! А коли побачила щасливих Гелену й Ашока, Зака та Норіко, Пола та Джона й усіх решту друзів, не могла збагнути, чому вона також не може цього мати.

Якби ж то вони бачили її зараз! Зачаровану й закохану, як у рекламі зубної пасти. Греміві точно запропонували б знятися в рекламі зубної пасти, міркувала Іссі.

— Так. Лишень хотілося б сьогодні цілий день провалятися вдвох у ліжку.

Грем нахилився і поцілував Іссин злегка поцяткований ластовинням ніс. Усе, здавалося, йшло добре. Він радів, що вона повернулася до нього, ба навіть дивувався. Настав час наступного етапу його кампанії. Коли він вмовить її облишити пекарню, поруч із ним буде на диво вдячна дівчина, купа грошей і престижне місце в компанії. Не дивно, чому він був такий веселий.

— Маю до тебе запитання.

— Яке? — радісно всміхнулася Іссі.

— Гм... — почав він і стих.

Іссі підвела очі. Щось у Грема надто загадковий вигляд. Він рідко коли ліз по слово до кишені.

Це була гра. Греміві просто здалося, що зараз сором'язливість піде йому на руку.

— Я тут міркував... — почав він. — Ми ж ніби непогано ладнаємо й усе гаразд, згодна?

— Думаю, що так. Принаймні останні п'ять днів.

— Я хотів сказати, який радий, що ти тут, — правив своєї Грем.

— І я рада бути тут.

Іссі раділа й водночас страшенно хвилювалася, намагаючись здогадатися, до чого він веде.

— Власне... я досі ніколи цього не пропонував...

— Так?

— Ти не хотіла б до мене переїхати?

Іссі глипала на Грема, немов пришиблена. Вона сама дивувалася з того, як її вразила ця пропозиція. Це було те, чого вона навіть не могла уявити. Її найпотаємніша мрія: жити з коханим чоловіком у його чарівній оселі, ділити з ним життя, готувати, проводити час разом, відпочивати на вихідних, планувати майбутнє. Ось воно все. Іссі сиділа й кліпала очима.

— Що ти сказав? — перепитала вона.

Щось тут не так. Вона мала б бути на сьомому небі від щастя. Чому ж тоді її серце не вистрибує з грудей від радості та захоплення? Їй тридцять два, і вона любить Грема. Звісно ж, любить, чорт забирай! Хіба може бути інакше? Іссі поглянула на нього. Він також радів і хвилювався водночас. Тієї рідкісної миті їй вдалося розгледіти, яким він був у дитинстві. А потім на його обличчі з'явилося сум'яття — так немов він очікував (він таки насправді очікував), що вона миттю накинеться на нього з обіймами.

— Я сказав... — почав заїкатися Грем, але тепер вже по-справжньому, бо не отримав очікуваної реакції. —

Я запитав, чи ти не хотіла б переїхати до мене жити? Ти можеш продати свою квартиру чи здати її в оренду. Як хочеш.

Іссі збагнула, що навіть не думала про це. Її чарівна квартира! З рожевою кухнею!

Вона зараз проводила там дуже мало часу, та все ж таки. Всі ті щасливі миті з Геленою, затишні вечори, увінчані успіхом чи крахом, кулінарні експерименти, весь той час, проведений у роздумах над стосунками і прагненні розібратися, що означає кожний вчинок Грема. Раптом вона збагнула, що через роботу зовсім не цікавилася, як розвиваються стосунки у Гелени з Ашоком. Вечори за піцою, величезна банка з монетками в коридорі, яку вона вже думала розбити, щоб сплатити за страхування пекарні. Все це тепер зникне назавжди.

— Як варіант, можемо встановити випробувальний термін.

Цього Грем не очікував. Він сподівався на безмежну вдячність та захопливі плани на майбутнє. Думав, що муситиме спиняти її, проситиме не міряти довжину штор і почекати трішки з весіллям.

Далі в них буде фантастичний секс, а потім він пояснить, як саме збирається зробити її багатою та звільнити з кайданів пекарні.

За що він також очікував ще одну порцію сексу. Грем аж ніяк не думав побачити розгублений і занепокоєний вираз в Іссиних очах, тож вирішив скористатися важкою артилерією.

— Пробач... — враз начепив на себе сумний вираз обличчя. — Вибач, може, я помилився... але я думав, у нас усе серйозно.

Іссі не могла спокійно дивитися на нього. Її Грем засмутився! Та що це з нею? Якась маячня! Ось він, її любий Грем, про якого вона так довго мріяла, який украв її серце, в якого вона до нестями закохана. Він пропонує

їй усе, а вона така невдячна! Та хто вона, взагалі, така, щоб так із ним чинити? Іссі підбігла та обійняла його.

— Вибач! Вибач, я так здивувалася, що не знала, що й думати!

«Почекай, ти ще не чула, що я приготував для тебе», — промайнуло в думках Грема. Він радів, що його тактика спрацювала, й обійняв Іссі у відповідь.

— А ми можемо?.. Як щодо?.. — намагалася закінчити думку Іссі.

Грем поцілував її.

— Все, мушу бігти на сквош. Подробиці обговоримо завтра, — додав, немов вона була черговим клієнтом, якого він намагався схилити на свій бік.

Бен зустрів Перл на автобусній зупинці. Вони йшли та сміялися, Луї біг попереду. Перл помітила, як з-під розстебнутої сорочки у Бена стирчить волосся на грудях. Мати вкотре прочитала їй мораль і попередила, що переїде до сестри, доки Перл з'ясує стосунки з чоловіком, наголосивши, що Бен не може з'являтися і зникати, коли йому заманеться. Цікаво, чи готовий він взяти на себе відповідальність?

— Що скажеш щодо того, щоб жити разом? — якомога безтурботніше запитала Перл.

Бен щось буркнув і відразу змінив тему розмови. Він провів їх до дверей, поцілував Перл у щоку — і на тому все. Звісно, Перл не цього чекала.

— Калолاین, матуся сумна, — заявив Луї в пекарні.

— Матусі іноді засмучуються, — пояснила Керолін і співчутливо поглянула на Перл.

«Навряд чи вона справді мені співчуває, проте це краще ніж нічого», — подумала Перл.

— Матусю, не сумуй! Матуся сумна! — повідомив Луї Доті, який приніс пошту.

— Справді? — Доті сів навпочіпки, щоб порівнятися з Луї. — А ти дарував їй свій особливий поцілунок?

— Так, але вона все одно сумна, — прошепотів Луї та кивнув на підтвердження своїх слів.

— Це вже серйозно, — похитав головою Доті й підвівся. — Можливо, мені вдасться розвеселити матусю, і вона погодиться випити зі мною кави?

— Якщо ти не помітив, — гмикнула Перл, — довкола мене сама кава.

— Згодна! — вигукнула Керолайн й одразу затулила долонею рот. — Мовчу-мовчу, пішла працювати.

Доті й Перл вдали, що нічого не помітили.

— Можливо, тоді чогось випити?

— Можливо, — відповіла Перл.

— Я рано звільняюся.

— А я ні.

— В обід? — не здавався Доті. — У вівторок?

Перл втупилася у вікно.

— Вона згодна! — не витримавши, викрикнула зі сходів розгнівана Іссі.

Після роботи Іссі одразу пішла до своєї квартири. Гелена була вдома, а з нею й Ашок, якого Гелена одразу відіслала по каву.

— Ніякої кави, прошу вас, — застогнала Іссі. — Можна мені фанти? І чипсів?

— Це ж некорисно, — пустила шпильку Гелена й пішла вмикати чайник. — То як нове життя з колишнім хлопцем? Весело?

— Величезне спасибі за вечірку, — Іссі обійняла подругу. — Це було неймовірно! У мене нема слів, щоб висловити тобі свою вдячність.

— Ти вже подякувала мені мільйон разів під час святкування.

— Гаразд, гаразд. Слухай, ніколи не здогадаєшся, що сталося!

Гелена здивовано підняла брову. Вона очікувала, що щось таки може статися, і вже починала тривожитися, дивлячись на знервовану Іссі. Це ж треба, вона так старалася, щоб Остін прийшов на Іссину вечірку, а тут як грім серед ясного неба з'явився Ґрем. Гелена сподівалася, що Іссі не думає, ніби це вона його запросила. Хоча Гелена таки мусила визнати, що навіть такий телепень, як Ґрем, рано чи пізно почав би шкодувати, що втратив Іссі.

— Розповідай.

— Ґрем запропонував переїхати до нього жити!

Тут навіть Гелена здивувалася. Одна річ зізнатися в коханні, познайомити з батьками та офіційно оголосити про стосунки.

Але жити разом — це серйозний крок, навіть якщо стосунки тривали не один місяць. І хоча Гелена вважала Ґрема холодним і нездатним до спільного життя, та, пригадавши, що її Ашок також не герой-сміливець, вирішила не виносити вердиктів.

— Ого! — Гелена намагалася приховати нещирість. — Це прекрасно!

Але потім вона уважно придивилася до обличчя подруги. Її голос звучав радісно, але чи справді вона раділа? Чи насправді Іссі була на сьомому небі від щастя? Три місяці тому вона б збожеволіла від щастя, але зараз в неї був такий вигляд...

— Ти щаслива? — запитала Гелена різкіше, ніж хотіла.

— А чому мені не бути щасливою? Тобто, ну знаєш... Це ж Грем. Грем, від якого я божеволіла стільки часу, і от тепер він попросив мене переїхати до нього.

Гелена налила їм чаю. Обидві якийсь час мовчали, поралися з чашками, ложками, аж доки вона знову заговорила:

— Ти не мусиш. Якщо не відчуваєш, що справді хочеш цього. У вас є купа часу.

— Але я хочу! — гаряче запевнила Іссі, немов намагаючись переконати саму себе. — Гелено, немає ніякої купи часу, не вдавай, що сама цього не знаєш. Мені тридцять два. Я давно не дитина. Всі заводять сім'ї, днями я передивилася тисячі дитячих світлин. Це все, чого я хочу: чоловік, який кохає мене і який хоче розділити своє життя з моїм. Хіба є щось погане в цьому бажанні?

— Звісно, ні, — відповіла Гелена.

Власне, так воно й було. Той хлопець із банку навіть не вмів правильною стороною одягнути одяг, а що вже казати про те, щоб піклуватися про Іссі. Ба більше, він вже виховував дитину. А Грем знав, як заробляти гроші, гарно виглядав і не волів за собою ніякого тягара. За всіма існуючими стандартами він був ідеальною парою.

До того ж Іссі мала слухність. Гелена це бачила безліч разів. Люди частенько розривали стосунки, бо вважали, що їхній партнер неідеальний, і сподівалися, що з'явиться хтось кращий. Та не завжди цей «хтось» траплявся їм на шляху.

У житті все інакше. Не так, як у мріях. Чимало її друзів і колег почувалися наляканими та самотніми у свої сорок і шкодували, що у тридцять покинули простого хорошого хлопця, чекаючи на принца.

Так уже сталося, що Гремові знадобилося багато часу, щоб оцінити Іссі, але це зовсім не означає, що він поганець, хіба ні?

— Це чудово, — повторила Гелена. — Я запропонувала б тобі випити, але мені здається, що цього тижня з тебе досить алкоголю.

— Припини няньчитися зі мною.

— Нам сьогодні привезли жінку, молодшу за тебе, з печінковою недостатністю. Вона аж пожовтіла.

— Від пляшки вина з Гремом навряд чи в мене буде печінкова недостатність.

— Просто попереджаю.

Раптом Іссі відчула, що їй таки приємно сперечатися з Геленою. Чай допили мовчки. Іссі було дещо ніяково й сумно водночас. Вона сподівалася, що Гелена почне її відмовляти, казати, що переїзд до Грема це дурість, що вона мусить залишитися тут, що все буде гаразд, що на неї чекає мільйон чудових чоловіків і приємних несподіванок. Але нічого з того вона не сказала. Ні слова. А значить, Іссі повна дурепа. Звісно, їй треба переїжджати до Грема! Це ж прекрасно. Безсумнівно,десь в глибині душі вона цьому радіє. І цілком природно, що вона хвилюється, нічого особливого в тому немає.

— І ще одне, — всміхнулася Гелена. — Але якщо ти не готова, чи моя пропозиція застала тебе зненацька, просто скажи «ні».

— Та кажи вже, — мовила Іссі. Гелена хвилюється, невже таке може бути?

— Що ж. Можливо, я знаю когось, хто з радістю винайме в тебе кімнату.

— А цей хтось часом не лікар? — В Іссі підскочили від подиву брови.

— Умови в гуртожитку для лікарів жахливі, — почервоніла Гелена. — Він і так уже шукав собі житло, але твоя квартира чудова, тож...

— Ти все спланувала! — Іссі підняла руки.

— Ні, клянуся тобі! — Гелена прикусила губу, щоб стримати усмішку.

— Як же я можу стати на заваді справжньому, щирому коханню?

— Ти серйозно? — перепитала Гелена. — Господи! Нічого собі! Це неймовірно! Боже! Зараз же йому зателефоную! Ти тільки поглянь на нас, — оголосила вона. — Тепер ми живемо з чоловіками! Повірити не можу! — Гелена поцілувала Іссі, тепер уже колишню сусідку, й побігла до телефона.

Іссі не могла не помітити, як сильно контрастує радість Гелени з її власними сумнівами й раптом відчула, що щось незриме стало між ними. Крихітна тріщина, яка потроху починала розростатися. Вона чудово знала, що це так. Коли у подруг лише зав'язувалися стосунки, обговорювати недоліки й переваги обранців було весело й кумедно, та щойно стосунки ставали серйозними, все змінювалося. Треба було неодмінно вдавати, що їхні обранці — справжній ідеал, особливо, якщо вони одружувалися. І хоча приємно було бачити подруг щасливими, вона вже не назвала б це дружбою. Безсумнівно, Іссі раділа щастю Гелени, але їхні стосунки змінилися. Настав час їм обом рухатися вперед, повторювала Іссі собі.

Одного вечора вони домовилися зустрітися, щоб Іссі спакувала частину речей, а потім вирішили піти чогось випити. Сиділи й відсьорбували з келихів, вдаючи, що все, як раніше, та коли дійшло до другої пляшки, Гелена здалася, не в змозі більше стримуватися.

— Чому? — запитала вона. — Чому ти так швидко до нього повернулася?

Іссі відчула, що її обличчя закам'яніло, і нарешті відірвала погляд від телефона, на який потайки весь час зиркала. Кількома годинами раніше вона написала Гремові повідомлення, що затримується, проте він так нічого й не відповів.

— Бо він прекрасний, він вільний, і я у захваті від нього. Тобі це все відомо, — відповіла вона.

— Але він кличе тебе до себе й кидає, коли йому заманеться. Потім ні з того ні з сього знову з'являється у твоєму житті. Ти навіть не знаєш, що в нього на думці.

— А чому в нього щось має бути на думці? — Іссі відчула, як у неї спалахнули щоки.

— Просто розумієш, от з моїм Ашоком...

— Звісно, з твоїм Ашоком, з твоїм ідеальним Ашоком! Погляньте на мого розкішного красеня-лікаря, якого всі обожнюють і цінують, і я закохана в нього до нестями. А коли мова заходить про Грема, ти одразу починаєш поводитися чванькувато.

— Я не поводжуся чванькувато. Просто кажу, що він завдав тобі чимало душевного болю...

— Я недостатньо хороша, щоб мене любили так, як тебе любить Ашок, ти це мені намагаєшся донести? Що мене не може полюбити чоловік просто так?

— Я не це мала на увазі! — Гелена не звикла бачити Іссі такою роздратованою.

— Справді? А прозвучало саме так. Чи, може, ти думаєш, що стара Іссі не здатна опиратися? Що я взагалі безхребетна?

— Ні!

— Що ж, щодо цього ти права. Я таки не безхребетна! — Іссі підвелася і вийшла з бару.

А в іншій частині міста Перл глипала на Бена.

— Це нечесно, — мовила вона.

— Що саме? — запитав Бен. Луї радісно грався паровозиками біля батькових ніг. — Я просто забіг, щоб твоя мати пришила мені гудзик.

— Он воно що! — мовила Перл.

Бен сидів без сорочки, залитий світлом нової настільної лампи, в якому мати намагалася розгледіти,

куди потрібно пришити гудзик. Гудзик, який могла пришити його власна матір, який він і сам міг пришити, якби не був таким лінивим. Це була гра, і Перл це чудово розуміла.

— Чом би вам не піти удвох чогось випити, поки я тут пораюся, — запропонувала мати Перл із цигаркою у зубах і сорочкою в руці. — З Луї все буде гаразд.

— Луї піде чогось випити, — мовив Луї та радісно кивнув.

— Час вкладатися спати, — зауважила Перл. Звісно, вона ніколи в цьому не зізнається, проте її вразила реакція Керолайн, коли вона дізналася, що Луї зазвичай вкладається одночасно з нею. Тож тепер Перл намагалася виправитися і встановила режим для сина.

— Ні, ні, ні, ні, — заперечив Луї. — Ні, ні, ні, ні, дякую, — і за мить додав: — Ні, ні, ні, ні, дякую, матусю.

— Ідіть, — мовила мати Перл. Луї, здавалося, от-от розплачеться. — Я нагляну за ним.

— У мене в сумці є футболка, — мовив Бен. — Хоча я і так можу піти.

— Не можна ось так гратися зі мною. Ба більше, ти не єдиний кандидат, щоб ти знав!

— Я знаю! Одягнеш червону сукню? Ту, в якій твої стегна так красиво погойдуються?

— Ні! — Коли вона востаннє одягнула цю сукню з Беном... Власне, ще однієї дитини вона не прогродує.

Виходячи з крихітної квартирки, Бен простягнув Перл руку. Мати не зводила з них очей, тим часом Луї чітко й голосно пояснював, чому батьки повинні взяти його із собою, та Перл на це не зважала.

— Що сталося, принцесо? — запитав Грем, коли Іссі повернулася додому.

— Дівчаче, — не підводила очей Іссі.

— Ясно, — Грем гадки не мав, що це означає, та й насправді не хотів знати. — Не хвилюйся. Ходи-но до мене в ліжко, тут на тебе чекає хлопчаче.

— Гаразд, — сказала Іссі, хоча її нестерпно мучила думка, що вони посварилися, і Гелена побрела сама в її квартиру.

— Ну ж бо! — Грем скуйовдив її темне кучеряве волосся. — Я тут подумав, оскільки ми вже живемо разом, то, може, познайомишся з моєю матір'ю?

«Він мене любить. Він дбає про мене. Я живу з ним, я от-от маю познайомитися з його сім'єю. Гелена помилялася щодо нього», — крутилося в Іссиній голові, аж доки її накрив сон.

Грем не спав. Він збирався сьогодні розповісти їй про свій план.

Вдень озвучив його в офісі, і всі були в захваті. Який орендодавець відмовиться від такої вигідної пропозиції? Ще й враховуючи те, що у будівлях ніхто постійно не мешкає.

Все складалося ідеально та якось навіть занадто просто.

«Щось дуже просто, — подумала Перл, коли Бен торкнувся її руки, повертаючись із паба. — Занадто просто».

Саме так вона вже одного разу потрапила в біду.

— Дозволь мені залишитися, — підлещувався Бен.

— Ні. У нас лишень одна спальня, і в ній спить бабуся. Це неправильно.

— Тоді ходімо до мене, або можемо зняти номер.

Перл поглянула на Бена. У сяйві вуличного ліхтаря він здавався ще вродливішим. Широкі плечі, кучеряве

волосся, красиве обличчя. Луї буде схожим на нього. Він же його син.

Бен мусив би бути головою сім'ї. Він нахилився і ніжно поцілував її. Перл заплющила очі й не пручалася. Вона так добре знала його дотик, та водночас їй було дещо ніяково.

Як же давно її не торкався чоловік!

Іссі сповзла з ліжка разом із першим промінням сонця та почала висмикувати одяг з валіз.

— Що за поспіх, крихітко? — сонно запитав Грем.

— Збираюся на роботу, — скоса зиркнула на нього Іссі. — Капкейки самі не печуться, — додала вона, стримуючи позіхання.

— Ходи-но сюди й обійми мене.

Іссі лягла на його безволосі груди й подумки почала рахувати, скільки в неї залишилося часу, адже тепер, щоб дістатися пекарні, вона мусила перетнути північну частину міста.

— Чому б тобі сьогодні не залишитися вдома? — запитав Грем. — Ти так багато працюєш.

— Хто б казав! — усміхнулася Іссі.

— Ти не хочеш уповільнити темп? Працювати трохи менше? Можливо, навіть повернутися до зручного офісу з лікарняним, обідньою перервою, корпоративами й асистентами, які заповнюватимуть замість тебе папірці?

— Знаєш, — Іссі повернулася на живіт і підперла долонями підборіддя, — таки ні. Не думаю, що зможу знову на когось працювати. Нізащо в світі! Навіть на тебе.

Грем занепокоєно поглянув на неї. Він поговорить з нею пізніше. Спробує знову.

Перл наспівуючи увійшла до пекарні.

— Що це з тобою? — підозріло запитала Керолайн. — Ти на диво весела.

— А хіба я не можу бути веселою? — Перл діставала мітлу, тим часом Керолайн натирала до блиску примхливу кавомашину. — Чи лишень середньому класу дозволяється веселитися?

— Якраз навпаки, — відповіла Керолайн. Вранці їй надійшов досить неприємний лист від соліситора.

— Що навпаки? — запитала Іссі, підіймаючись сходами, щоб привітатися з Перл і взяти собі кави. Брови в неї були у борошні.

— Перл вважає, що середній клас тільки те й робить, що веселиться.

— Уже ні. — Перл встромила палець у миску, яку тримала Іссі.

— Припини! Якби це побачила санітарно-епідеміологічна служба, тобі добряче дісталось б!

— Я в рукавичках! — Перл підняла руки. — До того ж всі кухарі куштують власні страви. Як інакше вони знали б їхній смак?

Перл скуштувала результат Іссиного експерименту. Це був апельсиново-кокосовий бісквіт. Ніжний, соковитий і не надто солодкий.

— Нагадує піна коладу. Смакота.

Іссі уважно поглянула на Перл, потім зиркнула на Керолайн.

— Керолайн таки має рацію. Що з тобою? Вчора ти ходила як у воду опущена, а сьогодні світишся від радості.

— Невже я не можу іноді просто радіти? Те, що я не мешкаю у вашому районі й мушу їздити на автобусі, не означає, що в мене не може бути доброго настрою.

— Я також тепер їжджу на роботу громадським транспортом, — зауважила Іссі.

— А мені доведеться виїхати звідси, — сумно додала Керолайн і собі встромила палець в Іссину тарілку, здивувавши цим дівчат.

— Прекрасно! — почала злитися Іссі. — Мені тепер що, доведеться це викинути й пекти заново?

Перл та Керолайн вирішили скористатися нагодою та відламали по шматочку десерта. Іссі зітхнула, поставила тарілку, підсунула стілець і собі взяла шматочок.

— Що сталося? — запитала Перл.

— Це мій чортівий колишній чоловік, — відповіла Керолайн. — Хоче, щоб я виїхала з будинку. Цей будинок, до речі, я реконструювала майже самотужки. Я обставила всі одинадцять кімнат, рахуючи і його кабінет. Я контролювала будівництво скляної задньої стіни. Під моїм наглядом робилася кухня за п'ятдесят тисяч фунтів, а це, скажу вам, не мед. — Перл хотіла пустити шпильку, та поглянула на обличчя Керолайн і вирішила, що зараз не час для жартів. — Я думала, коли знайду роботу і виконаю його бажання... Але тепер він каже, що, оскільки я працюю, то можу забезпечувати себе сама. Це несправедливо! Я ж не можу утримувати будинок і жити звичним життям, працюючи тут! Мені цієї зарплатні насилу на педикюр вистачає.

Іссі та Перл втупилися у бісквіт.

— Пробачте, але це так. І я не знаю, що мені робити.

— Звісно, він не виставить тебе з дітьми на вулицю, — зауважила Іссі.

— У моєму районі знайдеться для вас житло, — сказала Перл, але, побачивши, що Керолайн насилу стримує плач, поспішила додати: — Пробач, я не хотіла тебе цим образити. У жодному разі. Я й сама хотіла б жити в такому будинку, як твій. Хоча, може, мені й вашої кухні вистачило б.

— У листі зазначено: «Можуть бути здійснені відповідні заходи», — вела далі Керолайн. — Господи, що ж це коїться!

— Але ж він бачить, як ти стараєшся? — допитувалася Іссі. — Невже це не рахується?

— Йому не потрібні мої старання. Він хоче, щоб я зникла. Назавжди. Щоб він спокійно водився собі із клятою Аннабель Джонсон-Смайт!

— Як це ім'я взагалі може вміститися на кредитній картці? — міркувала Перл.

— Давайте змінимо тему, — буркнула Керолайн. — Перл, чому ти така щаслива?

Перл, схоже, зніяковіла та сказала, що справжня леді не розповідає про свої любовні походеньки. Іссі та Керолайн пищали, як навіжені, — Перл навіть трохи на них розсердилася. А коли зайшов Доті й зауважив, що сьогодні вона видається особливо красивою, Перл розгнівалася по-справжньому.

Дівчата озирнулися й побачили, що біля дверей назбиралася купка голодних відвідувачів, які не хотіли встрявати в дівочі балачки.

— Мушу працювати, — кинула Перл і підвелася.

— Тільки без метушні, — мовила Іссі та помчала сходами на кухню, бо перша ж відвідувачка замовила апельсиново-кокосовий бісквіт, який Іссі вже крейдою вписала до переліку тістечок. — Скоро буде, — мовила вона клієнтці.

— У вас немає доставки? — запитала жінка.

Дівчата презирнулися.

— Треба буде зробити, — мовила Перл.

— Внесу до списку, — погодилася Іссі.

Іссі раділа гарному настрою Перл. Вона не назвала імені чоловіка, з яким зустрічалася. Цікаво, чи це часом не батько Луї? Хоча Іссі ніколи не стала б про таке допитуватися. А ще вона хвилювалася за Керолайн че-

рез її розлучення, хоча й через себе також, бо не хотіла її втрачати. Керолайн була чванькуватою та різкою, проте дуже працьовитою, ще й знала, як представити асортимент відвідувачеві та змусити його щось придбати. До того ж завдяки їй у пекарні стало затишніше: крихітні чайні свічки, які запалювали ввечері, зручні декоративні подушки, розкидані по всіх закутках. Вона була дуже спостережлива й мала чудовий смак, у цьому не було жодних сумнівів.

Іссі замішувала нову партію бісквіту, висипала кокос, замість білого цукру вирішила додати коричневий, щоб підсилити смак, а з думок ніяк не виходила Гелена. Вони ніколи не сварилися, навіть коли вона попросила Гелену врятувати одноногого голуба. Їм завжди вдавалося знайти спільну мову. Іссі страшенно кортіло поділитися з подругою плітками про Перл. Вона хотіла зателефонувати, але дзвонити на роботу Гелені сенсу не було: її рука або лежала в когось на дупі, або ж тримала відірваний палець. Ліпше Іссі знайде до неї та прихопить із собою подарунок.

Іссі зустріла Гелену по дорозі.

— Оце тільки повертаюся, — мовила Гелена. — Пробач.

— Ні, це ти мені пробач, — перебила її Іссі.

— Я рада за тебе. Чесно. Я просто хочу, щоб ти була щасливою.

— Я також цього хочу, — відповіла Іссі. — Будь ласка, давай більше не будемо сваритися.

— Домовилися, — погодилася Гелена. І вони обійнялися посеред вулиці.

— Тримай, — Іссі простягнула клаптик паперу, який носила із собою майже весь день.

— Що це? — здивувалася Гелена, потім уважно поглянула і здогадалася. — Рецепт! Овва! Нічого собі!

— Тепер ти знаєш, як потішити свою душу.

— Ходімо вип'ємо чаю, — всміхнулася Гелена. — Зрештою, це ж досі твоя квартира.

— Мушу бігти. На мене чекає чоловік. Сама розумієш.

Гелена кивнула. Вона справді розуміла. Проте все одно це було якось дивно, адже, знову обійнявшись, вони пішли додому, тільки кожна тепер у своєму напрямку.

Гелена також віддала їй листи. Іссі краяло душу від цього всього. Від Джо надійшло ще кілька рецептів, але виявилось, що це ті, які він уже їй надсилав, чи ті, що взагалі важко було навіть рецептами назвати. Зате телефонувала Ківі. Коли вона його бачила, він був у хорошій формі, але загалом справи не дуже. Ківі попросила Іссі приїхати, що вона і зробила наступного ж дня.

На диво, коли Іссі приїхала в пансіонат, біля ліжка Джо сидів низенький чоловік із капелюхом на колінах. Коли він обернувся, його обличчя видалось Іссі знайомим, проте вона ніяк не могла згадати, де його бачила. Та потім таки пригадала: продавець із крамниці господарчих товарів.

— Що ви тут робите? — Іссі підбігла поцілувати дідуся, який неабияк зрадив зустрічі.

— Дороженька моя дівчинко! Ось цей приємний чоловік мене розважає.

— Дуже люб'язно за вашого боку, — Іссі пильно поглянула на відвідувача.

— Не варто дякувати, — продавець простягнув руку. — Честер.

— Іссі. Спасибі за брелок для ключів, — сказала вона й раптом засоромилася. Честер усміхнувся і собі засоромився.

— Я познайомився з твоїм дідусем завдяки пекарні. Ми потоваришували.

— Дідусю? — здивувалася Іссі.

— Я просто попросив його наглянути за тобою, — злегка усміхнувся Джо.

— Ти попросив Честера шпигувати за мною?!

— Ти користуєшся мікрохвильовою пічкою! Що далі, маргарин?

— Ніколи, — різко відповіла Іссі.

— Це правда, — зауважив Честер. — Не було жодної поставки маргарину.

— Припиніть за мною шпигувати!

— Гаразд, — відповів Честер. Він говорив з акцентом, але Іссі не могла збагнути, звідкіля він. — Не буду.

— І якщо вже ви змушені це робити, — додала Іссі, якій навіть сподобалося, що за нею хтось наглядає, адже досі нічого подібного з нею не траплялося, — то хоча б заходьте до пекарні скуштувати капкейки.

— Дідусь попередив, щоб я не проїдав твій дохід. Сказав, що ти надто добра, тож неодмінно почнеш мене пригощати. Мені також заборонено в тебе щось просити.

— Робота є робота, — ледь чутно мовив Джо з ліжка.

— Привіт, Іссі! — зазирнула до них Ківі. — Як особисте життя?

— То ти також уже все знаєш? — здивувалася Іссі.

— Годі тобі, не злись! Честер дуже допомагає дідусю і неабияк його підбадьорює.

— Вірю, — відказала Іссі.

— І мені подобається наше спілкування, — додав продавець. — Продаж гайкових ключів — справа самотня.

— І ми обидва знаємо, що таке торгівля, — додав Джо.

— Гаразд-гаразд, — кивнула Іссі. Досить довго вона була єдиною, з ким дідусь підтримував стосунки, і навіть не здогадувалася, що в нього є друг. Раптом Джо спантеличено озирнувся по кімнаті.

— Де це я? Ізабель! Ізабель!

— Я тут, — намагалася заспокоїти його Іссі.

Честер тим часом відкланявся та пішов. Іссі взяла руку Джо.

— Ні, не ти! Не Ізабель! Я не тебе маю на увазі! Я взагалі не тебе мав на увазі!

Джо все більше хвилювався, все міцніше й міцніше стискав руку Іссі.

Потім увійшла Ківі із санітаром і вмовила його випити ліки.

— Це його заспокоїть, — пояснила Ківі. — Він скоро втихомириться, це все, що ми наразі можемо зробити.

— Але краще йому не буде, — засмучено мовила Іссі.

— Миті просвітлення траплятимуться дедалі рідше. І ти повинна бути до цього готова.

Вони поглянули на старого чоловіка в ліжку.

— Він все розуміє, — прошепотіла Ківі. — Знай, тут всі у захваті від твого дідуся. Це дійсно так.

Іссі потиснула їй руку на знак вдячності.

Через дві суботи до пекарні завітав Дес із Джеймі, що верещав, як навіжений.

— Пробач, — мовив Дес до Іссі, яка читала щотижневий випуск «Гардіан Гайд» перед суботньою пообідньою біганиною. Брелок «Капкейк-кафе» виблискував у променях літнього сонця, що пробивалося крізь натерті до блиску шибки.

— Усе гаразд, — підстрибнула Іссі. — Просто насолоджувалася миттю тиші. Чим можу бути корисною?

— Ти часам не бачила Міру?

— Вона зазвичай приходить о цій порі, — Іссі зиркнула на канапу. — Повинна бути з хвилини на хвилину. До речі, вона знайшла затишне житло й роботу.

— Це чудово!

— Знаю! Я намагаюся переконати її відправити Еліз у садок Луї, але вона не слухає та продовжує водити її в румунський.

— Навіть не знав, що є такий, — мовив Дес. — Чого тільки не знайдеш у Сток-Ньюїнгтоні.

— Це точно. Про вовка промовка, — сказала Іссі, побачивши Міру та Еліз на порозі кафе.

Міра миттю забрала Джеймі в Деса. І як то зазвичай траплялося, хлопча одразу стихло й тільки глипало на неї величезними очима.

— Емс вигнала мене з дому... — пояснив Дес і, щоб ніхто не подумав, що назавжди, похапцем додав: — Ненадовго.

«Дивно, коли доводиться себе виправляти, щоб у людей не склалося хибного враження про твій шлюб», — міркувала Іссі.

А Дес, дивлячись на сина, схвилювано вів далі:

— Міро, все було чудово, щойно нам вдалося дати раду колькам. Він прекрасне дитя, але... Але останні кілька днів були нестерпними.

Міра звела брови.

— Лікар каже, що нічого страшного не сталося: це просто зуби.

— Тож ти прийшов до заклиначки немовлят? — пожартувала Іссі, ставлячи на прилавок чай, бейбічино для Еліз і величезну чашку капучино з тертим шоколадом. Джеймі відкрив рота і вже хотів був знову завити, але Міра одразу ж поклала свій палець йому на ясна.

— Десь так, — присоромлено мовив Дес.

— У цій країні ніхто нічогосінько не знає про дітей і думає, що це смішно. Бабці кажуть: «Ні, я не втручатимусь у виховання дітей». Тітки кажуть: «Я надто заклопотана, щоб допомогти». Ніхто не звертає уваги на дітей, натомість купує безглузді книжки про дітей і дивиться нікчемні програми про виховання по телевізору. Діти завжди залишаються дітьми, а от із дорослими коїться щось дивне. Дайте мені ніж.

Іссі та Дес перезирнулися.

— Прошу? — перепитала Іссі.

— Ніж. Мені потрібен ніж.

— Щиро кажучи, ми більше не можемо цього терпіти. Емс ночує в матері. Я потроху божеволію, мені вже ввижаються привиди.

— Навіщо вам ніж? — спитала Іссі, з острахом передаючи Мірі зубчастий ніж.

Жінка спритно поклала Джеймі спиною на канапу, стиснула його рученята і двічі проштрикнула йому ясна. Джеймі кричав, як навіжений.

— Що ви зробили?! — Дес схопив Джеймі з дивана та притиснув до себе.

Міра стенула плечима. Дес помітив, що як тільки шок і біль відступили, син почав заспокоюватися. Схлипування стихали, і його напружене тільце потроху почало розслаблюватися. Джеймі схилив голівку батькові на груди. Виснажений після безсонних, сповнених болю ночей, він почав засинати.

— Нічого собі, — дивувався Дес.

— Міро, що ви зробили? — похитала головою Іссі. — Як вам це вдалося?

— У нього ріжуться зуби, — Міра знову стенула плечима. — Вони продираються крізь ясна. Це дуже боляче. Я прорізала йому ясна, тепер зуби можуть вільно рости. Ніякої вищої математики.

— Я ніколи про таке не чув, — тихенько мовив Дес, щоб не розбудити сина.

— Тут ніхто ні про що не чув, — відповіла Міра.

— Вам потрібно написати книжку про виховання дітей, — захоплено мовила Іссі.

— У ній була б лишень одна сторінка, на якій я написала б: «Запитайте у своєї бабусі й не читайте всіх цих безглузвих книжок про виховання. Дякую».

Міра взяла чай, а Еліз, яка весь цей час тихенько сиділа за книжкою, пробурмотіла «дякую» за бейбічино. Дес одразу ж заплатив за всі напої.

— Моє життя врятовано, — радів він. — А можна мені каву із собою? Побіжу додому та спробую поспати.

— Звісно, — відповіла Іссі.

— І ще одне. До мене дійшли плітки. — Дес озирнувся довкола.

— Які? — радісно перепитала Іссі, згадавши, що продажі досягли рекордного рівня.

— Про пекарню... Може, звісно, я помиляюся.

— Що?

— Чув, наче ти хочеш продати заклад. Думав, плануєш розширитися. — Дес оцінювально оглянув приміщення. — Ти добряче потрудилася.

— Ти помилився, — Іссі віддала йому здачу. — Ми нікуди не переїжджаємо.

— Чудово! — зрадів Дес. — Значить, я неправильно зрозумів. Нестача сну, сама розумієш. Що ж, гаразд, ще раз дякую.

Раптом надворі щось заскрипіло. Іссі вибігла, Дес залишився всередині, щоб Джеймі знову не прокинувся. У золоті літнього проміння Честер тягнув до груші два ковані стільці. Біля дерева вже стояв столик, щойно пофарбований у кремовий колір.

— Це казково! — Іссі стояла як вкопана і тільки кліпала очима.

З-за рогу вийшов Доті, досі сумний, бо Перл не пішла з ним обідати. Як пояснила Перл Іссі, вона не хотіла все ще більше ускладнювати, враховуючи, що досі була у стосунках з Беном, який ніяк не міг визначитися. Іссі побігла допомогти розставити меблі. Було два столики — кожен з трьома стільцями, зв'язаними двома ланцюгами, щоб їх не вкрали вночі. Краса, та й годі.

— Це твій дідусь все замовив, — пояснив Честер, піднявши руки. Іссі обійняла його. — І заплатив, тож нема про що хвилюватися. Йому здалося, що тобі вони знадобляться.

— Це б пак! — закивала головою Іссі. — Оце так пощастило нам із вами! Ви наш захисник.

— У великому місті потрібно піклуватися одне про одного, — всміхнувся Честер. — І хоча Джо наказував мені не просити, але...

— Кава і капкейк?

— Це було б чудово.

Перл вийшла з тацею пригощень, сором'язливо всміхнулася Доті й сіла помилуватися новим видом.

— Ідеально! — мовила вона.

Луї гасав біля її ніг.

— Я лев у клітці. Р-р-р-р, — гарчав малий.

— Можемо завести собі лева-сторожа, щоб позбутися всіх, хто нам не подобається, — запропонувала Іссі.

— Мені всі подобаються, — оголосив лев-сторож з-під стола.

— У тому-то й вся проблема, — зітхнула Перл і понесла порожні чашки всередину.

«Не сьогодні-завтра, — думала Іссі. — Не сьогодні-завтра я нарешті перестану почуватися гостею. Перестану ходити навшпиньках і боятися насмітити».

Іссі гадки не мала, що Ґрем такий палкий прихильник мінімалізму.

Загалом квартира видавалася досить милою, проте в ній було забагато гострих кутів і різких ліній, незручні дивани, геть незрозумілий принцип роботи телевізора (він же домашній кінотеатр і музичний центр), крихітна духовка, яку невідомо навіщо в останню мить вирішили встановити в холостяцькій квартирі, напханій технологічними новинками, хоча ніхто в ній нічого готувати не збирався. Кран з окропом виявився досить корисною річчю, проте без опіків таки не обійшлося. Певно, весь секрет був у звичках. Одразу роззуватися, класти й вішати все на свої місця, не лишаючи нічого й ніде ні на мить, — це ж звичка? Ніяких розкиданих журналів і дистанційних пультів. І поки Іссі намагалася знайти, куди б запахнути одяг у комоді, речі Ґрема висіли на вішаках, деякі досі в поліетиленових пакетах після хімчистки. А яких тільки засобів догляду за шкірою і волоссям не було у ванній кімнаті! І кожна баночка на своєму місці.

Прибиральниця приходила двічі на тиждень і вилизувала кожен куточок. Якщо в цей час Іссі була вдома, після прибирання вона боялася торкатися речей. Тости перетворилися на приємний спогад, адже від них було забагато крихт на блискучих кухонних поверхнях. В основному вони їли прості смажені страви, після яких не потрібно було годинами відмивати посуд. І хоча на кухні був кран з окропом, сковорода вок і холодильник для вина, не маючи якісної духовки, Іссі нічого не могла тут пекти. Вона взагалі хоч колись відчує, що вдома тут?

А Ґрем, навпаки, відчував, що зможе легко до всього звикнути. Хоча йому й доводилося гнівно зиркати щоразу, коли вона кидала речі на підлогу. Чому жінки такі нечупари? Навіщо їм напихати сумки купую непо-

требу? Грем виділив Іссі окремий комод, але нещодавно помітив, як її шампуні та сироватки для волосся поступово почали прокрадатися в його облицьовану чорним кахлем ванну кімнату. І що найгірше: це були недорогі засоби, більшість з яких він вважав марною тратою грошей. Він обов'язково з нею про це поговорить.

Але, якщо не зважати на це, приємно було проводити з кимось вечори. Іссі закінчувала роботу набагато раніше за нього, тож Гремові подобалося, що, коли він приходив, у нього розпитували, як минув його день, годували смачною вечерею — що не кажи, а домашня їжа набагато смачніша за готові страви, якими він звик харчуватися, — наливали келих вина та уважно слухали його.

Власне, це було більш ніж приємно. Він сам собі дивувався, чому це раніше не спадало йому на думку. Щоправда, Іссі запитала, чи може перевезти сюди книжки, і він мусив їй відмовити, бо у квартирі не було книжкових полиць, адже вони точно зіпсували б інтер'єр його вітальні. А ще він ніскільки не хотів, щоб вона притягнула сюди своє дешеве кухонне приладдя. Однак Іссі не сперечалася і не протестувала. Все було добре.

Але з думок не виходило одне. Лондонський офіс хотів, щоб він активніше просував проєкт розвитку будівель у дворику з грушею. Для керівництва це був перехід від здачі офісних приміщень в оренду до фактичного продажу нового способу життя. Якщо все піде добре, Гремові забезпечено успішне майбутнє в розвитку такого способу життя.

Водночас він зрозумів, що Іссі до нестями подобається поратися в її клятій пекарні, прокидатися удосвіта й гарувати, як раба на плантації. Що більше вони продавали, то більше їй доводилося працювати й то щасливішою вона була. Однак це були мізерні гро-

ші. Безперечно, Іссі усвідомить це, коли він як слід все їй пояснить.

Грем насупився й почав крутити головою, щоб переконатися, що він ідеально поголений. Роздивившись себе з усіх кутів, він залишився задоволений власним відображенням, але не зміг позбутися сумнівів, чи ситуація з Іссі розв'яжеться так просто, як він на це сподівався.

Літо потроху спливало, а обертів пекарня не скидала. Власне, навіть навпаки. Іссі подумки вже зробила собі позначку на наступний рік заpastися органічним морозивом. Розлітатиметься вмить. Може, вони навіть встановлять на вулиці ятку для перехожих. Можливо, Феліпе візьметься до цієї справи, а в години затишшя гратиме собі на скрипці.

Звісно, це означає, що потрібно буде підготувати папери й погодити все з міською радою, щоб отримати дозвіл на виїзну торгівлю, та Іссі вже стільки разів це робила. Так дивно: раніше страшенно боялася різних заяв і звітів, а тепер все це здавалося простим і буденним. Капкейки творили чудеса. А ще вона тепер набагато рідше червоніла.

Хіба що того вечора, коли повернувся Грем, а вона була з Остіном. Про Остіна вирішила більше ніколи не згадувати й не ходити до банку. Звичайно, одного дня їй таки доведеться це зробити, та поки що банківськими справами займалася Перл.

Повернувшись після недовгої прогулянки парком і пачки морозива, Іссі застала Перл і Керолайн за сваркою. Дідько, тільки не це! Останнім часам вони так добре ладнали. Керолайн почала носити вузькі топи, які личили двадцятирічним дівчатам, а от на ній лишень

підкреслювали гострі ключиці й руки, як у Мадонни. Тимчасом Перл стала виглядати набагато краще і майже завжди була в гарному настрої. Вона щодня приходила на роботу, замість сидіти вдома, схудла на кілька розмірів і наразі мала просто розкішний вигляд. Іссі знала, що будівельники казали непристойності про цих двох, але вирішила не звертати на них увагу.

— Прийдуть тітки, всі принесуть по плящі, от і все, — вперто торочила Перл.

— По плящі? На дитячий день народження? На триріччя? Ні, так діло не піде, — заперечувала Керолайн. — Він заслуговує на гідне святкування, як решта дітей.

Перл прикусила губу. Завдяки безмежній добрості і прагненню матусь із садочка здаватися безсторонніми, Луї врешті-решт почав отримувати запрошення, проте Перл щоразу нервово їх відхиляла. Святкування проводили в дорогих закладах, як-от зоопарк або природничий музей, і вона не знала, чи може це собі дозволити.

Виторг пекарні зростав, Іссі підняла їй зарплатню (хоча місис Прескотт цього не радила робити), але на ці гроші Перл купувала те, що їм дійсно було потрібно: зручне ліжко для Луї, нову постіль, рушники. Про дорогі подарунки та вечірки не йшлося. Перл гадки не мала, що батьки іменинника платили за вхід всіх запрошених дітей.

Якби знала, здивувалася б ще більше. Їй завжди вдавалося розважити Луї, але він потроху дорослішав. Зовсім скоро він зрозуміє, що відрізняється від інших. Перл понад усе бажала, щоб це сталося якомога пізніше.

Хай там як, а коли через кілька років він піде до школи, точно не буде відрізнятися від своїх однолітків. Думаючи про найближчу до них початкову школу, Перл здригалася.

Міська рада робила все, що могла, проте заклад досі був помальований графіті, обнесений колючим дротом, і увійти до нього можна було тільки крізь високі ворота, а зі зміною влади ситуація лише погіршилася. Подруги розповідали Перл про цькування та невдоволених вчителів, хоча знехотя визнавали, що у школі стараються таки щось робити.

Перл не мала певності, що те місце підходить для Луї. Хоча вона й вважала садочок дещо дивним, проте, безсумнівно, син тут розвивався. Він навчився рахувати до двадцяти, складав пазли, виспівував пісні, а не як раніше — мелодії з реклами, катався на триколісному велосипеді та брав додому більше книжок із бібліотеки, ніж вона встигала з ним прочитати. Перл іноді з жахом думала, що школа може всього цього його позбавити.

З іншого боку, вона не хотіла виховувати мазунчика, якому влаштовували б вечірки з нагоди дня народження і який дружив би лише з багатенькими приятелями. Нічого путнього з цього точно не вийде.

— Це буде гідне святкування, — мовила Перл. Як же вона не любила, коли Керолайн мала слухність! — І буде купа подарунків.

— Чому ти не запросиш його друзів? — уперто наполягала Керолайн. — Запроси з десятків дітлахів, та й усе.

Перл спробувала уявити, як десять Гаррі, Лідій, Аліс та Артурів товчуться по розкладному дивану матері, але так і не змогла.

— Що тут у вас? — радісно запитала Іссі, тримаючи в руках речі Грема з хімчистки. Цілком логічно, що одягом мусила займатися вона, навіть попри те, що Грем їздив на автівці.

— Ми плануємо вечірку на день народження Луї, — жваво відповіла Керолайн.

— Можливо, — Перл стрільнула в неї очима.

— Я запитаю, чи Луї хоче вечірку, — мовила Керолайн.

Перл подивилася на Іссі сповненими відчаю очима.

— Я от про що думала, — раптом в Іссі з'явилася ідея. — В суботу у нас зазвичай мало відвідувачів, згодні? Я хотіла припинити працювати по суботах, але спершу нас прибіє місис Прескотт, а потім остаточно доб'є Остін. Тож, може, натомість нам почати влаштувати тематичні вечірки з капкейками? Звісно, переважно для дівчаток. Ідея в тому, щоб діти самостійно пекли тістечка та прикрашали їх. Ми підготуємо для них фартушки, миски, а оплату будемо брати за оренду приміщення. Це може бути досить вигідною справою і водночас принесе чимало користі малечі, адже ніхто ніде зараз не навчає випікання.

Іссі гадки не мала, як сильно нагадувала дідуся, коли це розповідала.

— Це геніально! — зраділа Керолайн. — Зараз же розповім про це дівчатам і наполягатиму, щоб вони неодмінно спробували. А батьків можемо частувати чаєм. Хоча, знаєте, я ніколи не могла перебути дитячих днів народження без чарки чогось міцного, а іноді й двох. Весь цей гвалт, біганина. Самі розумієте.

— Ми не отримуватимемо ліцензії на продаж алкоголю, — заперечила Перл. — Я пообіцяла пастору.

— Звісно, — дещо шкодуючи, погодилася Керолайн.

— Можна зробити так, як принц Вельський: принести із собою фляжку, — додала Іссі. — Тож, Перл, ми можемо випробувати ідею на Луї та його друзях. Зробимо кілька світлин із дітьми, замурзаними борошном, і матимемо рекламу.

— То це буде звичайний робочий день і на додачу ще й купа дітлахів? — перепитала Перл.

— Господи, усі дитячі дні народження однакові, — зауважила Керолайн. — Пекло на колесах!

Грем намагався привести свій внутрішній стан у відповідність із впевненим виглядом. Перш ніж вийти, він уважно розгледів себе у дзеркалі власної *BMW*, не звертаючи уваги на кривляння хлопчика, що проходив повз автівку. Хоча зазвичай під час зустрічей він вірив у свої сили, був налаштований агресивно та не сумнівався, що перемога буде на його боці, сьогодні він хвилювався.

Сміх та й годі! Він же Грем Дентон! Він ніколи не западав на дівчат. Невже Іссі взяла над ним таку владу? Грем досі не розповів їй про свій план. Тимчасом «Калінга Денікі» щодня смикала його, бажаючи знати, як просувається справа, які подальші плани, та нарешті розпочати роботу. Вони вже отримали попередні висновки експерта, а зараз Грем мав зустрітися з орендодавцем будівель у дворіку з грушею.

Містер Барстоу на формальності не зважав. Він увійшов, простягнув опецькувату руку та пробурчав: «Добридень». Грем кивнув і наказав своєму новому асистентові, Дермоту, увімкнути презентацію. Дермот, на дев'ять років молодший за нього і ще зовсім зелений, одягався, як махінатор, намагався зануритися в кожен Гремів проєкт і чимось нагадував самого Грема на початку кар'єри. Грем розпочав презентацію, розповідаючи, наскільки вигідним буде для Барстоу, якщо в нього викуплять усі орендовані й вільні площі, звісно, з невеликою оптовою знижкою для «КД». На третьому графіку в орендодавця почали скляніти очі. Він махнув Гремові рукою.

— Гаразд-гаразд, просто напишіть суму на папері.

Грем зупинив презентацію та виконав прохання. Містер Барстоу вдумливо поглянув на цифри й похитав головою.

— Ні. У будь-якому разі, четверта будівля здається в оренду. Невеличка пекарня. Навіть прибуткова. Власне, саме завдяки їй ціни на сусідні площі почали зростати.

Грем подумки завів очі під лоба. Звісно, пекарні треба позбутися, ось тільки Іссі все чомусь ускладнює.

— Шестимісячна оренда пекарні добігає кінця. Ви не пошкодуєте, якщо пристанете на нашу пропозицію. — Гремові на мить стало ніяково. Він не мав би знати, коли в Іссі закінчується термін дії договору оренди, але, звісно, здобув цю інформацію.

— То ви з нею вже розмовляли? — здивувався Барстоу. — Якщо вона погодиться... — Грем незворушно дивився на орендодавця. Чи говорив він з Іссі, чи ні, містера Барстоу не стосувалося. — Хоча не знаю, що робити з власником крамниці господарчих товарів. Він тут довше за мене, — міркував уголос Барстоу. — Не знаю, куди він поверне.

— Впевнений, ми зробимо йому пропозицію, від якої він не зможе відмовитися.

Барстоу вагався.

— Думаю, вам варто дописати кілька нулів до суми.

Розділ шістнадцятий

Скони. Іссі, скони. Трішки сконів.

7 кг універсального борошна
115 г борошна
дрібка борошна
1,4 кг білого цукру
170 г коричневого цукру
170 г солі

Іссі відклала листок убік і зітхнула. У неї розривалося серце. Жахіття! Вона поїде у пансіонат і прихопить із собою тістечка. Можливо, щойно спечені пригощення дещо його розрадять. У пансіонаті мешкало сорок сім пацієнтів (але вони частенько змінювалися), плюс тридцять осіб персоналу. Іссі збиралася всім привезти по капкейку, і хоча знала, що довести в автобусі стільки ласощів буде непросто, все одно вирішила це зробити. Вона думала попросити Ґрема підвезти її та познайомити його з дідусем, та коли увійшла у вітальню, він хутко позакривав документи, з якими працював, і розмовляв з нею так різко й уривчасто, що вона миттю передумала. Ця ситуація вкотре нагадала їй, що вона гостя у власному домі. Іссі навіть хотіла запро-

понувати змінити житло, та Грем увесь час ходив такий сердитий, що вона вирішила до часу не чіпати цю тему. Та й, з іншого боку, вона не так уже й багато заробляла, щоб думати про нове житло. А продати квартиру поки що не була готова, хоча й підозрювала, що Гелена не-гайно її викупила б.

Здавалося, це все відбувається не з нею: продаж квартири, купівля нового житла... Але, що не кажи, вона таки переїхала і тепер мешкає тут. Пригадала минулу неділю, коли нарешті познайомилася з матір'ю Грема. Він не мав ні братів, ні сестер, а батьки розлучилися, коли він був маленький. Іссі з нетерпінням чекала на зустріч із його матір'ю, особливо після телефонної розмови зі своєю.

— Іссі! — лементувала Меріан, немов справді намагалася докричатися до дочки з Флориди. — Ізабель! Слухай! Що там коїться з дідусем? Ти можеш поїхати до нього й довідатися?

Іссі глитнула, ковтнувши все, що їй хотілося сказати. До пансіонату вона їздила щотижня і вже кілька тижнів поспіль писала матері електронні листи, попереджаючи, що Джо втрачає здоровий глузд.

— Я була в нього, — спокійно мовила Іссі.

— Чудово! Це дуже добре.

— Думаю, він хотів би побачитися з тобою. Ти збираєшся приїхати? Може, якось найближчим часом? — Іссі намагалася, щоб її голос не звучав уїдливо, але мати все одно нічого не зрозуміла.

— Люба, не знаю. Брік такий зайнятий на роботі. — Меріан замовкла, потім запитала: — А в тебе як справи?

— Усе гаразд. Переїхала до Грема.

Меріан вперше чула про Грема. Іссі хотіла якомога довше тримати своє особисте життя у таємниці від неї.

— Дорогенька, це прекрасно! Гаразд, будь обачною! Бувай!

Тож, зрештою, нічого дивного, що Іссі з нетерпінням чекала на зустріч із потенційною свекрухою. Вона малювала собі матір Грема милою повнуватою послужливою жіночкою з темним, як у сина, волоссям та сяйливими очима. Можливо, тій хотілося мати доньку, й вони змогли б навіть подружитися. Обмінювалися б рецептами. Іссі одягла красиву літню сукню і спекла «Бісквіт королеви Вікторії» на подарунок.

Місис Дентон мешкала в бездоганному сучасному будинку рядової забудови.

Сам район був чимось дуже схожий на Кенері-Ворф з його надсучасними будівлями. Будиночок Місис Дентон містив усі сучасні зручності. Грем придбав його для матері на стадії забудови.

— Добридень, — люб'язно привіталася Іссі й оглянула ретельно прибраний коридор. На стінах не було ні світлин, ні картин, за винятком величезного портрета Грема ще школярем. Ідеальна чистота, ні пилінки. — Так от від кого у вашого сина любов до порядку! — Мати Грема всміхнулася, але не відповіла. — Я принесла вам пригощення, — радісно вела далі Іссі. — Грем розповідав вам, що я пекарка?

Керол наче грім вдарив. А вона ж так раділа! Адже це була перша дівчина, яку Грем привів знайомитися з нею за останні чотири чи п'ять років. Керол страшенно пишалася його кар'єрними успіхами. Її син був великою шишкою на ринку нерухомості, чим вона любила вихвалитися перед друзями, натякаючи на те, що саме він придбав їй житло. Кілька останніх його подружок були справжніми красунями, особливо та білявка з довгим по пояс волоссям. Звісно, вони й мусили мати розкішний вигляд, достатньо було поглянути на її сина. Але вона знала, що все це несерйозно, адже Гремові спершу потрібно було збувати кар'єру, й часу на сім'ю він не мав.

Але останнім часом Керол більше не мала чим вихвалитися перед подругами, особливо коли мова заходила про весілля дітей: розмір банкетного шатра, кількість гостей, список подарунків. Ба гірше, вона мусила відвідувати ці весілля, щасливо всміхатися й розхвалювати відмінний смак друзів, навіть якщо лосось мав прісний смак і діджей ставив надто гучну музику. А потім сталося найгірше: її обскакала Ліліан Джонсон. Жалюгідна Ліліан Джонсон, чия дочка Шеллі по закінченні престижного університету пішла на посаду соціальної працівниці. І хоча всі чудово знали, якою нікчемною була професія соціального працівника, Шеллі вийшла заміж. Вбрання нареченої дещо розчаровувало, але загалом було нічогеньке, а от Ліліан дуже пасувала її лілова сукня. І от тепер Шеллі була вагітною. Ліліан невдовзі мала стати бабусею. Керол не могла цього стерпіти, тож тепер із нетерпінням чекала, коли Грем візьметься до справи.

Вона мріяла, що його обраницею стане дівчина, схожа на Гвінет Пелтроу, — кмітлива красуня, готова залишити власну кар'єру заради її хлопчика. Звісно, майбутній невістці відчайдушно хотітиметься довідатися про вподобання Грема, навчитися готувати для нього улюблені страви, й вона з радістю вислухає поради Керол щодо стилю та гарного смаку. Уявляла, як вони вдвох розгулюють по магазину «Джон Льюїс», і Гремova дівчина щебече їй: «Ой, Керол, ви його знаєте як облупленого». А потім вони могли б разом вибрати дитячі речі, і невістка сказала б: «Керол, я нічогосінько не знаю про дітей, ви маєте все мені розповісти». А Грем повторюватиме їй: «Мамо, я не міг знайти кращу за тебе, тож довелося обрати найкраще з того, що було». Навряд чи Грем міг сказати їй щось подібне, проте Керол хотілося, щоб він принаймні так думав.

От кого вона сподівалася побачити, коли Грем зателефонував і сказав, що приїде з Іссі на чай. Ізабель —

красиве, незвичне ім'я. Хоча, звісно, хіба міг Грем обрати собі простачку? У нього був відмінний смак. Весь у матір.

Тож коли Керол прочинила двері й побачила невисоку червонощоку брюнетку з пишними формами, вона не могла повірити власним очам. Скільки їй? Тридцять чотири? Тридцять п'ять? Чи ще здатна вона народити дитину? Що, в дідька, собі думав Грем? Це не може бути його дівчина! Грем же такий красень! Це відомо геть усім. Так, її колишній чоловік паскудник, нічого крити, але красивий паскудник, і його врода передалася синаві. А ще у Грема відмінний смак. Варто лишень поглянути на його машину, одяг, оселю. Можливо, насправді це не його дівчина? Можливо, їй просто потрібна була віза, щоб залишитися в країні? Можливо, вона подруга приятеля, яка на кілька днів приїхала до Лондона, і Грем люб'язно дозволив їй у себе пожити? Але в такому разі навіщо він привів її сюди? Він би не став цього робити.

— Ось бісквіт для вас! — повторила Іссі. — Не знаю, правда, чи ви любите випічку.

В Іссі миттю запалали щоки. Вона стояла і злилася на себе. Яка ж вона дурепа! Безсумнівно, Керол очікувала побачити зовсім не це. Іссі мигцем зиркнула на Грема. І хоча він зазвичай ігнорував матір, зараз не міг не відзначити, що Керол поводить себе неввічливо, і стиснув Іссі руку.

— Це моя дівчина, — мовив він. Іссі була йому за це вдячна. — Мамо, ми можемо увійти?

— Звісно, — ледь чутно відповіла Керол, відступивши назад, щоб вони могли переступити поріг і стати на світлий килим з довгою ворсою. Не замислюючись, Іссі одразу увійшла й завмерла, коли збагнула, що за її спиною Грем нахилився, щоб роззутися. І чому вона не здогадалася?

— Ой, — розхвилювалася Іссі, знімаючи сандалі.

Вона зиркнула на свої ноги і збагнула, що педикюр точно не був би зайвим, але коли було на нього знайти час? Краєм ока помітила, що Керол також розглядає її ноги.

— Занести бісквіт на кухню? — жваво запропонувала Іссі. Керол махнула на знак згоди і вказала на кухню, де, звісно, панувала ідеальна чистота. На столі стояли три тарілки, поруч листя салату, гірка ідеально нарізаних бутербродів із шинкою і кухоль лимонаду. Іссі зітхнула й поставила бісквіт. Пообіддя обіцяло бути цікавим.

— Ви працюєте? — ввічливо запитала Іссі, коли вони вместилися за круглим столом, яким, вочевидь, досить рідко користувалися.

Стояла погожа днина, й дівчина сподівалася, що вони посидять в ідеально доглянутому саду. Однак Керол голосно заявила, що страшенно боїться ос та інших летючих комах, тож ніколи не сидить надворі. Іссі зробила їй комплімент щодо її шкіри, але мати Грема проігнорувала його. Так вони й сиділи в будинку із зачиненими вікнами та увімкненим телевізором, щоб її синочок міг дивитися футбольний матч.

Керол здивувалася запитанню. Іссі рідко коли розпитувала у Грема про матір. Раніше це видавалося недоречним, а тепер відчувала, що він уникає цієї теми. Керол не могла повірити, що її син нічогосінько не розповідав про неї своїй дівчині. Мабуть, ця Іссі просто форсувала стосунки. Хтозна, може, це все в них несерйозно.

— Можливо, Грем розповідав про мою благодійну діяльність? — манірно запитала Керол. — Також присвячую чимало часу асоціації вирощувачів троянд.

Хоча для них я почасти займаюся адміністративними справами — все через комах. Але їм ніколи не вгодиш.

— Комахам?

— Вирощувачам троянд, — пирхнула Керол. — Я складаю для них протоколи засідань.

— Я як ніхто знаю, про що ви, — співчутливо мовила Іссі, але Керол її не чула.

— Дорогенький, тебе досі всі обожнюють на роботі? — заворкувала вона до сина. Грем застогнав і тицьнув у телевизор. — Він надзвичайно популярний в офісі, — мовила Керол до Іссі.

— Знаю. Ми саме там і познайомилися, — відказала дівчина.

— Я думала, ти працюєш в кафе? — звела брови Керол.

— У мене власна справа, — пояснила Іссі. — Я пекарка. Печу торти й усілякі ласощі.

— Не можу їсти торти, шлунок не перетравлює.

Іссі із жалем подумала про легший за хмаринку бісквіт на кухні. Бутерброди із шинкою вони з'їли за дві хвилини й тепер сиділи, чекаючи, доки охолоне чай.

— Тож... — почала Іссі, відчайдушно намагаючись підтримати розмову.

Грем радів забитому голу (вона й гадки не мала, хто грає). А Іссі самотньо сиділа перед потенційною свекрухою, бабусею їхніх майбутніх... Вона відігнала якнайдалі ці думки. Зарано про таке думати, все ще надто непевно. Зрештою вирішила обрати найбезпечнішу з тем.

— Грем найкращий в офісі. Він відмінно справляється з роботою. Ви маєте пишатися ним.

Керол на мить пом'якшала, та одразу ж пригадала, що ця опецькувата підстаркувата гарпія насмілилася з'явитися в неї на порозі з тортом, щоб тикнути носом, що вона не пече для свого сина, а потім почала розгулювати будинком у взутті так, немов була тут господинею.

Тож, намагаючись, щоб двозначність у її словах звучала якомога ясніше, зауважила:

— Мій син завжди досягав найкращого!

Іссі сиділа як у воду опущена. Запала ще одна довга пауза, чутно було лише зітхання та радісні вигуки Грема під час матчу.

— Твоя мати ненавидить мене! — сумно зауважила Іссі в автівці дорогою додому. Вона не підслухувала розмову на кухні, але того, що Керол вирішила наодинці поговорити із сином, було для неї більш ніж достатньо.

— Вона не ненавидить тебе, — заперечив засмучений Грем, бо його команда програла. Власне, мати відвела його на кухню та сказала, що не задоволена його вибором. Хіба Іссі не застара для нього? Що, проста пекарка?! Однак досі Керол ніколи не ставила під сумнів жодне з його рішень, тож Грем вирішив не звертати уваги на її слова. І ще більше не хотів, щоб Іссі почала йому зараз надокучати із запитаннями. — Вона просто вважає тебе трохи застарою.

Грем голосніше увімкнув радіо. Іссі дивилася у вікно автівки на зливу над Кенері-Ворф.

— Вона так і сказала? — тихенько перепитала Іссі.

— Угу, — відповів Грем.

— Ти також думаєш, що я стара?

— Стара для чого? — Як же йому не хотілося вести цієї розмови, але нічого не вдієш, з автівки тікати було нікуди.

Іссі міцно заплющила очі. «Так близько», — подумалося їй. Вона могла запити прямо зараз. Чи житимуть вони довго й щасливо разом? Вирішити все зараз, розставивши крапки над «і». Але що як він скаже «ні»? А що як він скаже «так»?

І що означає, якщо жодна з відповідей не приносила їй радості? Іссі раптом уявила їхнє майбутнє... Грем

впевнено просуватиметься кар'єрними сходами, а вона так і залишиться вдячною слухачкою чи просто рабиною. Він ігноруватиме її так само як свою матір. Безвольна простачка, об яку можна час від часу витирати ноги. Що ж, може, такою вона справді колись була. Гелена точно з цим погодилася б. Але вона змінилася. Пекарня її змінила. На краще. Цього разу не буде ні криків, ні театральних вистав, ні то пішов, то прийшов, коли заманеться. Вона зробить все спокійно й виважено.

— Греме... — окликнула його Іссі й повернулася до нього у забризканій дощем автівці.

— Що ти маєш на увазі? — перепитав Грем. Він засмутився більше, ніж очікувала Іссі, але звідки їй було знати, що це означало для його кар'єри.

— Я не думаю, що з цього щось вийде, — відповіла Іссі якомога спокійніше, розглядаючи красивий профіль і напружену щелепу Грема, поки він підрізав на кільцевій розв'язці іншу автівку.

Вилаявшись, він більше не мовив ні слова. Потім спинився біля узбіччя та висадив її. Іссі дивилася, як автівка зникає у далечині, проте їй ніскілечки не було боляче, ба навіть приємно стояти під теплим дощем. Нехай тішиться собі цією невеличкою перемогою. За мить замигтіли вогники таксі, Іссі махнула рукою та поїхала додому.

Гелена аж скрикнула, коли подруга з'явилася на порозі, й почала вимагати в неї розповісти в усіх подробицях про жахливі гостини в матері Грема.

— Усе стало на свої місця, — пояснювала Іссі. — Хай там що, з цього нічого путнього не вийде, — дещо театральні мовила вона. — Але мені все ж таки хотілося б народити дитину.

— У тебе будуть діти, — запевнила її Гелена. — Про всяк випадок можеш заморозити яйцеклітини.

— Спасибі, Гелено, — мовила Іссі, і подруга міцно її обійняла.

Як слід виспавшись, Іссі стала почуватися набагато краще. Пригостивши всіх тістечками, яким тут зраділи набагато більше, ніж вчора «Бісквіту королеви Вікторії», вона гепнулася на ліжко Джо.

— Привіт, дідусю!

На Джо були окуляри для читання з вузькими скельцями у формі півмісяця. Точно такі самі, як він носив, коли Іссі була маленькою. Цікаво, це часом не вони? Він був представником старого покоління, яке не міняло речі лишень тому, що вони надокучили чи вийшли з моди. Ти купував щось, одружувався з кимсь — і тягнув свою лямку.

— Пишу рецепт внучці, яка мешкає в Лондоні, — оголосив Джо. — Їй це потрібно.

— Чудово! — відповіла Іссі. — Дідусю, це я! Я тут! Що за рецепт?

— Іссі, — Джо почав кліпати очима і нарешті впізнав її. — Моя дівчинко! — Іссі обійняла його.

— Не віддавай мені листа, ти гадки не маєш, як мені радісно отримувати їх поштою. Але в мене тепер інша адреса, я напишу її медсестрі.

Однак Джо наполіг на тому, щоб записати самому. Дістав з приліжкової тумбочки записник у старій шкіряній обкладинці, який раніше завжди лежав у них біля зеленого телефона в коридорі. Іссі спостерігала, як дідусь його гортає. Сторінка за сторінкою з іменами та закресленими старими адресами. Спершу короткі номери: Шеффілд 4439; Ланкастер 1133, а далі все дов-

ші та складніші. Скільки спогадів! Джо почав бурчати собі щось під ніс.

— Цього вже нема, і їх нема. Обох. Померли один за одним впродовж місяця. А це взагалі не пам'ятаю хто такий. — Джо похитав сивою головою.

— Розкажи мені ще раз про бабусю, — тут-таки попросила Іссі, щоб його розвеселити.

У дитинстві їй так подобалося слухати історії про її розкішну бабцю, але матері ці розповіді завжди дошкуляли, тож Джо доводилося чекати, доки вони залишаться наодинці.

— Що ж, — обличчя Джо миттю пом'якшало, щойно він почав розповідати добре знайому історію. — Я працював у пекарні, а вона якось зайшла купити ріжок із кремом.

Дідусь спинився, чекаючи на усмішку від Іссі. Тієї ж миті вона всміхнулася. Одна з медсестер проходила повз палату й зупинилася, щоб послухати.

— Я знав її. У ті часи всі знали одне одного. Вона була наймолодшою дочкою коваля. Багата й красива, навряд чи вона могла звернути увагу на такого простого пекаря, як я.

— Так-так.

— Але я помітив, що вона почала частенько заходити до пекарні, мало не щодня, хоча в них була служниця. І я завжди клав їй у пакунок булочку чи тістечко, якщо в мене лишалося щось зайве. А згодом побачив, що вона трішки почала повніти. Це було прекрасно. У ті часи жінки були мініатюрні, не те що нині. Зараз довкола не жінки, а якісь ломовики, що як навіжені носяться туди-сюди, — різко зауважив Джо. Іссі попросила його стишити голос, а огрядна медсестра лиш розсміялася і похитала головою. — Її форми були прекрасними, і все завдяки моїм тістечкам. Вона набирала вагу заради мене. І так я зрозумів, що вона мною цікавиться. Якби

їй подобався хтось інший, вона стежила б за вагою. — Джо вдоволено всміхнувся. — Тож одного дня я сказав їй: «Я вже давно слідкую за вами». Вона зухвало поглянула на мене й відповіла: «Це ж чудово, хіба ні?» — і ви- йшла з пекарні, як Рита Гейворт. А одного суботнього вечора я побачив її на танцях. Розкішно вбрана, вона сміялася в компанії заможних молодиків. І я — простак, який прийшов із друзями, аби підхопити собі котрусь із продавчинь. Але тоді я сказав хлопцям, що запрошу її. Це було справжнім везінням, адже вона ніколи не від- відувала танцювальних зал, куди зазвичай ходили ми. Я підійшов до неї, і вона сказала...

— Я думала, в тебе світле волосся, — підхопила Іссі, яка чула цю історію сотні разів.

— А потім вона простягнула руку й торкнулася мого чуба. Думаю, я знав уже тоді.

Іссі бачила весільні світлини бабусі та дідуса. Джо був красенем: високий, з густим кучерявим волос- сям і сором'язливою усмішкою. Бабуся була розкішною жінкою.

— Я запитав: «Як тебе звати?» Хоча, звісно, знав її ім'я. І вона відповіла...

— Ізабель, — мовила Іссі.

— Ізабель, — повторив Джо.

Іссі гралася зі спідницею, як маленька дівчинка.

— Ти просто знав? — насили вичавила із себе во- на. — Одразу знав? Знав, що кохаєш, що одружишся, матимеш дітей, завжди любитимеш і що все буде га- разд? Що все це триватиме...

— Ми прожили разом двадцять років. — Джо по- плескав Іссі по руці. Вона не знала своєї тезки, бабу- ся померла, коли Меріан було п'ятнадцять. — Це були

прекрасні, сповнені щастя роки. Я знаю чимало тих, хто прожив із людиною, яку не міг терпіти, шістдесят років. Знаю таких, що полегшено зітхнули, коли їхні чоловік чи жінка померли. Ти можеш таке уявити?

Іссі змовчала, бо навіть не хотіла цього уявляти.

— Вона була неймовірною жінкою. Красивою, зухвалою та впевненою у собі. Я ж, навпаки, завжди соромився, за винятком того єдиного вечора. Не знаю, звідкіля в мене взялося тоді стільки сміливості, щоб підійти до неї. І так, я знав одразу. Знадобилося трохи часу, аби переконати її батька, — всміхнувся Джо, пригадуючи. — Який же він був зануда! Проте коли я відкрив третю пекарню, він нарешті заспокоївся. Це я чудово пам'ятаю.

— Вона була б у захваті від тебе. — Джо торкнувся Іссиної щоки.

— Дякую, дідусю! — Іссі притулила його старечу руку до обличчя.

— Можна мені капкейк? — попросила медсестра, яка підміняла Ківі.

Іссі здивовано поглянула на неї.

— Куди поділася романтика? — міркувала жінка, проводжаючи Іссі. — Зараз все інакше. Він переспить із тобою і наступного дня навіть не зателефонує. Я не про Джо, — квапливо додала вона. — Про чоловіків загалом. Не думаю, що в нічному клубі до мене може підійти чоловік, щоб запропонувати вийти заміж і народити йому дітей. Але якщо таке буває, нехай уже покvapиться.

— Нехай щастить. Ще один капкейк? — Іссі співчутливо всміхнулася.

— Не відмовлюся.

Розділ сімнадцятий

Грем поглянув на пошту й зітхнув. Він навіть не хотів її відкривати. Він уже це проходив. Перед ним лежав великий конверт, напханий листівками та інформацією. В проектуванні великий конверт був добрим знаком. Маленький означав «ні», а великий: «Підпишіть ці документи, щоб перейти до наступного етапу». Великий конверт означав, що на ліхтарних стовпах довкола дворика з грушею повісять оголошення. Грем знав, що чекає на нього всередині конверта, але розпечатати його таки мусив. Ще раз зітхнув.

У дверях з'явилася білява голова. Маркус Букхорн з голландського офісу. Один із власників «Калінга Денікі» й ще сотні інших компаній, який приїхав перевірити, як поживають британські представництва.

— Наша висхідна зірка, — мовив він, увійшовши до кабінету. Маркус усе робив швидко і ніколи не зупинявся, як акула. Грем миттю підвівся назустріч.

— Добридень! — Грем радів, що вдягнув сьогодні вузький костюм від Пола Сміта.

Маркус був у відмінній формі. Подейкували, що він любить, щоб його підлеглі були худими й голодними. Він прикусив кінчик ручки «Монблан» і сказав:

— Мені подобається цей проєкт. Саме таким я бачу розвиток нашого бізнесу. Місцевий проєкт, місцеві клієнти, місцеві гроші, місцеві будівельники. Усі щасливі. Розумієш, про що я?

Грем ствердно кивнув.

— Ти все правильно розумієш. Думаю, на тебе чекає велике майбутнє. Хай би куди ти пішов. Регіональний розвиток. Це щось нове. Я дуже задоволений. — Маркус поглянув на Гремів стіл. Навіть догори ногами, навіть попри те, що напис був іншою мовою, Маркус одразу ж упізнав його. Від нього важко було щось приховати.

— То ти вже його отримав? — зрадів він.

— Схоже на те, — Грем намагався забути, що не наважувався розпечатати конверт.

— Оце я розумію! — Маркус поплескав Грема по плечу. — Хороша робота.

Щойно керівник вирушив до вертолітної станції в Баттерсі, до кабінету увійшов Біллі. Пихатий торговий представник.

— Ти у нас тут любимчик, — уїдливо мовив він.

Колектив «Калінга Денікі» навряд чи можна було назвати дружним. Тут були або переможці, або переможені.

Грем поглянув на Біллі у блискучих лоферах, із золотим перснем та ідеально підстриженою борідкою на випнутому підборідді й почав дратуватися.

— Гм, — буркнув Грем, не бажаючи нічого розповідати цьому пройдисвітові, готовому скористатися будь-якою інформацією, щоб насолити.

— Як мило, — тішився Білл. — Цей місцевий проєкт. До речі, доведеться ще вирішувати всі питання щодо іпотеки з місцевим банком, а з договорами оренди у них там повна плутанина.

— Мені все це відомо, — відповів Грем, вдаючи незворушність, хоча гадки не мав, чому не можна ско-

ристатися послугами одного з провідних торгових банків, як вони зазвичай робили.

— Гаразд. Мені здалося, що ти не дуже радієш цьому проєктові. Не до душі він тобі. З ним доведеться поборити, тож, якщо надумаєш віддати його комусь... Я ж знаю, який ти завантажений.

Грем примружив очі.

— Тримай свої липкі пальці якнайдалі від мого проєкту! — Він намагався здаватися веселим, але слова злетіли з вуст різкіше, ніж того бажав.

— Які ми ніжні, — підняв руки Білл. — Просто не хочу, аби ти відкусив більше, ніж зможеш проковтнути.

— Дякую за турботу. — Грем холодно свердлов Білла очима, аж доки той здогадався вийти з кабінету. Щойно за ним зачинилися двері, Грем з усієї сили жбурнув конверт об стіну.

Розділ вісімнадцятий

Капкейки до дитячого свята

150 г розм'яклого масла

150 г дрібнозернистого цукру

175 г борошна з розпушувачем

3 яйця

1 чайна ложка ванільного екстракту

Крем, маршмелоу, шоколадні гудзики, кондитерська поситка, їстівні зірочки, апельсинові та лимонні дольки, харчові барвники (усіх кольорів), їстівна золота і срібна фольга, цукерки у формі футбольних м'ячів, шоколадне драже, зацукровані квіти, локриця, тертий мигдаль, іриски, шоколадний сироп, желейні хробаки

Розігрій духову шафу до 180°C. Вистели 12 форм для капкейків пергаментним папером. Розбий яйця в чашку та легенько збий виделкою. Поклади всі інгредієнти у глибоку миску та збивай міксером протягом двох хвилин до легкої кремоподібної маси. Розділи тісто на дванадцять форм.

Випікай протягом 18–20 хвилин, доки тісто підніметься й затвердіє верхівка. Залиш капкейки охолонути на кілька хвилин і переклади на решітку. А тепер прикрась!

Іссі з головою поринула в роботу, щоб пережити смуток і водночас полегшення після розриву з Ґремом. А він тим часом намагався вигадати стратегічний план, як повернути Іссину довіру (принаймні доки вони складуть угоду).

Перл намагалася дізнатися в Бена про його наміри. Гелена почала підшукувати квартиру для купівлі. Остін ходив як у воду опущений. Він вкотре перечитав пропозицію. Жодних сумнівів: «Калінга Денікі» намагалася розібратися в хитромудрих банківських операціях із тутешніми підприємцями, взяти позику й повністю перебудувати довколишні споруди, а крамницю господарчих товарів і кіоск з пресою взагалі знести.

Остін пригадав подарунок, який підніс на день народження Іссі кумедний низенький чоловік. Вона так раділа, що нарешті стала частиною громади, й здавалася такою чесною, такою відкритою і щирою. А що насправді?

Ця дволикість Іссі вразила Остіна найбільше. Лише зараз він збагнув, як сильно помилявся, як сильно пройнявся людиною, яку вона вдавала із себе.

Нарешті настав день народження Луї.

— Ти весь ранок гарцюєш, — відзначила Перл, згортаючи серветки із зображенням Базза Лайтера.

— Звісно, — відповіла Іссі. — Сьогодні ж у Луї день народження!

— У мене день налодження, — погодився Луї. Іменик сидів на підлозі та грався з м'якими іграшками, які йому подарувала Іссі. Вдавав, немов вони цілуються і печуть уявні капкейки. — Добле, що мені вже п'ять.

— Тобі не... — почала Іссі й спинилася. Ні, сьогодні розбивати ілюзії не варто. — Так, п'ять — це чудовий вік, — погодилася вона. — Тепер, коли ти вже такий дорослий, доведеться всіх обіймати й цілувати.

Луї збагнув, що з ним жартують, але був таким великодушним, що ніскілечки на це не зважав.

— Іссі, залаз я тебе обійму й поцілую.

— Дякую, Луї, — відказала Іссі, розкриваючи руки для обіймів. — Збираєшся сьогодні святкувати?

— Усі друзі Луї плийдуть сьогодні!

Іссі поглянула на Перл.

— Усі погодилися, — здивовано ствердила Перл.

— А чому вони мали відмовитися? — запитала Іссі.

Перл стонула плечима. Досі відчувала, немов її до цього змусили. Одна річ запрошувати дітей у затишну й відому пекарню поряд з їхніми домівками. І зовсім інша — до себе додому. Якби вона запрошувала до себе, у відповідь отримала б вибачення й вигадані історії про басейн та довгоочікувані візити дідусів і бабусь. Прийти заради Луї — це одне, а отримати ексклюзивне запрошення на майстер-клас з випікання капкейків — зовсім інше.

— Хто ще буде? — запитала Іссі. Їй подобалася ідея стати чарівницею на дитячому святі.

— Мама, мій пастор. Ще кілька парафіян із моєї церкви.

Перл не стала розповідати, що вирішила не запрошувати друзів. Вона трохи соромилася показати їм, де працює та з якими дітьми тепер спілкується Луї. Так уже склалося, що більшість її подруг сиділи без роботи, мусили годувати кількох дітей і, на відміну від неї, не мали бабусі, яка могла б допомогти з вихованням. Перл не хотіла, щоб хтось із них подумав, що вона вихваляється, влаштовуючи пишне святкування для Луї, що тепер вважає, ніби похід у тутешній Макдональдс більше не підходить її синові (хоча насправді

Макдональдс її більш ніж влаштовував). Перл не хотіла, щоб думали, що вона гне кирпу. Зрештою, кілька років — і Луї піде до школи. Життя в їхньому районі було й без цього не мед.

Вирішила також нічого не казати про Бена — просто не могла розповісти. Останнім часом він був на диво милим. Таким турботливим та уважним. Вони часто бачилися. Перл навіть почала... Власне, справи Бена йшли вгору, він тепер працював на будівництві в Олімпійському парку королеви Елізабет.

Він заробляв! Мати могла б і далі жити в муніципальній квартирі, а вони — щось собі винайняти. Невеличку оселю неподалік Бенової роботи й садочка Луї... А потім, можливо, Луї навіть зміг би ходити до тутешньої школи, як решта щасливих дітлахів, у красивій шкільній формі. Зрештою, все це було цілком можливо, хоча ще рік тому Перл навіть мріяти по це не могла. І тепер страшенно боялася наврочити. Бен знав, де святкуватимуть, і пообіцяв прийти.

— Що ж, чудово! — Іссі розподіляла інгредієнти по мисках. Вона також придбала з десяток крихітних фартушків, над якими зітхала й охала. Перл підозріло зиркала на неї. Щось тут було не так.

— У мене день налагодження! — голосно повідомив Луї, помітивши, що протягом останніх трьох хвилин ніхто про це не згадує.

— Юначе, це ти в нас тут іменник? — до пекарні увійшов Доті. — У мене для тебе листівки.

Доті відкрив сумку й дістав кілька різнокольорових конвертів. Жінки та Луї підійшли ближче. Деякі листи були адресовані безпосередньо іменнику, на інших стояв напис: «Маленькому хлопчикові з “Капкейк-кафе”». Перл підозріло зиркнула на сина.

— Ти всім розповів, що у тебе сьогодні день народження? — Іссі підняла Луї на руки.

— У суботу, — кивнув Луї. — Мій день наладження в суботу. Я казав: «Плиходь до мене святкувати в суботу в пекальнію».

Перл та Іссі насторожено презирнулися.

— Сьогодні пекарню відчинено лише для десятка малюків, — попередила Іссі.

— Зайчику, а кого ти запрошував на святкування? — лагідно запитала Перл у сина.

— Мене, — відповів Доті. — Думав забігти після того, як рознесу пошту. Юначе, я для тебе приготував подарунок.

— Ула! — Луї побіг до поштаря та обійняв його коліна. — Я люблю подалунки, містеле поштал.

— Це добре, — Доті зиркнув у сумку. — Ой, ось ще кілька листів для тебе.

— Господи, — завела очі під лоба Перл. — Він запросив половину міста!

— То ти в нас місцева зірка? — запитала Іссі в Луї, який стояв і тер собі носа.

— Я зілка! — радісно кивав хлопчик. Перл не зволила очей з Доті й Луї.

— Сьогодні сумка така важка, — зігнувся Доті. — Мабуть, вип'ю кави й поласую котримсь із ваших неперевершених тістечок.

— Може, зеленого чаю? — люб'язно запитала його Перл. — Що ж, я навіть вип'ю з тобою. Ти дуже турботливий до мого сина.

— З радістю, — погодився Доті й поставив сумку на підлогу. Обличчя його сяяло.

По радіо звучала одна з пісень гурту «Оул Сіті», надворі стояв прекрасний ранок. Перл і поштар сиділи одне біля одного, а Іссі кружляла в танці з Луї, відчуваючи, як калатає його крихітне серце. Вона так міцно стискала малюка, що в того аж перехоплювало подих.

— Ул-л-ла! — верещав Луї.

— От трясця! Йой, Дарні! — Остін повалився на підлогу.

— Треба було стояти нерухомо, — пролунав писклявий розлючений голос.

— Я, в біса, стояв! — відказав Остін. Провів пальцями по обличчю. Як і очікував, на ньому була кров. — Тренуйся на ведмедях!

— Я ніколи не стану Робіном Гудом, якщо ти не дозволятимеш мені вправлятися, — образився Дарні. — До того ж Великий Ведмідь сказав: «Жодних стріл».

— Чому він це сказав? — запитав Остін, піднімаючись сходами до ванної кімнати.

— Бо вони болючі, — ледь чутно пояснив Дарні.

— Ще й які!

Остін поглянув на себе в забризкане дзеркало. Загалом грошей на прибиральницю йому вистачало, але на путню прибиральницю — ні.

Він зітхнув і протер дзеркало рушником. Як і підозрював, на лобі було садно. Глибоке, хоча кров не дуже юшила. За ніч точно не зійде. Остін застогнав. Звісно, йому не треба було дозволяти Дарні стріляти в нього з лука, але це ж була просто гра! До того ж брат так сильно його вмовляв. Остін ще раз потер рану. Яка ж складна справа це батьківство! Промокнув рану серветкою та спустився вниз.

На нього ще чекала гора пошти, яку він кинув собі вчора ввечері в сумку, перш ніж вийти з банку. Остін обов'язково мусив все переглянути, бо, як сам розповідав боржникам, вона нікуди не дінеться.

— Гаразд, — Остін відчинив двері до вітальні. Тієї ж миті стріла знову мало не поцілила йому в голову. — Можеш подивитися по телевізору свій улюблений японський серіал, мені треба попрацювати.

— Нас запросили на день народження, — кинув Дарні.

Остін підозріло зиркнув на нього. Дарні нечасто запрошували на святкування. Брат вважав, що це через його манеру одягатися, й запевняв, ніби йому байдуже, адже безглуздо недолюблювати когось лишень за те, що він носить штани з кросівками. Якщо ж його запрошували, то з певним наміром. І Дарні це чудово розумів. Зазвичай його кликали самотні матусі, незалежно від того, чи в них була донька, чи син. Іноді діти навіть навчалися в різних класах. Дарні це все страшенно не подобалося, а особливо роль «сутенера», як він сам себе називав.

«Уся проблема в тому, — казала класна керівниця хлопчика, місис Хан, — що в Дарні надто великий словниковий запас як для його віку. Це з одного боку добре, а з другого — ні».

— Чий день народження? — недовіжливо перепитав Остін. — І ніяких більше стріл у будинку!

— Ти мені не указ, — заперечив Дарні.

— Ще й який указ! Замовкни, бо інакше не візьму тебе на святкування. То чий це день народження?

— Луї, — відповів Дарні та пустив стрілу в люстру. Стріла застрягла, і брати з цікавістю задивилися на неї. — Та-а-ак, — буркнув Дарні.

— Не розумію, що за Луї? — запитав Остін.

— Хлопчик із пекарні, — відповів Дарні.

— Маленький Луї? Та дитина?

— Не будь таким упередженим, — зауважив Дарні. — Я не хотів би мати друзів лишень серед однолітків.

— То сьогодні у нього день народження? І він тебе запросив?

— Так. Коли ми востаннє заходили до пекарні.

Вони заходили минулого тижня. Остінові хотілося побачити Іссі після святкування її дня народження, як мінімум щоб упевнитися, що між ними досі все гаразд

і соромитися їм нічого. Насправді він сумував за нею, хоча й не хотів у цьому собі зізнатися. Щоразу, як проходив повз колишню забігайлівку, що тепер процвітала, згадував, якою засмученою та стурбованою була Іссі, коли вони зустрілися тут того ранку. Крити нічим, йому подобалося бути поруч із нею, та, вочевидь, їхнім стосункам кінець. Більше на сніданок вона сюди не заходила.

Та й минулого тижня, коли вони з Дарні зайшли до пекарні після школи, Іссі на роботі не було. Тільки Перл і та страшна жінка з гострим підборіддям, яка, обслуговуючи Остіна, розмовляла з придигом і дивилася йому прямісінько в очі. Мабуть, це було спробою його спокусити чи зацікавити собою, проте натомість виглядало трохи кумедно. Тим часом Дарні та Луї бавилися на підлозі. Луї сказав, що бачив мишу, і Перл страшенно перелякалася. Певно, в садочку вони читали історію про мишу, але крики у закладі громадського харчування «Миша, миша!» точно не йшли на користь бізнесу. Коли Дарні кричав десь у кафе: «Миша, миша!» — їх потім ще довго туди не пускали. Вочевидь, ці жарти нікому не подобалися.

— Ясно, — буркнув Остін. З іншого боку, за вікном стояв прекрасний липневий день, і нічого особливого він на сьогодні не планував. — Треба буде тебе підстригти.

— Нізащо, — відказав Дарні, хоча постійно відкидав назад чуб, аби бодай щось розгледіти. Остін зітхнув.

— Я працюватиму в сусідній кімнаті, гаразд? Не вмикай музику занадто голосно.

— Миша, миша, — роздратовано буркнув Дарні.

Розпечатуючи перший лист із тих, що він прихопив із собою з роботи, Остін розмірковував, чи вистачить

у нього часу купити Луї подарунок. Він кілька хвилин переглядав текст, перш ніж зрозумів, про що йдеться. Це була заява від «Калінга Денікі» на отримання кредиту для ініціативи з розвитку об'єктів нерухомості. Всі документи підготовлено належним чином. Остін поглянув на адресу й не повірив власним очам. Поглянув ще раз. Ні, цього не могло бути! Двір із грушею. Але не одна будівля, а всі. «Новий вимір стилю життя й роботи, зручне розташування в самому серці метушливого Сток-Ньюїнгтона», — йшлося у пропозиції.

Остін похитав головою. Це жахливо! Він поглянув на підпис. І знову вразився. Заплющив очі. Внизу аркуша стояло ім'я: «Грем Дентон».

Відклав папірець. Та ні! Звісно, це не той Грем, з яким зустрічалася Іссі! Чи той? Безсумнівно, це він. Грем. І це означає, як бачив Остін на власні очі на вечірці, що Іссі з ним заодно. Значить, вони все спланували наперед! Ось такий план. Розкрутити місцевість завдяки невеличкій пекарні, щоб потім підняти ціни і збагатитися. Досить кмітливо, не посперечаєшся. Престиж лише піднімає вартість житла. Продадуть, поділять між собою гроші й перейдуть до іншого об'єкта. Але в це неможливо повірити! Остін був вражений. Поглянув на архітектурні креслення. Величезні ворота у провулку, приватна територія — про затишний дворик жителям району доведеться забути. Він пригадав, як лишень кілька тижнів тому на груші мерехтіли вогники й Феліпе вигравав на скрипці. Як же тоді всім було добре! Цікаво, як їм вдалося переконати з'їхати власника крамниці господарчих товарів? Хоча безжалісні люди здатні на все. Їх нічого не зупинить.

Пригадав також, як горіла Іссі відкриттям власної справи, як важко гарувала, наскільки переконливою здавалася. Остін був вражений. Мабуть, вона вважала його цілковитим телепнем.

Остін збагнув, що намотує кола кімнатою. Щось тут не так. Вона взяла в нього позику й потроху її виплачувала, а тепер їм потрібна ще одна. Вони мали всі необхідні гарантії та підтримку. Досить проста операція, яку він технічно точно погодив би. Грем працював в успішній компанії, і позика від невеличкого місцевого банку, а не від провідного банку країни, була досить практичним рішенням, щоб вразити проєктувальників.

Але невже він так помилився щодо Іссі? Невже внутрішнє чуття підвело його аж так? У такому разі він уже нічого не розуміє. Вона була зовсім іншою, ніж він думав. Чи можливо так прикидатися?

— Отже, Амелія, Селія, Офелія, Джек-1, Джек-2, Джек-3, Якоб, Джошуа-1, Джошуа-2, Олівер-1, Олівер-2, — звірялася зі списком Іссі. — Гаррі не зможе прийти.

— У Галі вітлянка, — пояснив Луї. Перл звела очі під лоба. Значить, за тиждень вітрянкa буде у них усіх.

— Коли вітлянка, тлеба їсти молозиво, — поважно зауважив Луї.

— Краще морожений йогурт, — мовила Іссі й поцілувала його в маківку.

— Ісс, хочу йогулт, — мовив Луї.

Надворі стояла розкішна погода. Іссі та Луї вже набігалися довкола дерева. Перл спостерігала за ними. Іссі розповіла їй про все, що сталося. Подумала, так буде краще. Якою ж зухвалою та незрілою людиною виявився Грем! Хіба від нього можна народжувати дитину? Перл пригадала Бена. Але ж люди змінюються. Вона була в цьому переконана. Безперечно, змінюються. Хлопчики виростають, перетворюються на чоловіків і чинять так, як повинні чинити чоловіки. Хоча, як не крути, в Іссиній ситуації все на краще.

Перл поглядала, як Іссі лоскоче животик Луї й думала про себе, про те, що навіть без Бена вона робить все можливе для своєї сім'ї. Незважаючи ні на що. Але краще, коли є хтось надійний поруч. Як той приймний розхристаний хлопець із банку. Дарма, що він трохи незібраний, зате справжній чоловік. Чоловік, який вміє нести відповідальність за свою сім'ю. Перл зітхнула.

— Ідуть! — Іссі помітила перший позашляховик на Альбїон-роуд, з якого вийшла дещо знервована молода гламурна мамця з сином в ідеально напрасованій сорочці та літніх штанцях. Вони несли велетенський подарунок. Луї вибіг їм назустріч.

— Джек! Пливїт, Джеку!

— Пливїт, Луї! — вигукнув Джек.

Луї вичікувально дивився на пакунок.

— Віддай Луї подарунок, — квапливо мовила мати.

Джек не поворухнувся, не зводячи очей з пакунка. Луї й собі глипав на нього.

— Джеку, даруй, — мовила мати крізь зуби. — Сьогодні день народження в Луї.

— Мій день налодзення! — Джек притулив голову до подарунка.

— Сьогодні не твій день народження, Джеку, — пояснила жінка. — Будь ласка, подаруй його Луї.

— Мій день налодзення!

— Ні, мій день налодзення! — заперечив Луї.

У Джека затрусилася губа. Іссі та Перл вибігли надвір.

— Добридень! — привіталася Перл. — Спасибі, що завітали.

— Дивіться, що в мене для вас є! — Іссі нахилилася до Джека та Луї з двома крихітними фартушками. — Хочете стати шеф-кухарями і спекти капкейки?

— А ми будемо їх їсти? — підозріло запитав Джек.

— Так! Ми спечемо наші власні капкейки та будемо ними ласувати, — відповіла Іссі.

Джек неохоче дозволив взяти його за руку й пішов до пекарні. Потроху почали підходити інші гості. Серед них були не лише діти: місис Гановіц у красивому вбранні та фіолетовому капелюсі, три будівельники з власними дітьми, Міра та Еліз, Дес і Джеймі, парочка студентів, які навесні мусили писати дипломи, проте натомість закохалися одне в одного, два пожежники, Зак, Гелена та Ашок.

— Вас запросив Луї? — запитала Іссі, радіючи зустрічі з ними. Ашок і Гелена стояли, обійнявшись.

— Звісно, — відповіла Гелена. — Ми купили йому набір лікаря. Це справжні інструменти, але без гострих деталей.

— А я думала, медики погано живуть. — Іссі увімкнула кавомашину. Столи з'єднали в один, щоб було вдосталь місця. Щойно всі зібралися, й Олівер перестав рюмсати в кутку пекарні, а його мати вичитувати хлопчика за це, і свято розпочалося.

Того ранку Грем прокинувся о п'ятій. Спершу він підхопився, а потім знову впав на ліжко горілиць. Лежав, витріщаючись на стелю, і слухав, як калатає серце. Про що він думав?! Що накоїв?! Це катастрофа. Повний крах. Як він міг дозволити Іссі завчасно розірвати з ним стосунки? Спершу потрібно було скласти угоду, а вже потім вона могла робити що завгодно.

Він скасував сквош. Наразі йому зовсім не хотілося обговорювати з Робом форми дівчат у спортзалі. Зрештою вирішив пробігтися, щоб трохи розвіятися. Додому повернувся весь спітнілий. Частково від пробіжки, частково від нервового перезбудження. На пошту надійшов лист від місцевого банку із запрошенням на зустріч у понеділок. От дідько! Вони також дадуть згоду. Звісно,

дадуть. Ти мало не половину життя намагаєшся досягти мети, але нічого не зрушує з місця і ніхто не квапиться бодай трішки тобі допомогти, та варто почати чомусь опиратися — і все вирішується миттєво. Грем йшов до ванної кімнати і раптом спинився. Підпис у листі... Звідки він знає це ім'я?

Остін Тайлер.

Грем похитав головою. Дідько! Це той довгов'язий друг Іссі. Точно він. Зрештою, це робота, тож конфіденційність понад усе, але, з іншого боку, він був на святкуванні. Якщо вони дружать з Іссі... Якщо Остін прочитав заяву, він точно розповість про це Іссі! Він же веде її фінанси, тож навряд чи не запитає в неї. А якщо вона довідається про це від когось іншого, а не від нього... Грем похолов. Іссі це страшенно не сподобається. А якщо вона розгнівається, наслідки для нього та його роботи будуть катастрофічними.

Грем за рекордний час прийняв душ, одягнув перше, що трапилося під руку, — на нього це було зовсім не схоже — і побіг до машини.

— Увага! — мовила Іссі, щойно всі присутні нарешті отримали свою каву.

Кілька людей навіть притулилися до дальньої стіни. У пекарні панувало божевілля. Няньки із садочка — і ті прийшли. Іссі не могла повірити, що після п'ятиденного робочого тижня, проведеного з дітьми, персоналу захочеться завітати на дитяче святкування в суботу, але всі були тут. Хоча, з іншого боку, це було приємно. Що не кажи, а в садочку працювали чудові люди. Інші мамці зауважили це й думали, чому їм самим не спало на думку запрошувати на свята персонал садочка? «Хтось тут ходить у любимчиках», — гмикали вони.

Перл гмикнула у відповідь. Звісно, любимчик. Хто ж не обере її сонячного Луї замість Олівера, який замочив штанці й підлогу та мало не бився в істериці, як і його матуся? Перл озирнулася. Бракувало лишень однієї людини.

— Хвилинка уваги! — повторила Іссі, і всі нарешті заспокоїлися. Довелося навіть вимкнути улюблену збірку пісень Луї. Пісню «*Cotton Eye Joe*» сьогодні вони прослухали вже дев'ять разів поспіль. — Перш за все, чи всі помили руки?

— Та-а-ак, — відповіла хором дітвора. Що ж, судячи з кількості слини та шмарклів, сьогодні капкейки обіцяли бути глевкими.

— Спершу беремо борошно...

«От мудак!» — подумки вилаявся Грем, коли біла вантажівка не пропустила його поперед себе на Вествей. Щодня перетинати весь Лондон, щоб доїхати до роботи! Жодна людина при розумі на таке не погодилася б. Затори були жахливими. Ще й через сонячну погоду всі повилазили на вулицю, тинялися пішохідними переходами й вулицями, заважаючи рухові транспорту. А Грем страшенно поспішав.

— Остіне!

— Ні!

— Я хочу на святкування!

— Я сказав «ні».

— Я ж був чемний.

— Ти поцілив у мене стрілою.

— Тоді я піду сам. Ти не можеш мене змусити сидіти вдома. Мені вже десять!

Дарні почав зав'язувати шнурки, дарма, що на це могла піти купа часу. Остін не знав, як чинити, коли брат стояв на своєму. Він ніколи фізично не карав Дарні, навіть тоді, коли той намагався ним маніпулювати й повільно викидав вміст гаманця до унітаза, картка за картою, не зводячи з Остіна очей. Але, зрештою, це таки правда. Дарні цього разу був слухняним, точніше не втнув нічого нового, тож на покарання не заслуговував. Річ була лишень в тому, що Остінові наразі не хотілося бачити Іссі. Він злився. Відчував себе обманутим і використаним, хоча розумів, що не має на це права. Вона ніколи нічого йому не обіцяла. Вона просто відтяла клаптик землі, де він виріс і який любив. Створила там затишну атмосферу, посадила квіти, повісила кольорові навіси над вікнами, виставила гарненькі столики. Туди хотілося прийти, там хотілося бути. Люди приходили у дворик насолодитися тишею та спокоєм і перекинутися слівцем, ласуючи шматочком відмінного вишневого пирога. І от тепер вона закривала пекарню, щоб підзаробити грошенят. Остінові зовсім не хотілося йти на дитяче святкування. Вони залишаться вдома! Думки Остіна перебило грюкання дверей.

— А зараз найскладніше, — мовила Іссі. — Матусі, ви не могли б допомогти нам з яйцями?

— Ні-і-і-і! — заперечив десяток писклявих голосів. — Я сам! — Матері презирнулися, Іссі звела брови.

— Що ж, про всяк випадок я прихопила чимало яєць, проте, як ви дивитеся на те, щоб вам допомогла інша мама? Матусі, прошу вас підійти до дитини праворуч від себе.

Хто б сумнівався, малюки з радістю прийняли допомогу від когось іншого — аби лишень не від власної ма-

тері. Іссі подумки відзначила це на майбутнє. Сонячне проміння лилося крізь вікна, освітлюючи щасливу картину: дорослі гомоніли та знайомилися одне з одним по кутках пекарні, а рядочок хлопчиків і дівчаток ретельно мішав тісто дерев'яними ложками. На чільному місці стояв Луї у святковому ковпаку шеф-кухаря, дзвенів посудом і коментував роботу інших: «Еліс, добре. Галний капкейк», — наче власник пекарні, яким, як припускала Іссі, він зараз себе уявляв.

Близнючки Серафіна та Джейн намагалися готувати однакові капкейки, а Кейт пробувала роз'єднати дочок, створюючи ще більше безладу.

— Ми вже давно пекли б тістечка на власній кухні, якби не ці лежні будівельники, — сичала вона. — І всі могли б готувати в себе вдома.

— Говоріть за себе, — заперечив головний будівельник, трирічний син якого жваво збивав тісто поруч із дівчатками. Серафіна нахилилася та поцілувала хлопчика. У Кейт відвисла щелепа. Якби її брови могли рухатися, вони б точно підскочили. Джейн підійшла з іншого боку та поцілувала малюка в другу щоку.

— Я тез люблю тебе, Неде, — мовила вона, і обличчя будівельника засяяло від задоволення. Кейт робила вигляд, що нічого не чує та розглядає щось у вікні.

— Ахілле, зайчику, — почувся дзвінкий голос із-за прилавка. — Тримай спинку рівно! Струнка постава — ключ до міцного здоров'я.

Маленький Ахілл випростався, проте до матері не обернувся. Проходячи повз, Іссі погладила хлопчика по голівці. Гермія сором'язливо стояла збоку.

— Привіт, любя, — присіла навпочіпки Іссі. — Як школа?

— У неї все прекрасно, — почувся голос Керолайн. — Її збираються перевести у клас для обдарованих дітей. А як вона чарівно грає на флейті!

— Овва! — вразилася Іссі. — Яка ти розумниця! А я в музиці нічого не тямлю.

Дівчинка порівнялася з Іссі та прошепотіла їй на вухо:

— Я також нічого не тямлю.

— Нічого страшного. Є купа інших цікавих речей. Не хвилюйся через це, — заспокоїла її Іссі. — Хочеш спекти капкейк? Впевнена, тобі вдасться.

Гермія радісно усміхнулася, підійшла до Еліз і жваво закачала рукава.

Іссі перевірила, щоб у всіх було що пити. Слухаючи цокіт чашок, гул розмов присутніх, вереск і сопіння дітлахів, вона раптом відчула неймовірний спокій. Їй таки вдалося голими руками з нічого створити щось. «Я це зробила», — мовила вона про себе. І мало не заплакала від щастя. Раптом їй страшенно захотілося обійняти Перл, Гелену, всіх і кожного, хто допоміг втілити її мрію у реальність і отримати блискучу нагоду заробляти на життя, влаштовуючи пекарський майстер-клас з нагоди дня народження трирічної дитини.

— Усі чудово пораються з тістом, — зауважила вона, прикусивши губу. — Відмінна робота.

Дарні залетів до пекарні. Червонощокий і спітнілий, частково тому що поспішав, а ще тому, що сам перебіг дорожку, не дочекавшись брата. Оце Остін лютуватиме! Єдине, на що залишалося сподіватися Дарні, що той не почне вчитувати його посеред пекарні. Можливо, дасть прочухана пізніше, а може, й забуде. Справа була варта того, щоб ризикнути.

— Привіт, Луї, — весело привітався Дарні.

— Далні-і-і! — вимащений у борошно Луї побіг обіймати друга.

— З днем народження! — привітав його Дарні, тепер уже теж обмурзаний борошном. — Я дарую тобі свій найкращий лук і стріли. — Він урочисто простягнув подарунок імениннику.

— Клас! — відказав Луї. Перл та Іссі обмінялися поглядами.

— Покладу в безпечне місце. — Перл спритно вихопила з рук Луї подарунок і поклала на полицю з фруктовим чаєм, куди не могли сягнути діти.

— Добрий день, Дарні! — привітно мовила Іссі. — Будеш капкейк?

— Так, звісно.

— Гаразд. А де брат?

— Він зараз прийде... — втупився собі під ноги Дарні.

Іссі саме збиралася ще щось запитати, аж дзенькнув дзвіночок, і всередину влетів розчервонілий Остін.

— Я що тобі сказав?!

Дарні театралью повернувся і показав на купу гостей. Почувши гнівний голос Остіна, Олівер згорнувся калачиком і почав знову плакати.

— Надвір, хутко! — наказав Остін.

— Можна йому залишитися? — не роздумуючи мовила Іссі. — Ми тут печемо...

Остін поглянув на Іссі. У це неможливо було повірити. Ось вона, у квітчастому фартуху, з рум'янцем на щоках, блиском в очах. Довкола топчеться малеча, і вони разом печуть тістечка. Вона ніскілечки не нагадує жадібну забудовницю. Остін насилу відірвав від неї погляд.

— Я наказав йому залишитися вдома, — пробурчав роздратовано, відчуваючи на собі погляди всіх присутніх.

— Я заплосив свого длуга Далні на свято, — пропищав голос біля Остінових колін. Він поглянув униз. Чудово, ще тільки цього не вистачало! Хто ж може бодай у чомусь відмовити Луї?

— У мене день налагодження. Мені тли, не п'ять! — вів далі Луї. — Не п'ять, ні, — повторив він, немов не міг сам собі повірити, а потім додав: — Далні подачував мені лук і стіли.

Остін слухав і кліпав очима. Потім здивовано поглянув на Дарні.

— Ти подарував свій лук і стріли? — перепитав Остін.

— Він мій друг, а шо? — знизав плечима Дарні.

— Не кажи «шо», — машинально зробив зауваження Остін. — Овва! Молодець. Це гарний вчинок.

— Це означає, що Дарні може залишитися? — запитала Керолайн з-за стійки. — Чудово! Остіне, дорогенький, ти щось будеш?

Дарні прошмигнув до протилежного боку столу, де Іссі допомагала дітям розкладати тісто у форми для випікання.

— А тепер біжіть надвір, трішки побігайте і поведіть таночок, — пояснювала вона, — а коли закінчите, капкейки спечуться.

— Ура! Клас! — вигукувала дівтора.

— Спасибі, ні, — відповів Остін, але потім передумав. — Хоча, лате, будь ласка. Останній шанс випити смачну каву.

— Чому? — Іссі здивувалася, як сильно її вразили ці слова. — Переїжджаєш?

Остін глипав на неї:

— Ні. Це ти з'їжджаєш.

— Ти про що? — перепитала Іссі, водночас зауваживши, що по той бік столу хтось із дітей розлив тісто, і тепер Олівер злизує його, наче пес. Їй було щиро шкода

матір хлопчика. Схаменулася і знову поглянула на Остіна. — Тобто ти нікуди не їдеш?

Яке полегшення! Дивно, чому вона відчула таке полегшення? І чому Остін так витріщається на неї? Дивний погляд, сповнений допитливості й водночас презирства. Іссі пильно поглянула йому в очі. Це ж треба, як мало вона помітила в ньому під час першої зустрічі! Хіба що його безладність, хоча до неї вона швидко звикла. Та, дивлячись на нього зараз, трохи роздратованого, Іссі зрозуміла, чого їй так бракувало. Остін був розкішний. Але розкішний не в тому розумінні, що чоловік з реклами засобів для гоління, як, скажімо, Грем: гострі риси, вольове підборіддя, намащене гелем волосся. Розкішний у сенсі відкритості, щедрості й добродушності. Із широким чолом, проникливими сірими очима, щирою широкою усмішкою, ямочками на щоках і розкуйовдженим неслухняним чубом. Дивно, що спершу цього всього ніколи не усвідомлюєш. Ось чому їй хотілося — але тепер це в минулому, вперто повторювала вона собі, — поцілувати його на святі.

— Неймовірно! — Остін відвернувся. — Не треба ка-ви, гм...

— Керолайн! — додала білявка.

— Так, Керолайн. Дарні, я повернуся за годину тебе забрати. Чекатиму надворі.

Дарні відмахнувся, радіючи так само, як трирічні малюки, нагоді побачити величезну духову шафу. Перл вела дітей у підвал, гнівно попередивши перед цим, що з ними станеться, якщо бодай хтось махне перед пічкою пальцем.

— Цей чоловік, — зітхнула Керолайн біля Іссиного вуха, коли Остін пішов до дверей, — надзвичайно гарячий. Красунчик.

— Красунчик? — дратівливо перепитала Іссі. — Ти що, передивилася шоу про підстаркуватих жінок із молодими коханцями? То ж шоу, ті жінки — акторки!

— Я не підстаркувата! — ображено запротестувала Керолайн. — Я сучасна жінка, яка знає, чого хоче. І якщо вже дійде до чогось серйозного, він, зрештою, банкір, що досить солідно.

— Я бачу, ти вже все продумала, — сухо кинула Іссі, намагаючись збагнути, чому Остін такий засмучений. Це тому, що він побачив її з Ґремом? Ця думка дещо гріла її себелюбство, й Іссі нічого не могла з тим вдіяти. Їй хотілося подобатися йому. Іссі сподівалася, що на вечірці був не просто хмільний флірт. Але якщо це таки алкоголь, то що ж їй тоді робити? Не ховатися ж від нього до кінця життя.

Раптом двері пекарні розчахнулися, ледь не вдаривши Остіна по обличчю, — добре, що він вчасно відскочив убік, — і, не помічаючи нікого й нічого, все-редину влетів Ґрем.

Ґрем стурбовано озирнувся. Хто всі ці люди? Зазвичай о цій порі в суботу тут нікого не було. Поглянув на Іссі, яка перелякано глипала на нього. Остін застряг між дверима й купкою дітей у фартушках, яких Перл і поштар вели гратися надвір. Побачивши Іссі з дітьми, Ґрем пригадав, навіщо сюди приїхав, а потім краєм ока помітив Остіна.

— Ти? — здивувався Ґрем.

— Нашу зустріч призначено на понеділок, — тихо мовив Остін і зачинив за дітьми двері.

— Що за зустріч? — запитала Іссі. — Ви про що?

Остін обернувся до Іссі. Усі присутні уважно стежили за тим, що відбувалося.

— Ти знаєш. Зустріч у понеділок. Під час якої ви проситимете позику на розбудову.

— Яка ще розбудова?

Остін довгенько витріщався на неї. Іссі зніяковіла та запанікувала.

— Що відбувається?

— Тобто ти не знаєш?

— Я не знаю. Мені що, почати жбурляти тістечками, щоб хтось пояснив що, в біса, зараз відбувається?!

Остін поглянув на Грема й похитав головою. Грем ще більший мудак, ніж він припускав. У це неможливо було повірити.

— Ти нічого їй не сказав?

— Не сказав мені що?

У пекарні стояла тиша.

— Ми можемо відійти кудись і все обговорити? — запитав Грем.

— Обговорити що? — перепитала Іссі. Вона збагнула, що вся труситься. Грем так дивно поводитьсь. Власне, обоє чоловіків поводяться дивно. — Поясни мені *тут*. Поясни мені зараз же. Що відбувається?

Грем нервово почесав потилицю. Волосся стирчало. Воно завжди стирчало, якщо не нанести на нього гель. Шкода, що він не знав, що розкуйовджене волосся Іссі подобається більше.

— Іссі, власне, прекрасні новини. Для нас. Нам дали дозвіл на перепланування тутешніх будівель під житлові площі!

— Які ще «ми»? Нема ніяких «нас».

— Ну, ти, я, «Калінга Денікі», — квапливо пояснював Грем. — Це буде один із найкращих проєктів розвитку нерухомості у Сток-Ньюїнгтоні.

— Нам не потрібні ніякі проєкти розвитку нерухомості! — крикнув хтось з присутніх. — Нам потрібна пекарня.

— Тобто ти взявся до проєкту, який передбачає закриття пекарні? І ти навіть не сказав мені про це? — Іссі підійшла ближче до Грема.

— Сонечку, послухай, — Грем нахилився ближче, поглянув на неї тим напруженим поглядом, що змушував підлеглих працювати на нього понаднормово, і стишив голос, щоб інші нічого не чули, хоча Остін миттю здогадався, до чого він веде. — Слухай. Я думав, ми це зробимо разом. Нам так добре разом, ми можемо знову розпочати, заробити купу грошей, купити великий будинок. Тобі не доведеться прокидатися о шостій, ночами заповнювати папери, торгуватися з постачальниками та слухати нотації від бухгалтерів. То як?

— Але... — Іссі не зводила з нього очей. — Але...

— Ти зробила відмінну роботу. Це подарує нам справжню фінансову незалежність. Чудовий старт, а далі ти зможеш працювати над чимось значно простішим.

Іссі дивилася на нього й не могла повірити у те, що відбувалося, а потім її накрила хвиля гніву. Не на Грема, зрештою, він був спритним і підступним гравцем і робив те, що й завжди. Вона гнівалася на себе. За те, що так довго зустрічалася з ним, за те, що впустила цього покидька у своє життя, що була такою дурепою і вірила, немов він може змінитися, немов різкий, егоїстичний, привабливий і не готовий до відповідальності тип може раптом перетворитися на чоловіка її мрії. Якою ж сліпою вона була! Яка маячня! Яка ж вона ідіотка!

— Але ти не можеш цього зробити! — раптом мовила вона. — У мене є договір оренди. Я орендую це приміщення.

— Містер Барстоу... — мовив Грем, розчарований її реакцією, — набагато більше зрадів нагоді продати будівлі нам. Ми вже з ним зустрічалися. Шестимісячний термін оренди добігає кінця.

— Але ж тобі потрібно буде ще отримати дозволи на будівництво...

— Це вже в роботі. Будівлі не мають ніякої архітектурної цінності, тож із дозволами проблем не буде.

— Ще й як мають! — гнівно вигукнула Іссі. На її очі набігли сльози, а в горлі застряг клубок. За вікном діти гралися довкола улюбленого кремезного дерева із покрученим гіллям.

— Невже ти не розумієш? — відчайдушно намагався пояснити Грем. — Це для нас! Я робив це для нас! Для нашого майбутнього.

— Але... але хіба ти не бачиш? — Іссі не зводила з нього очей. — Я люблю прокидатися о шостій. Я люблю сидіти над паперами. Я навіть люблю стару шкапу місис Прескотт. А знаєш чому? Бо це моя пекарня. Вона не належить ні тобі, ні комусь іншому, ні чортовій «Калінга Денікі».

— Вона не твоя, — тихо відповів Грем. — Вона належить банку.

На цих словах Іссі повернулася до Остіна. Вона не знаходила собі місця від люті. Остін простягнув до неї руки.

— Ти знав про це?! — кричала вона на нього. — Ти знав і нічого мені не сказав?!

— Я думав, ти знаєш, — відказав Остін, отетерілий від її люті. — Думав, це твій план: зробити це місце популярним, а потім продати його скнарам із Сіті.

Тієї миті щось всередині неї обірвалося. Іссі не знала, скільки ще зможе стримувати водоспад сліз.

— Ти думав, я на це здатна? — Злість зникла, і замість неї Іссі охопила туга. — Ти думав, я на це здатна.

Остінові стало страшенно зле. Треба було таки довіряти внутрішньому чуттю. Він підійшов ближче.

— Тримайся якнайдалі від мене! — зарепетувала Іссі. — Тримайтеся якнайдалі від мене! Обидва. Геть! Негайно вимітайтеся звідси!

Остін і Грем з ненавистю поглянули один на одного. Остін відступив, щоб пропустити перед собою нижчого на зріст чоловіка.

— Стривай! — раптом крикнула Іссі. — Скільки в мене залишається часу?

Грем стенив плечима. Опецькувата червонощoka колишня секретарка Іссі! Як вона посміла вважати, що він її не гідний?! Чортова корова! Як вона посміла його відшити?! Як могла стати на заваді його планам?! Раптом його наклав невимовний гнів, що вона ось так викреслила його зі свого життя.

— План дій узгодять завтра. У тебе є місяць, — відповів Грем.

У пекарні запала тиша, дзенькнула пічка. Капкейки Луї були готові.

Перл дивилася на патьоки сліз на Іссиному обличчі та юрбу занепокоєних доброзичливців довкола неї, поки вона кликала дітей до пекарні. Тієї ж миті було прийнято рішення терміново розлити всім білого вина, незалежно від того, чи є в них ліцензія, чи ні. Дві мамці, надзвичайно схвильовані з нагоди стати свідками такої драми, вирішили й собі прикрасити капкейки блакитною чи рожевою глазур'ю, посипкою та срібними кульками. На столі також стояли миски з нарізаними фруктами, насінням кунжуту, шматочками моркви, хумусом і соломкою.

Керолайн підготувала ці пригощення як «подарунок для Луї». Коли іменинник побачив, чим збирається частувати гостей Керолайн, то лишень суворо зиркнув на неї. Зрештою було вирішено поставити її пригощення зкраєчку стола.

Перл і Гелена випхали Іссі в підвал.

— Ти як? — стурбовано запитала Перл.

— Паскудник! — крикнула Іссі. — Я вб'ю його! Я йому покажу! Ми будемо боротися, організуємо фонд,

надрукуємо листівки. Я його знищу. Гелено, ти ж допоможеш? Ти ж із нами?

Іссі повернулася до Гелени, яка спантеличено дивилися на подругу, прикусивши губу. Іссі ще раз все пояснила. Сльози котилися градом, коли розповідала, що Остін вважав, немов вона це зробила спеціально. Перл слухала й мовчки хитала головою.

— Тобто, — протестувала Іссі, — вони ж не можуть цього зробити? Не можуть просто взяти собі й нас зачинити. Чи можуть?

— Будівля належить містеру Барстоу, — стенула плечима Перл.

— Знайдеш інше місце, — відказала Гелена.

— Такого не знайду. — Іссі озирнулася довкола. Ідеально упорядкована комора, потужний дворик, найкраща духовна шафа. — Це вже буде не те.

— А що як буде краще? — припустила Гелена. — Щось більше. Ти знаєш, що тобі це до снаги. Можливо, настав час розширюватися? У тебе люди іноді надворі чекають на свою чергу.

— Але я щаслива тут, — Іссі відкопилила нижню губу. — Це найголовніше.

— А я тобі казала, що Грем лайно, — пирхнула Гелена.

— Знаю. Чому я тебе ніколи не слухаю?

— Гадки не маю.

— Вона мене також не слухає, — додала Перл. Гелена багатозначно підняла брову.

— Я хочу йому показати, — правила своєї Іссі. — Хочу показати, що не можна ось так купувати і продавати людей, коли тобі заманеться. Не можна ось так просто наказувати їм збирати речі і йти. Гелено, ти впевнена, що ми можемо пожити всі разом? Це може затягнутися.

— Власне, — Гелена мала на диво схвильований вигляд. — Ми будемо переїжджати.

— Чому?

Гелена хвилювалася і водночас раділа. Їй кортіло поділитися.

— Що ж, — вона зиркнула у бік сходів, де стояв Ашок. — Це сталося дещо швидше, ніж ми очікували, але...

Іссі спантеличено дивилася на неї. Перл миттю здогадалася.

— Ти вагітна!

Гелена згідно кивнула й засоромилася вперше в житті.

«Знадобиться час, щоб звикнути до нового статусу», — подумала вона.

Іссі збрала залишки мужності. Їй маже вдалося. Вуста майже розтяглися в усмішці, яку вона так сильно хотіла подарувати, на яку Гелена так сильно заслуговувала. Але сили раптом покинули її. В очах запекло, і в горлі застряг клубок.

— Віт... — почала вона й затнулася. З очей бризнули сльози. У неї не залишилося нічого, а Гелена отримала все. Як же було важко, яким несправедливим це здавалося!

— Ой, Іссі, що з тобою? Я думала, ти зрадієш. — Гелена підбігла до подруги. — Люба, пробач! Нам треба знайти собі інше житло, але ми не залишимо тебе саму. Все сталося випадково, але ми обоє раді.

— Люба, ти ж знаєш, що я безмежно за тебе щаслива. — Подруги обійнялися.

— Знаю. Ти будеш найкращою хрещеною. Навчиш маленького пекти.

— Ви зможете самі народити дитину, без сторонньої допомоги! — усвідомила раптом Іссі. — Ой все, дайте мені негайно серветку!

Одна з мамць з'явилася на сходах.

— Може, заспіваємо «З днем народження»?

— Мій син! — вигукнула Перл. — Біжу, вже біжу!

Іссі піднялася з підвалу та приєдналася до веселого співу на честь іменинника. Луї сяяв від радості, потім поглянув на три свічки і сказав: «Хоцу п'ять». Перл записалася, що її трирічне хлопча вже вміє рахувати. Довкола Іссі зібралася юрба, всі співчували їй і пропонували допомогу. Казали, що писатимуть погрозливі листи проєктувальникам, влаштовуватимуть акції протесту і бойкотуватимуть агентів з нерухомості. І хоча Іссі не мала певності в дієвості цих методів, але їй було приємно чути слова підтримки.

— Спасибі всім! — врешті-решт звернулася Іссі до присутніх. — Ми не знаємо, що робити, але спробуємо зробити все, щоб пекарня надалі працювала. Обіцяємо. А зараз нумо святкувати!

Перл увімкнула музику і стала спостерігати за дітьми. Обмурзані й щасливі, вони жваво витанцьовували довкола Луї. Їй також не хотілося, щоб пекарню зачинили. Це була більше ніж робота. Тепер це стало їхнім життям. Пекарня була їй потрібна.

Дочекатися, доки остання дитина піде додому зі стрибунцем і шматком торта, ввічливо махати на прощання клієнтам і друзям, дякувати за турботу, прибирати безлад і пакувати недоїдені пригощення Керолайн для Берліоза було справжніми тортурами. Іссі не знала, як все це витримати. Але далі на неї чекало ще гірше. Перл помітила вираз її обличчя.

— Тобі обов'язково потрібно йти? — запитала вона в Іссі. — Люба, нічого не станеться, якщо ти пізніше забереш свої речі.

— Ні, — відповіла Іссі. Здавалося, всередині утворилася велетенська діра, де панували лишень тривога та страх. — Якщо я не зроблю цього зараз, то почну його

боятися. Мушу покінчити з усім одразу. До того ж там зовсім небагато моїх речей. У його шафах не знайшлося для мене місця, адже треба було помістити купу гелів для волосся.

— Оце так сила духу! — із захопленням мовила Перл.

Жінки поглянули на щасливого Луї, який розглядав свої подарунки на підлозі.

— Знаєш, — почала Перл, — я нічого не хотіла б змінити у своєму житті. Нічого і ніколи. Але скажу єдине. Іноді простіше закінчити стосунки до, ніж після. Якщо розумієш, про що я.

Іссі повільно кивнула.

— Але Перл, мені тридцять два. Тридцять два! Що як це був останній шанс народити дитину? Якщо нас закриють і мені доведеться шукати роботу, як я взагалі когось зустріну? Що як я днями гаруватиму на кухні, працюючи на когось? Перл, я не зможу зараз заново відбудувати пекарню. Не зможу. Я віддала все, що мала.

— Звісно, зможеш, — намагалася підбадьорити її Перл. — Ти пройшла найважче. Набила гулі на власних помилках. Наступна спроба видасться тобі дрібницею. І в наші часи тридцять два — це нічого. Ти неодмінно зустрінеш свою людину. А як же той красень із банку? Думаю, він саме те, що треба.

— Остін? — напружилася Іссі. — Повірити не можу, що він вважав, що я підтримую цей план, що мене можна так легко купити! Я думала, що подобаюся йому.

— Ти подобаєшся йому. Вір мені. І звісно, ти зустрінеш свого чоловіка. Знаю, зараз тобі все здається трішки похмурим...

Жінки перезирнулися і раптом почали сміятися. Іссі істерично реготала зі слізьми на очах і хапала повітря ротом.

— Саме так. Трішки похмурим, зовсім трішечки!

— Ти зрозуміла, про що я, — протестувала Перл.

— Просто дещо важкий день, не більше.

— І не таке бувало, — сміялася Перл.

— Це точно.

Луї кортіло довідатися, чому вони регочуть, тож він підійшов ближче. Іссі сумно поглянула на нього.

— Привіт, гарбузику!

Луї простягнув руки до матері.

— Найкращий день налодження, — гордо мовив він. — Найкращий день налодження Луї, — а потім ледь чутно додав: — Матусю, а де тато?

Бен так і не прийшов. Перл сумно дивилася на сина.

Вікна Гремової квартири не виходили на дорогу, тож Іссі не мала змоги довідатися, чи він вдома, хіба що подзвонити в домофон, однак говорити з ним без особливої на те необхідності бажання не було. Як же не хотілося виходити з таксі! Іссі глитнула.

— Усе гаразд, дорогенька? — запитав водій. Іссі мало не стала розповідати йому свою історію, проте таки стрималася.

— Так, — відповіла натомість і вийшла з автівки, сподіваючись, що більше сюди ніколи не приїде.

Пообідня спека спала, і надворі стояла приємна прохолода. Звісно, його не буде вдома, сьогодні ж субота. Точно сидить десь із друзями, цмулить пиво чи намагається підчепити нову пасію в нічному клубі. Сміється над тим, що сталося, радіє, що нарешті вільний, і вихваляється, скільки йому вдасться заробити на новій угоді. Іссі знову судомно глитнула. Йому байдуже до неї. І так було завжди. Річ була в грошах і тільки. Він грався нею, а вона сліпо йому довіряла.

Іссі була така впевнена, що Грем зараз у барі розважається з черговою білявкою, що неабияк здивувалася,

коли, увійшовши до тьмяного коридору, побачила його. Власне, вона спершу навіть його не помітила. Грем сидів у своєму дизайнерському кріслі в халаті — Іссі гадки не мала, що в нього є халат — і дивився у вікно на мінімалістичний внутрішній дворик, який ніхто ніколи не відвідував. Навіть голови не повернув — так і продовжував сидіти, витріщаючись поперед себе. Іссі стояла й дивилася на нього, серце болісно стискалося у грудях.

— Я прийшла забрати речі, — голосно мовила вона.

Після метушливого дня здавалося, що у квартирі панує мертва тиша. Грем міцно стиснув склянку. Іссі спіймала себе на тому, що навіть зараз очікує уваги від нього. Якогось сигналу, що в нього є почуття до неї, що між ними було щось серйозне. Що вона не просто дівчина з роботи, якою можна було гратися.

— Як хочеш, — відповів Грем, не дивлячись на неї.

Іссі спакувала речі у невеличку валізу. Їх було зовсім мало. Поки збиралася, Грем навіть м'язом не поворухнувся.

Потім вона пішла на кухню, де лежали придбані нею продукти. Взяла 250 грамів борошна, п'ять яєць, банку патоки, невеличкий пакетик харчової посипки та перемішала інгредієнти дерев'яною ложкою. Пішла до вітальні й вилила те все Гремові на голову.

У квартирі все змінилося, але Іссі не могла збагнути, що саме. Річ була не лишень в тому, що протягом кількох тижнів тут жила інша людина. Ашок був досить цікавим, приємним і цілеспрямованим хлопцем. Вочевидь, змінилася атмосфера. Поруч зі стосом листівок з контактами ріелторів лежала книжка: «До чого готуватися, коли чекаєш дитину».

Здавалося, все на світі рухалося вперед, окрім Іссі. Їй було трохи ніяково заходити на рожеву кухню, та й величезний м'який диван не здавався таким зручним, як раніше. Почувалася чужою у власному домі, хоча й усвідомлювала, що це маячня. Та понад усе Іссі було соромно через те, що її перший досвід спільного життя з чоловіком скінчився так швидко і так ганебно.

Гелена розуміла, що сенсу вкотре повторювати, що Грем був негідником, немає, тож вирішила допомогти принаймні дружньою розмовою, хоча її накривав сон мало не кожні п'ять хвилин.

— Що збираєшся робити? — прагматично запитала вона, власне, як завжди.

— Відкриюся у понеділок, — Іссі глипала на екран телевізора. — А далі не знаю.

— Ти вже раз зробила це, зробиш знову.

— Я надто втомлена. Страшенно втомлена.

Гелена вклала її спати. І хоча Іссі думала, що не зможе заснути, зрештою проспала весь ранок неділі. Коли прокинулася і побачила сонячне проміння, що пробивалося крізь штори, їй стало трохи краще. Але тільки трохи.

— Можливо, спробую десь влаштуватися пекаркою, але проблема в тому, що там графік ще напруженіший, ніж у мене зараз. До того ж в Лондоні купа відмінних кондитерів, і...

— Тс-с-с, — заспокоювала її Гелена.

— Може, зрештою, Лінда мала рацію. Треба було вчитися на майстра з педикюру.

У понеділок вранці Іссі підняла з килимка конверт. Ось і воно. Попередження про звільнення орендованого приміщення по закінченні строку оренди від містера

Барстоу. До стовпів довкола дворика білою мотузкою були прив'язані таблички з проєктом будівництва. Іссі не наважувалася вдруге на них поглянути. Почала працювати на автопілоті. Заварила каву, взялася до тіста. Намагалася робити все, як звичайно, сподіваючись, що робота допоможе подолати паніку, яка наростала. Усе буде гаразд. Вона щось придумає. Поговорить із Десом, він допоможе. Миттю набрала його номер і лише, почувши гудки, збагнула, що зараз тільки сьома ранку. Дес одразу ж узяв слухавку.

— Пробач, — мовила Іссі.

— Усе гаразд, — заспокоїв її Дес. — Зуби. Я вже кілька годин на ногах.

— От лихо! Стоматологу телефонував?

— Це у Джеймі. Нові лізуть.

— Йой, — захитала головою Іссі. — Власне, я тут...

— Вибач, — перебив її Дес. — Ти телефонуєш, аби насваритися на мене?

— Через що?

— Що мені, ймовірно, доведеться займатися продажем приміщень. Пробач, це не моє рішення. Це просто...

— Це просто робота, — сумно закінчила Іссі. Їй це навіть не спадало на думку. Вона зателефонувала, щоб запитати, чи здаються десь приміщення.

— Так. Я думав, ти знаєш.

— Ні, — похмуро відповіла Іссі. — Я не знала.

— Мені шкода, — мовив Дес і, здавалося, йому дійсно було шкода. — Шукатимеш нове приміщення? Хочеш, аби я запитав у знайомих? Обдзвоню всіх тутешніх орендодавців, добре? Спробую знайти щось спеціально для тебе, домовилися? Це найменше, що я можу для тебе зробити. Розумієш, частенько ці спекуляції зазнають краху, тож я не хотів тебе лякати. А тепер уже пізно. Ще раз пробач.

Почувся плач Джеймі.

— Джеймі також шкода.
— Усе гаразд. Не вибачайся, твоєї вини в цьому нема.
І якщо щось трапиться під руку, дай знати, будь ласка.
— Гаразд. Добре. Вибач. Так.
Іссі поклала слухавку, а Дес і досі вибачався.

— Не переживай, — підбадьорила Керолайн засмучену Перл. — Щось обов'язково придумаємо.

— Річ не в тому, — відповіла Перл.

Бен не з'являвся вже другий день після того, як у суботу намагався пояснити, що просто засидівся з хлопцями, що не розуміє, у чому взагалі проблема. Мовляв, знав, що Луї надарують купу подарунків, та й сам підготував йому сюрприз (величезний автодром, який не поміститься в їхню невеличку квартиру). Перл вислухала Бена й зачинила перед його носом двері.

— Повірити не можу, що він не прийшов на день народження сина! — пояснила вона Керолайн.

— Це ще не так страшно, — пирхнула Керолайн. — Мій колишній чоловік не був на жодному дні народження, шкільному концерті, виставі, змаганнях... На жодному! Куди там, робота. Паскудник.

— Це точно, — погодилася Перл. — Саме тому він колишній.

— Причина в іншому, — пояснювала Керолайн. — Насправді всі тутешні татусі чинять так само. Вони надто зайняті зароблянням грошей, щоб мати змогу жити у своїх ошатних будинках. Ніхто з дітей не знає, як виглядає їхній батько. А від свого чоловіка я пішла, бо він зраджував мені з тією хвойдою. Господи, це ж треба мати такий жахливий смак! Якби ж то жінки йшли від чоловіків лишень через те, що вони нехтують власними дітьми...

Дзенькнули двері, і до пекарні увійшов будівельник, який разом із сином був на дні народження Луї.

— Веселіше, дороженька! — як завжди підбадьорив дівчат він.

Керолайн оцінювально зміряла його поглядом з голови до п'ят, подумки відзначивши накачані груди, зухвалу посмішку та, найголовніше, відсутність весільної обручки.

— А тобі таки вдається мене розвеселити, — відказала вона й нахилися над прилавком, демонструючи йому декольте, якого в неї насправді не було. — Дрібка гарного настрою раз на день... Мені подобається.

— Гарні ціпоньки, — мовив собі під носа будівельник. — Збий мені як слід пінку, дороженька.

Перл завела очі під лоба. Зрештою, Керолайн мала слухність. На святкуванні була купа няньок і причепурених матусь, а от чоловіків катма. За винятком Остіна, Деса та ось цього будівельника. Перл зітхнула.

— Чи не переспав він із котроюсь із твоїх подружок? — запитала Керолайн, коли будівельник підморгнув і вийшов з пекарні, отримавши номер її телефону.

— Ще ні, — відповіла Перл.

— Я від нього не відмовилася б, — зауважила Керолайн і махнула листом. — До речі, не повіриш, що я отримала вранці.

— Що?

— Повідомлення від його адвокатів. Якби я могла підтвердити, що працюю тут, він не став би виселяти мене з будинку. До того ж робота зовсім поруч, і мені не потрібна нянька, щоб забирати дітей зі школи, — Керолайн похитала головою. — Але наразі я повернулася туди, де була. Я знову без роботи. Однак, оскільки довела, що працювати можу, муситиму обов'язково десь влаштуватися. Що ж, треба рухатися далі. Ось чому трохи флірту мені точно не завадить.

Керолайн зітхнула, Перл буркнула щось під носа і знову взялася до паперів.

— Що робиш? — запитала Іссі, піднімаючись сходами з підвалу.

— Пишу комісії з питань планування території та містобудування, — відповіла Перл.

Іссі гмикнула.

— Як гадаєш, це гарна ідея? — поцікавилася Перл.

— Навряд. Ба більше, я знаю, що таке «Калінга Денікі». Вони ніколи не взялися б до проекту, якби не були впевнені в його успішності.

— У такому разі, давай взагалі нічого робити не будемо, — мовила Перл і продовжила писати.

Це була тиха година ранку між вранішньою метушнею та напливом мамць, які виходили з дітлахами на прогулянку. Іссі задивилася у вікно, потім тяжко зітхнула.

— І перестань зітхати. Мені це діє на нерви.

— А ти перестань фиркати кожні п'ять хвилин.

— Я не фиркаю.

Іссі звела брови, взяла чашку, вийшла надвір і поглянула на пекарню. З приходом весни вони дещо оновили фасад. Повісили навіс у рожево-білу смужку, що гармоніював зі столиками та стільцями, які подарував дідусь. Тінь від навісу вабила прохолодою, брелок виблискував на сонці, цвіли квіти, які посадила Перл обабіч входу. Іссі зморгнула з очей сльози. Сил плакати більше не було, і вона не могла уявити, що спроможеться створити ще одну крихітну оазу в іншому місці. Це було її царство. Її крихітний світ. І невдовзі його закриють, розламають на друзки та збудують на його місці гараж для мешканців елітного житла. Іссі рушила до крамнички господарчих товарів. Що Честер робитиме з цим усім? Вони і від нього позбавляться? Чи йому вдасться уникнути сумної долі? Іссі не знала, чи крамниця також належить містеру Барстоу.

Металеві ґрати досі зачинено, хоча була вже десята. Іссі примружилася і спробувала роздивитися щось у середині, проте сонце так яскраво сяяло, що це було вкрай важко. Нарешті очі призвичаїлися, й Іссі почала розрізняти темні обриси по той бік скляних дверей. Раптом всередині поворухнулася бліда фігура.

Іссі заверещала та відскочила. Зі скрипом почали автоматично відчинятися ґрати. Вочевидь, хтось таки був усередині. Хтось, кого вона щойно бачила. Іссі перелякано глитнула.

Щойно ґрати відїхали, прочинилися двері. Всередині стояв власник крамнички. У піжамі. Іссі прикипіла до місця. Їй знадобилося кілька секунд, щоб зібратися на думці.

— Ви тут живете? — здивовано запитала вона.

Честер ствердно кивнув у властивій йому офіційній манері та запросив її увійти.

Іссі вперше увійшла до крамниці, і те, що вона побачила всередині, вразило її до глибини душі. Спереду стояли каструлі, сковороди, швабри та викрутки. Але позаду лежав дорогий персидський килим, на ньому стояли дерев'яне двоспальне ліжко з балдахіном, дзеркальна шафа та невеличкий приліжковий столик зі стосами книжок і лампою з абажуром. Іссі закліпала очима.

— Нічого собі. То ви... ви живете тут? — перепитала вона.

— Так, живу, — присоромлено відповів Честер. — Зазвичай вдень я завішую все шторами або зачиняю крамницю, коли бачу покупців. Кави?

У дальньому кутку Іссі побачила невеличку, ідеально прибрану кухню. Дорога кавоварка «Gaggia» парувала біля плити, наповнюючи оселю приємним ароматом.

— Так, — відповіла Іссі, хоча сьогодні вже влила в себе більш ніж достатньо кофеїну.

Складалося враження, що вона потрапила до печери Аладдіна. Дивина, та й годі. Честер запросив її сісти у крісло з квітковим візерунком.

— Сідай, будь ласка. Ох і підкинула ти мені клопотів.

— Але я роками ходила повз провулок, і крамниця завжди тут стояла, — хитала головою Іссі.

— Звісно, стояла. Я тут вже двадцять дев'ять років.

— Ви мешкаєте тут двадцять дев'ять років?

— Досі мене ніхто не турбував. От у чому вся чарівність Лондона. — Іссі знову звернула увагу на те, що Честер говорить з акцентом. — Усім байдуже, чим ти займаєшся, і мене це цілком влаштовує. А потім ні з того ні з сього з'являєшся ти. Бігаєш туди-сюди, залишаєш мені під дверима капкейки, все хочеш щось розпитати. Та ще й відвідувачі починають приходити! Ти перша людина, якій вдалося заманити людей у провулок.

— І от тепер...

— Так, тепер ми змушені виїхати, — Честер поглянув на попередження про звільнення приміщення. — Врешті-решт це все одно сталося б. Як дідусь?

— Я саме збиралася поїхати до нього й запитати.

— Добре. Він ще здатний підтримувати розмову?

— Не дуже, але мені стає краще, коли я бодай трішки виговорюсь. Знаю, це егоїстично, проте нічого вдіяти не можу.

— Це не егоїстично, ти сама це знаєш.

— Мені надзвичайно шкода, — мовила Іссі. — Це я притягнула сюди забудовників. Я не хотіла, але так сталося.

— Ні, ти тут ні до чого, — похитав головою Честер. — Знаєш, колись, щоб доїхати з Лондона до Сток-Ньюїнгтона, треба було витратити пів дня. Мальовниче село подалік від столиці. Та й навіть коли я сюди переїхав, тут усе виглядало дещо пошарпанним, хоча й досить претензійним. Можна було робити все, що заманеться,

і жити так, як хочеться, вирізнятися серед інших і йти власним шляхом.

Честер подав каву з вершками у двох крихітних порцелянових чашечках на блюдцях.

— Але з часом усе потроху почали облаштовувати й перебудовувати. Особливо ті споруди, що були самобутніми й несхожими на решту, як-от у нашому дворіку. Від старого Лондона майже нічого не лишилося. — Іссі опустила очі. — Не сумуй. У сучасному Лондоні чимало своїх плюсів. Знайдеш інше місце. Тобі все вдасться, ти тільки поглянь на себе!

— Якби ж я знала, куди йти!

— Я й сам не знаю.

— Стривайте, то ви що, тут незаконно мешкаєте? Ви тут не прописані?

— Ні, — відповів Честер. — Це орендоване житло, але якби я знав, де той договір...

Вони сиділи мовчки й сьорбали каву.

— Мусить же бути вихід, — мовила Іссі.

— Прогрес не спинити, — відповів Честер і з дзенькотом поклав ложечку на блюдце. — Вір мені. Я знаю це як ніхто інший.

Остін вперше прийшов на роботу завчасно, охайно одягнений.

Точніше наскільки міг охайно — він досі приховував від Дарні, де в їхній оселі стоїть праска.

Нервово провів рукою по густому волоссю. Повірити не міг, що робить це.

Він ризикував усім, але заради чого? Заради пекарні, що, найімовірніше, все одно кудись переїде?

Чи заради дівчини, яка навіть не подивиться на нього?

Джанет вже також була на робочому місці. Як завжди, досконала й надзвичайно активна. Вона була на тій вечірці та знала, у чому річ.

— Ганьба, та й годі, — гнівалася вона. — Те, що хоче зробити цей чоловік, просто жахливо! — Остін поглянув на неї. — Супроти тієї милої дівчини та її пекарні. І все для того, щоб збудувати ще трохи безликого непо-требу для багатеньких скнар. Ганьба! Все, що можу ска-зати.

— Дякую за підтримку, Джанет, — усміхнувся Остін.

— І ти гарно виглядаєш.

— Годі, ти не моя мати.

— Тобі варто зателефонувати тій дівчині.

— Я не буду цього робити, — відповів Остін. Навряд чи Іссі захоче мати з ним справу, і в неї на це є всі під-стави.

— Зателефонуй.

Остін міркував над словами Джанет у себе в кабінеті, сьорбаючи каву, яку вона купила в «Капкейк-кафе». І хо-ча напій був холодний, йому здалося, що разом із арома-том кави він відчуває солодкі пахощі Іссиних парфумів.

Озирнувся, щоб перевірити, що ніхто на нього не дивиться, вдихнув аромат кави й на мить заплющив очі.

Джанет постукала у двері.

— Він тут, — мовила до нього, а потім досить холодно запросила Грема увійти.

Грем не помітив ворожості в голосі асистентки. Йо-му потрібно було якнайшвидше з усім покінчити. Без-глузде місцеве мікрокредитування. Понад усе у своїй справі він ненавидів місцеві банки та їхню заплутану систему іпотечних позик.

Що ж, йому потрібно було тільки офіційно все затвердити й зателефонувати Маркусу Букхорну. А потім, можливо, поїхати у відпустку. Холостяцька відпустка — от що йому дійсно було потрібно. Коли розповів друзям, що знову один, хлопці не надто йому співчували. До того ж більшість із них потроху починала заводити сім'ї та проводити більше часу зі своїми половинками. До біса те все! Ґремові хотілося відпочити там, де розливають коктейлі, а дівчата розгулюють у бікіні й поважають серйозних хлопців.

— Вітаю, — насуплено мовив він Остіну й потиснув йому руку.

— Вітаю, — відповів Остін.

— Можемо перейти до суті справи? — запитав Ґрем. — Ви володієте заставними на всі об'єкти нерухомості, що нас цікавлять, тож нам потрібно звести цифри до купи, щоб отримати загальну суму позики. Подивимося, що ми можемо зробити?

Остін швидко переглянув папери, потім відкинувся на спинку стільця і видихнув. Що ж, або пан або пропав. Якщо керівництво докопається, його кар'єрі кінець. І чи йому не однаково, що на цьому місці з'являться ще одні безликі скляні багатоповерхівки, що його район втратить свою автентичність і самотність? Але нічого не вдієш, Остінові було не однаково. Йому подобалося, що Дарні мав змогу дружити з дітьми різних національностей. Подобалося, що можна було, коли заманеться, купити собі капкейки, чи фалафель, чи хумус, чи мітай, чи бейгл. Подобалося поєднання кальяних, крамничок із засобами догляду за африканськими кучерями та магазинчиків дерев'яних іграшок, що були невід'ємною частиною району, де він виріс. Остінові не хотілося, щоб цю частину міста заповнили чванькуваті багатії, схожі на Ґрема. І, найголовніше, він ніяк не міг викинути з голови радісне обличчя Іссі, її сяючі очі та рум'яні

щоки в мерехтінні вогників. Остінові було дуже боляче, коли він припустив, що вона одна з тих і має на меті лише зиск. Але зараз він знав, що вона відчуває те саме, що й він. Що вірить у те саме, що й він. Зараз він нарешті зрозумів, що понад усе бажає змішати роботу й задоволення. Проте було запізно.

«До біса!» — вилаявся подумки Остін. Існувала одна річ, яку він міг для неї зробити, і він її зробить. Подався вперед за столом.

— Пробачте, містере Дентоне, — почав Остін, намагаючись говорити не надто урочисто. — У нас є програма інвестування місцевої громади (власне, вона у них справді була, але жоден працівник банку її не читав), але, на жаль, ваш план суперечить їй. Боюся, нам не вдасться внести зміни в поточні договори іпотеки.

Грем дивився на нього й не міг повірити власним вухам.

— Але в нас уже є план забудови, — заперечив він. — І проект, безсумнівно, піде тільки на користь місцевій громаді.

— Банк іншої думки, — відповів Остін і подумки схрестив пальці, сподіваючись, що керівництво банку не дізнається, що він відхилив прибуткову інвестицію. — Мені шкода, але ми продовжуватимемо надалі працювати з власниками чинних іпотечних договорів згідно зі встановленими раніше умовами.

Якийсь час Грем мовчки витріщався на Остіна.

— Що це, в біса, означає?! — раптом вибухнув він. — То ти вирішив мене провчити?! Що, запав на мою дівчину?!

— Аж ніяк, — відповів Остін, намагаючись видаватися незворушним. — Політика банку. Вибачте, але ви повинні зрозуміти. Та й у нинішній економічній ситуації...

Грем подався вперед.

— Не. Розповідай... — повільно вимовляв він кожне слово, — ...мені. Про. Нинішню. Економічну. Ситуацію.

— Як скажете, сер, — відповів Остін. Запала тиша. Остін не хотів її порушувати. Грем підняв руки.

— Тобто в цьому банку я не зможу отримати позики, так?

— Саме так, сер.

— Отже, я мушу звернутися до іншого банку й заплатити йому комісійні, щоб він розібрався з позиками та вашими іпотечними договорами, які, найімовірніше, давно вже віддали на макулатуру?

— Так.

— Повірити не можу! — Грем підвівся. — Це якась маячня.

— Ба більше, я чув, що чимало людей виступає проти забудови. Їх достатньо, щоб скасувати рішення.

— Цього не станеться.

— Комісія з питань планування території та містобудування може робити все, що їй заманеться.

— Я отримаю свої гроші! — Грем почервонів від злості. — Ось побачиш. Я виставлю тебе повним недоумком перед твоїм керівництвом.

Остін здивувався, що це його ніскілечки не турбує. Можливо, не так і важливо, якої думки про тебе твоє керівництво. Цікаво, хто його цього навчив?

Перш ніж піти, Грем востаннє зміряв Остіна поглядом.

— Вона ніколи не буде з тобою, — презирливо всміхнувся він. — Ти не її типаж.

«Ти також», — подумав Остін і жбурнув папери у смітник. Серце боляче защеміло. Але думати про це не було часу.

Він схопив слухавку й набрав номер, що лежав перед ним. Одразу після з'єднання Остін видав низку вказівок, після чого з того боку слухавки на нього посипалася купа лайливих слів, потім запала пауза, почулося

зітхання, а далі прозвучав наказ припинити бити байдики й через п'ятнадцять хвилин взятися до справ.

Хочеш не хочеш, а треба було зробити ще один дзвінок. Зазвичай на мобільний Іссі він телефонував з робочого номера. Вона мусила відповісти. Серце калатало, поки Остін тицяв на цифри, які, як раптом усвідомив, уже встиг запам'ятати. Іссі одразу ж відповіла.

— Алло? — її голос звучав невпевнено і схвильовано.

— Іссі! — Остінові перехопило подих. — Не роз'єднуйся, прошу тебе. Послухай, знаю, ти злишся. Я дійсно все зіпсував, проте, гадаю, мені таки під силу дещо зробити. Звісно, я маю на увазі пекарню, не тебе. Річ у тім... Коротше кажучи, послухай. Тобі потрібно прямо зараз вийти на вулицю.

— Але я не можу, — запанікувала Іссі.

Вона насилу впізнала старця на ліжку. Від її любого дужого дідуса, жилаві руки якого замісили незліченну кількість тіста, зліпили найвитонченіші цукрові квіти й вирізали кілометри смужок для торта «Баттенберг», залишилася сама лиш тінь. Він був для неї і батьком, і матір'ю. Завжди поруч, коли був їй потрібен. Її захисник і рятівник.

І от тепер, коли все летіло шкереберть, коли її мрія от-от мала розбитися на друзки, він був безсилий. Джо лежав і слухав її історію, потім широко розплющив очі та спробував підвестися. У грудях запекло від болю та провини.

— Ні, дідусю, — благала Іссі. — Будь ласка, заспокойся! Все буде добре.

— Ти зможеш, серденько, — мовив блідий як мрець Джо, хапаючи повітря ротом. Його сповнені сліз очі налилися кров'ю.

— Прошу тебе, дідусю! — Іссі викликала медсестру, щосили намагаючись втримати Джо. Увійшла Ківі, поглянула на старого й одразу викликала допомогу. Підбігло двоє санітарів із кисневим балоном і одягнули йому маску на обличчя.

— Пробач, пробач мені! — повторювала Іссі, поки медперсонал намагався стабілізувати стан Джо. Саме тоді в неї задзвонив мобільний, і Ківі витурила її за двері.

Поговоривши з Остіном, Іссі повернулася до палати, очікуючи побачити найгірше, але Джо лежав у масці на ліжку, його дихання заспокоїлося.

— Пробачте, — знову мовила Іссі.

— Заспокойся, — відказала Ківі. — Це не через тебе. Останнім часом з ним таке трапляється. — Медсестра стиснула Іссину долоню та повернула її обличчям до себе. — Іссі, ти мусиш зрозуміти, — Ківі говорила дружелюбно, проте досить твердо. До такого тону завжди вдавалася Гелена, коли мусила сповістити сумну звістку. — Це нормально. Це один із симптомів хвороби.

Іссі насилу стримала схлипування. Потім підійшла і взяла Джо за руку. Колір повернувся на його обличчя, нарешті можна було зняти маску.

— Хто телефонував? Мати?

— Ні, це з банку. Кажуть, що знають, як врятувати пекарню, але зробити це потрібно зараз, тож навряд чи вдасться. — Іссі відчула, як дідусь стиснув їй долоню.

— Їдь! — суворо наказав він. — Хутко їдь рятувати пекарню! Ізабель, я наказую. Їдь і борися за свою справу.

— Я не залишу тебе, — заперечила Іссі.

— Ще й як залишиш! — відповів Джо. — Ківі, хоч ти скажи їй! — Дідусь відпустив її долоню та повернувся обличчям до стіни. — Їдь!

— Це дійсно може врятувати твою пекарню з її неймовірними капкейками? — запитала Ківі.

— Не знаю, — знизала плечима Іссі. — Найпевніше, вже запізно.

— Їдь! — наказала Ківі. — Їдь!

Іссі помчала на залізничну станцію, і того дня вперше весь громадський транспорт Лондона був на її боці. Поїзд до станції метро «Блекхорс-роуд» стояв і чекав на неї. Іссі забігла до вагона й зателефонувала Остін.

— Я намагаюся виграти час, — сухо мовив Остін. Він не казав, на яку небезпеку себе наражає. — Приїжджай якомога швидше.

— Я в дорозі.

— Як дідусь?

— Набагато краще. Настільки, що він навіть розгнівався на мене.

— Овва!

— Я вже біля метро.

— Хутчіш, прошу тебе! Погоджуйся на будь-що, що він тобі запропонує. Рік, два, будь-що!

Іссі оббігла блискучі нові двоповерхові автобуси, що повільно повзли вздовж Альбїон-роуд. На другому поверсі одного з них сиділа Лінда. Іссі махнула їй, жінка радісно помахала у відповідь.

А потім одразу перед нею спинилася величезна чорна автівка. Іссі уважно оглянула її. Це те, про що їй розповідав Остін? Крізь тоновані вікна нічого не було видно, але за мить опустилося заднє скло. Іссі нахилилася, мружачись від яскравого сонця.

— Ти! Дівчина з капкейками! Давай-но сюди один! — мовив до неї грубий голос.

Іссі машинально дістала медовий капкейк, який у неї лишився з пансіонату. Містер Барстоу простягнув опецькувату руку й узяв пригощення. Кілька секунд нічого, окрім вдоволеного плямкання, не було чути. Потім він визирнув з вікна й поглянув на неї крізь величезні чорні сонцезахисні окуляри.

— Чув, у забудовників проблеми з отриманням позики, — мовив він. — Зі мною так гратися не можна. Ось, це тобі. Біжи підписуй і давай мені гроші. — Барстоу простягнув їй договір.

Так, вартість оренди він підняв, але сума була цілком прийнятною, проте строк оренди також продовжив до вісімнадцяти місяців. Вісімнадцять місяців! Серце шалено калатало. Звісно, приміщення їй не належало, проте цього періоду було більш ніж достатньо, щоб надійно закріпитися. І коли за цей час їм усе вдасться, вона навіть почне шукати більшу площу, якщо тільки не...

— Стривайте, я зараз, — мовила Іссі й побігла у дворик. Постукала у двері Честера та притягнула його до автівки.

— Він також, — Іссі штовхала наперед Честера. — Я підпишу замість нього. Чи так можна?

Містер Барстоу зітхнув і підкурив цигарку.

— Я не можу залишитися тут, — протестував Честер. — Для мене все скінчено.

— Ні, — заперечила Іссі. — Невже ви не розумієте? Я візьму в оренду і вашу крамничку, нам замало нашої площі. Погляньте, — Іссі вказала на чергу голодних і веселих клієнтів біля «Капкейк-кафе», кожен з яких прагнув ухопити смачне пригощення, поки все не розібрали.

— У мене вже заплановано чотири дні народження. Якби у нас було більше місця, ми могли б проводити

більше святкувань. Якщо ми винаймемо... — Іссі стихла голос, — нам, імовірно, знадобиться сторож, оскільки у нас нема охоронців. Треба буде знайти людину, яка приглядатиме за двориком вночі. Гроші не надто великі, проте...

Честер радісно нашкрябав підпис на договорі. За десять секунд вони вже стояли на тротуарі, проводжаючи поглядом блискучу чорну автівку, яка намагалася влитися у тісний рух, і здивовано презиралися.

— Більше ніяких хованок. Домовилися? — запитала Іссі.

— Твій дідусь не помилявся щодо тебе, — відказав Честер.

— А-а-а-а! — вигукнула Іссі, зрозумівши, що саме зараз сталося, і побігла до пекарні. — Перл! Ми врятовані! Ми врятовані!

— Ти про що? — Перл дивилася на неї широко розплющеними очима.

— Нам продовжили оренду! — Іссі розмахувала договорами. — Грем не отримав позики.

— Це жарт? — Перл облишила справи й роззявила рота від подиву. Іссі хитала головою.

— Вісімнадцять місяців! У нас є вісімнадцять місяців.

Перл так старанно намагалася приховати від Іссі, як багато значить для неї ця робота, як важко їй буде знайти щось інше, як сильно їй не хочеться забирати Луї із садочка, де він такий щасливий, ба більше, навіть популярний, що, почувши новину, відчула неймовірне полегшення.

Вона сіла на стілець і заплакала. Разом зі слізьми з неї виходив страх втратити геть усе.

— Ба більше, — вела далі Іссі. — Ми будемо розширюватися! Тепер крамничка господарчих товарів наша! Ти керуватимеш другою половиною «Капкейк-кафе», де ми влаштовуватимемо святкування й обслуговуватимемо індивідуальні замовлення. Невеличке просування кар'єрними сходами.

— Повірити не можу, що я так прив'язалася до цієї роботи! — Перл витирала сльози смугастим рушником і хитала головою.

Іссі поглянула на дещо спантеличених відвідувачів. Керолайн підійшла ближче.

— Я знала, що ти це зробиш, — мовила вона. — І я можу залишитися. Дякувати Богу, я залишаюся! Не знаю, як я жила б лишень із трьома ванними кімнатами. Спасибі, Господи!

Три жінки обійнялися. Іссі нарешті підвела очі до відвідувачів.

— Вибачте, ми думали, що нас закриють, але щойно я дізналася, що все гаразд, і ми працюємо далі. — Черга полегшено зітхнула. — Думаю, це означає... Власне, знаєте, завжди хотілося це сказати... — Іссі глибоко вдихнула й, обіймаючи Перл і Керолайн, мовила: — Капкейки за рахунок закладу!

«Це таки було того варте», — подумав Остін, побачивши обличчя Джанет. Майже.

— Випровадив його на якийсь час. Але ненадовго. Він трохи відсидиться і повернеться. Так зазвичай роблять таргани, — сказав уголос.

— Ти зробив добру справу, — мовила Джанет і насупилася. — Дай-но мені папери, я спробую все владнати з керівництвом. А тепер іди і знайди кілька вдалих інвестицій, щоб відволікти їхню увагу.

— Не зараз, — відповів Остін. — У мене зашкалює рівень адреналіну. Зараз заберу Дарні зі школи й піду з ним гарчати у парк.

— Зустріч на дванадцятую скасовую? — дружелюбно запитала Джанет.

— Так, будь ласка, — попросив Остін.

Остін здивувався, що Іссі йому не перетелефонувала. Втім нічого дивного. Вона щойно розірвала стосунки й насилу врятувала пекарню від закриття. Зараз, мабуть, десь святкує радісну новину чи міркує, що його робити далі... З іншого боку, вона чітко дала зрозуміти, що не хоче мати з ним нічого спільного. Що ж, ідемо далі. Він купив сандвічі та чипси й заскочив у школу по Дарні.

Іноді його страшенно гнітили всі ці крики, пересварки, вмовляння, обмеження у соціальному та особистому житті, відсутність можливості складати власні плани... Однак все це миттю зникало, достатньо було Остіну побачити радісне обличчя десятирічного брата, коли він неочікувано пропонував Дарні пообідати в парку.

— О-о-ості-і-ін! — Дарні усміхався аж до вух.

— Ходімо, друже. До речі, твій старший брат герой.

— Позитивний?

— Так.

— Містере Тайлере, можна вас на хвилинку? — запитала директорка, коли вони саме збиралися виходити.

— Можна пізніше? — попросив Остін.

Кірсті дивилися їм услід і вирішила, що наступного разу набереться сміливості й зрештою запросить його на побачення. Зараз він мав такий стурбований і неуважний вигляд, що краще трішки зачекати.

— Після обіду? — запитала вона.

— Звісно, — погодився Остін, помітивши, що як для вчительки вона досить приваблива.

Можливо, час знайти жінку, яка любила б його й не водилася з усілякими мудаками? Можливо, йому ніколи не вдасться бути із жінкою, з якою хотів би, проте він може знову почати з кимось зустрічатися. Колись. Можливо.

— А зараз нам потрібно вполювати кількох левів — проштрикнути їм ножом серце, витягнути його, підсмажити на вогнищі та з'їсти.

— Дарні, йди вже, йди! — Кірсті спостерігала, як брати перетинають ігровий майданчик.

Остін зняв піджак і послабив невміло зав'язану краватку.

Стояла розкішна сонячна днина. Біля входу в Клі-сольд-парк, немов вартові, чатували ятки з морозивом, гомоніли сім'ї, засмагали офісні працівники, гріли на сонці старі кістки пенсіонери. Брати разом із натовпом прямували до входу, і біля самих воріт Остін почув, як хтось його кличе.

— Остіне! Остіне!

Він обернувся і побачив червонощоку Іссі з величезною коробкою.

— Ти така червона, — зауважив Остін.

Іссі заплющила очі. Це таки була безглузда ідея. Звісно, вона знову розчервонілася. Мабуть, ще й уся спітніла. Яка нерозсудливість! Навіщо вона пішла слідом за ними в парк? Дарні підійшов до неї та взяв за ру-

ку. Іссі міцно стиснула її, тієї миті їй неабияк потрібна була підтримка.

— Мені подобається. Червоний тобі личить, — додав Остін. Й одразу захотів дати собі копняка за те, що бовкнув таку дурість.

Мить-другу вони мовчки дивилися одне на одного. Схвильований, Остін перевів погляд на коробку.

— Це мені? Бо ти ж знаєш, що хабарі...

— Замовкни! Я просто хочу тобі подякувати. Дякую. Але це не тобі, це для Дарні. До того ж вони не вдалися, тож...

Не дослухавши, Остін взяв коробку і щосили жбурнув її. Перев'язана червоною стрічкою коробка майнула на тлі блакитного неба і щасливо приземлилася в кущах неподалік.

— Дарні! — вигукнув Остін. — Це величезна коробка з капкейками. Біжи та знайди її, всі тістечка твої.

Дарні полетів як куля.

— Мої капкейки! — Іссі із жахом дивилася йому вслід. — Там було повідомлення.

Остін раптом схопив її за руки, відчуваючи, що часу в нього зовсім обмаль.

— Капкейки ти ще напечеш, але Іссі, якщо тобі є що мені сказати, прошу тебе, скажи зараз.

Іссі відчула тепло й силу його рук і пильно поглянула в його мужнє й гарне обличчя. І раптом, можливо навіть уперше в житті, вона відчула, що тривога відступила і натомість прийшов спокій і захищеність. Не мало значення, що він думає, який у неї вигляд, що вона робить і що думають інші. Іссі чітко усвідомлювала, що зараз єдине її бажання — бути поруч із цим чоловіком. Вона глибоко вдихнула, заплющила очі, подалася вперед і повністю віддалася міцному поцілунку посеред парку, посеред білого дня, посеред одного з найбільших міст у світі.

— «Полуй мене»? — почувся роздратований голос звіддаля. — Що це означає?

Розчервонілі й спітнілі, Остін та Іссі неохоче відскочили одне від одного.

— Щось незрозуміле кажуть твої капкейки. — Дарні спантеличено дивився на них, потім простягнув погнуту коробку. Більшість капкейків почавилися, а одного, зі складом «ці», взагалі не вистачало. Тож із тих складів, що залишилися, Дарні зміг скласти лише «полуй мене».

— Ти це хотіла мені сказати? — запитав Остін. .

— Одного складу бракує. — В Іссі крутилася голова, здавалося, вона от-от знепритомніє.

— Зрозуміло, — широко всміхався Остін. — Дарні, ми зараз пообідаємо, потім п'ять хвилин пограємо у твоїх левів, а потім у нас з Іссі є одна справа, домовилися?

— Ти також обідатимеш з нами? Клас! — зрадив Дарні та побіг ганяти голубів.

Іссі й Остін, всміхаючись, спостерігали за ним.

— Нічого собі! — Іссі дивилася на Остіна розширеними очима.

— Дякую, — дещо присоромлено відповів Остін, а потім поспішив додати: — Ходи-но сюди! Здається, я чекав на тебе цілу вічність. — Він знову поцілував її і так пронизливо поглянув їй в очі, що Іссі здалося, серце в неї зараз вирветься з грудей. — Будь ласка, залишайся такою ж солодкою, якою ти є!

Розділ дев'ятнадцятий

Торт «Сімнел»
170 г масла
170 г кричичевого цукру
3 збиті яйця
170 г борошна
дрібна сіль
1 чайна ложка прямих спецій (за бажанням)
340 г суміші робляноц, кишмишу та курини
66 г подрібненої ацукрованої цебри лимона та апель-
сина
цебра одного лимона
1–2 столові ложки абриксового варення
1 збите яйце, щоб змастити торт перед витіканням
Купи в магазині мигдальну пасту. Звісно, її можна
приготувати самостійно, але ми ж не божівельні.
Вимішуй пасту протягом однієї хвилини, доки вона
стане гладенькою та еластичною. Розкачай з неї
кружало діаметром 18 см.
Розігрій духову шафу до 140 °С. Змасти жиром форму
для випікання діаметром 18 см.
Збий масло з цукром до пишної маси, поступово
додай яйця, просіяне борошно, сіль і суміш спецій (за
бажанням). Наприкінці змішай у тісто сухофрукти,
зацукровану й натерту цебру.

Половину тіста вилий у форму, розрівняй поверхню та поклади зверху кружало з мигдальної пасти. Вилий решту тіста, знову розрівняй поверхню та зроби невеличке заглиблення по центру, щоб торт піднявся. Випікай у попередньо розігрітій духовій шафі протягом 1 3/4 години. Готовність перевір за допомогою дерев'яної шпательки. Якщо на ній не залишиться тіста, торт готовий. Витягни його з шафи та поклади на решітку охолонути. Зверху нанеси ще один тонкий шар мигдальної пасти.

— Йому стало гірше, — прошепотіла медсестра, але Іссі знала це й без неї. Від Джо вже кілька тижнів не надходили листи з рецептами.

— Усе гаразд, — відповіла вона, хоча, чорт забирай, нічого не було гаразд. Це несправедливо! Дідусь прожив таке довге життя, він був для неї всім і, звісно, заслугував на те, щоб побачити її щасливою.

У палаті було тихо, тільки в кутку гуло кілька апаратів, що підтримували життєдіяльність дідуса. Джо ще більше схуд, хоча, здавалося, далі було нікуди. Від нього майже нічого не лишилося, хіба що сама шкіра та кістки. Остін хотів також прийти. За цей час Іссі чимало довідалася про нього. Одного з їхніх довгих вечорів за келихом вина і дружньою розмовою він розповів їй все про батьків та аварію, що поставила крапку на його лінивому й безтурботному студентському житті й перетворила його на опікуна чотирирічного лукавого та водночас чарівного неслуха, який змусив Остіна одягнути сорочку з краваткою, коли він до того ще не був готовий.

Вона змусила себе не казати йому цього прямо зараз. Але що більше Іссі дізнавалася про Остіна, то більше

усвідомлювала... Ні, говорити про любов було зарано. Це зараз видавалося їй цілковито недоречним. Однак решта чоловіків і нігтя його не були варті. Всі до одного. Іссі хотілося йому зізнатися, хотілося кричати на весь світ, але вона все чекала на слухну мить. А тепер, дивлячись на Джо, вона розуміла, як невблаганно спливає час.

— Дідусю, — прошепотіла Іссі. — Дідусю! Це я, Ізабель. — У відповідь тиша. — Я принесла тобі ласощі! — Вона почала із шелестом розгортати пригощення. Вперше Іссі спекла те, що більше подобалося Джо, а не їй особисто. Торт «Сімнелъ», який йому багато років тому пекла бабуся, коли Джо був маленьким хлопчиком.

Іссі обійняла дідуся та розповіла йому прекрасну звістку, але він не реагував ні на слова, ні на дотик, ні на її присутність загалом. Він лишень дихав.

— Думаю, чекати залишилося недовго. — Ківі торкнулася Іссиної долоні.

— Знаю, це прозвучить безглуздо, але я хотіла, щоб він познайомився з моїм новим хлопцем. Думаю, він йому сподобався б.

— Сміх, та й годі, — відповіла Ківі. — Просто я також хотіла познайомити його зі своїм новим хлопцем. Він би дав згоду.

— Який він? — запитала Іссі.

— Сильний... хороший, розважливий, чесний, веселий, спокусливий. Він неймовірний. Щоразу, коли він мені телефонує і з'являється його ім'я на екрані, я на сьомому небі від щастя. Вибач, щось я розійшлася.

— Ні, що ти! — відповіла Іссі. — Знаєш, я вперше в житті зустріла чоловіка, до якого відчуваю те саме.

Жінки всміхнулися одна одній.

— А воно таки було варте того, щоб чекати, правда? — зауважила Ківі.

— Ще б пак, — прикусила губу Іссі.

— Впевнена, він все знає, — медсестра зиркнула на дідуса. — Тільки не розповідай йому, що мій м'ясник.

— У мене ще гірше. Банківський працівник.

Іссі розправила квіти, які принесла, і зрештою сіла, не знаючи, куди себе приткнути. Раптом заскрипіли двері, Іссі підвела очі. На порозі стояла жінка, така знайома й чужа водночас. Завдяки сивому волоссю вона стала трохи схожою на Джоні Мітчел. На ній був довгий плащ. Обличчя випромінювало спокій і безтурботність, проте Іссі помітила також глибокі зморшки, що свідчили про непросте життя. Але це обличчя було сповнене доброти.

— Мамо, — ледь чутно мовила Іссі.

Вони сиділи втрьох. Меріан тримала за руку Джо й казала, що завжди його любила, що їй страшенно шкода. Іссі заспокоювала матір, запевняючи, що їй нема чого турбуватися, що зрештою все склалося якнайкраще. І обидві, мати і дочка, були більше ніж впевнені, що відчули, як Джо стиснув їхні долоні. В Іссі щоразу до горла підступав клубок, коли доводилося болісно довго чекати на наступний вдих.

— Що це? — запитала мати, підняла пакунок із тортом і зазирнула всередину. — Ой, Іссі! Бабуся пекла його мені в дитинстві. Він пахнув точнісінько як твій. Дідусь обожнював його, міг тоннами його їсти. Це його улюблені ласощі.

Звісно, Іссі це знала, не знала тільки, що матері це також відомо.

— Господи, скільки спогадів!

Меріан схлипувала, сльози текли по щоках. Вона підвелася і сіла прямо на ліжку, потім відкрила пакунок і піднесла торт до обличчя Джо, щоб він мав змогу

вдихнути пряний аромат. Іссі десь чула, що навіть коли в людини відмовляють всі органи чуття, нюх однаково працює. Це прямий зв'язок зі свідомістю, емоціями, дитячими спогадами. Але скільки в цьому тілі ще залишилося від Джо?

Обидві жінки почули, як він глибоко хрипко вдихнув, і раптом його вії поворухнулися. В мутних очах дідуся стояли сльози. Джо ще раз вдихнув, немов намагався увібрати в себе пряні пахощі, а потім закліпав очима, намагаючись розгледіти, що відбувається довкола. Раптом його погляд прояснився, Джо уважно дивився поперед себе, але Іссі не могла збагнути, на що саме.

— Вона тут, — ледь чутно мовив він дещо здивованим голосом. — Вона тут! — усміхнувся і знову заплющив очі.

Вони обидві знали, що більше Джо з ними не було.

Епілог

Лютий

— Я ніколи не повірила б, що твої груди можуть ще збільшитися, — казала Перл Гелені. — Коли ти стоїш біля вікна, то затуляєш собою все світло. Вони навіть більші за мої.

Бліде пообіднє сонце пробивалося крізь шибки «Капкейк-кафе» й сипало проміння на столики з тортівницями, вщент заставленими крихітними рожевими та блакитними капкейками. На підлозі лежали гори дитячих подарунків, вітальні листівки та пакувальний папір. Посеред того всього сиділа розкішна Гелена у вузькій коричневій сукні, що безсоромно обтягувала її величезний живіт і пишні груди. Тіціанівське волосся спадало хвилями на плечі. Ашок стояв поруч. Здавалося, він ось-ось вибухне від гордості. Такою красивою Іссі бачила Гелену вперше.

Надворі Бен гасав із Луї. «Неможливо мати все», — думала Перл. Але якщо хлопча любить батька... Дарма, що він не завжди поруч, та коли приходить, Луї сяє від щастя, і вона ніколи не забере це в сина. Це була б уже не вона. Помітила у провулку Доті. Вони зустрілися поглядами й довго дивилися одне на одного, а потім відвели очі.

Гелена блаженно провела рукою по животу.

— Дорогеньке дитятко, я дуже тебе люблю, — мовила вона. — Але давай уже виходь до нас, матуся не може навіть підвестися.

— Сиди! — підскочила до неї Іссі. — Що тобі потрібно?

— До туалету, — відповіла Гелена. — Знову.

— Що ж, з цим я навряд чи зможу тобі допомогти. — Іссі простягнула подрузі руку. Гелена вдячно оперлася об неї.

Перл перетнула дворик і понесла капкейки в нове приміщення, яке вони якнайшвидше переобладнали у кафе, де тепер вона хазяйнувала. Допомогавав їй у цьому скрипаль Феліпе, який, як виявилось, був досить спритним на кухні, особливо коли не вигравав мелодії у дворику. Навіть Меріан чимало допомагала по вихідних, доки її знову не покликала дорога. Вона повернулася до Бріка, перед тим наговорившись досхочу з дочкою та нарешті навчившись користуватися електронною поштою.

Тим часом Іссі найняла двох привітних дівчат, які відмінно поралися разом із Кєролайн. І загалом здавалося, немов пекарня сама собі успішно дає раду. Віднедавна Іссі навіть почала міркувати, чи не відкрити часом десь ще одну пекарню... А що як це буде один із тихих закутків в Арчвеї? Ця думка глибоко засіла в її голові.

Емс, дружина Деса, — жінка з туго натягнутою шкірою обличчя і в тугій спідниці — вчила Джеймі самотійно стояти біля дивана й закидала Гелену порадами. Гелена, яка мала справу з більшою кількістю дітей, ніж Емс за все життя приготувала обідів (хоча Емс, судячи з її вигляду, навряд чи взагалі вміла готувати), незворушно кивала у відповідь. Луї стояв біля Гєлєниних ніг та пошепки вів розмову з її животом і невеличким пластмасовим динозавром, якого міцно стискав у руці.

— Це холосий динозавл, — пояснював Луї. — Він не їсть дітей.

— Я хочу з'їсти дитину! — відповідав динозавр.

— Ні! — суворо наказував Луї. — Неслухняний динозавл!

Перл з любов'ю поглянула на нього, ввійшовши до кафе. Не хотіла розповідати Іссі і вже точно не бажа-

ла терпіти поглядів «А я тобі казала» від Керолайн. Однак рано чи пізно всі однаково дізналися б.

— Ми плануємо переїхати.

— Куди? — радісно запитала Іссі.

Перл стенула плечима.

— Мене підвищили, і тепер я нарешті можу дозволи собі житло в іншому районі. А ще ми тут думали... Можливо, Бен і я...

— То у вас усе офіційно? — зраділа Керолайн.

— Маємо те, що маємо, — зітхнула Перл. — Маємо те, що маємо.

— І що ж ви маєте? — запитала Іссі.

Керолайн миттю здогадалася. Вона стояла розчервоніла після ще однієї ночі у сильних руках талановитого будівельника. Про їхні стосунки вже пліткували інші мамці біля шкільних воріт, а колишній чоловік точно оскаженів би, дізнавшись, хто вештається в його вітальні.

— Ти переїжджаєш ближче? Стоп... — Керолайн, неначе провидиця, приклала пальці до чола і мовила. — Це Дайневор-роуд. Чи десь неподалік.

— Гм... — здивувалася Перл. — Що ж...

— Що на Дайневор-роуд? Ви взагалі про що? — Іссі відчайдушно намагалася здогадатися, про що йдеться.

— Тільки початкова школа Вільяма Паттена, найкращий заклад у Сток-Ньюїнгтоні, — манірно зауважила Керолайн. — Тутешні мамці ладні на все, щоб влаштувати туди своїх дітлахів. Там навіть є своя гончарня та центр мистецтв. — Керолайн поглянула на Луї, який ніжно притулив динозавра до Гелениного живота й поцілував його. — Він неодмінно пройде співбесіду.

— Це ж чудово! — зраділа Іссі. — Ти нікого не зраджуєш тим, що хочеш, щоб твоя дитина навчалася в гарній школі.

— Мабуть, — мовила Перл і все одно почала виправдовуватися: — Просто річ у тім, що Луї талановитий,

і йому потрібно розвиватися, а це не завжди доступно в інших школах...

— Ти тільки послухай себе! — Керолайн поклала руку їй на плече. — Ти вже говориш як одна з тутешніх мамць.

— Я не можу чекати на Остіна! — гукнула Гелена. — Він завжди запізнюється. Спасибі за розкішні подарунки, нам дуже приємно. Іссі, дякую, що дозволила нам влаштувати тут вечірку. — Іссі скромно махнула рушником у відповідь. — У нас щось для тебе є. У Зака купа роботи, тож довелося чекати мало не вічність.

— Усе завдяки тобі, Іссі, — мовив Зак і провів рукою по яскраво-зеленому ірокезу. — Ось тобі невеличкий подарунок.

Іссі підійшла до Гелени та прийняла від неї величезний пакунок. Коли розгорнула його, їй перехопило подих. В середині лежала книжка. Обкладинка була в тих кольорах, що й «Капкейк-кафе», серед цвіту груші виведено одне-єдине слово: «Рецепти». На сторінках книжки були зібрані клаптики паперу, листи, записки та конверти з рецептами, на додачу до всього того, що надсилав дідусь Джо. Тепер весь асортимент пекарні опинився в єдиній книжці, майстерно прикрашеній Заковими квітковими візерунками.

— Це щоб ти більше нічого не розкидала по квартирі, — пояснила Гелена й віддала Іссі також оригінали.

— Ой! — Іссі була така схвильована, що не знаходила слів. — Мені дуже подобається, і йому також сподобалося б.

Вечірка тривала до пізнього вечора. Остін, звісно, запізнився. Джанет попереджала про це Іссі, розповідаючи якимось про його недоліки. Таку бесіду Джанет вва-

жала своїм обов'язком, хоча це більше нагадувало дружню розмову невістки та свекрухи. Майбутнім батькам Іссі з Остіном подарували кенгуру для носіння дитини. Спершу Іссі було ніяково, коли в магазині люди допитувалися: «Це заліз ваш син?» Однак, щойно вона звикла до цих запитань, як збагнула, що їй навіть подобається це чути. Власне, їй було добре будь-де, коли вона йшла за руку з Остіном. Навіть коли довелося робити Дарні щеплення від правця. Це ж треба, вона вже за ним скучила! Власне, ближче до вечора вона щодня починала за ним сумувати і навіть раніше, навіть наступної ж миті, як він виходив з дому до школи. Іссі страшенно кортіло показати йому збірку рецептів.

Місяць яскраво сяяв над містом. Нарешті Іссі вгледіла його високий розхристаний силует, і серце миттю підстрибнуло, як то завжди бувало, коли вона бачила його.

— Остіне! — гукнула Іссі й вибігла надвір.

Дарні гукнув їй у відповідь з-за братової спини та помчав до Луї.

— Моя люба, — трохи не уважно мовив Остін, обійняв її й поцілував у маківку.

— Де ти був? Я хочу тобі дещо показати.

— Що там у тебе? До речі, в мене є новини. Але, може, спершу подаруємо подарунок? — Остін тицьнув на пакунок, який він вочевидь загортав у темряві.

— Ні! — Іссі миттю забула про власний подарунок. — Спершу новини!

Спрацював таймер, який відремонтував Остін, й у дворику засяяли гірлянди. Кремезна груша, як завжди, мала неперевершений вигляд у мерехтінні вогників. Честер підійшов зачинити вікна й помахав їм рукою. Іссі та Остін махнули йому у відповідь.

— Це по роботі. Вочевидь, я непогано справляюся зі своїми обов'язками...

Це була правда. Після того, як він покінчив із Гремом і завоював дівчину своєї мрії, Остін немов прокинувся і почав нарешті діяти, а не проживати життя, немов сновида. Завдяки незначному Іссиному втручання в його справи (вона любила, коли в домі чисто й затишно) у нього з'явилися час і бажання на нові трудові подвиги.

— Річ ось у чому. У мене запитали, чи хотів би я працювати за кордоном.

— За кордоном? — В Іссі похололо всередині. — Де?

— Не знаю, — стенив плечима Остін. — Вони лишень сказали про посаду в закордонному представництві. Там, де є хороша школа для Дарні.

— І лікарня, — докинула Іссі. — Овва! Оце так новини!

— Але я не знаю, та й подорожував не так багато. — Він вичікувально дивився на неї. Іссі звела брови, на її красивому обличчі застиг суворий вираз.

— Що ж... — врешті-решт мовила вона. — Можливо, настав час розширюватися і в інші куточки світу.

— Думаєш? — Серце Остіна радісно підскочило.

— Туди, де банківські менеджери не відмовляються від хабарів.

Вони обмінялися усмішками. В Іссі сяяли очі.

— Господи, Остіне, це неймовірна можливість, хоча мені страшно!

— Якщо я скажу, що люблю тебе, боятимешся не так сильно?

— Так, але якщо, кажучи це, ти ще й поцілуєш мене серед мерехтіння вогників, — прошепотіла Іссі, — тоді поїду з тобою куди завгодно. Але нехай це буде не Ємен.

— Я люблю Сток-Ньюїнгтон, — мовив Остін. — Та знаєш що? Мабуть, дім — там, де є ти й Дарні. — І Остін міцно поцілував Іссі під гіллястою грушею, яка вже мріяла про весну.

Як спекти свій перший капкейк

Поради від Кейкед Крусейдер

Отже, ви прочитали цей прекрасний роман і, окрім того, що тепер хочете перечитати всі книжки Дженні Колган, вам також кортить спекти ласощі. Вітаю! Ваша мандрівка у країну задоволень і смачних капкейків розпочалася!

Передусім відкрию таємницю, хоча жодна з пекарень не хотіла б, щоб я вам про це розповідала: пекти капкейки просто, швидко й дешево. Обіцяю, навіть якщо це перша спроба, вам вдасться спекти у себе вдома тістечка, які виглядатимуть і смакуватимуть краще, ніж придбані.

Найкраще в приготуванні капкейків те, що ніякого спеціального обладнання вам не знадобиться. Цілком імовірно, що у вас уже є форма для випікання капкейків (деко з дванадцятьма лунками), якщо ж ні, вона продається мало не в кожному супермаркеті й коштує зовсім небагато. Єдине, що ще вам знадобиться, — паперові форми, проте їх так само легко можна купити у відділі товарів для випікання.

Перш ніж взятися до приготування ванільних капкейків, важливо знати (як я їх виділяю) чотири основні

правила випікання (звучить дещо офіційно, та насправді все просто!).

1. Всі інгредієнти мусять бути кімнатної температури (особливо масло).

Це не лише покращить смак капкейків, а й полегшить вам роботу, тож навіщо ускладнювати собі життя?

2. Попередньо розігрійте духову шафу до потрібної температури. Ввімкніть її за 20–30 хвилин перш ніж поставити випікати капкейки.

Тісто одразу опиниться в потрібній для нього температурі, й негайно почнуться хімічні процеси, необхідні для того, щоб капкейки вийшли пишними та пористими.

На щастя, щоб отримати смачні пригощення, знати, що то за хімічні процеси, вам не обов'язково.

3. Зважте на вагах всі інгредієнти й переконайтеся, що нічого не забули. Працюючи з тістом, не сподівайтесь, що у вас вийде щось путнє, якщо будете вимірювати інгредієнти на око чи пробувати замінити один на інший.

Тобто якщо готуєте овочеве рагу й вирішили замість двох морквин покласти три, страви це не зіпсує (хіба що буде більше моркви), а от якщо в рецепті тістечка зазначено два яйця, а ви покладете три, то замість пухкого тіста отримаєте яєчну масу. Можливо, звучить надто суворо, та насправді це чудово, адже за вас уже все продумали, хоча саме вам дістанеться слава й слова вдячності за смачні ласощі.

4. Використовуйте якісні продукти. Якщо ви намазуєте на хліб масло, то чому в тісто кладете маргарин? Якщо смакуєте якісним шоколадом, то чому в тісто додаєте кондитерську глазур? Випічка буде настільки смачною, наскільки смачні інгредієнти, з яких її приготували.

Ось мій безпрограшний рецепт капкейків з ванільним кремом.

Вихід: 12 капкейків.

Інгредієнти

Для тіста:

125 г несолоного масла кімнатної температури

125 г дрібнозернистого цукру

2 великі яйця кімнатної температури

125 г просіяного борошна з розпушувачем

2 чайні ложки ванільного екстракту. (Увага! Екстракту, а не есенції. На відміну від есенції, екстракт натуральний.)

2 столові ложки молока (можна жирного чи середньої жирності, але в жодному разі не знежиреного, воно жахливе на смак).

Для масляного крему:

125 г несолоного масла кімнатної температури

250 г просіяної цукрової пудри

1 чайна ложка ванільного екстракту

Трішки молока. Спершу додайте до крему столову ложку і збийте. Якщо крем стане потрібної консистенції, більше не додавайте, якщо ж ні, вплийте ще одну ложку.

Спосіб приготування:

Розігрійте духову шафу до 190°C, духову шафу з конвекцією до 170°C.

Викладіть паперові форми у форму для випікання. Цей рецепт розрахований на 12 капкейків.

Збийте масло та цукор до пухкої світлої маси. На це знадобиться кілька хвилин, навіть якщо масло розм'якле. Не намагайтеся зекономити час і як слід зби-

вайте, щоб тісто дійсно вийшло пухким. Не має значення, чим ви збиватимете. Коли я тільки починала пекти, використовувала дерев'яну ложку, потім перейшла на міксер, зараз користуюся стаціонарним міксером. Результат однаковий. Хіба що підкачаєте м'язи рук, якщо збиватимете дерев'яною ложкою. Хто сказав, що солодке шкодить фігурі?

Додайте яйця, борошно, ваніль і молоко та продовжуйте збивати до однорідної маси. В деяких рецептах радять додавати інгредієнти по черзі, але тут це не має значення. Тісто повинне бути густим, але водночас стікати з ложки. Якщо маса надто рідка, збивайте далі, якщо занадто густа, додайте ще одну ложку молока.

За допомогою ложки викладіть масу в паперові формочки. Не намагайтеся вирівняти тісто, духовка зробить це за вас. Розмістіть форму для випікання у верхній частині духової шафи. Не відкривайте духовку, доки не мине дванадцять хвилин, потім перевірте готовність, проткнувши капкейки дерев'яною шпажкою чи зубочисткою. Якщо на шпажці не залишиться тіста — виймайте їх з пічки. Якщо ж побачите сліди від масла чи шматочки тіста — залиште випікатися ще на кілька хвилин. Оскільки капкейки дуже маленькі, вони досить швидко з недопечених перетворюються на перепечені, тож пильнуйте! Не хвилюйтеся, якщо вам доведеться випікати довше, ніж зазначено в рецепті. Всі духові шафи різні.

Щойно капекейки спечуться, викладіть їх на решітку. Якщо залишити їх у формі для випікання, вони й далі будуть пектися (форма дуже гаряча), а паперова форма почне відставати від тістечка й стирчати, псуючи його вигляд. На решітці капкейки швидко охолонуть — приблизно за пів години.

А тепер приготуємо крем: збийте окремо масло до кремоподібної маси. За консистенцією вона мусить

нагадувати збиті вершки. Смак та пишність крему залежать саме від того, як ви зіб'єте масло.

Додайте цукрову пудру і продовжуйте збивати до однорідної маси. Додавайте цукрову пудру частинами, інакше вся кухня буде білою! Щоб перевірити, чи він готовий, покладіть на язик трішки керму й притисніть до піднебіння. Якщо відчуєте дрібні частинки цукру, збивайте далі. Якщо ж маса однорідна, переходьте до наступного кроку.

Додайте ваніль і молоко. Якщо масляний крем не такий м'який, як вам хотілося б, додайте ще молока, але будьте обережні, щоб крем не вийшов надто рідким.

Нанесіть крем на капкейки. Можна просто намазати, та якщо хочете щось красивіше, скористайтесь кондитерським шприцом і насадкою у формі зірочки. Можна скористатися одноразовим, якщо не хочете мати клопоту з миттям посуду.

За бажання прикрасьте капкейки. Скористайтесь для цього будь-чим і проявіть свої творчі здібності. Я прикрашала цукровими квітами, шоколадними кульками, їстівними блискітками, горішками, шоколадною стружкою... Варіантів безліч.

Похваліть себе за те, що приготували таку красу.

Насолоджуйтеся!

1981 рік. Я і королівське весілля

У 1981-му мені було дев'ять років. Для мене справжнє королівське весілля — це весілля принца Чарльза та леді Діани Спенсер. Це була ідеальна нагода й собі одягти пишне вбрання. Знаю, якщо вірити бульварній пресі, нині дев'ятирічних таким не зацікавиш, бо в цьому віці вони вже ходять із тату й сьорбають слабоалкогольні напої, але то були геть інші, зовсім невинні часи.

Тож зрештою я, Елісон Вудал і Джуді Тайлор, як справжні кравчині, пошили собі сукні. Я й досі пам'ятаю себе в тому вбранні: пишні рукава, бант по центру, коротке розкуйовджене волосся.

Я дивилася трансляцію від початку до кінця (тоді телевізор вранці був справжнім дивом), навіть ту нудну частину, де всі поїхали на весільний сніданок. Як виявилося, я таки мала слухність: якщо на весіллі сісти поруч із людиною, яка тобі не душі, свята не буде. Можете собі уявити, як то воно — сидіти поруч із овдовілою герцогинею Чессінгему?

Попри те що я виросла у номінально республіканській частині світу (західне узбережжя Шотландії), у нас все одно влаштували невеличке вуличне святкування. Пам'ятаю, як я тоді сказала матері: «Якби сьогодні йшов

дощ, Бог точно втратив би чимало віруючих». Мама лише гмикнула у відповідь (у дитинстві я була ще тією штучкою).

Власне, одна з моїх подруг рано вийшла заміж — на останньому курсі коледжу. Їй ще вдалося долучитися до того покоління, так добре знайомого нам зі зроблених у вісімдесяті світлин, і справити весілля в пишній сукні з широкими рукавами, мереживом і бантами. І хоча моя подруга, так само, як Діана, радше нагадувала крихітне дитя, загорнуте в купу простирадл, вбрання все-таки було прекрасним.

Чотири роки тому ми з чоловіком були проїздом у Лос-Анджелесі та вирішили поновити наші обітниці. Чоловік і старший син одягнули однакові білі смокінги. А я, як королівську весільну сукню, взяла на прокат пишне плаття з квітковим візерунком і довгим шлейфом, в якому не поміщалася в ліфті. Це було прекрасно. Власне, якщо відверто, це вбрання сподобалося мені набагато більше за дорогу й лаконічну сукню у стилі Грейс Келлі, в якій я виходила заміж.

Знаючи про трагедію, що сталася потім, тепер тяжко без смутку дивитися на весільні світлини усміхненої Діани у величезній сукні-безе поруч із друзками. Однак королівське весілля було справжнім святом.

Як мінімум приємно святкувати щось всією країною та мати привід влаштувати вуличне свято. І, звісно, поласувати тістечками! Моїй доньці лише рік, тож поки що її весільні сукні нісکیلечки не цікавлять. Хоча, найімовірніше, Кейт обере собі щось просте й елегантне (мені здається, вона виросте саме такою). З одного боку, як у колишньої дев'ятирічної дизайнерки пишних весільних суконь в мене це викликає сум. Проте, з другого боку, коли бачиш поруч свідому маленьку принцесу, яка чітко знає, що хоче, віриш, що це допоможе їй забезпечити собі щасливе майбутнє.

А ось вам кілька рецептів пухких і смачних капкейків. Для пишної шапочки з крему скористайтеся кондитерським мішком. Починайте вичавлювати крем від центру і ведіть кондитерський мішок по колу, вимальовуючи черепашку, як у равлика. Що вищою вона буде, то краще!

Оженні

**Вуличне святкування на честь
королівського весілля
Червоні, білі та блакитні капкейки**

Бісквіт королеви Вікторії для білої основи

170 г масла

170 г дрібнозернистого цукру

3 яйця

170 г борошна з розпушувачем
трішки молока

1 чайна ложка ванільного цукру

Спосіб приготування: збийте цукор і масло до пухкої маси. Додайте яйця та борошно і трішки молока. Тісто повинно бути густим, проте водночас стікати з ложки. Заповніть форми на дві третини тістом і випікайте при температурі 180 °C протягом 12–15 хвилин.

Червоний крем із вершкового сиру

230 г вершкового сиру

5 столових ложок масла

230 г цукрової пудри (або на свій смак)

Кілька крапель трояндової води та харчовий барвник

Спосіб приготування: збийте все, прикрасьте блакитними цукровими квітами. Насолоджуйтеся смаком і підніміть келихи за щасливу пару!

Подяки

Особлива подяка Алі Ганн і Джо Дікінсону, а також Урсулі Маккензі, Девіду Шеллі, Манпріт Гревал, Тамсін Кітсон, Кейт Вебстер, Робові Менсеру, Френсіс Дойл, Адріанові Фоксману, Енді Коул, Фабії Ма, Сарі Телбот, Роберту Маккензі, Джилл Мідглей, Алланові Сколлану, Нікові Гемміку, Ендрю Геллі, Елісон Емері, Річардові Баркеру, Найдзелу Ендрюсу та всій чудовій команді видавництва Little, Brown and Company, яке в 2010 році здобуло нагороду «Видавець року». Дякую Деборі Адамс за редактуру.

Також дякую Кейкед Крусейдер, чиє справжнє ім'я в ЖОДНОМУ разі не повинне бути розкрите, та її сайту www.thecakedcrusader.blogspot.com.

Вдячна кондитерській «Замбетті» за смачний асортимент, яким я насолоджуюся з величезним задоволенням, за дружню усмішку, чашку кави та шматочок «Наполеону» дощового ранку. Спасибі Гері та Марині за той обід. Дякую Ліз, моїй найкращій напарниці. Спасибі сім'ям Ворінгів, Дінглів, Лі-Елліотт і Маккарті за доброту і дружбу. А також містеру Б. і моїм трьом крихіткам Б. Я обожнюю вас, ви неймовірні. І більше ніяких капкейків, бо зіпсуєте апетит перед вечерею. І тебе, здорованю, це також стосується.

Зміст

Кілька слів від Дженні	5
Примітка авторки.....	8
Розділ перший.....	9
Розділ другий	25
Розділ третій	42
Розділ четвертий.....	59
Розділ п'ятий	72
Розділ шостий	90
Розділ сьомий.....	131
Розділ восьмий.....	141
Розділ дев'ятий	153
Розділ десятий.....	165
Розділ одинадцятий	185
Розділ дванадцятий.....	199
Розділ тринадцятий	216
Розділ чотирнадцятий	276
Розділ п'ятнадцятий.....	314
Розділ шістнадцятий.....	350
Розділ сімнадцятий	363
Розділ вісімнадцятий	366
Розділ дев'ятнадцятий	419
Епілог	424
Як спекти свій перший капкейк.....	430
1981 рік. Я і королівське весілля.....	435
Подяки	438

Літературно-художнє видання

Серія «Авторська серія»

Дженні КОЛГАН

До зустрічі в «Капкейк-кафе»

Роман

Переклала з англійської *Оксана Дятел*

Дизайн обкладинки *Надії Ганіної*

Головний редактор *Світлана Крупчан*

Літературний редактор *Галина Кірієнко*

Коректор *Олена Бодасюк*

Дизайн і верстка *Лілії Тарнавської*

Підписано до друку 26.01.2022. Формат 60×90¹/₁₆.

Папір книжковий «Creatu». Друк офсетний. Ум. друк. арк. 27,5.

Тираж 1500 пр. Зам. № ЗК-004762.

ВИДАВЕЦЬ ПП «РІДНА МОВА»

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК №6914 від 18.09.2019

Юридична адреса: 04050, м. Київ, вул. Юрія Ілленка, 12

Фактична адреса: 04073, м. Київ, просп. Степана Бандери, 6

Тел./Факс: (044) 490-99-01

ЗАМОВИТИ КНИЖКИ:

www.ridna-mova.com

Тел.: +38 (050) 346-55-77

Відділ реалізації: +38 (050) 331-89-44

E-mail: sale@ridna-mova.com

Віддруковано АТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»

61011, м. Харків, вул. Різдва, 11.

Свідоцтво ДК № 7032 від 27.12.2019 р.

www.globus-book.com

